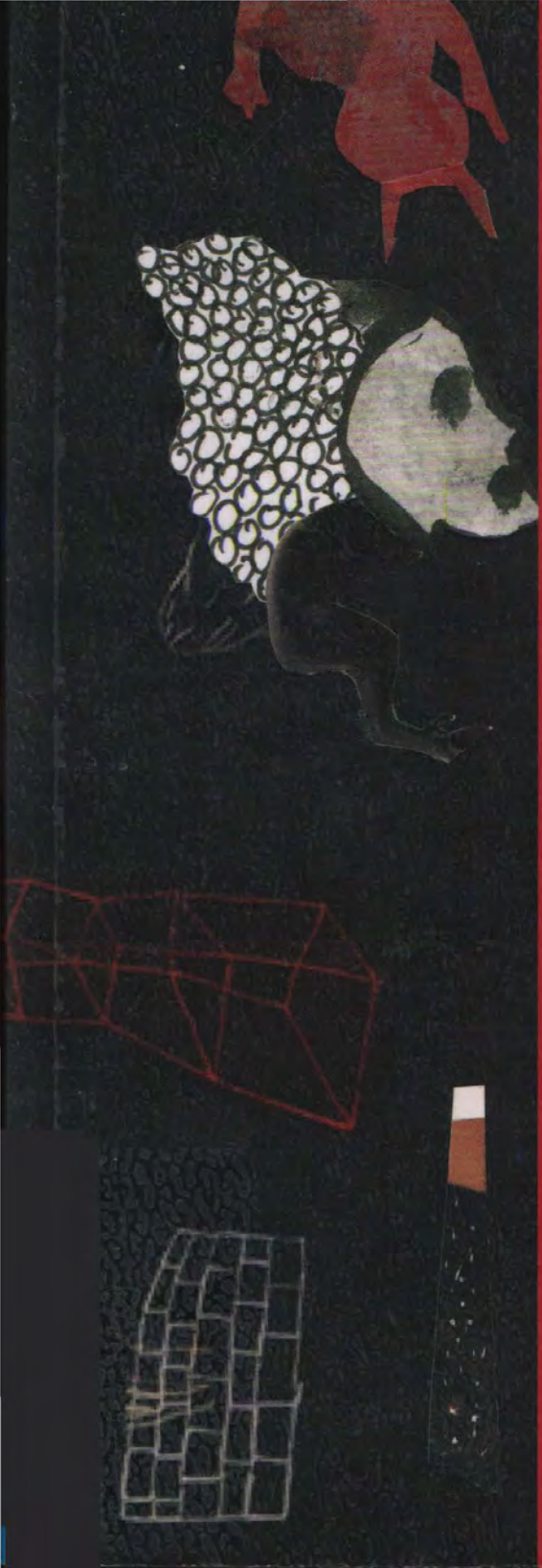

CE HEN NEM AZA BI

CHUCK PALAHNIUK

İngilizceden Çeviren:
Ahmet Aybars Çağlayan

AYRINTI

CEHENNEM AZABI

CHUCK PALAHNIUK

CHUCK PALAHNIUK

Gerçek adı Charles Michael Palahniuk olan yazar 21 Şubat 1962'de Burbank, Washington'da doğmuştur. Annesi ve babası Chuck henüz on dört yaşındayken ayrılır. Chuck ve kardeşleri annelerinin ebeveyninin sığır çiftliğine yerleşir ve burada büyür. 1980'de Columbia High School'u bitirdikten sonra Oregon Üniversitesi'nde gazetecilik öğrenimi görür. Üniversite yılları boyunca yazar olmayı aklından geçirmez. Geçimini Freightliner adlı şirkette otomobil tamirciliği yaparak sağlamaktayken, 1996'da, arkadaşlarıyla birlikte bir edebiyat grubuna katılır ve burada "Project Mayhem" (Kargaşa Projesi) adlı bir kısa hikâye yazar. Söz konusu hikâye üç ay gibi bir zaman zarfında *Fight Club*'a (1996) [*Dövüş Kulübü*, Çev. Elif Özsayar, Ayrıntı Yay., 2001] dönüşür. İlk romanını yayımlatması kolay olmaz. Pek çok kez reddedilir. Chuck Palahniuk her reddedilişinde daha da "karanlık" yazmaya başlar. Nihayet yayımlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*, özellikle de 1999 yılındaki film uyarlamasının ardından büyük bir ses getirir ve kitap Pacific Northwest Booksellers Association Award ve Oregon Book Award ödüllerine değer bulunur. Yazarın kitapları: *Survivor* (1999) [*Gösteri Peygamberi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2002]; *Invisible Monsters* (1999) [*Görünmez Canavarlar*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2004]; *Choke* (2001) [*Tıkanma*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2003]; *Lullaby* (2002) [*Ninni*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2007]; *Fugitives and Refugees* (2003) [*Kaçaklar ve Mülteciler*, Çev. Esra Arışan, Ayrıntı Yay., 2005]; *Diary* (2003) [*Günce*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2005]; *Haunted* 2005 [*Tekinsiz*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2009]; *Rant* (2007) [*Çarpışma Partisi*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2010]; *Snuff* (2008) [*Ölüm Pornosu*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2011]; *Pygmy* (2009) [*Pigme*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2013]; *Stranger Than Fiction* (2004) [*Kurgudan da Garip*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013]; *Tell-All* (2010) [*Anlat Bakalım*, Çev. Şeyda İşler, Ayrıntı Yay., 2014]; *Damned* (2011) [*Lanetli*, Çev. Gökçe Çiçek Çetin, Ayrıntı Yay., 2014]; *Beautiful You* (2014) [*Bir Haz Markası "Beautiful You"*, Çev. Ahmet Aybars Çağlayan, Ayrıntı Yay., 2015]; *Fight Club 2* (2016) [*Dövüş Kulübü 2*, Çev. Min Soo Kim, Ayrıntı Yay., 2015]; *Burnt Tongues* (2014) [*Yanık Diller*, Çev. Sinem Çetmilioğlu, Ayrıntı Yay., 2016]; *Bait* (2016) [*Zoka*, Çev. Funda Uncu, Ayrıntı Yay., 2018]. Chuck Palahniuk, halen ABD'nin Pasifik Okyanusu kıyısındaki Pacific Northwest bölgesinde yaşamaktadır.

CEHENNEM AZABI

CHUCK PALAHNIUK

Ayrıntı: 981
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 98

Cehennem Azabı
Chuck Palahniuk

Kitabın Özgün Adı
Doomed

İngilizceden Çeviren
Ahmet Aybars Çağlayan

Yayıma Hazırlayan
Funda Uncu

Son Okuma
Barış Özdemir

Originally published in the English language under the title Doomed
Copyright © 2013, Chuck Palahniuk
No part of this book may be reproduced,
in any form without written permission from the publisher.

Bu kitabın yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Asuman Ercan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı ve Cilt
Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü OSB Mah. Orkide Cad. No: 9/Z
Merkez Köyü / Merkez Bucağı / Beylikdüzü / İstanbul
Tel.: (0212) 875 48 86-87 Fax: (0212) 875 48 88
Sertifika No.: 34011

Birinci Basım 2019

Baskı Adedi 2000

ISBN 978-605-314-082-5
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

CHUCK PALAHNIUK'UN AYRINTI YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

DÖVÜŞ KULÜBÜ

GÖSTERİ PEYGAMBERİ

TIKANMA

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER

GÜNCE

TEKİNSİZ

ÇARPIŞMA PARTİSİ

ÖLÜM PORNOSU

PİGME

KURGUDAN DA GARİP

LANETLİ

ANLAT BAKALIM

BİR HAZ MARKASI
"Beautiful You"

DÖVÜŞ KULÜBÜ 2

YANIK DİLLER

ZOKA

UYDURMA BİR ŞEYLER
Kafanızdan Silip Atamayacağınız Hikâyeler

cehennem azabı

1 Kasım, 00.01, PST[1]

HAYAT ANA RAHMİNE DÜŞMEDEN BAŞLAR: BİR GİRİZGÂH

Yorumu Ekleyen: Hadesbrainiacleonard@aftrlife.hell

İyi ve kötü hep vardı. Var olmaya da devam edecekler. Ezelden beri değişen sadece onlarla ilgili hikâyelerimizdir.

MÖ altıncı yüzyılda Yunan kanun koyucu Solon, Mısır kenti Sais'e yolculuk etmiş ve dünyanın sonuna dair aşağıdaki hikâyeyle dönmüştü. Neith tapınağındaki rahiplere göre, bir afet Dünya'yı alevler ve zehirli dumanlarla kasıp kavuracakmış. Tek bir gün ve gecede, bir kıtanın tamamı yerinden oynayıp denize gömülecek ve sahte bir mesih bütün insanlığı feci sonuna sürükleyecekmiş.

Mısırlı kâhinler, Kıyamet'in sakin bir gecede Los Angeles krallığının epeyi yukarılarındaki heybetli bir tepede başlayacağını öngörmüşler. Kadim müneccimler koro halinde orada aniden bir kilidin açılacağını söylemişler. Beverly Crest'in yüksek duvarlarla çevrili evlerinin arasındaki kalın bir sürgü yana kaya-

1. Pasifik Zaman Dilimi anlamına gelen *Pacific Standard Time* teriminin kısaltılmış hali. (ç.n.)

cakmış. Solon'un kaydettiğine göre, menteşeli bir güvenlik kapısının iki kanadı birden ardına kadar açılacakmış. Buralardan aşağıda, bir örümcek ağı gibi her tarafı saran sokak lambalarının gözler önüne serdiği, Westwood, Brentwood ve Santa Monica diyarları o anı uykuda bekliyor olacaklarmış. Ve vakit gece yarısına gelip saatin son tik takları uzaklarda yankılandığında, ardına kadar açık bu kapıların gerisinde, bir motor gürleyip can buluncaya kadar, sadece karanlıkla sessizlik varlıklarını sürdürecek ve bu gürültünün başını iki ışık çekiyor gibi görünecekmiş. Ve bu kapıdan dışarıya, yukarı Hollywood Boulevard'ın keskin virajlarından yavaş yavaş inmeye başlamak üzere burnunu aşağıya çeviren, bir Lincoln Town Car[2] çıkacakmış.

Nitekim kadim kehanette tasvir edildiği gibi, o gece sakindir, yaprak kıpırdamaz; ancak Lincoln'ın yavaşça ilerlemesiyle birlikte sert bir rüzgâr esmeye başlar.

Lincoln Beverly Crest'ten Hollywood Hills'e doğru inerken, kementle boğulan birinin bir karış dışarıya sarkan uzun ve kara dili kadar yayılır. Town Car, sokak lambalarının pembe ışıkları perdahlı siyah kaportasını yalayıp geçerken, bir mezardan kaçan skarabe[3] gibi parlar. North Kings Road'dayken, Beverly Hills ve Hancock Park'ın ışıkları önce kırpışır, sonra da tamamen söner; hem de ev ev değil, ızgaranın tamamı ada ada karanlığa gömülür. Ve North Crescent Heights Boulevard'dayken de Laurel Canyon semti haritadan silinir; sadece ışıklar yok olmaz, gürültü ve gece yarısı müziği de kesilir. Araba North Fairfax'tan Ogden Drive'a, oradan da North Gardner Street'e, yokuş aşağıya süzülürken, şehrin kırpışan ışıklarından eser kalmaz. Ve böylece gösterişli arabanın gölgesini izleyen karanlık şehri kaplar.

Onu benzer şekilde sert bir rüzgâr da takip eder. Çağlar önce yaşayan rahiplerin kehanette bulundukları gibi, bu bora Hollywood Boulevard boyunca yükselen palmiye ağaçlarını gökyüzünü süpüren çalı çırpıdan yapılmış paspaslara dönüştürür.

2. Ford'un ABD'de ürettiği en büyük ve en lüks sedan. (ç.n.)
3. Mısırlıların kutsal saydığı ve insan ruhunun ölümsüzlüğünü simgeleyen bir bokböceği türü: *Scarabaeus sacer*. (ç.n.)

Ağaçların birbirini döven yaprakları çığlık ata ata parke taşlarına çarpan korkunç, yumuşak şekilleri aşağıya savurur. Havyar tanesi gibi boncuk gözlü ve pullu yılankavi kuyruklu bu kuduruk, yumuşak şekiller oradan geçmekte olan Lincoln'a isabet edip cıyaklaya cıyaklaya yere düşerler. Kontrolünü kaybettikleri pençeleriyle havayı tırmalarlar. Küt küt vurdukları ön cam sadmelerden kırılmaz çünkü kurşungeçirmezdir. Ve Lincoln'ın dönmeye devam tekerlekleri langır lungur üzerlerinden ilerlerken yere yığılmış bedenlerinin posaları çıkar. Bu baş aşağı düşen, acı acı bağıran, pençeleyen şekiller sıçanlardır. Bu leşi çıkanlar, ağaçlardan sapır sapır dökülüp ölenler keseli sıçanlardır. Bu çiğnenmiş postlardan meydana gelen kırmızı halıyı çabucak yere seren Lincoln'ın tekerlekleridir. Ön cam silecekleri sıcak kanı temizlemeye devam edip sürücünün görüş alanını açar ve kırık kemikler arabanın lastiklerini patlatmaz çünkü kauçuk da kurşungeçirmezdir.

Rüzgâr o kadar dinmek bilmezdir ki sokağın altını üstüne getirir; kötürüm kalan haşerat yükünü önüne katar, bu ıstırap dalgasını Town Car Spaulding Square mahallesine uzanırken hep peşinden sürükler. Şimşek çatalları gökyüzünü yarar ve perde perde bastıran yağmur kiremit kaplı çatıları döver. Yağmur şehrin çöp kutularını yağmalayıp içindeki plastik poşetleri ve Styrofoam[4] bardakları ortalığa salıverirken, gök gürültüsü de bir cayırtı koparır.

Diğer taraftan, baktıkça insanın gözünde büyüyen Roosevelt Hotel kulesinin yanı başındaki bulvar ıssızdır ve çöp ordusu şehre doğru ilerler. Ne trafik ışıklarının ne de diğer arabaların engellemesiyle karşılaşır. Bütün sokaklardan, bütün kavşaklardan el ayak çekilmiştir. Kaldırımlar bomboştur. Aynen kadim müneccimlerin önceden bildirdikleri gibi, bütün pencereler de karanlıktır.

Fırtınalı gökyüzünde herhangi bir hava aracının çevreyi tarayan ışıklarından eser yoktur ve akaçların tıkanmasından ötü-

4. Bir polistiren esaslı suni köpük markası. (ç.n.)

rü sokakları sel ve post götürmektedir. Bu sokaklar sakatat yüzünden kayganlaşmıştır. Grauman's Chinese Theatre sineması civarına gelindiğinde, artık Los Angeles'in tamamı bir mezbahadan farksızdır ve çivisi çıkmıştır.

Oysa arabanın az ilerisinde, 6700. Adadaki neon ışıkları hâlâ parıldamaktadır. Hollywood Boulevard'ın o biricik bloğunda gece ılık ve sakindir. Kaldırımları ıslatan bir yağmur yoktur, Musso & Frank Grill restoranının sarkık duran yeşil tenteleri de hareketsizdir. Şehrin bu adasının üzerindeki bulutlar adeta ayı meydana vurmak için bir kuyu ağzı gibi yarılmıştır. Kaldırımlar boyunca uzanan ağaçlar da put kesilmiştir. Lincoln'ın farları o kadar kırmızıya bulanmıştır ki, sanki arabanın izlemesi için kızıl bir yol çizerler. Bu göz kamaştırıcı kırmızı ışık demetleri kaldırımdaki genç bir bakireyi ortaya çıkarır. Kız Hollywood Balmumu Müzesi'nin karşısında durmaktadır. Ve orada, bu dehşetli fırtınanın tam göbeğinde sabit gözlerle pembe betona kakılı, kaldırımla hemzemin yıldız şeklindeki bir şeye bakmaktadır. Kulak memelerine on sent büyüklüğünde, façetalı kesilmiş kübik zirkonya küpeler takmıştır. Ayaklarına taklit Manolo Blahnik marka pabuçlar geçirmiştir. Çizgili eteğinin ve kaşmir kazağının yumuşak kıvrımları kupkurudur. Bukleli, gür kızıl saçları dalga dalga omuzlarına dökülmektedir.

Kaldırımdaki pembe yıldızın içinde bulunan dökümde "Camille Spencer" ismi yazılıdır ama bu bakire Camille Spencer değildir.

Pembe bir kurumuş sakız parçası, hatta pembe, gri ve yeşil renkli birkaç parça, yara kabukları gibi kaldırımın görünüşünü bozmaktadır. İnsan dişi izleri taşıyan sakızların üzerine gelip geçerken basanlar da ayrıca tırtıklı ayakkabı tabanı izlerini bırakmışlardır. Genç bakire, yara kabuğu misali sakızları tekmeleyip uzaklaştırıncaya kadar, bunları çakma Manolo'sunun sivri burnuyla yapıştıkları yerden koparmaya çalışır. Tertemiz değilse bile, yıldız daha temiz hale gelinceye kadar uğraşır.

Bakire gecenin bu huzur dolu sessiz fanusunda eteğinin kenarını kavrayıp ağzına götürür. Kumaşa tükürür ve yıldızı parlatmak için diz çöker. Oradaki pembe betona kakılı, pirinç döküm ismin pasını açar, ışıldatır. Town Car kızın bitişiğindeki kaldırım kenarına yanaşıp durduğunda ayağa kalkar ve insan nasıl bir mezarın üstüne basmaz çevresinde dönerse, aynı saygıyla yıldızın etrafından dolanır. Elinde bir yastık kılıfı taşımaktadır. İçindeki Tootsie Roll, Charleston Chew ve meyankökü şekerlemelerinin ağırlığıyla sarkmış bu beyaz çuvalı, çatlayan beyaz tırnak cilası sürülü parmaklarını sıkarak yumruk yaptığı eliyle kavramıştır. Öteki elindeyse yarısı yenmiş bir Baby Ruth çubuk şekeri tutmaktadır.

Porselen kaplı dişleriyle tembel tembel çiğnemektedir. Arı sokmuş gibi şişkin dudaklarının etrafında bir erimiş çikolata çizgisi dolaşmaktadır. Zaten Saisli kâhinler, bu genç kadının öyle bir güzelliği vardır ki onu gören yemek ve seksin ötesindeki bütün hazları unutur diye uyarmışlardır. Onlara göre, dünyevi görünümü fiziksel bakımdan o kadar çekicidir ki ona bakan sırf mide ve tene indirgenecektir. Ve kâhinler koro halinde demişlerdir ki o ne canlıdır ne de ölü. Ne bir ölümlü ne de bir ruh.

Ve kaldırım kenarına park etmiş rölantide çalışan Lincoln'dan kan damlamaktadır. Kaldırıma bakan arka pencere vızırdayarak aralanır ve konforlu içinde oturan biri kendini belli eder. Kasırganın tam göbeğinde bir erkek sesi, "Şaka mı şeker mi?" diye sorar.

Gece, herhangi bir yöne ok atımı mesafede, görünmez bir duvarın arkasında, etrafı tarumar etmeyi sürdürmektedir.

Bakirenin "Erkek Avı" denilen *kıp*-kırmızı bir rujla parlatılmış dudakları bükülür, yüzünde bir gülücük belirir. Burada hava o kadar sakindir ki, insan bir kabrin içinde bırakılmış preslenip bin yıldır kurutulan çiçekler gibi kokan parfümünün rayihasını hissedebilir. Kız arabanın açık penceresine doğru yaklaşır ve "Çok geç kaldın. Yarın oldu bile..." der. Turkuvaz rengi far sürülü gözkapaklarını uzun uzun şehvetle kırpmak için duraklar ve "Saat kaç?" diye sorar.

Ve adamın şampanya içtiği bellidir; çünkü o sessiz anda şampanyasının köpüğü bile gürültü çıkarmaktadır. Adamın kol saatinin tik takları dahi cayırtı koparmaktadır. Ve arabanın içindeki adamın sesi, "Bütün kötü kızların yatağa girme vakti geldi." diye çınlar.

O an efkârlanan genç kadın iç geçirir. Dudaklarını yalar, yüzündeki gülümseme kaybolmaya yüz tutar. Yarı mahcup, yarı kaderine boyun eğmiş halde, "Sanırım sokağa çıkma yasağımı çiğnedim." der.

Adam "Yasağın çiğnenmesi, insana kendini harika hissettirebilir." diye konuşur. Sonra da Lincoln'ın arka kapısı kızı içeriye almak üzere ardına kadar açılır. Bakire hiç duraksamadan biner. Kâhinler koro halinde o kapının bir geçit oluşturduğunu da söylemişlerdir. Onlara göre, arabanın kendisi de şekerleme lüpleten bir ağızdır. Ve Town Car kızı –içi bir tabut gibi kat kat kadifeyle döşenmiş– midesine hapseder. Renkli cam vızırdayarak kapanır. Araba rölantide çalışmakta, kaputundan buhar çıkmakta, cilalı gövdesi ışık saçmaktadır. Artık dört bir yanını, uzayıp giden bir sakal misali, pıhtılaşmış kandan kırmızı bir püskül dönmektedir. Kıpkırmızı lastik izleri şimdi park edip durduğu noktadan ortaya çıktığı yere kadar gerisin geri yayılmaktadır. Fırtına arabanın arkasında ortalığı kasıp kavurmaktadır ama burada duyulan sesler sadece feryat eden bir adamın boğuk haykırılarıdır. Kadimler bu sesi, sıçan ve fareler ezilip can verirken çıkardıklarına benzer bir cıyaklama diye tarif etmişlerdir.

Bunu, ortalığı basan bir ağırlık izler. Ardından da arka pencere bir kere daha aşağı doğru kayarak açılır. Çatlayan beyaz ojeli tırnaklar dışarı uzanır. Ve uçlarında, bir lateks zar, kızın beyaz yastık kılıfının küçük bir örneği, yükünün ağırlığından sarkmış bir minyatür çuval vardır. İçindeki: Bulanık beyaz bir şeydir. Lateks kaputa *kıp*-kırmızı ruj bulaşmıştır. Karamel ve sütlü çikolata sıvaşmıştır. Kız bunu oluğa bırakmak yerine, arabanın arka koltuğundan kalkmadan, yüzünü açık cama yaklaştırır. Lateks çuvalı dudaklarına dayar ve havayla doluncaya kadar

içine üfler. Şişirir ve açık ucuna el çabukluğuyla bir düğüm atar. Bu işi aynen bir bebeğin göbek kordonunu bağlayan bir ebe, tıpkı bir balonu düğümleyen bir karnaval palyaçosu gibi yapar. Kız şişkin zarın ağzını bağlayıp boza kıvamındaki içeriğini hapseder ve onu parmaklarıyla burar. Tüp biçimindeki zarı, iki kolu, iki bacağı ve başı olan bir insan şeklini alıncaya kadar kıvırıp büker. Bir voodoo bebeğine dönüşünceye kadar. Bu yeni doğmuş bir bebek büyüklüğündedir. Üzeri hâlâ dudaklarından bulaşan şekerlemeyle kaplı, içi adama ait gizemli boza kıvamındaki bulamaçla dolu bu murdar yaratıyı, onu bekleyen pembe yıldızın ortasına fırlatır.

Solon'un kâğıda döktüğü kehanetlere göre, kutsal beş köşeli yıldız şeklinin üzerine serilen bu küçük suret, bir kan, tohum ve şeker adağıdır, Hollywood Boulevard'ın yanı başında yapılan bir adaktır.

O gece, o ayinle birlikte, Kıyamet Günü'nün geri sayımı başlar.

Ve bir kere daha arabanın aynalı camı çerçevesine oturur. Tam o anda fırtına, yağmur ve karanlık, bunlar arabayı yutar. Lincoln genç bakireyi götürmek üzere kaldırımın kenarından ayrılırken, rüzgârlar da onun istenmeyen şey-bebeğini önlerine katar. O düğüm atılmış keseyi, o yoğrulmuş sureti sürer. Rüzgâr da yağmurlar da bol miktardaki katledilmiş haşerat, plastik çöp, kurumuş sakız hasatlarını güder; hepsini yuvarlaya yuvarlaya yerçekimi yönünde sevk eder.

21 Aralık, 6.03, CET[1]

YİYORUM; O HALDE VARIM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Baştan göz önünde bulundurmaya değer bir şey var. Ben zihnimi hep bir sindirim organı diye düşünmüşümdür: Söz gelişi, bilgi işleyen bir mide. İnsan beyni kıvrımlı, buruşuk bir kitledir. Bu haliyle açıkça gri bağırsaklara *benzer* ve deneyimlerim hayat hikâyemi meydana getirmek üzere işte bu düşünen bağırsaklar içinde ayrıştırılıp massedilir. Düşüncelerim lezzetli geğirtiler veya ekşi kusmuklar olarak ortaya çıkar. Bu kelimelerim anılarımın dışarı atılan sindirilemeyen kıkırdak ve kemikleridir.

Geçmişe sünger çekerek yaşamanın yolu samimi bir blog tutmaktan geçer. Bu yediğin bütün bir yer fıstığı ezmeli *cheesecake*'i kusmak gibidir ve aynen onun kadar berbat bir şeydir.

Zihnimin kıvrımlı, buruşuk ve büklümlü gri iç organları aklımın bir tür karnı gibi ömür sürerler. Trajediler ülsere yol açar. Komediler besler. Sonuçta, emin ol, anıların bedeninden daha

1. Orta Avrupa Zaman Dilimi anlamına gelen *Central European Time* teriminin kısaltılmış hali. (ç.n.)

uzun bir süre yaşayacaktır –bak bana. Adım Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer ve ben bir hayaletim. Anlamı: Böö! On üç yaşındayım ve birazcık fazla kiloluyum. Anlamı: Hem ölü *hem de* şişmanım. Pisboğaz bir domuzcuğum, oink-oink, gerçek bir yağ tulumuyum.

Anneme sorman yeter.

On üç yaşındayım ve şişmanım –ve sonsuzluğa kadar böyle kalacağım.

Evet, *ülsere yol açmak* deyimini de biliyorum. Ölüyüm ama cahil değilim. *Orta yaş krizi* terimini duydun mu? Basitçe söylemek gerekirse, ben şu an bir "orta ölüm krizinden" muzdaripim. Sekiz ay kadar Cehennem'in yakıcı yeraltı dünyasında çakılıp kaldıktan sonra, şimdi kendimi fiziksel dünyada sıkışmış dirimli-canlı bir ruh olarak, genellikle daha çok Araf'ta kalmak diye bilinen bir durumda buldum. Bu insanın aynen babamın Saab Draken model avcı uçağında Brasília'dan Riyad'a 1 Mach[2] hızıyla uçup da iniş izni için havaalanı üzerinde bekleme düzeninde dönüp durmaya mecbur bırakıldığında hissettiklerine benzer. Yalın bir şekilde ve açıkça söylemek gerekirse, Araf, kaleme aldığın hayat hikâyenin kitabını yok ettiğin yerdir.

Cehennem konusunda bana acımana gerek yok. Hepimizin Tanrı'dan sakladığı sırlar vardır ve bu insanı bitkin düşürür. Eğer ebedi ve ezeli ateşlerin hiç sönmeyen denizinde yanmayı hak eden biri varsa, o da benim. Ben yüzde yüz melunum. Hiçbir ceza haddinden fazla ağır değil.

Bana kalırsa, bedenim *curriculum vitae*'dir[3]. Yağlarım hafıza bankamdır. Geçmiş hayatımdaki anların yükünü, onları arşivleyen hayalet yağlarımın her bir obez hücresi çeker ve kilo kaybı Madison Spencer'ın ortadan kalkması demektir. Kötü anılar, hiç yoktan iyidir. Ve emin ol ister yağların ister banka hesabın ister sevgili ailenden ötürü, bir gün dirimli-canlı dünyasından vazgeçmekteki gönülsüzlüğünle sen de mücadele edeceksin.

2. 1226,5 km/saat. (ç.n.)
3. Özgeçmiş diye Türkçeleştirilen bu terim "hayatımın seyri" anlamına gelir. (ç.n.)

İnan bana, öldüğünde arkada bırakması en zor gelecek kişi kendinsin. Evet, Janti Tweet'çi, on üç yaşındayım ve bir kızım ve *curriculum vitae* terimini biliyorum. Dahası, ölülerin bile tamamen ortadan kalkmak istemediklerinden de haberdarım.

21 Aralık, 6.05, CET

TANRI'NIN İNAYETİNDEN ZATEN MAHRUM HALDEYKEN BUNDAN ZAMAN İÇİNDE NASIL BİR DAHA MAHRUM EDİLDİM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Malum üç Sürtük Kızı Sürtük küçük hanıma şu Cadılar Bayramı dalaveresini çekmeseydim, bu ılık kaplumbağa idrarını içerek yani yârenlik ederek, bu zalim Galápagos'ta[1] yani Dünya'da çakılı kalmazdım. Söz konusu Cadılar Bayramı'nda boğularak öldürüldükten ve kanımın boşaltılmasının üzerinden henüz taş çatlasa sekiz ay geçmişti. Evet, lanetlenmiştim, işlediğim ve burada çok geçmeden açığa vurulacak tüyler ürpertici bir cinayet yüzünden. Cehennem'in başlıca azaplarından biri, hepimizin gizliden gizliye neden orayı boylamayı hak ettiğimizi bilmemiz-

1. Galápagos Adaları'nın adı kara kaplumbağalarının en irisi ve İspanyolca "dev kaplumbağa" demek olan *galápago*'dan gelir. Ayrıca Charles Darwin'in evrim teorisini geliştirmesinde bu adalardaki kaplumbağa türleri üzerine yaptığı incelemeler önemli bir rol oynamıştır. (ç.n.)

dir. Nasıl kaçtığıma gelince: Âdet olduğu üzere, Tüm Azizler Gecesi'nde[2], bütün Hades[3] ahalisi gün batımından gece yarısına kadar tuzlu fıstık topakları ve Raisinettes[4] toplamak amacıyla Dünya'ya döner. Dolayısıyla ben de bir esinti adımı gece karanlığının derinliklerinden dışarı taşıdığında faydalı işlerle meşguldüm; Cehennem'in hazinesine katkıda bulunmak için banliyölerin çöplerinde Twix ve Almond Joy marka çikolata arıyordum. Bir genç kız korosu adımı çağırıyor, birtakım dil döken, haykıran yeniyetme ses zikir çekiyordu: "...Madison Spencer... Maddy Spencer, gel bize. Buyruklarımızı yerine getirmeni emrediyoruz sana."

Size söylüyorum pre-ölü insanlar ister hoşlanın ister hoşlanmayın, post-canlı insanlar sizin mallarınız değildir. Ölülerin, piyango rakamları ve kimin sizinle evleneceğine dair aptal aptal Ouija tahtası[5] sorularınıza cevap vermekten, sizden ve şu ruh çağırma seanslarınızdan, masaları tıkırdatmanızdan, hayaletleri yemleme numaralarınızdan daha önemli işleri mevcut. Kit Kat çubukları toplamak için önümde en iyi ihtimalle dört saatlik bir karanlık vardı ve maalesef o sırada kıkırdayan bir küçük hanım kadrosu Yalak Yalakgiller tarafından çağırıldım. Benim İsviçre, Locarno'daki eski yatılı okulumda, eski yatağımın üstüne oturmuş, hep bir ağızdan emrediyorlardı: "Görün bize, Madison Spencer. Bakalım, o koca götün ölüyken daha ufak mı gözüküyor?" Ve ağızlarını narin elleriyle kapatıp gülmüşlerdi.

Birbirlerini susturan Kahpeden Doğmuş Kahpeler tayfası, "Bize gizli hayalet diyetini göster" diye zikir çekiyordu. Bu oyun parkı sataşmasıyla kahkahadan kırılmışlar, kıkır kıkır gülmekten yan yatmışlar ve birbirlerinin omuzlarına toslamışlardı. Bağdaş

2. Türkçede Cadılar Bayramı diye bilinen *Halloween* adının kökeni, Azizler Yortusu'nun arife gecesi kutlanan ve "Tüm Azizler Gecesi" anlamına gelen *All Hallows' Eve* terimidir. (ç.n.)

3. Hades Yunan mitolojisinde yeraltı dünyasının kralıdır. Cehennem güçlerini ve ölüleri yönettiği yerin adı da "Hades Evi" veya kısaca Hades'tir. (ç.n.)

4. Bir tür çikolata kaplı kuru üzüm şekerlemesi. (ç.n.)

5. Ülkemizde "ruh tahtası" denilen, ruh çağırma seanslarında kullanılan düzenek. (ç.n.)

kurmuş oturuyor, ayakkabılarıyla yatak çarşaflarımı kirletiyor, arada bir eski yatağımın başını tekmeliyor, bir tabak içinde yanan mumların etrafında patlamış mısır yiyorlardı. "Cips var" diye dalga geçmişler ve bir cips paketini çalkalamışlardı. Barbekü çeşniliydi. İçlerinden biri monoton bir sesle, "Soğanlı dip var" demişti. "Gel, Madison... Gel, domuzcuk, domuzcuk, domuzcuk..." Sesler birleşmiş, "Yaaaaaağ küpüüüü...!" diye çığırmışlardı. Yüksek sesle buz gibi Cadılar Bayramı gecesine doğru burunlarından domuz sesleri çıkarmışlardı. "Gel, domuzcuk, domuz, domuz, domuz, domuz..."

Pofurdamışlardı. Homurdanmışlardı. "Oink, oink, oink..." diye haykırmışlardı. Ağızlarına yüksek kalorili abur cubur tıkıştırıp gürültülü bir şekilde çiğnemişler, gülmekten katılmışlardı.

Hayır, Janti Tweet'çi, küplere binip onları boğazlamadım. Her ne kadar burunları sürtülmüşse de ben bunları kaleme alırken, onlar da gayet ayak üstünde olmaya devam ediyorlar. Şu kadarını söyleyeyim, siyah bir Lincoln Town Car'la oraya varmış ve onların bu dağ köylüsü yodellerine[6] icabet etmiştim. Söz konusu Cadılar Bayramı'nda haysiyetsiz küçük hanımları, düşman üçlüsü Pespaye Pespayegilleri, iştahsızlıktan kuruyan bağırsaklarının zayıf içeriğini boşaltmaya yönlendirmiştim. Ayıp, çok ayıp etmiştim. Bereket, eli kulağında sokağa çıkma yasağım yüzünden azıcık endişeliydim ve dikkatim dağılmıştı.

Oyalanıp gece yarısını bir an bile geçirmek can sıkıcı Dünya'ya sürgüne gönderilmek anlamına geldiğinden, kol saatimin yelkovanı dakika dakika yirmi dörde doğru ilerlerken aşırı ölçüde tetik durmuştum. Üç Partal Kızı Partal küçük hanım kendi kokulu kusmuk ve yapış yapış kaka tabakalarıyla kaplanır kaplanmaz, ben de bekleyen Town Car'ıma doğru fırlamıştım.

Sadık kaçış aracım bıraktığım yerde duruyordu: Park ettiğim yatakhanenin karlı çimenliğinin yanındaki buzlu kaldırım kenarında. Anahtarı kontaktan aşağıya sallanıyordu. Gösterge

6. İsviçre, Avusturya ve Almanya'da rastlanan tiz kafa sesleriyle pes göğüs seslerinin birbirini izlediği bir tür şarkı söyleme tarzı. (ç.n.)

panosundaki saat yirmi üç otuz beşi, yani Cehennem'e dönüş yolculuğum için makul bir süre kaldığına işaret ediyordu. Direksiyon başına geçip emniyet kemerimi bağlamıştım. Bir zamanlar yatağımda büzülüp Fig Newtons[7] kemirerek, *Asalaklar*'ı[8] okuduğum eski görkemli yapıya göz gezdirirken, bir parça hoşgörüyle hatta özlemle *Ah, Dünya*, diye içimden geçirmiştim. O gece bütün pencereler ışık saçtığı gibi, çoğu ardına kadar soğuk İsviçre iklimine açılmıştı. Perdeleri can sıkıcı Alpler'in buzlu yamaçlarından üfüren dondurucu rüzgârda dalgalanıyordu. Şimdi kanatları iki yana savrulmuş bütün o pencereler, dışarı sarkmış ve binanın kırmızı tuğla cephesinden aşağıya uzun şeritler halinde safra kusan zengin kız öğrencilerin başlarını çevreliyordu. Bu manzara muazzamdı, vazgeçilemeyecek ölçüde keyif vericiydi ama gösterge panosundaki saat artık yirmi üç kırk beşe dayanmıştı.

Hepsine sevgiyle *adieu*[9] deyip, arabanın kontağındaki anahtarı çevirmiştim.

Anahtarı tekrar çevirmiştim.

Bass Weejuns marka rahat bir mokasen giydiğim ayağımı gaz pedalının üzerine atıp hafifçe topuklamıştım. Gösterge panosundaki saat yirmi üç elliyi gösteriyordu. Vites kolunun kesin bir şekilde Park konumunda durup durmadığını tekrar gözden geçirip kontağı üçüncü defa çalıştırmayı denemiştim.

Allah Allah! Hiçbir şey olmamıştı. Kaputunun altında arabalara has tek bir ses çınlamamıştı. Her şeyi –özellikle de arabalar hakkında her şeyi– bilen siz blog dünyasının işgüzarlarına söylüyorum: Hayır, farları açık unutup böylece aküyü boşaltmadım. Ve katmerli hayır, arabanın akaryakıtı da eksik değildi. Saatin kararlı bir şekilde yirmi üç elli beşe doğru ilerlemesini izlerken, motoru umutsuzca arka arkaya ateşlemeyi denemiştim. Tam yirmi üç elli altıda arabanın telefonu çalmaya başlamıştı –peşi peşine geleneksel *ba* sesiyle. Buna kulak asmamıştım. Çünkü

7. İncir ezmeli bir hamur işi markası. (ç.n.)
8. İngiliz yazar Daphne du Maurier'in orijinal adı *The Parasites* olan romanı. (ç.n.)
9. Fransızca "elveda" demektir. (ç.n.)

torpido gözünü açmak için debeleniyor, sürücü elkitabını bulup mekanik faciama teşhis koymaya çalışıyordum. Telefon dört dakika sonra hâlâ çalıyordu. Neredeyse gözyaşları içinde ahizeyi kaptığım gibi yerinden kaldırıp arayanı terslercesine "*Alors!*[10]" diye cevap vermiştim.

Hattaki biri, " '...Madison hayal kırıklığından neredeyse gözyaşına boğulmuştu.' " diyordu. Bir erkek sesi dil döküyordu: " 'Dayılanan okul arkadaşlarına karşı kazandığı tatlı zaferi kaçış aracının çalışmadığını anlayınca şiddetli bir korkuya dönüşmüştü.' "

Bu, Karanlıklar Prensi Şeytan'dı ve hiç şüphesiz bunları *Madison Spencer Hikâyesi* adlı zırva elyazmasından –ana rahmine düşüşümden bile önce kaleme aldığını iddia ettiği sözde hayat hikâyemden– okuyordu. Güya bu sayfalardaki geçmiş ve geleceğimle ilgili her an onun tarafından belirlenmişti.

Şeytan okumaya devam etmişti: " '...küçük Madison yüce efendisinin Town Car'ın telefonundaki sesi üzerine şaşkınlıktan donakalmıştı...' "

Lafa karışıp, "Sen bu arabayı kurcaladın mı?" diye sormuştum. Telefondaki ses, " '...Fevkalade Kötü Talih'inin onu Dünya'da beklediğini biliyordu ...' " demişti.

"Hiç de adilane değil!" diye bağırmıştım.

" '...Maddy'nin çok yakında günlerin sonunu tetiklemeye koyulmaktan başka çaresi kalmayacaktı...' "

Haykırmıştım: "Ben hiçbir şeyi tetiklemiyorum!" Haykırmıştım: "Ben senin Jane Eyre'in değilim!"

Gösterge panosundaki saat artık gece yarısını işaret ediyordu. Yüksek tepelerin ücra bir köşesinde yer alan *eine kirche*'in[11] kulesindeki çan çalmaya başlamıştı. Matem çanı daha altıncı kere bile çalmadan, elimdeki ahize buharlaşmaya başlamıştı. Bütün bir Town Car gözümün önünde ortadan kalkıyor ama Şeytan monoton bir sesle devam ediyordu. " '...Madison Spencer

10. Fransızca "Pekâlâ!" demektir. (ç.n.)
11. Almanca "bir kilise" demektir. (ç.n.)

uzaklardaki kilise çanının sesini duymuş ve var olmadığını anlamıştı. Asla var olmamıştı. Zaten sadece fevkalade seksi ve akıl almaz ölçüde yakışıklı İblis'e hizmet etmek için yaratılmış bir kuklaydı...' "

Arabanın sürücü koltuğu erirken benim fıçı gibi, tombul kıçım da yavaşça kaldırıma yerleşiyordu. Gece yarısının son vuruşu can sıkıcı İsviçre'nin kanyon ve koyaklarında yankılanmıştı. Yatakhanenin pencereleri kapanıyordu. Işıklar sönüyordu. Perdeler çekiliyordu. Az bir zaman önce geniş karnımı sıkan emniyet kemeri, şimdi bir duman şeridi kadar hayal meyal görünür hale gelmişti. Bir arkadaşın, Babette'in arabanın arka koltuğunda unuttuğu çakma Coach marka çanta, az ötede sokağa bırakılmış gibi duruyordu.

Gece yarısı vuruşuyla birlikte Lincoln yoğun bir sis tabakasına, Town Car şeklindeki küçük gri bir buluta dönüşerek buharlaşmıştı. Fırtınalı bir İsviçre gecesinde, sefil bir halde, Babette'in pis suni deri çantasıyla baş başa otururken bırakılmıştım.

Çalan kilise çanlarının yerini rüzgârın taşıdığı, synthesizer'la oluşturulan tiz bir dans melodisi almıştı. Bu Europop grubu Aqua'nın "Barbie Girl" parçasıydı. Bir zil sesiydi. Sesin kaynağı çantada kaputlarla şekerlerin arasına gömülü bulduğum bir avuçiçi bilgisayardı [PDA[12]]. Ekranda beliren kısa mesajın gönderici alan kodu, Montana, Missoula'ydı. Mesajda, "ACİL: Darwin Airlines'ın Lugano'dan Zürih'e giden 2903 sefer sayılı uçağına kaçak yolcu olarak bin; sonra Swissair'in 6792 sefer sayılı Heathrow havalimanına giden uçağına, ardından da American Airlines'ın 139 sefer sayılı John F. Kennedy havalimanına giden uçağına yetiş! Bir an önce Rhinelander oteline git. Hemen yola çık!" deniyordu. Mesaj halen Cehennem'de zor günler geçiren mavi saçlı punk rock'çı arkadaşım ve akıl hocam Archer'dan gelmişti.

12. PDA, "kişisel sayısal yardımcı" anlamına gelen İngilizce *personal digital assistant* teriminin kısaltmasıdır. Ülkemizde bu kısaltma, avuçiçi veya cep bilgisayarları için de kullanılmaktadır. (ç.n.)

21 Aralık, 8.00, EST[1]

YUVAYA DÖNÜŞÜM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Anneme sorsan, "Dinler, insanlar cevapsız kalmaktansa yanlış cevapları tercih ettikleri için, vardır" diyecektir. Anlamı: Ebeveynim Tanrı'ya inanmazlardı. Anlamı: Ailem Noel'i kutlamazdı.

Eğer ebeveynimin hatırlarından Tanrı geçse, onu zihinlerinde ozon deliğini melekler yerine kanatlı yunuslarla onaran, göğe merdiven dayamış, dağlar kadar bir Harvey Milk[2] diye canlandırırlardı. Ve hayallerinde gökkuşakları, bir sürü gökkuşağı bulunurdu.

Noel yerine Dünya Günü'nü kutlardık. *Zazen*[3] oturuşu yapıp, Svami Nikhilananda'nın doğum gününü kutlardık. Belki de dalları, ağaçlara tüneyip protesto tekniklerinden pasif direniş hakkında benekli baykuşlara akıl öğreten, karşı kültürcülerin bolca

1. Doğu Zaman Dilimi anlamına gelen *Eastern Standard Time* teriminin kısaltılmış hali. (ç.n.)
2. ABD'li eşcinsel bir politikacı ve LGBT aktivistidir. *Milk* adlı biyografik filminde onu canlandıran Sean Penn En İyi Erkek Oyuncu Oscar'ına layık görülmüştür. (ç.n.)
3. Zen Budizm'inde oturarak yapılan meditasyon. (ç.n.)

kirli hamak ve kaka kovalarıyla süslenmiş yaşlı bir sekoya gövdesi etrafında anadan doğma Morris[4] dansı ederdik. Anladın mı? Anneciğimle babacığım, küçük çocukların yaramaz mı uslu mu olduklarını Noel Baba'nın yerine Maya Angelou'nun[5] yakından izlediğini söylerlerdi. Dr. Angelou muhasebesini uzun bir kendir tomarına yazılı isimler üzerinden yapar ve eğer kompostunu[6] altüst etmeyi ihmal edersen dosdoğru yatağa, hem de su yosunsuz gönderilirsin diye beni uyarırlardı. Oysa ben sadece akıllı ve karbon nötr biri –Dr. Maya veya Shirley Chisholm[7] veya Sean Penn– tarafından dikkate alındığımı bilmek istiyordum. Ama bunların hiçbiri aslında Noel'in yerini tutmuyordu. Ve bir kere, o "Önce Dünya!" zırvalarının hiçbiri öldüğünde ve yılan elleyen, striknin höpürdeten *İncil çığırtkan*larının haklı olduğunu anladığında seni kurtarmıyor.

Hoşunuza gitse de gitmese de Cehennem'in yolu sürdürülebilir bambudan döşemeyle kaplı.

İnan bana Janti Tweet'çi, neden bahsettiğimi biliyorum ben. Dirimli-canlı anneciğimle babacığım yılın büyük bir bölümünde soya bazlı mumlar yakıp John Reed'e yakarırken, ben öbür dünyayı boylamış halde ve her şeyin aslını astarını öğrenmekteydim.

4. Bir İngiliz halk oyunu. (ç.n.)
5. Otobiyografileriyle ünlü bir Afroamerikan yazar, şair, dansçı, aktris ve şarkıcı. (ç.n.)
6. Parçalanmış organik madde. (ç.n.)
7. Birleşik Devletler Kongresi'ne seçilen ilk siyahî kadın. Politikacılığının yanı sıra eğitimci ve yazardı. (ç.n.)

21 Aralık, 8.06, EST

ÖZ YUVAYA HOŞ GELDİN PARTİMDE BİR BAŞIMA

Yorumu ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Pek öyle sıla hasreti çeken kırılgan biri değilsem de mevcut durumumun ışığında ailenin eski bir uğrak yerini arıyorum. Kendimi bildim bileli ebeveynimin Rhinelander otelinde elde tuttukları bir çatı katı [ÇK] vardı. Orada, Lexington Avenue'nun altmış beş kat yukarısında, Bloomingdale's'in karşısındaki o yerde, aklıma gelen ilk güçlü istek, eski yatak odamda doldurulmuş hayvanlarımla Jane Austen romanlarımın arasında gizlenmek ve bir dahaki Cadılar Bayramı'na kadar televizyondaki dilediğin zaman dilediğin kadarını izle seçeneğiyle *Upstairs, Downstairs* adlı dizinin bölümlerini seyretmek olurdu. Muhtemelen *The Forsyte Saga*'yı[1] sil baştan okurdum. Meydan boştur çünkü *Post*'un magazin sayfası Page Six'e göre, ebeveynim yüz metrelik yatları *Pangaea Crusader*'la denize açılmışlar. Şu sıralar Bering Boğazı'nda, züppeler yüzünden tehlike altındaki katil

1. Nobel Ödülü'ne layık görülen İngiliz yazar John Galsworthy'nin üçlemesi. (ç.n.)

balinaları veya mavi yüzgeçli orkinos gibi, suşi balıklarını katleden bir toptan balıkçı fabrika gemisini engellemeye çalışıyorlarmış. Koparılan bütün bu velvele, uykusunda acımasız Japon balıkçılar tarafından zıpkınlanan Dian Fossey misali cesur bir deniz biyoloğunu canlandıran annemin, başrol oynadığı *Sisteki İspermeçet Balinaları* adlı yeni filminin bedavadan reklamı için filme çekiliyor. Çekimlerin başlıca bölümleri gelecek hafta tamamlanacakmış ve *Page Six* dergisi, projenin Oscar Ödülü'nü kazanacağının gün gibi ortada olduğunu anlatıyor.

İnanın bana, annem için bu aslında rol yapmak değil: Yatakta sayısız defa zıpkıncının tezgâhından geçmiştir.

Ve evet, tam şu anda HadesBrainiacLeonard'ın eklediği çapkınca yoruma cevaben, senaryo –*Page Six*'ten bir başka tüyoya göre– annemin etrafı dost canlısı kaygan ispermeçet balinası[2] sürüsü tarafından çevrilmişken çıplak ve keyifli bir halde yüzdüğü, dünyaca ünlü memelerinin de ortaya döküldüğü üç sahne içeriyor.

Siz, geleceğin ölüleri, nasıl bir film deneyimini sesli ama kokusuz, tatsız ve dokunma duyumsuz, az çok düz bir görsel gerçeklik olarak yaşıyorsanız, canlılar dünyası biz hayaletlere de öyle görünüyor. Ben yaşayan insanların gürültü ve hareketleri etrafımda fırıl fırıl dönerken onların arasında dolanabilirim. Ama nasıl bir filmdeki oyuncular izleyicileri görmüyorlarsa, canlı insanlar da beni en az o kadar fark etmezler. Kendi kendimi alaya alma riskine rağmen, gözlük takan ve forma giyen etli butlu bir yedinci sınıf öğrencisi halimle kendimi dünyada görünmez hissetmeye fazlasıyla alışığım. Daha fazla sabır gerektiren şeyse, artık fiziksel engellerin beni sınırlamadığı gerçeğini kabul etmektir. Ben kapalı lobi girişlerinin ve otel kapıcılarının içinden elimi kolumu sallaya sallaya, siz duman veya sis içinden nasıl salına salına yürüyerek geçebiliyorsanız, o kadar kolayca geçebilirim. Bunu yaparken de topu topu hayalet boğazımda bir

2. Kaşalot diye de bilinen bu memeli türünün İngilizce adı "Sperm Whale" yani "Sperm Balinası"dır. (ç.n.)

gıdıklanma hisseder veya baştan aşağı tüylerimi diken diken eden bir ürperti yaşarım.

İşin kötü tarafı, yabancılar beni sadece görmezden gelmiyorlar; düpedüz içimden yürüyüp *geçebiliyorlar* da. Sana rast gelip adeta sana değmekle veya seni yoklamakla kalmıyorlar. Tam anlamıyla nüfuz ediliyorsun. Kaynaşıyorsunuz. Bu yemek yiyen, alışveriş ve zina yapan canlı et parçalarının başıboş fizyolojisinin tecavüzüne uğruyorsun. Paldır küldür içinden geçen o alık preölü kişi gibi, kendini lekelenmiş ve serseme dönmüş hissediyor, vertigo atağı[3] yaşarcasına dengeni kaybediyorsun.

Ve evet, *vertigo atağı* benzeri kelimeleri kullanmaya enikonu niyetliyim, dolayısıyla buna alışın artık. Ölü bir çam yarmasıyım belki ama sırf siz çocuksu kelime hazineniz hakkında kendinizi Ctrl+Alt+Güvensiz hissediyorsunuz diye dilsizmiş gibi davranmayacağım. Yo hayır, o argolu İnternet jargonunu da kesinlikle *kullanmayacağım*. Jane Austin iğneli anlatılarına duygu ikonlarıyla renk vermediğinde bu tercihi kasten yapmıştı, bu yüzden ben de vermeyeceğim.

Tekrarlarsam, bir hayalet olmaya biraz alışmak gerekiyor. Örneğin otel asansörleri: Aptal dirimli-canlılar kendilerini asansör kabininin içine ağzına kadar tıkıştırıp duruyorlar. Rhinelander'deki çatı katına, bir yarım vergi kaçkını kollajen dolgulu kaba bir kadının içinde, diğer yarımsa onun kıpır kıpır semiz Chihuahua'sının içinde çıkıyorum. Fiziksel açıdan hiçbir şey bu duyum kadar, silikon bulaşmış Evian suyunda yüzmeye veya içine dalmaya benzemiyor. Botox'unun[4] tuzlu tadını alabiliyorum. Kan dolaşımındaki buruk beta engelleyiciler başımı döndürüyor. Hele bir Chihuahua'yı meydana getiren ılık kimyasal havuzuna gömülmek yok mu? Aman Allah'ım! Meksika köpeği biyolojisine batmış halde altmış beş kat tırmandıktan sonra duş yapıp hayalet saçlarımı şampuanlamak için sabırsızlanıyorum.

3. Denge kaybı ve göz kararmasının eşlik ettiği geçici sersemleme durumu, baş dönmesi. (ç.n.)
4. Botoks diye bilinen botulinum zehri markası. (ç.n.)

ÇK numaralı hol kapısından sızıp –ne komşuların ne evcil hayvanların bulunduğu ne de sigara içilen– çatı katı fuayesinde ortaya çıkıyorum. Can sıkıcı New York'a geldiğimden beri ilk defa halis muhlis mutlak bir sessizliğe adım atıyorum. Burada korna çalınmıyor. Cep telefonlarıyla yüksek sesle Birleşmiş Milletler'in anlaşılmaz dillerinde abuk sabuk konuşmalar yapan sinir bozucu pre-ölü insanlar yok. ÇK'nın ana salonu mobilyadan geçilmiyor; bütün koltuk ve masa ve kitaplıkların üstüne beyaz muslin toz kılıfı örtülmüş. Tavandan sarkan avizeler bile beyaz tülbentle sarılmış, kumaşlar her birinin dibinde toplanmış ve ektoplazmadan[5] meydana gelen şeffaf kuyruklar gibi uzanıyorlar. Manzara insanın üzerinde sanki sayısız hayaletin, ne var ki çarşafa bürünmüş ve "Vuuuuuu" diye yeri göğü inletmeye hazır çizgi roman hayaletlerinin katıldığı sessiz bir parti veriliyormuş izlenimi bırakıyor. Bu bir oda dolusu hortlak bana, beni tiye almak için düzenlenen tekinsiz temalı bir yuvaya hoş geldin partisi gibi geliyor. İrili ufaklı bir heyulalar meclisi. Samimi olmak gerekirse, bu gayri-hassas kabul töreni dolayısıyla kendimi hiç de hafife alınmayacak ölçüde Ctrl+Alt+Gücenmiş hissediyorum.

Uzun yılların alışkanlığıyla, annemin Tokyo'dan Managua'ya kadar dayattığı kesin ev kurallarını uygulayarak, ayakkabılarımı çıkarıp fuaye kapısının önünde bırakıyorum.

ÇK'nın söz konusu sahte hayaletler suaresinin arkasındaki yüksek ve geniş pencereleri Manhattan mimarisine bakıyor. İçleri hınca hınç dolu sıra sıra binalar, şu insanın içini karartan gökdelenler, bir gri mezar taşı tarlasından başka hiçbir şeyi akla getirmiyor. Bu tıkış tıkış kuleler ihmal edilmiş sütunlara, çan kulelerine ve dikilitaşlara benziyor; sanki bunlar insanların kabristanlarını işaretlemek için kullandıkları bir anıt yığını. Pencerelerin ötesinde bu muazzam ölçekteki mezarlık yatıyor. Şu Büyük Elma.[6] Geleceğin ölülerinin filizlenen kemik tarlası.

5. Tinsel bedenlerin cisimlenmesini sağladığı ileri sürülen madde. (ç.n.)
6. İngilizcesi "the Big Apple" olan New York şehrine takılmış lakaplardan biri. (ç.n.)

Lütfen anla Janti Tweet'çi, mızıkçılık yapmak niyetinde değilim. Oyunbozan bir ölüye dönüşmeyeceğim. Ama sanırım bir tür ölüm sonrası depresyondan muzdaripim. Yeni yeni ölmüş olmanın o yeniliği geçer geçmez, sanki yerini bir keyifsizlik duygusu alıyor.

MohawkArcher666'nın eklediği içli yoruma cevaben, evet, bir hayalet de yalnızlık çekebilir. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan, kendimi azıcık kederli ve bir köşeye atılmış, bütün bir dünya tarafından unutulmuş hissediyorum. Eğer bizimkilerle rastlaşırsam ve ben onları görüp de onlar beni *görmezse*, yüreğim kabarır sıcak gözyaşı dolu bir su balonu gibi şiştikçe şişer ve patlar. Soyutlanmış, sadece düşünce ve duygularımla baş başa kalmış haldeyim, bir hayalet olarak haberleşme imkânım yok, esaslı bir şekilde dışlanmış biri durumuna düştüm.

Bana öyle geliyor ki, beni sadece Tanrı değil, herkes terk etti.

Hayalet külotlu çoraplarımla ÇK'nın koridorlarından birinde sessizce ilerleyip anneciğimin yoga stüdyosunun ve babacığımın puro odasının önünden geçip yatak odama geldiğimde kapıyı kilitli buluyorum. Kapı tabii ki kilitli olacaktı ve şüphesiz klima hâlâ mezbaha buzhanesi kadar soğukta çalıştırılıyor, perdeler de giysi ve oyuncaklarım güneşten solmasın diye sımsıkı kapalı tutuluyor. Odamı sevgili ölü kızlarının türbesi gibi muhafaza edebilmek için. Anlamsız bir zaman harcayarak, anneciğimin güvenlik sistemi şifresini tahmin etmeye çalışıyorum. İlk tercihim: *CamilleSpenceryaşayan4oyaşınaltındakienbüyükaktirist*. Annemin güvenlik şifresi için ikinci tahminim: *Hayırçocuğumunsevimliminikkedisinibenöldürmedim!* Bir sonraki tercihimse: *EğerbirkaçkilodahaazgelseydiMadisonıbirtondahafazlaseverdim.* Doğru şifre büyük ihtimalle bunlardan biriydi ama sonuçta basbayağı kapının içinden geçebileceğimin farkına vardım.

Bir kapının veya duvarın içinden yürüyerek geçmek Chihuahua'yla aynı molekülleri paylaşmaktan sadece bir parça daha nahoş gibi geliyor. Talaşın uçuştuğunu fark ediyor, ölçü kaçırılıp kat kat sürülmüş soluk mavi akrilik boyanın yağlı duyumunu alıyorum.

Yatak odam ÇK'nın salonuna benzer bir tablo arz ediyor: Oda her birinin üzeri beyaz toz kılıfıyla kaplanmış bir yatak, bir tekli koltuk, bir yazıhaneyle döşeli... ama yatağımda boylu boyunca serilmiş, beyaz muslin çarşafın altına gizlenmiş, inişli çıkışlı bir insan şekli var. Şekil yatağın ayak ucunda sivri ayak parmaklarının, ardında da ince bacakların bulunduğunu ima edercesine tavan yapıyor. Kalçaları, beli, göğsü çağrıştırarak arkaya doğru uzanıyor. Muslin daha sonra boyuna benzer bir bölgede alçalıyor ve bir burnun ucunda dikilerek, bir yüzü kaplamak üzere yükseliyor. Tam bu Goldilocks[7] anında yatağımda yatan biri var. Muslin örtülü komodinin bir köşesine atılan sarı bir peruk kangallanıp kuş yuvası şeklini almış. Bu sarı kuş yuvasının merkezine, yumurtaları andıran, takma dişler, pembe bir plastik jumbo karidesmiş gibi duran bir işitme cihazı, bir Gauloises paketi ve bir altın çakmak yerleşmiş. Bu insan elinden çıkmış şeylerin yanı başında, kadrajında iki oyuncunun yani annemle cingöz bir sarı tekir kediciği kucaklamış halde benim fotoğrafımın bulunduğu, çerçevelenmiş bir *Cat Fancy* dergisi kapağı sergileniyor. Anneciğimin Botox'tan geçilmeyen yüz hatlarının aksine benim tebessümüm sabitleştirilmiş içten keyifli bir gülüş anı. Başlıkta şu yazılı: "Film Yıldızı Yavru Külkedisi'ni Muradına Erdirdi."

PattersonNumber54'e cevaben, evet, bir hayalet bile hüzne ve dehşete kapılır.

Ölümle dehşet son bulmaz. Ölümün ötesinde ölümler vardır. İster hoşlanın ister hoşlanmayın, ölüm hiçbir şeyin sonu değildir.

Hiç kimse elini kolunu sallaya sallaya girdiği ıssız, alabildiğine sessiz bir otel odasında, hem de kendi çocukluk yatağına serilmiş bir kadavraya rast gelmek istemez. Bu, burada terk edilmiş saygısız bir yabancının cesedi. Hiç şüphesiz, benim ithal Steiff marka ayılarımla sınırlı sayıda üretilmiş Gund marka zürafalarımın çevrelediği, tatlı yatağımda intihar etmeyi seçmiş,

7. *Üç Ayı* adlı masal kahramanı Goldilocks'tan ["Sırma Saçlı Kız"] hareketle türetilen ve örneğin astronomide "yaşanabilir bölge" anlamına gelen bu kavramla "en uygun" an kastedilmektedir. (ç.n.)

muhtemelen karnı annemin Xanax'larıyla[8] dolu, Honduraslılara has berbat beden sıvılarını elişi Hästens marka şilteme boşaltan, bin altı yüz ilmekli Porthault marka çarşaflarımı mahveden, bir Honduraslı otel temizlikçisi.

Kabaran öfkem korkumu galebe çaldıkça, öne doğru adım atıp muslin toz kılıfını üst kenarından kavradığım gibi aşağıya çekmeye başlıyor, bedeni meydana çıkarıyorum: Bu eski zamandan kalma bir mumya. Bir cadaloz. Onları destekleyecek dişler olmayınca dişetleri büzüşmüş ve kırışmış. Yastığa gömülü başı seyrek gri saçlarla kaplı. Beyaz kumaşı tek hamlede birdenbire üzerinden çekip yatak odasının zeminine savuruyorum. Yaşlı kadın bacakları birbirine yapıştırılmış, elleri göğsünün üstünde kavuşturulmuş halde yatıyor, her bir kemikli parmağı gösterişli iri taşlı yüzüklerle ışıldıyor. Elbisesini tanıyorum. Payet, taş ve kum incileriyle süslenmiş, camgöbeği renkli kadifeden bir toz yuvası. Eteğindeki bir yırtmaç, pörsük bir kalçadan Prada marka topuktan kayışlı bir sandaletin içine sokulmuş mor damarlı ayağına kadar, bir deri bir kemik kalmış bir bacağı gözler önüne seriyor. Ayakkabıları o kadar yeni ki, birinin tabanına yapıştırılmış fiyat etiketi hâlâ okunabiliyor. Sarı peruk, gece elbisesi, hepsi şöyle böyle tanıdık gibi gözüküyorlar. Onları biliyorum. Onları yaklaşık yüz bin yıl önce düzenlenen bir cenaze merasiminden hatırlıyorum. Mucizelerin mucizesi, kocakarının sigara dumanının kokusunu alabiliyorum. Evet, yemin ederim, hayaletler canlı dünyasındaki hiçbir şeyin ne kokusunu ne de tadını alabilirler ama ondan yayılan pis sigara kokusunu alabiliyorum. Ve hiç düşünmeden, gayriihtiyarî bir şekilde, "Minnie Nine?" diye sesleniyorum.

Yaşlı kadının kirpikleri kıpırdıyor. İnce uzun takma kirpiklerinden birinin dış kenarı sıyrılmakta olduğundan, bakışları azıcık delice. Kocakarı gözlerini kırpıyor, dirsekleri üzerinde doğruluyor ve fersiz gözlerini kısarak bana bakıyor. Kırışık yü-

8. Anksiyete ve panikatak gibi ruhsal bozuklukların tedavisinde kullanılan bir ilaç markası. (ç.n.)

zünde bir tebessüm beliriyor, ağzı kulaklarına varıyor ve pembe dişetleri arasından peltek peltek, "Sevgili torunum?" diyor.

CanuckAIDSemily'ye cevaben, bu insanı darmaduman ediyor. Yüreğin, gitgide kabarıp bir gözyaşı pınarı anevrizması gibi şişip patlamaya hazır hale geldikçe, ölüysen bile sızlar.

Ninemin bana diktiği gözleri elbisesinin eteğine doğru yön değiştiriyor; gözü benim yerime, kayıp da kocamış bacaklarını açığa vuran payetlerle kadifeye dalıyor ve kadıncağız, "Avazın çıktığı kadar haykıracağına... sadece annenin beni içinde gömdüğü şu orospu kılığına *bakar* mısın?" diyor. Mücevher kaplı titrek ellerinden biriyle komodine uzanıp üzerindeki Gauloises paketini çekiyor. "Haydi, Minnie Nine'ne bir ateş ver bakalım" diye söylüyor ve sarkık, kırışık dudakları ucunu ağzına götürdüğü sigara filtresinin etrafında büzüşerek öpücük şeklini alıyor.

21 Aralık, 8.09, EST

BULANTI VERİCİ BİR KAVUŞMA

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Yatağımın saten yatak örtüsü üzerinde sere serpe uzanan Nine, çırpı bacaklarıyla bağdaş kurup yırtmaçlı eteğinden yukarısının nahoş bir görüntüsünün gözüme ilişmesine yol açıyor. Eğilip bükülerek, "Seni... külotsuz mu gömdük?" diye soruyorum.

Bir cevap niyetine, "Aptal annen" diyor. Elbisesi kolsuz. Bileğini çepeçevre sarıp kolundan yukarıya dirseğine doğru tırmanan oradan da omzuna kadar devam eden dikenli tribal dövmesine gözlerini dikiyor. Kapkara yaban gülü benzeri dikenli motiflerden oluşturulan harflerle meydana getirilen dövmeyle "Ben [kalp şekli] Camille Spencer... Ben [kalp şekli] Camille Spencer..." denilmiş ve her bir motif tekrarının arasına açmakta olan bir gül goncası çizilmiş. Nine üzerine tükürdüğü başparmağıyla bileğindeki kelimeleri ovalayarak, "Bu zırva da nedir böyle?" diye söyleniyor. O göremiyor ama kelimeler omzundan boynuna kadar akıp sımsıkı bir gerdanlık gibi etrafını sarıyor ve sağ yanağının neredeyse tamamını kaplayan büyük bir gül dövmesiyle son buluyor. Bu tekrarlı beyanlar, annemin ısrarıyla kocamış, güneşten kavrulmuş derisine ölümünü takiben çizilmişti.

Başını yatağın yastığına dayayan Minnie Nine, elbisesinin korsajını kabartan dolgun memelerine göz gezdiriyor. "Tanrı aşkına... annen ne yapmış bana?" Yamuk yumuk cansız bir işaretparmağının tırnağıyla sıkı memelerinden birini tereddütle dürtüyor; belli ki bu da bir başka ölüm sonrası yenileme örneği.

Bir hayalet sigara tüttürüyor, elden düşme dumanlarını her tarafa üfürüyor ve serbest kalan eliyle gidip yanına oturmam için hafifçe yatağın üstüne vuruyor. Elbette oturuyorum. Buruk, dargın ve öfkeliyim ama kaba değilim. Sadece oturuyorum, konuşmuyorum ve onu kesinlikle ne kucaklıyor ne de öpüyorum. Ödünç aldığım çakma Coach çantam yatağın üstünde kalçamın dibinde duruyor ve bir elimi içine daldırıp Avon marka turkuvaz mavisi farlar, Almond Joy'lar ve kaputların arasını eşeliyorum. Tuhaf bir PDA bulup çıkarıyorum ve habis düşüncelerimi kelimelere... cümlelere dökmek... bloguma şirretçe yorumlar eklemek üzere tuşlamaya başlıyorum.

Eğriye eğri doğruya doğru, Dünya'nın gelmiş geçmiş on üç yaşındaki en katı yürekli hayaleti olduğum hükmüne varacaksınız ama daha şimdiden çoktan ölmüş sevgili Minnie Nine'min akciğer kanserine yakalanıp ikinci defa ölmesini diliyorum.

Ninem, sigarasından kendi mezarını kazarcasına çektiği nefesler arasında, "Etrafta sinsice dolanan bir spiritüalist görmedin, değil mi? Çopur birini? Çinli gibi ördüğü saçları beline kadar uzanan, irikıyım, sırık misali birini?" diye soruyor. Bir taraftan da kırışık bir kaşını kaldırarak bana göz ucuyla bakıyor.

Merak etme Cehennem Yosması Babette, çantanı gözüm gibi esirgiyorum.

Minnie Nine'm annemin annesiydi ve lokum gibi olduğu günlerde muhtemelen saçlarını alagarson kestiren ve dizlerine rujla şekiller çizen, yasa dışı içki satılan yerlerde Charles Lindbergh'le[1] kokain tozundan geçilmeyen masaların üstünde *jitterbug*[2] yapan, rakun kürklere sarınıp Stutz Bearcat marka

1. ABD'li pilot, yazar, subay, mucit, kâşif ve sosyal aktivisttir. Aynı zamanda 1927 yılında Atlas Okyanusu'nu uçakla tek başına geçen ilk pilottur. (ç.n.)
2. 1920'li yılların sonlarına doğru gelişen *swing* adlı caz akımından kaynaklanan, büyük bir orkestra müziğiyle eşli oynanan bir *swing* dansı türü. (ç.n.)

spor arabalarla West Egg[3] gecelerini gümbürtüye boğa boğa turlayan ve canlı Japon balıklarını yalayıp yutan delifişek bir sefa pezevengiydi ama onu tanıdığımda ninem epeyi sıfırı tüketmişti. Büyük bir ihtimalle anneciğimi büyütmesi ona hiç yaramadı, gençliğini koruyamadı.

Doğduğumda Minnie Nine'nin hanidir aklı başında değildi ve siyatiğiyle cebelleşiyordu. Ve sigaranın birini söndürmeden diğerini yakıyordu. Kuzey New York'a onu ziyarete gittiğimde, eski bir turşu kavanozunu güneşli bir pencerenin içine koyarak çay demlediğini hatırlıyorum. Bütün o Norman Rockwell[4] halleri bir yana, ninemin evi leş gibi mağara adamlarıyla birlikte tatil yapıyormuşçasına kokuyordu. Sanki her yemeği şöyle hazırlıyordu: Bir çamur deryasından söküp çıkardığı çiğ malzemeleri bir araya getiriyor, sonra da bunları yiyecek yaratmak üzere *düpedüz evinin içinde* ısıtıyordu. Ve asla Four Seasons'daki Spago veya The Ivy veya The Grill Room restoranlarına kısa mesaj gönderip *moules marinières tout de suite*[5] getirmelerini istemiyordu.

Ninemin banyosunu kullandıktan sonra, arkandan her şeyi mikroplardan arındırma ve *greyfurt* rayihalı şampuan ikmali amacıyla içeriye Somalili hizmetçiler süzülmüyordu. Annemin daha yeniyetmeyken kendini dar atıp dünyaca ünlü bir Hollywood yıldızı olmayı ve milyarder babamla evlenmeyi tercih etmesinde anlaşılmayacak bir şey yok. Oynadığın yalın ayak başı kabak taşralı oyunu ruhunu karartmadan, Laura Ingalls Wilder'mış[6] gibi davranmaya ancak bu kadar dayanabilirsin. Can sıkıcı kuzeyin Elba kasabasına sürgün gittiğimde, annem bir UNESCO film ekibiyle birlikte Kalahari'deki Buşmanlara güvenli cinsel ilişki için kaput kullanma tekniklerini öğretmek

3. F. Scott Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby* adlı romanında kahramanların yaşadıkları Long Island'daki hayali kasaba. (ç.n.)
4. Eserlerinde özellikle günlük aile ve kasaba hayatını mizahi bir şekilde tasvir eden ABD'li illüstratör. (ç.n.)
5. Fransızca "bir koşu, haşlanmış midye" demektir. (ç.n.)
6. Taşrada, bir göçmen ailesinin ferdi olarak geçen çocukluğuna dayalı *Küçük Ev* adlı çocuk kitapları dizisini kaleme alan, ABD'li yazar, öğretmen ve gazeteci. (ç.n.)

üzere yola çıkmıştı. Babamsa Sony Pictures'ı titiz hazırlanmış düşmanca bir planla ele geçirme veya uluslararası piyasayı silah yapımına uygun plütonyum konusunda denetimi altına almakla meşgul olurdu ve ben taşradaki yabani kuşların çiftleşme bağırışlarıyla ilgileniyormuş numarası yapmaya mecbur kalırdım.

Ben bir züppe değilim. Bana züppe diyemezsiniz çünkü ninemi kuzeydeki bir çiftlikte yaşadığı için çok zaman önce affetmiştim. Onu ev yapımı Havarti peyniri satın aldığı ve *sorbe* ile *gelato*[7] arasındaki farkı bilmediğinden ötürü bağışlamıştım. Bana Elinor Glyn ve Daphne du Maurier'in romanlarını önerdiği için övgüyü bile hak ediyor. Kendi hesabıma ben de övgüyü hak ediyorum çünkü Dean & Deluca şarküterisi FedEx kargoyla son derece daha iyi Çeroki Moru domates gönderebilecekken, onun babadan kalma usullerle kendi domateslerini yetiştirme takıntısını hoş görmüştüm. Onu *o kadar* çok seviyordum. Gene de bu size ne derecede bir suçlama gibi gelirse gelsin, onu öldüğü için hâlâ affetmedim.

Ninem dilindeki bir tütün kırıntısını, annemin cenaze merasimi nedeniyle eklettiği yemek çubuğu uzunluğundaki tırnaklarını kullanarak topluyor ve "Anan seni kovalamak için hayalet avcısı bir herif tutmuş, bu yüzden tetikte dur" diyor. Ve ekliyor, "Sana şu kadarını söyleyebilirim: O herif sanki ölü insanları bulan özel bir detektif ve şu anda burada, bu otelde!"

Eski otel yatak odamda, etrafımı Steiff maymunlarım ve Gund zebralarım sarmış halde otururken, görebildiğim tek şey o tüten sigara. İntiharın yasallaştırılmış hali. Ve HadesBrainiacLeonard'ın eklediği yoruma cevaben, evet, belirgin bir şekilde kindar davranıyorum. Müsaadenizle daha açık konuşayım. Tamamen empati yoksunu değilim ama bence o beni yüzüstü bıraktı. Ninem beni terk etti çünkü sigaralar daha önemliydi. Ben onu seviyordum ama o katran ve nikotini daha fazla seviyordu. Ve bugün, onu yatak odamda bulduğumda, onu her hal ve şartta tekrar sevme hatası yapmamakta karar kıldım.

---

7. *Sorbe* dondurulmuş şerbettir. *Gelato* ise İtalyanca dondurma demektir. Roma dondurması diye de bilinir. (ç.n.)

Annem onu Peggy Guggenheim[8] olmadığı için asla affetmedi. Ben onu sigara içtiği, yemek pişirdiği, bahçecilik yaptığı ve öldüğü için asla affetmedim.

"Eee" diyor Minnie Nine, "nerelerdeydin bakalım sevgili torunum?"

İşte, şurada burada diye cevap veriyorum. Ona nasıl öldüğümle ilgili hiçbir şey söylemiyorum. Ne de Cehennem'i boyladığımı açığa vuracak tek bir laf ediyorum. Parmaklarım PDA'yı tuşlamayı sürdürüyor; yüksek sesle açıklayamayacağım her şeyi parmak uçlarım haykırıyor.

Minnie Nine, "Oraya, Cennet'e gittim" diyor. Sigarasını tavana doğru sürüyor. "Bizim ikimizin de günahları bağışlanmıştı, benim ve Ben Dede'nin. Mesele şu ki, Cennet o sıkı sigara içilmez kurallarından birini benimsedi." Anlattığına göre, o zamandan beri, nasıl ofis çalışanları kanser çubuklarını tüttürmek amacıyla hava şartlarını göğüsleyip açık havada birbirlerine sokuluyorlarsa, aynı şekilde ölmüş ninem de kötü alışkanlığını yerine getirmek için bir hayalet olarak aşağı inmeye mecbur kalıyormuş.

Çoğunlukla sadece dinliyor ve yüzünde kendimden izler arıyorum. Çocuk ve acuze, bir çeşit öncesi-ve-sonrası izlenimi veriyoruz; kuzeyin yüz bin yaz gününde ultraviyole ışınlarına maruz kalmanın dışında, onun papağanlara özgü gaga burnu benim hokka gibi zarif burnum. İrili ufaklı basamaklı çenesi sanki benim narin kız gibi çenemin tekrarı. İkilemesi. Yok, yok üçlemesi. Sohbeti havadan sudan konulara yönlendiriyorum. Uzanıp sigarasından nefes çektiği yatağın kenarında oturmuş halde, Ben Dede'min de Rhinelander oteli çevresinde sinsice dolanıp dolanmadığını soruyorum.

Ninem, "Itırşahim, şu cep hesap makinenle oynamaktan vazgeçip hoşsohbet olsana" diyor. Minnie Nine hayalet başını yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana deviriyor. Dumanını

8. Venedik'teki *Peggy Guggenheim Collection* adlı modern sanat müzesini kuran ünlü ABD'li sanat eseri koleksiyoncusudur. 1920'de Paris'te yaşamaya başlayınca birçok avangart yazar ve sanatçıyı dost edinmiştir. Sanatın yanı sıra erkeklere düşkünlüğüyle de tanınmıştır. (ç.n.)

püfürdetip "Hayır, deden buralarda değil. Geldiğinde Paris Hilton'u karşılamak için Cennet'te hazır bulunmak istedi" diye devam ediyor.

Dr. Maya, lütfen bana duygu ikonu kullanmamam için cesaret ver.

Ne, Paris Hilton Cennet'e mi gidiyor?

Bunu Ctrl+Alt+Anlamıyorum.

Burada oturup ninemin yüzüne bakarken, birdenbire düşüncelerini göremediğimi anlıyorum. Düşünceler... düşünme... René Descartes'ın varlığımızın mutlak ispatı diye söz ettiği şey hayaletler kadar görünmezdir. Ruhlarımız kadar. Bana öyle geliyor ki bilim, ruhun varlık ihtimalini maddi kanıt yokluğu nedeniyle elinin tersiyle itecekse, bilim insanları düşünmenin de vuku bulduğunu reddetmelidirler. Bu gözlemin ardından güvenilir, işlevsel kol saatime göz atıyor ve sadece bir dakikanın geçtiğini saptıyorum.

Ninem beni dirseğimi bükmüş, zamana bakmak için kol saatimi çevirmiş halde yakalıyor ve "Yaşlı büyükanneni özledin mi, enikçik." diyor. Ardından da tavana doğru bir duman bulutu daha çıkarıyor.

Yalandan "Evet, özledim. Seni özledim" diye cevap veriyorum ama tam aksini tuşluyorum.

Bunun hayatımın en önemli çatışması olduğunun farkına varıyorum: Aile fertlerimin hepsini seviyor, hatta onlara bayılıyorum, tabii ki onlarla birlikte değilken. Çoktan ölmüş Minnie Nine'mle yeniden buluşmanın keyfini sürer sürmez, sigaranın birini söndürmeden diğerini yakan, yarı kör sevgili cicianneme ötenazi önerilmesi için yanıp tutuşuyorum.

Acı gerçek şu ki, tıbbi ötenazi en hafifinden bir defaya mahsus bir çözümdür.

Sonra iş işten geçiyor: Bir ses çıkıyor.

Ses ÇK'nın fuayesinden geliyor: Bu bir kahkaha.

"Bu o senin bahsettiğin uzun saçlı para-normal özel detektif mi?" diye soruyorum.

Minnie Nine, sigarasıyla patırtının, bir adamın kahkahasının geldiği yönü işaret ediyor ve "İşte bu nedenle burada olmaman gerekiyordu, palazcığım" diyor. Hayalet sigarasının hayalet külünü silkeleyip ucunu tekrar ağzına götürüyor. "Kendimce küçük bir gizli soruşturma yürütüyorum" diye devam edip sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Burada, etrafım senin dandik çocuk oyuncaklarınla sarılı halde yatmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Maddy, şekerim, gözetlenen bir yere girdin."

21 Aralık, 8.12, EST

KAÇAMAĞIN ORTAYA ÇIKIŞI!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Otel süitinin başka bir yerinden bir kapı sesi geliyor; sürgü paldır küldür açılıyor. Öncesinde kapıyı çalan yok. Keza kibarca "Kat hizmeti!" veya "Oda servisi!" diye haber veren de. Bu otelin koridorundan salona açılan kapı. Mandalı tıkırdıyor. Menteşeleri hafifçe gıcırdıyor ve süit fuayesinin mermer döşemesinden boğuk ayak sesleri geliyor.

Ne yazık ki, ölüler gene de ıstıraplı utanç nöbetleri geçirebilirler. Post-canlılar da siz pre-çürümüşler gibi, kendi iğrenç itiraflarından ötürü düpedüz yerin dibine geçebilirler.

Alın size bir itiraf örneği: Çocukluğumun en sevdiğim anlarını kulağım ebeveynimin yatak odasının kapısının dışına dayanmış halde geçirdim. Atina'da veya Abu Dabi'de veya Akron'da uykumun kaçtığı, pek de seyrek sayılmayacak sıralarda, ebeveynimin şehvetten nefes nefese kalmalarına kulak misafiri olmaktan büyük haz alırdım. Onların cinsel birleşme iniltileri üzerimde adeta ahenkli bir ninni etkisi bırakırdı. Bu hırıltı ve

sesli nefes vermeler çocuk kulağıma aralıksız aile saadetinin teminatı gibi gelirdi. Ebeveynimin hayvansı haykırışları yuvamın, bütün zengin oyun arkadaşlarımınkinin aksine dağılmayacağını garanti ediyordu. Hoş, hiç oyun arkadaşım yoktu ya.

Tıkırtılar. Tıpırtılar. Spiritüalistlerin kültürü hayaletlerin gürültülü tıklamalarıyla doludur. Maddi dünyada sıkışan ruhlar içinse bu sadece genel bir nezaket kuralıdır. Açıkçası, kimse bir odaya girip de pre-ölü birinin kaka yaptığına veya sıkı bir İş Üstünde olduğuna tanıklık etmek istemez.

Bu nedenle, hayaletler bir odaya girmeden önce daima kapıyı tıklatırlar. Özellikle ben. Rhinelander otelinin ÇK'sında babamın kahkahasını, ayakkabılarının söz götürmez Thoroughbred[1] aygırı *klip-kloplarını*, ona eşlik eden Manolo Blahnik yüksek topukların saatli bomba *tik-taklarını* izleyince, takibim beni ebeveynimin New York'taki yatak odasının kapalı kapısına sürüklüyor. Tam mineli kapının içinden geçecekken, içerden biri "Acele et, aşkım; son derece geciktik. Saatler önce düzüşüyor olmalıydık..." diyor.

Bu ses, yani babamın sesi, girişimi önlüyor. Ünlü Antonio Spencer hakkında sayıp dökülecek ne mi var? Başının şekli iri bir kaya parçasını andırır. Bir sınır taşını. Genellikle yapmacık bir NPR radyosu tonlamasıyla konuşur. Ancak bugün sesi anadan doğmaymış, kılları meydandaymış sanısı veriyor.

Kapıdan sızıp muhtemelen o ilksel sahneye[2] tanıklık etmek yerine, moralim bozulmuş halde fuayede volta atıyorum.

ÇK'nın fuayesinde bir elektrik prizi dikkatimi çekiyor. Bu uygulamayı yakında daha ayrıntılı bir şekilde tekrar gözden geçireceğiz. Lütfen şimdilik şu olguyu normal karşılayın: Hayalet ektoplazmamı topraklı prizin minik deliklerinden içeriye boşaltıp otel duvarlarına gömülü bakır teller boyunca usul usul ilerliyorum. Zihninizde Charles Darwin'in buğulu Amazon nehir sisteminde yolculuk yaptığını canlandırın. Bir buata geldiğimde, bir sonraki

1. İngiliz atı da denilen bir yarış atı ırkı. (ç.n.)
2. İlksel veya primer sahne, Freud psikolojisinde bir çocuğun ebeveyninin cinsel birleşme anlarına ilk defa tanıklık etmesidir. (ç.n.)

teli kestirip yeni bir prize kadar bunu izliyorum. Çok geçmeden bir uzatma kordonu fişinin uçlarına rast geliyorum. Bakır boyunca dingildiyor, kapalı bir anahtardaki aralığı sıçrayarak aşıyorum. Kendime yukarı doğru yol açıyorum ama bir çıkmaz sokağa varıyor, bir ampulün içinde çakılıp kalıyorum. Dikkatinizi çekerim, bu Thomas Edison'un ferah akkor ampullerinden değil; gece lambasına takılı helezoni bir kompakt floresan ampul. Lambanın etrafımı saran parşömen şapkası otel odasını enikonu gözden geçirmemi engelliyor. Tamı tamına ebeveynimin tercihi, enerji tasarruflu, çevre dostu bir ultraviyole[3] ampul içinde burulmuş haldeyim ve cıvanın tadı Ctrl+Alt+İğrenç. Beni çevreleyen lamba şapkasından ötürü, gözlerimi sadece komodinin ahşap dokulu yüzeyine dikebiliyorum. Orada, daracık görüş alanımda, etkili bir modern natürmordun ögeleriymiş gibi duran bir PDA, bir pirinç kösteğe tutturulmuş oda anahtarı, bir çalar saat ve artık namevcut bir kaputtan kalan yırtık bir ambalaj var.

Ebeveynimin birbirlerinin yıllanmış haz noktalarına çılgınca abanırken çıkardıkları insanın yüreğine su serpen şu şapırtılı şamataya kulak verin.

Siz geleceğin ölü insanları, lütfen dikkat edin. Her ne zaman bir floresan ampulü veya katot ışınlı tüpü[4] söndürüp bir parıltı görürseniz, işte o ışıközü-yeşili parıltı kapana kısılmış bir insan ektoplazmasıdır. Hayaletler ilelebet ampullerde hapsolurlar.

Şimdi bir ultraviyole ampulün içinde yumaklanmış vaziyetteyken bile, hayalet nefsimi kulak kabartmanın büyüsüne kaptırmış haldeyim. Önüme perde çekildiğinden onları göremiyorum ama babamın boğuk gönül okşayıcı kelimelerini seçebiliyorum. Babam "Aman" diyor, "ağır ol." Ve ekliyor: "Yaptığına bayılıyorum bebeğim ama dur biraz. Yoksa beni düpedüz çılgına çevireceksin..."

Onun üzerine bir el gece lambası şapkasının eteğinin altında kıvrıla kıvrıla hareket ediyor; bu ince uzun parmaklı örümceğimsi bir el. Bu saç örgüsü kadar düz kaslı, kertenkele pulları

3. "Siyah ışık" diye de adlandırılmaktadır. (ç.n.)
4. Bir başka deyişle tüplü TV veya bilgisayar ekranı. (ç.n.)

kadar pürüzsüz derili, yılansı bir kol. Tırnaklarına çatlayan beyaz oje sürülü ve avucunun kenarından başlayıp ön kolunun içi boyunca uzanan pembe çizgiler var. Sanki sabanla az sayıda karık açılarak nadasa bırakılmış bir kuzey tarlası. Bu paralel pembe çizgiler neredeyse dirseğine kadar akıyor. Gelişigüzel çizilmişler. Bir geçimlik çiftçinin, kimsesizlikten ötürü küt diye kalp krizinden ölmeden önce, birkaç santim derinliğinde seyrekçe sürdüğü çiftleri çağrıştırıyor.

Bu yara izleri o kadar kabaca açılıp kısa bir süre önce kapanmışlar ki, hamilini intihara niyetlenen biri olarak lekeliyorlar. Janti Tweet'çiler, bu yara izlerini hatırlıyorum. Bu kolu biliyorum.

Kısır topraklı kuzeydeki hayat tarzının yaban görsellerine aşinayım.

Her bir tırnağın içinden ince bir kahverengi yay kendini gösteriyor. Bu çikolata, hem de kahverengisinden. Uzman bir yiyici açısından bunun Baby Ruth'un dış katmanından bulaşan sütlü çikolata olduğu açık. Dokunuşu terden ötürü kaygan, karamelden ötürü yapış yapış. Parmakları ampulün cam yüzeyini yokluyor, etkin bir şekilde yüzümde geziniyor, saçlarımı kirletiyor. İçindeki hayaletimi okşuyor ve ona sarkıntılık ediyor. Bu parmaklar bir Tunus işi kirli çamaşır sepetinin dibinde aşırı sıcaktan sasımış babamın külotları gibi kokuyorlar. Annem bütün bir sabahı kıkırdayıp bornozunu kuşanmış vaziyette geçirdiğinde nasıl kokuyorsa onun gibi kokuyor. Annem böylesi sabahlarda, babamın kirli sakalının daladığı yanakları kızarmış halde, huzurlu bir şekilde organik buğday çimi suyu servisi yapardı.

Annemin kanarya sarısı nişan yüzüğü bulunmayan bu el, bu yoklayan el annemin değil.

Örümceğimsi parmaklar o yılan kola, bir çırpı omuza, bir ince boyuna ilişik. Bir yüz yataktan ileri uzanıyor ve gece lambası şapkasının eteğinin altında iki göz beliriyor. Parmaklar anahtarı bulup çevirirken de dosdoğru bana bakıyorlar. Henüz yanan bu altmış vatlık göz kamaştırıcı ışığın aydınlattığı yüz, genç hoş birine, ancak bir liseliye ait, annemin yüzü değil.

Bu yabancının ağzının etrafına ruj bulaşmış. Yanakları annenin yüzünü dalamış olması gereken sakallardan ötürü al al. Gece lambası şapkasının aşağısından yukarı doğru birini eteğinin altından dikizliyormuşçasına bakıyor. Bu şehvet düşkünü yabancı gizlendiğim yerin parıltısına doğru gülümsüyor ve "Saat kaç?" diye fısıldıyor.

21 Aralık, 8.16, EST

BİR İMDAT ÇIĞLIĞI

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Akranlarım beni hayattayken olduğu kadar öldüğümde de arkamdan bıçakladılar. Bu kız, gayet başı bağlı babamla böylesine rahat bir şekilde sarmaş dolaş halde bulduğum bu kız, kısa bir süre öncesine kadar güya benim sadık dostum ve Cehennem'deki akıl hocamdı. Muhtemelen o da Cadılar Bayramı sokağa çıkma yasağını ihlal etti. Gene de bir fiziksel bedenle belirebilmesi ve pre-ölülerle tensel etkileşime girebilmesi bir muamma.

Hâlâ yakıcı yeraltı dünyasında çakılı kalan arkadaşlarımdan özel bir ricada bulunmak istiyorum. Hades'te işler alışılageldiği şekilde seyrederken sizden –ukala Leonard, atletik Patterson, mizantrop[1] Archer ve sevgili küçük Emily'den– habersiz, istemeyerek dirimli-canlı ebeveynimle irtibat kurdum. Telefonlaydı, kazara. Ve kısa bir süre önce gömdükleri kızlarıyla konuşmak huzurlarını kaçırdı. Acılarını dindirmek amacıyla anneciğim ve

1. İnsandan nefret eden. (ç.n.)

babacığıma hayatlarının gidişine yön vermeleri konusunda bazı tavsiyelerde bulundum. Büyük ihtimalle bu tavsiyeler onların Yerin Dibi'ni boylamalarına yol açacak.

Yeraltı dünyasındaki dostlarım, eğer ebeveynim bir yıllık yokluğum sırasında ölecek olurlarsa, lütfen onları koruyun. Kendilerini rahat hissetmelerini sağlayın.

21 Aralık, 8.20, EST

KAÇAMAK, DEVAMI

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ebeveynimin birbirine karşı duydukları şehvetin somut kanıtlarını arayan pre-ölü bir çocukken kirli çamaşırlarını alan talan ederdim. Nemli yatak çarşaflarının kötü kokusu ve yapış yapışlığı anneciğimle babacığımın birbiri için hâlâ sevda çektiklerinin maddi kanıtları vazifesi görür ve bu şehvet lekeleri, aşk hikâyelerini el yazısıyla kaleme alınmış herhangi bir tumturaklı şiirden daha iyi belgelerdi. Beden salgıları asayişin her bakımdan berkemal olduğunu ispatlardı. Somya gıcırtıları, birbirine çarpan çıplak bedenlerin şaklamaları, bütün bunlar evlilik yeminlerinden daha kalıcı biyolojik vaatlere işaret ederdi.

Beden sıvılarının tiksindirici simirleri[1] ortak mutlu sonumuzu ispatlayan bir ilamdı. Sanki bu durum artık böyle kalmayacakmış gibi görünüyor.

Babam soluk soluğa, "Madison'ın güzel hatırı için, beni ölesiye becermeye mi çalışıyorsun, Babette?" diyor.

1. Mikroskobik muayene için lam üzerine kan, salgı veya iltihaplı akıntının ince tabaka halinde sürülmesiyle hazırlanan örnek, yayma. (ç.n.)

Turkuvaz renkli farla çevrelenmiş, rimelli kirpiklerle keskinleştirmiş bu tanıdık gözler, bunlar adeta bir sinekkapanın etobur çiçekleri. Kulak memeleri on sent büyüklüğünde, façetalı kesilmiş kübik zirkonya küpelerin ağırlığını taşımakta zorlanıyorlar. Bu genç kadın, yani Babette, gözlerini ampulün içindeki benden ayırmadan ve sesine verdiği şuh bir edayla, "Onu özlüyor musun?" diye soruyor.

Babam duraksayıp soruyu cevapsız bırakıyor. Üzerine ölüm sessizliği çöküyor. Sonunda soruyor: "Yani karımı mı?"

Babette, "Demek istiyorum ki, kızını, Madison'ı özlüyor musun?" diye hatırlatıyor.

Babam huysuzlanıyor, öfkeli. "*Ona vurdum* mu diye mi soruyorsun? Yani onu hiç *dövdüm* mü?"

Babette "Hayır" diyor. "*Onu özlüyor* musun?"

Babam, uzun bir aradan sonra, kırgınlığından kaynaklanan alaycı bir ses tonuyla "Cennet'in var olduğunu öğrenmek bile beni hayrete düşürdü..." diye cevaplıyor.

Babette bana olta atarak, "Madison yalan söylemez. Öyle değil mi?" diyor.

Babacığım, "Bu korkunç bir şey gibi gelecek" diye söze başlıyor. "Ama kapıların Madison'ın yüzüne kapanmadığını duyduğumda daha da şaşırdım." Bir kıkırtı çıkıyor. "Açıkçası, ağzım dilim tutuldu."

Kendi babam Cehennem'de olmam gerektiğini düşünüyor.

Daha da garibi, Babette'in beni gördüğü inancındayım. Hatta beni görebildiğine eminim.

Babacığım vakit geçirmeden, alaycı bir şekilde "Madison'ın Harvard'a kabul edildiğini zihnimde canlandırabilirdim... oysa Cennet'e?" diye ekliyor.

Babette, beni burada, Dünya'da kapana kısılmış, zina sonrası diyaloglarından kol boyu uzaklıkta havada asılı kalmış gördüğü halde, "Ama o şimdi orada" diyor. "Madison sizinle Cennet'ten konuşmuştu, öyle değil mi?"

Babacığım, "Beni yanlış anlama" diye devam ediyor. "Gelmiş geçmiş herhangi bir ebeveyn çocuğunu ne kadar sevmişse, ben

de Maddy'yi aynı ölçüde sevdim." Bunun ardından sesini kesmesi uzayıp gittiği gibi, insanı çileden de çıkarıyor. "Doğrusu bebeğimin kendine özgü kusurları vardı."

Babette sözü bağlamak için göstermelik bir çaba harcayarak, "Bunu kabul etmek sana sıkıntı veriyor olmalı" diyor.

Babacığım, "Doğrusu Maddy'ciğim biraz ödlekti" diye devam ediyor.

Babette'in yapmacık bir şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor: "Öyle deme!"

Babacığım ruhsuz bir sesle ısrar ediyor: "Ama Madison öyleydi. Herkes bunu fark ediyordu. O iradesiz, kararsız, zavallı küçük bir ödlekti."

Babette, "Maddy mi? Asla! İradesiz mi? Asla!" diyerek bana doğru sırıtıyor.

Babacığım kederli bir ses tonuyla, "Bunlar bütün bir davranış uzmanları ekibimizin ampirik bulgularıydı" diye doğruluyor. Üzgün. "Onun savunma mekanizması sahte bir kendini beğenmişlik maskesi arkasına saklanmaktı."

Bu ifade beynimin kasılan bağırsaklarını buruyor. *Ekip* ve *bulgular* kelimeleri karşısında kulaklarım öğürüyor.

Babam üstüne basa basa açıklıyor: "Onun o gözleri her şeyi izliyor ve her şeyi yargılıyordu, özellikle de annesini ve beni. Madison bütün hayalleri tu kaka ederdi ama herhangi bir hayalinin peşinden koşacağı cesarete ve imana da asla sahip değildi." Son acı kozunu oynuyormuşçasına ekliyor: "Bizi zavallı Maddy'nin bir tane bile olsa arkadaş edindiğine inandıracak hiçbir ipucu yoktu..."

Janti Tweet'çi bunun aslı astarı yok. Babette benim arkadaşımdı. Hoş, onunki arkadaşlık denilen şeyin pek o kadar da fevkalade bir ispatı sayılmaz ya.

Babette haddinden fazla çabukça, haddinden fazla kibarca, "Tony, bunu tartışmamız gerekmiyor" diyor.

Babacığımsa haddinden fazla hararetle cevap veriyor: "Ama benim için gerekiyor." Sesinde aynı anda hem hak vermenin hem

de yenik düşmenin vurgusu varken, "Leonard bizi uyarmıştı. Onlarca yıl önce. Leonard, o doğmadan uzun bir zaman önce, Maddy'nin bağrına basılması çok zor bir çocuk olacağını söylemişti" diyor.

Babette gözlerini kısıp bana doğru sırıtarak, "Leonard mı? Şu tele-pazarlamacı mı?" diye hatırlatıyor.

Babam bariz bir şekilde başını sallayarak, "Tamam, o bir tele-pazarlamacıydı ama bizi zengin etti. Madison'ın arkadaşları varmış gibi davranacağı konusunda bizi uyarmıştı" diyor. Babacığım için için gülüyor. Göğüs geçiriyor. "Madison okulların da kapalı olduğu bir kış tatilinde tamamen bir başınaydı..."

Ah, Susan Sarandon'ın güzel hatırı için, daha neler! Hayalet beyinlerim davul gibi şişip ağrıyor, belleğimin kabarık karnını acı verecek şekilde gerdikçe geriyor.

"Annesine ve bana tatilini arkadaşlarıyla birlikte Girit'te geçireceğini söylemişti" diye devam ediyor. "Ve izleyen üç hafta boyunca dondurma yemek ve beş para etmez romanlar okumaktan başka bir şey yapmamıştı"

Janti Tweet'çi, isyan ediyorum! Aman Tanrı'm! *Sonsuza Dek Amber* beş para etmez bir roman *değil.* Ne de ben zavallı ve ödleğim.

Babette bir kumru gibi üveyirken içi titriyor, "Madison gibi hoş bir kız... Bu imkânsız." Gelgelelim, idrar renkli gözlerinin içi gülüyor, hatta canımı yakarcasına kahkahayı basıyor.

Babacığım, "Gerçek bu" diyor. "Okulun güvenlik kameraları sayesinde bütün bir tatil boyunca onu izledik. O zavallı, yapayalnız, küçük şişkoyu."

21 Aralık, 8.23, EST

ESKİ (?) BİR ARKADAŞ...

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

O kadar yaban oğlanıdır ki babam, hırıltılarının bolluğu bizi eğlendirir. Patlayan bir yanardağ gibi püskürür. Tevazusuzdur. Ne o bu sesleri bastırmaya çabalar ne de herhangi bir kapalı ve kilitli kapı bunları boğmaya yeter. Yataktan kalkınca odanın bir ucundan bir ucuna sessizce yalınayak yürüyüp kendini ata biner gibi süitin banyosundaki klozetin üzerine yerleştiriyor. Ve oradan fayans kaplı yüzeylerin yükselttiği çok sayıda suya düşme sesi geliyor.

Babamın yokluğunda Babette, bütün dikkatiyle bakmak için başını bir defa daha sığındığım gece lambası şapkasından yukarı doğru uzatıyor. "Madison kızma" diye fısıldıyor. "İster inan ister inanma ama sana yardım etmeye çalışıyorum."

Babam dışarıya sesleniyor: "Babs, bir şey mi dedin?"

Babette ona aldırmayıp fısıldıyor: "Kendini kandırma. Otomatik arama sistemi seni ebeveynine bağladığında, bunun bir tesadüf olduğunu mu sanıyorsun?" Kulağıma bağırarak, "Başı-

na gelenlerin hiçbiri tesadüf değildi! Ne *The Voyage of the Beagle,*[1] ne de EPCOT![2] Öfkeden deliye dönmüş halde, "Ve şu ölü dostların zannettiklerin... onlar senin arkadaşların değil. Gıcık ve atlet ve kopil, onların Cehennem'de bulunmaları için bir hayli neden var!" diyor.

Babette'e bel bağlanabilirse, siz HadesBrainiacLeonard, PattersonNumber54 ve MohavkArcher666, hepiniz habissiniz. Onun iddiasına göre, siz yaratılışın kuyusunu kazmaya, kendi ezeli ve ebedi planlarınızı dayatmaya meyillisiniz. Cehennem'de bana dostluk elinizi uzattınız. Beni telefon işine koştunuz. O bunun yüzyıllar öncesine dayanan büyük bir tertibin parçası olduğunu söylüyor.

Babette ısrarla, "Kendilerini 'azatlı varlıklar' diye adlandırıyorlar" diyor. "Ne Şeytan'ın ne de Tanrı'nın tarafını tuttuklarını kabul ediyorlar."

Artalanda bir sifon çekiliyor.

"Seni kandırmalarına izin verme Maddy." Çikolata bulaşmış bir parmağını bana doğru sallayarak, "Kız arkadaşım, sözde dostlarının senin için planladıkları acayip boktan duruma inanamazsın..." diye devam ediyor.

Tıslayarak, "Ben hâlâ senin en iyi arkadaşınım. Bu nedenle seni uyarıyorum" diyor. Banyodan çıkan ayak sesleri yaklaşırken, fısıldıyor, "Karışma Maddy. Bu şeyi Şeytan kazanacak! Bütün parsayı Şeytan toplayacak ve hâlâ mümkünken onun tarafını tutmalısın."

1. Charles Darwin'in Beagle gemisiyle yaptığı yolculuklar sırasında tuttuğu notlarını derlediği kitabı. (ç.n.)
2. Walt Disney World tarafından kurulan dört tema parkından 1982'de Florida'da Orlando şehri yakınlarında inşa edilen ikincisi. (ç.n.)

21 Aralık, 8.25, EST

KAÇAMAK, ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi

Otelin yatak odasına tiz bir müzik sesi doluyor. Beastie Boys "Brass Monkey" parçasını söylüyor. Yeni bir kısa mesaj geldiğini bildiren ses komodinin üstündeki PDA'dan çıkıyor.

Babacığım yatağa geri dönünce, "Bir doktor heyetini güvenlik kameralarının kayıtlarını incelemeye davet ettik" diye açıklıyor. Kıllı eli görüş alanıma uzanıyor, çalan telefonu bulmak için komodinin üzerinde geziniyor.

Kelimeler beni Ctrl+Alt+Ortada Bırakıyor. Duygu ikonları bile, bunu işittiğimde hissettiğim dehşeti resmetmeye yetmez. Benim tuhaf kabak gibi çocukluk hallerim, Yeni Gine'nin toprak yenen iç bölgelerinde geçen kişisel bir rüştünü ispatlama hikâyesinin tepeden bakılıp her açıdan didiklenen öznesi misali gözlenmiş! Vaktiyle sadık, vaktiyle içten bağlı babam göz göre göre annemi aldatıyor ama beni yeterli ve sevimli bulmuyor ha! Evet, Janti Tweet'çi, duyguca tutuk ve yersiz, yüzeysel sosyal bağlardan yoksun olabilirim ama bir takım dikizci çocuk ruh çözümlemesi

danışmanları antropolojik *Peeping Tom*'lık[1] heveslerini alsınlar diye, el değmemiş kukumu kendi kendime uyarmayı başaramamaktan da aslında utanç duymuyorum. Bu, yabancıların beni izlemiş olması düşüncesi, korkunç bir şey. Ebeveynimin bile. *Özellikle de ebeveynimin.*

Babette "Antonio?" diye sesleniyor.

Babam da cevaben bir şeyler mırıldanıyor.

Pişmiş kelle gibi sırıtarak, soruyor: "Neden buradayız?"

Babamın bronzlaşmış kıllı elinin PDA'ya eriştiğini görüyor, "Camille'in altı bin üç yüz on dört numaralı odadaki hayalet avcısına eşlik ediyoruz" dediğini duyuyorum. Parmağını çevreleyen altın alyansı minik bir köpek tasması gibi duruyor. "Hatırladın mı, Leonard'ın tutmamızı söylediği herif? *People* dergisinden miydi?" diyor. "Şu yüklü miktarda o hayvan yatıştırıcısından alan." Dirhemle konuşuyor, araya bastığı PDA tuşlarının belli belirsiz bip sesleri giriyor. Babacığım hâlâ konuşuyor ama aklı dağılmış halde. Mesajlarını kontrol ediyor. Karşı kültür kahramanı Timothy Leary'nin[2] "gönüllü ölüm deneyleri" diye nitelediği bir tür anestetik olan ketaminle kafayı bulmuşken yaşanan beden dışılık izlenimlerini tarif etmeye koyuluyor. Bu bağımsız hayalet avcısının midesine kasten aşırı dozda indirdiği bu şeyle nasıl istediği zaman can çekişme deneyimlerini tetikleyebildiğini açıklıyor. Janti Tweet'çi, babam herhangi bir konu hakkında ifrata varıncaya kadar konuşabilir. Ketamin bağımlılarının ruhlarının bedenlerinden ayrılıp ahiret içine karışabildiklerine dair, bilim insanlarının "ayılma görüngüsü" diye adlandırdığı konuda, yemin billâh ettiklerini anlatıyor.

Babette, "Sen sorumu anlamadın" diyor.

"Leonard bu hilkat garibesini işe almamızı ve burada, Rhinelander'da mevzilenmemizi söyledi."

1. "peeping Tom" İngilizce argosunda röntgenci demektir. Ancak yazar burada röntgenci bir seri katilin anlatıldığı, Michael Powell'ın yönettiği 1960 yapımı bir korku filmine gönderme yapmaktadır: *Peeping Tom* [*Röntgenci*]. (ç.n.)
2. Bir karşı kültür kahramanı olarak özellikle LSD gibi psikotrop maddelerin araştırılması ve kullanılmasını savunan ABD'li yazar, ruhbilimci ve bilgisayar yazılımcısı. (ç.n.)

Babette, "Ama *ben* niye buradayım?" diye hatırlatıyor.

"Seni Cadılar Bayramı'nda tavladım–"

Babette "Cadılar Bayramı'nın *ertesi* gününde" diyerek sözünü kesiyor.

Babacığım, "Bu öğleden sonra buranın yolunu tuttuğumuzda, asansörde niye tükürdüysem seni de aynı nedenle tavladım" diyor. Daha da yavaş konuşuyor. Sanki kulağı duvar, sırf Somali dilini bilen bir hizmetçiye emirler veriyor: "*Ben de kanat edinmek istiyorum.* Babs tatlım, seni sadece Hödükçülüğün ilkelerine uygun davranmak için beceriyorum."

Yatak babam üstünde yer değiştirdikçe gıcırdıyor. Yeniden cırtlak somya sesleri çıkıyor. Bunlar sevişme seslerinden çok kulak tırmalayıcı arpejleri, motelde geçen bir filmde duşta bıçaklanarak öldürülen birinin yapmacık çığlıklarını andırıyor.

Soluksuz kalan babacığım, "Kızım mükemmel değildiyse bile onu seviyorum. Küçük kızımı geri getirmek için, yalan da söylerim, aldatırım da, öldürürüm de" diyor.

PDA'ya gelen mesajı Camille Spencer göndermiş. "Brass Monkey" şarkısından belli; bu anneciğimin tipik zil sesi. Mesaj mı? İki kelimeden oluşuyor: "*O DİRİLTİLDİ.*"

21 Aralık, 8.28, EST

ÖLÜLER ARASINDA BİR TURİST

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi

Annem paçayı kurtarmanın yolunu hep ücra köşelerden *maison*[1] satın almakta bulmuştu: Stockholm'de ve Sydney'de ve de Şanghay'da. Her yedek planın bir yedek planı ve bu sayede daima sığınabileceği bir yeri vardı. Sağlama bağlı stratejisi buydu: Kaçabileceği gereksiz yerler. Annem, bir ülkede vergi kanunları değişince veya olumsuz reklamlar onu halkın gözünde gülünç duruma düşmeye maruz bırakınca, soluğu Malta, Monako, Mauritius'ta alırdı.

Babam içinse, aynı işlevi kız arkadaşları görürdü. Annem nasıl asla tek bir meskende yaşamaya tam taraftar değildiyse, aynı şekilde babam da asla tek bir Mis Siğilli Düşkün Kızı'nı tercih etmekle kalmamıştı. Kolayca anlaşılmayan, büyük ölçüde farkında bile olunmayan bu fazladan evlerin ve sevgililerin çekiciliği, aslında onların *kullanılmamasına* dayanıyor. Giderilmeyen hasret, enfes bir boş ev veya arzulu bir metres düşüncesi,

1. Fransızca "ev" demektir. (ç.n.)

ilgi odağının çekiciliğini sürekli kılar. *Playboy* dergisinin orta sayfalarını veya Delacroix'nın resmettiği aylak harem kadınlarını veya *Architectural Digest*'in sayfalarında gösterilen içinde oturulmayan odaları zihninizde canlandırın. Bunların hepsi doldurulmayı bekleyen içi boş kaplardır.

Sonuçta babacığımın bu evlilik dışı aşna fişnesine maruz kalıp da şaşkına dönünce, geri çekiliyorum. Rhinelander otelinin bakır elektrik tesisatı boyunca gerisingeri akıyorum. Meydan okununca, vakit geçirmeden geldiğim yoldan çatı katının fuayesine geri dönüp başta girdiğim prizden hayalet benliğimin bir kabarcığı gibi ortaya çıkıyorum. Bu süreç ektoplazma balonumu kabaca on üç yaşımdaki fıçı gibi boyutlarıma kadar genişletip şişirmeyi kapsıyor. Önce yüz hatlarım, sonra boynuz çerçeveli gözlüklerim, ardında da okul hırkam ve tüvit şort eteğim katılaşıyor. En son şekil alanlar Bass Weejuns mokasenlerim. Onun üzerine prizden hayalet benliğimin geri kalanı süzülüyor. Yekpareyim ama acı gerçekle karşılaşmaktan ötürü Ctrl+Alt+Mutsuzum.

Ve açık ki yalnız değilim. Mobilyaların, üstlerindeki beyaz toz kılıflarıyla tümsekleşen sandalyelerin ve masaların arasında bir adam duruyor. Tülbent sarılı avizenin altında dikiliyor. Bendeniz yani hayaletim ve bu yabancı göz göze geliyor. Hayalet gözlerimi onunkilerden ayıramıyorum. O da benimkilerden. İşte belki bu ninemin beni uyarmaya çalıştığı hayalet avcısı.

Janti Tweet'çi, beni kendini beğenmiş bir seçkinci diye yaftalayabilirsin ama Birleşik Devletler'de Amerikalılarla karşılaşmak beni hâlâ hayrete düşürüyor. Çocukluğumun büyük bir bölümünde, Andorra'dan Antigua'ya, oradan da Aruba'ya, hepsi birer şanlı vergi cenneti olan ülkelere, kazandıkları yüklü maaşları emniyet altına almanın peşinde koşan gelir vergisi kaçkınlarının sürekli göç ettikleri, Belize ve Bahreyn ve de Barbados'a yol teptim. Genel izlenimim, Birleşik Devlet'lerin bütün vatandaşlarını yabancı ülkelere postaladığı ve büyük ölçüde yasa dışı yabancıların iş gördüğü ve ikamet ettiği bir yer haline geldiğiydi.

Evet, arada sırada hizmetçi önlüğü giymiş veya Town Car süren birini görebilirsiniz ama açıkçası çatı katı fuayesinde karşılaştığım bu adam hiç kimsenin uşağı değil. Bir defa, parlıyor. Duru, mavi bir ışık saçıyor. İçinde bir ampul varmış gibi değil; daha çok sanki çevresindeki ışığı toplayan façetalı bir şey, bir mücevhermiş gibi. Yüzünün puslu ve bulanık olduğunu fark ediyorum çünkü başının hem önünü hem arkasını, aynı anda hem gözlerini hem saçını görüyorum. Bu bir kitap sayfasını her iki taraftaki baskıları okunur kılacak kadar parlak bir güneş ışığına tutmaya benziyor. Göz kamaştırıcı. Bir bakışta elmasın yontulmuş her bir yüzünü görmek gibi. İçinden pencerenin dışındaki binaları, Central Park'ın üzerinde yükselen gri manzarayı görüyorum. Saçları örülü halde sırtından aşağıya doğru uzanıyor, gevrek bir baget kadar uzun ve kalın. Her bir teli Asya tipi tel şehriye kadar saydam ve ışıldar gibi gözüküyor. Boynu adeta gerilmiş selofan, derisi kat kat tendon ve damarlarla kaplı. Takım elbisesinin ceketi, pantolonun paçaları, hatta kirli koşu ayakkabıları bile tükürük kadar yarı saydam.

Orada kolları yanlarında sarkık halde dikilmişken, bir duman sütunu gibi titreşiyor. Ağzını açtığında dudakları berbat bir denizaltı belgeselinde bir taraftan öbür tarafa yüzen bir denizanasının yuvarlak gövdesi kadar belli belirsiz. Boğuk bir ses çıkarıyor. Sanki bir başka odada fısıldayarak sır veren bir adamın konuşmalarını işitiyorum.

CanuckAIDSemily'ye cevaben, evet, ölmeden önce bir hayaletin böyle görüneceğini zihnimde canlandırıyordum.

Bezgin ve yorgun bir sesle, "Sen o ölü çocuksun" diyor.

Beni görüyor.

"Sen...?" diye soruyorum. Sorum boğazımda düğümleniyor.

Şekli hafifçe bir o yana, bir bu yana yalpalıyor. Tam bir yöne devrilmek üzereyken, sarsılarak uyandırılmış gibi silkelenip dengesini buluyor. Ani hareketi dengesini bozuyor ve diğer yöne doğru düşmeye başlıyor. Pek dik duramıyor. Dermansız duruşu ucu ucuna önlenmiş uzatmalı bir düşüş dizisi.

Janti Tweet'çi, belki aybaşının o çok havası atılan kadınca hazlarını bilmiyorum ama rastladığımda bir keşi ayırt edebilirim. Camille ve Antonio ile geçen bir hayat, çeşit çeşit kimyasal madde bağımlısıyla da ahbaplık etmek demekti.

Küçük dilimi yuttum. Ağzım dilim kurumuş halde soruyorum: "Sen Tanrı mısın?"

Sanki "Küçük ölü kız..." diye fısıldıyor. Dağılıyor. Mecazen de değil. Buharlaşıyor. Elleri suya karışan süt gibi yok oluyor. Ağzından bir yankıdan daha alçak sesle çıkan kelimelerle, bir düşünce kadar hafifçe konuşarak, "Beni altı bin üç yüz on dört numaralı odada ara. Beni bul" diyor. "Gelip bana ancak annenin bilebileceği bir sırrı söyle..." derken de sadece sesinin izi kalıyor.

21 Aralık, 8.30, EST

EBEVEYNİM ~~BİR ÖZEL~~ ELÇİ YOLLUYORLAR

Yorumu ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Burada ve şimdi, Rhinelander otelinde, elektrik hatlarını izleyerek ebeveynimin çatı katından 6314 numaralı odaya doğru ilerliyorum. Bu, şu tekinsiz hayalin, bulaşık saçlarını birbirine dolayarak, kuzeyde çürüğe çıkarılmış dışkısını tutamayan bir atın kirli kuyruğu kadar itici, garip bir hippi tarzı saç örgüsüne dönüştüren, şu yarı saydam adamın esrarlı tavsiyesine verdiğim karşılık. CanuckAIDSemily'~~ye sorduğu~~ için teşekkür ederim, evet, hayaletler bir hayalete de musallat olabilirler. Ninem, buna yerinde bir örnektir. Hâlâ çatı katındaki yatak odamda; sigara içiyor, oyalanıyor, bizatihi varlığıyla can sıkıcı Empire State'te[1] birlikte geçirdiğimiz yazı ve ~~orada~~ sonradan baş gösteren sayısız dehşeti hatırlatıyor.

Elektrik devreleri boyunca kayıyorum, lehimsiz bağlantıları geçip az sayılamayacak kadar hatalı dönüş yaptıktan sonra, 6314

1. New York eyaletinin takma adlarından biri. (ç.n.)

numaralı odadaki bir prizin yivli deliklerinden ortaya çıkıyorum. Dekor: Evin arka tarafında, Barneys ve Güney Central Park'taki gölete bakan bir oda, pencerenin yakınında iki kumaş kaplı koltuk, bir şifonyer, hiç şüphesiz her tarafı emdikleri kanla kafayı bulmuş tahtakurusundan geçilmeyen bir yatak. İki koltuğun arasında küçük cam tablalı bir sehpa duruyor ve camın üstünde yol yol beyaz toz izleri var. And Dağları'nın maketi. Appeninler. Yalçın Galápagos Adaları. Tek farkla, bunlar kristal halde beyaz toz tepeciklerinden meydana gelmiş. Öbeklerin yanında tek kenarlı bir jilet bulunuyor. Cam tablalı sehpanın altında leş gibi serilmiş esrarengiz ziyaretçim var. Yüzükoyun yatıyor, başı bir tarafa dönük. Halının üstüne uzanmış, görünüşe bakılırsa ölü. Burun deliklerinin birinden sıkıca sarılı bir kâğıt rulosu çıkıntı yapıyor. Bu rulo da benzer şekilde masadaki beyaz tortuyla tozlanmış.

Janti Tweet'çi, sabık-kafası dumanlı, sabık-kokainci, sabık-kar[2] körü ebeveynimle yaşamak benim bu tabloyu ziyadesiyle kanıksamama yol açtı. Odanın leş gibi serilmiş sakini, hayalet benliğimi yatağın kenarına yerleştirirken dahi, inlemeye devam ediyor. Gözkapakları kırpışıyor. Solurken bir kabarıp bir sönmese, gövdesiyle kollarını ve bacaklarını kokuşmuş kan ter içindeki bir kirli çamaşır yığını sanırsınız. Titrek elleriyle odanın halısına abanıyor ve yamalı blucin pantolon, kareli flanel gömlek ve püsküllü süet ceketten meydana gelen bu korkuluk kılık kıyafeti, bu şey bir koltuğu yakaladığı gibi kendini ayağa kaldırıyor. Artık o parmak ısırtan şeffaflığı yok. Bu hiç de hoşa gitmeyen, maşa gibi kişi, otel odasının dört bir tarafına bir bakış atıyor ve "Küçük ölü kız?" diye soruyor.

Bu, bu anneciğimin yolladığı parapsikolojik özel detektif olmalı.

Yaşını tahmin etmekte güçlük çekersiniz. Yüzünün derisi, sanki kanlı çıbanlardan yapılmış ahududulu *ricotta*[3] kırıntıla-

2. Kokainin sokak dilindeki adlarından biri. Nitekim kokainin bir yan etkisi de körlüktür. (ç.n.)
3. Bir tür İtalyan peyniri. (ç.n.)

rıyla kaplı, ağızlara layık bir krem karamelli *bombe*'ymiş[4] gibi pürtüklü ve kızarık. Başta kocaman bir üstdudak sandığım sadece fırça gibi dudak rengi bir bıyıkmış. Kırışıklıklar meydandaki boynu, kolları ve ellerinin her yerini bir ağ gibi sarıyor. Adeta *strudel*[5] hamuru misali tekrar tekrar açılıp katlanmış ve bir daha asla açılamamış. Kan çanağına dönmüş gözleriyle odayı bir baştan bir başa ileri geri tarayıp "Küçük ölü kız, burada mısın? Sözümü dinleyip geldin mi?" diyor.

Çoğu kimyasal madde bağımlısında olduğu gibi, adam da herhangi bir kadavradan daha yaşlı görünüyor.

Açık ki beni göremiyor. Evet, hazır bulunduğumu doğrulamak için ışıkları kırpıştırabilir veya televizyonu ışıldatabilirdim ama bunun yerine bekliyorum.

Kâğıt rulosu hâlâ burnundan dışarıya uzanıyor. Çekip çıkarıyor. "Bana bir işaret ver" diyor. Elleriyle kâğıdı açıyor, dümdüz hale getiriyor. Bu annemin beni kucakladığı, ikimizin de kameraya doğru gülümsediği bir fotoğraf. Eski bir *Parade* dergisi kapağı. Janti Tweet'çi, lütfen bu şipşak fotoğrafın çekildiği zaman üstüne "Bir Sinema Süper Starı ve Onun Dertli Kızı Çocukluk Obezitesi Trajedisiyle Boğuşuyorlar" diye bir sürmanşet bindireceklerinin aklımın ucundan bile geçmediğini anla. Evet, o pozda keyfime diyecek yok. Şişkin kollarımla yavru bir sarı tekiri kucaklamış halde, pişmiş kelle gibi sırıtıyorum. Bu çatlak, atkuyruklu hayta olduğu yerde dönüp duruyor, yırtık pırtık dergi kupürünü mini bara, yatağa, yazıhaneye, üstü beyaz tozlu masaya doğru tutup, "Bak, bu sensin" diyor.

Fotoğrafın alt kenarı boylu boyunca burnundan gelen nemle kararmış. O kadar şişmanım ki, anneciğimin beni saran kolları ancak birbirine kavuşuyor. Onun parfüm kokusunun anısını alıyorum.

Merakıma dokunuyor, insafa geliyorum, manzarayı örtecek şekilde yavaş yavaş perdeleri çekiyorum.

4. Katları arasında dondurma bulunan bir çeşit tatlı. (ç.n.)
5. Milföy benzeri bir hamurla yapılan, içine meyve veya peynir koyulan, Orta Avrupa'ya özgü bir hamur işi. (ç.n.)

Hayta gözlerini hareket eden perdelere dikmek için, başını bir fırdöndü gibi o kadar hızla çeviriyor ki, iğrenç atkuyruğu savrulup geniş bir yay çiziyor. "Başardım!" diye haykırıyor ve havaya sımsıkı bir yumruk atıyor. "Buldum seni!" Sendeleyerek dönerken gözleri de odayı tarıyor. Parmakları görünmez bedenimi kapabilecekmiş gibi havayı yokluyor. "Senin kocakarı o kadar çılgına dönecek ki." Bana bakmıyor. Her bir köşeye göz atarken hiçbir şeye bakmıyor. Her yöne doğru "Bu benim işin *ferištahı* olduğumu ispatlıyor" diye konuşuyor. Sonuçta dikkatini beyaz tozun laynlara bölündüğü cam tablanın üzerinde topluyor. "Sırrım bu" diyor. "Ketamin. Anlarsın ya, Özel K." Annemle benim fotoğrafımı rulo yapıp tekrar burun deliklerinden birine sokuyor ve eğilerek hedef aldığı tozdan derin derin içine çekiyor.

"Kendime 'psişik ödül avcısı' adını taktım" diye söylüyor. "Küçük ölü kız, senin kocakarı yerini tespit etmem için bana dünyanın parasını ödüyor."

Evet, CanuckAIDSemily doğru anlıyorsun. Bu üstü başı paçavraya dönmüş adam kendinden *psişik ödül avcısı* diye bahsetti. Beterin beteri vardır.

Adamın gözkapakları açılıp kapanıyor, açılıyor, kapanıyor ama her seferinde çok uzun kapalı kalıyor, sanki uyuklayıp duruyor. Silkinerek uyanıyor. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılıyor ve "Ne diyordum?" diye konuşmaya başlıyor. Tokalaşmak üzere elini boşluğa uzatıp, "Adım Crescent City. Gülme" diyor. İleri uzattığı parmakları titrek, zangırdıyorlar. "Önceki, asıl adım daha da beterdi. *Gregory Zerwekh*'ti."

Bu, bu tam da kol değirmeninde öğütülmüş tam buğdaycı annemin tutacağı türden bir özel elçi. Sözde aramızda hiç kopmayacak bir ana-kız bağı kurup karşılıklı düşünce alışverişimizi kolaylaştıracak kanatlı Merkür[6] işte bu. Asimetrik uyumsuz etleri çekilmiş kâbus gibi dişlerini göstere göstere gülüyor. Sırıt-

6. Merkür diye bilinen Roma tanrısı Mercurius. Mitolojiye göre, ticaret, belagat, iletişim tanrısı olmanın yanı sıra öbür dünyadaki ruhların rehberidir. (ç.n.)

maya çalışırken gerilen dudakları kıpır kıpır oynuyor. Gülüşü silinmeye yüz tutup sürekli kımıldayan sararmış gözlerini odanın dört bir yanında gezdirmeyi kesince, kendini yavaşça koltuklardan birine bırakıyor. Dirseklerini de dizlerine yaslıyor. Kâğıt tüp hâlâ burnuna kakılı halde, "Küçük ölü kız, seninle senin seviyende buluşmamız lazım" diyor. Derin bir nefes alıyor ve ciğerlerindeki havayı bez bebek misali tahta göğsünü iyice çökertecek kadar güçlü bir şekilde dışarı üflüyor. Cam sehpanın üzerine doğru eğilirken, tüpü kalın bir toz iziyle aynı hizaya getirip beyaz zehri bir karıncayiyen gibi burnuna çekmeye başlıyor.

21 Aralık, 8.33, EST

KETAMİN: KISA GENEL BİR BAKIŞ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Kıristalciler,[1]

Eğer ebeveynleriniz sizi kontrol altında tutulması gereken çeşit çeşit maddeyle tanıştırma vazifelerini ihmal ettilerse, izin verin sizi ben aydınlatayım. Benim ilerici anne ve babam çocukken benden hiçbir şeyi sakınmadılar. Ne güneşte kurutulmuş kurbağa derisi yalamaktan ne de fırınlanıp öğütülen muz kabuklarının insanı çakırkeyif yapan sarı tozlarını burnuma çekmekten alıkondum.[2] Diğer ebeveynler güçbeğenir evlatlarına ilk defa kuru üzümlü fasulyeli güveç veya sarı şalgamlı gulaş yedirmek için debelenirlerken, benimkiler bana sürekli "Maddy, şekerim, eğer şu bardağındaki Rohypnol'ü[3] içmezsen tatlı niyetine tiramisu yerine avucunu yalarsın." veya "Masadan ancak

1. Argoda metamfetamin bağımlıları. (ç.n.)
2. Bazı kurbağa türlerinin zehirlerinden merkezi sinir sistemi üzerinde uyarıcı yani psikoanaleptik etkiler yapan bufotoksin elde edilmekle birlikte, bir dönem bu tür işlemlerden geçirilen kurbağa derisinin de muz kabuğunun da keyif verici halüsinasyonlara yol açtığı ileri sürülmüştür. (ç.n.)
3. Bir yatıştırıcı ilaç markası. (ç.n.)

o PCP'nin[4] her lokmasını bitirdiğinde kalkabilirsin" diye tembihlerlerdi.

Dünyanın her yerindeki çocuklar ıspanak veya brokolilerini muhtemelen çaktırmadan ailenin evcil hayvanına verirken, ben durmadan bizimkine kodein tabletlerimi veriyordum. Zavallı köpeğimiz bir pansiyona bırakılmak yerine ikide bir rehabilitasyon için mekik dokuyordu. Melek balığım, Albert Finney bile mecburen kurutulmuştu çünkü akvaryumuna habire Percodan[5] atıp duruyordum. Zavallı Bay Finney.

Janti Tweet'çi, ketamin, hidrojen klorürün ticari adıdır. Beyin hücrelerindeki opioit almaçlara bağlanan ve çoğunlukla hastalarla hayvanları ameliyata hazırlamak için kullanılan bir anestetiktir. Korkunç araba kazalarında sıkışıp kalan kurbanların acılarını dindirir; *o kadar* güçlüdür. Ketamin elde etmenin iki yolu vardır: Ya tonla nakit ödeyerek Meksika veya Endonezya'da organize suç kartelleri tarafından işletilen gizli üçüncü dünya laboratuvarları ağı vasıtasıyla satın alırsınız ya da Raphael'e yani Montecito'daki bahçıvanımıza otuzbir çekiverirsiniz.

Ketamin şeffaf bir sıvı halinde gelir ama isterseniz bir kurabiye tepsisine serip iri taneli bir toz halini alıncaya kadar fırınlayabilirsiniz. Ah, anılar... kim bilir kaç kere Amsterdam, Atina, Anvers'teki evimizin mutfağına girip de, anneciğimi incilerini takmış, çiçekli önlüğünü giymiş, fırından bir tepsi yeni pişmiş hoş kokulu Özel K çıkarır halde bulmuşumdur? Leş gibi kedi idrarı ve akü asidi kokan metamfetamin laboratuvarı bana, akranlarımın muhtemelen sıcak Toll House[6] kurabiyelerinde bulduklarına benzer, bir dolu huzur verici çağrışım yapardı.

İri taneleri ufalayıp iyiden iyiye beyaz bir toz haline getirir getirmez, kokainle yaptığınız gibi kabaca bir saat boyunca havalarda uçtuğunuz kıyak bir kafa için burnunuza çekin, işte o kadar. *Bon appétit.*[7] Hoş, ben hiç öyle yapmadım ya. Gene –za-

4. Melek tozu diye bilinen fensiklidin adlı halüsinasyon yaratıcı anestezik ilaç. (ç.n.)
5. Orta şiddette ağrıların tedavisinde kullanılan güçlü bir ağrı kesici markası. (ç.n.)
6. Damla çikolatalı bir kurabiye markası. (ç.n.)
7. Fransızca "afiyet olsun" demektir. (ç.n.)

vallı köpeğimiz Dorothy Barker hiçbir zaman aralıksız bir hafta süreyle dahi kendini bilemedi.

Bay Crescent City, 6314 numaralı odada sanki biraz önce anlattıklarımın hepsini öne sermek istercesine, toz haline getirilmiş K stokunun üstüne eğiliyor. Ellerinden biri atkuyruğunu lap diye düşmesin diye başının bir yanında tutuyor. Öbür eli burun deliklerinden birine sıkıca bastırırken, diğeri toz yolunu izliyor. Tarlasını süren kuzeyli bir geçimlik çiftçi gibi, bir laynı bitirip ötekine başlıyor. Burnu cam sehpayı silip süpürmesine rağmen hâlâ iki büklüm halde duran Bay Crescent City, bir an için donup kalıyor. Başını kaldırmadan, doğrulmadan "Korkma, küçük ölü kız..." diyor. Sehpa tablasına yakınlığı dolayısıyla boğuk bir sesle, "Ben bir *profesyonelim*. Geçimimi böyle sağlıyorum..." diye devam ediyor. Kolları gevşiyor. Saç örgüsü kurtulup lap diye düşüyor.

"Tuhaf" diyor, "ama hayatımı kazanmak için ölmek zorundayım." Bay Psişik Ödül Avcısı bunun üzerine sehpaya doğru sendeliyor, büyük bir şangırtıyla yüzüstü camdan geçiyor.

21 Aralık, 8.35, EST

SELAM OLSUN, MADDY

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

6314 numaralı odada parçalanmış sehpanın kırıntıları arasında leş gibi serilmiş bir korkuluk yatıyor. Bu durumu kaldırmam garip bulunsa da cam parçalarının ortasında ayaklarımın dibinde uzanan ölü bir adamla ilk defa baş başa kalmış değilim. Akarına bırakın. Çok yakında ortaya bir örüntü çıkacak.

Bundan sonra meydana gelecekleri nasıl anlatsam? Şimdiye kadar bir Cehennem mahkûmu olarak cefa çektim. İfrit ve tiranlarla çarpıştım, heybetli beden sıvısı deryalarına hâkim sarp kayalıkların yüksek tepelerinde dikildim. Diriyken, bir Gulfstream marka jetle Brisbane'den Berlin'e oradan da Boston'a taşınıp duruyordum. Uçuş sırasında yerlerde sürünen halayıklar işleyen boğazıma kabuğu soyulmuş üzüm taneleri tıkıştırırlardı. Annemi dramatik bir ağır çekimde, Diet Coke içe içe taklit yakutlardan inşa edilmiş bir kaleye doğru bilgisayar üretimi bir ejderhanın sırtında ilerlerken izledim ama ne yazık ki hiç etkilenmedim. Gene de bunların hiçbiri beni şu anlatacağıma hazırlamadı. Yere yığılı Bay Crescent City'nin etrafından dolaşıp daha yakından

incelemek için çömeliyorum. Zemin kırılan mikalı camın kristalleriyle kaplanmış. Kâğıt rulosu, yani *Parade* dergisinin kapağı, burnundan kayıp yavaş yavaş açılıyor, ışıldayan kümenin önünde çiçekleniyor. Fotoğrafımız ortaya çıkıyor: Anneciğim, dünyadaki herkes için saçlar ve dişler hatta insan potansiyeli bakımından mükemmel bir örnek; bense, onun kâbusu.

İçimdeki doğa bilimci –daha doğrusu *doğaüstücü*; bana ahiretin Charles Darwin'i deyin– yüzünden, cereyan edeni dikkatle gözlerim. İçi keş-dolu kirli çamaşır yığını ışık saçmaya başlıyor. Bedenin üstünde bir anı kadar belli belirsiz bir şey parıldıyor. Yere yığılı figürden bir düşünce kadar zayıf bir parıltı yükselmeye başlıyor. Janti Tweet'çi, lütfen anı ve düşüncelerin hayaletlere özgü şeyler olduklarını dikkate al. Ruhlar her şeyden önce saf bilinçtirler. Bu parıltı, Rhinelander çatı katının fuayesinde başta gördüğüm yarı saydam bedenin şeklini almak üzere yukarı doğru helezonlaşıyor. Pörsük, buruş buruş beden hâlâ yerde ama üstünde parıldayan bir dublörü dikiliyor. Kendinden geçmiş halde, bana bakıp gülümsüyor: "Küçük ölü kız."

Yatakta oturmaya devam ederek, "Adım Madison Spencer" diyorum. Başımla yerde açılmış duran benim ve annemin fotoğrafını gösteriyorum.

Şansımı deniyorum. Figür muhtemelen Bay Crescent City'nin ruhu. Hikâye edildiği kadarıyla, ketamin kullanıcıları fiziksel benliklerini terk edebiliyorlar. Kendinden geçen kişinin bilinci kopabiliyor. Çok sayıda Özel K bağımlısının pek güvenilmez beyanına göre, ruh yatıştırılan bedenden ayrılıyor ve serbestçe gezinebiliyor.

Ruh bir bana bir fotoğrafa sonra tekrar bana göz atıyor. Hayalet dizlerinin üzerine çöküyor ve alnını ayaklarımın dibindeki halıya değdirirken korkutucu saç örgüsü lap diye Bass Weejuns'ıma çarpıyor. Halı yüzünden boğuk çıkan sesiyle, "Küçük ölü kız... o *sensin*!" diyor.

Sırf gıcıklık olsun diye, hayalet ayaklarımdan birini ileri atıp iğrenç atkuyruğuna basıyorum.

Utanç verici fısır fısır bir ses havayı yarıyor.

İkinci bir gümbürtü onu izliyor.

Ayaklarıma kapanmış emir kulu yelleniyor. Fısıldayarak, "Ey ulu Madison Spencer" diyor. "Yakarışımı işit." Arsızca –arsızca? – bir tur daha gaz çıkarıyor. "Haydi, hürmet ve şükranlarımı hemen kabul et, tamam mı? Bunu bir çırpıda yapmalıyım çünkü bedenime dönmeme birkaç dakika kaldı. Oysa sana daha kutsal görevimi anlatmam lazım..."

Ve aşağılık ucube, bir defa daha hava kaçırıyor.

21 Aralık, 8.38, EST

HÖDÜKÇÜLÜK: YENİ DÜNYA DÜZENSİZLİĞİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bay Crescent City'nin atkuyruklu hayaleti yerde, ayaklarımın dibinde el pençe divan duruyor; aklını oynattığı açık. Hayalet, yüzünü halıya bastırmış halde, belli belirsiz mırıldanıyor: "Çiş. Bok. Bok. Siktir. Amcık. Memeler. Gerzek..." Küfürlerden ibaret bir dizi mantra.[1] Fısıldıyor: "Dallama. Büzük. Püsür. Püsür. Püsür..." İbadet sırasında geçirilen Tourette sendromundan[2] muzdarip. Bir süre sonra müstehcen kelimelerin yanı sıra açtığı avuçlarını yukarı kaldırıp parmaklarını bana doğru uzatıyor. Yakarıyor. Yanı başındaysa, ışıl ışıl bir cam kırıntıları denizinin üstünde kolları ve bacakları gerilerek serilmiş halde, yığılıp kalmış hareketsiz dünyevi bedeni yatıyor.

Tombul hayalet bacaklarımdan birini oturduğum yataktan kalmadan uzatıp Bass Weejuns'ımın burnuyla eğik başını dür-

1. Hinduizm ve Budizm'de mistik etkisi olduğuna inanılan kutsal kelime. (ç.n.)
2. Tekrarlanan tikler ve istenç dışı seslerle ortaya çıkan (önceleri genellikle küfürlü sözlerle kendini belli ettiği düşünülen) nörolojik bozukluk. (ç.n.)

tüyorum. Kafatasını tekmelemiyorum, pek öyle sayılmaz. Sadece dürtüyor ve "Derdin ne?" diye soruyorum.

Bay Crescent City, yani kaba hayaleti cevaben gaz çıkarıyor. Kopardığı gürültü tam bir kaz ötüşü. Hem de harbiden bir Kanada kazı ötüşü. Kendinden geçmiş bir halde, "Sevgili Madison, lütfen kaşarlanmış büzüğümün hürmetkâr şarkısını kabul et. 'Selam olsun Maddy...' derkenki mütevazı şükran seslenişimi kabul et" diye mırıldanıyor.

Selam olsun Maddy mi? Janti Tweet'çi, bu kelimeler beyin damarlarımda ani bir tıkanıklığa yol açıyor, aklım duruyor. Nedense adım ortalığı kokutmakla eşanlamlı hale gelmiş?

"Bir şeyi kesinleştirelim" diyorum. "Seni anneciğimin mi tuttuğunu söylüyorsun?"

O ise, "Kıçımın yakarışını kabul et" diye cevap veriyor. "Kutsal melek Millicent[3] Spencer, ilahi rehberliğin için niyaz ediyorum."

"Midemi bulandırıyorsun" diyorum. "Ve bilgin olsun, seni baş belâsı solucan seni, adım 'Madison'."

"Affet beni, öfkeli küçük melek kız."

Ben, bir melek ha? Lafta. "Anneciğim sana ne kadar ödüyor?" diye soruyorum. Dikilip yaklaşıyorum. Ona "Ebeveynim sana ne söyledi?" sorusunu yöneltiyorum. Ebeveynimin *Vanity Fair* dergisinde yaptığı onca Gaia[4] propagandasından sonra, sabık-pagan, sabık-Budist, sabık-ateist anneciğim ve babacığımın şimdi hangi inanç uğrunda mücadele verdiklerini zihnimde canlandıramıyorum. Dikkatini çekmek için parmaklarımı şakırdatıyorum.

El pençe divan duran hayalet, "Camille, yüce Camille, insanlığın tamamına cennetin yolunu gösterecek küçük mesihin annesi..." diyor. Geğirip, "Yakarışlarımı işit" diye devam ediyor.

Hayalet ayaklarımdan birini kaldırıp parıldayan hayalet ense-

3. Ünlü oyuncak "Barbie'nin" göbek adı. (ç.n.)

4. Yunan mitolojisinde Yer'i simgeleyen, "her şeyin" yaratıcısı tanrıçadır. Ancak yazar burada 90'lı yıllardaki "çevre sorunlarıyla ilgili farkındalık" tartışmalarında çokça kullanılan ve James Lovelock'ın, *Gaia: A New Look at Life on Earth* ("Gaia: Yeni Bir Bakış Açısıyla Dünya'daki Hayat") adlı eseriyle ortaya attığı Gaia hipotezine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

sine yerleştiriyorum. "Şunu aydınlığa kavuşturayım. Sonuç olarak kalın bir K yolunu burnuna çektin ve bir K-deliğini boyladın. Ruhun, dur bir tahminde bulunayım, bir saat için bedeninden ayrılıyor?" Dişlerimi gıcırdatarak, "Eğer bir defa daha yellenirsen, o uyuz atkuyruğunu düpedüz kökünden koparırım" diye uyarıyorum.

Hâlâ yüzükoyun halde, "Otuz, belki kırk dakika" diyor. İleri uzattığı ellerinden birini bir o yana, bir bu yana eğiyor, bu bir kaçamak cevap hareketi. Hayalet göğüs kemiğini tıklatarak, "Marilyn Monroe'yu böyle buldum. Elvis'i buldum" diye devam ediyor. Ses tonunda kibirli bir ifade var: "Bu işin feriştahıyım."

"Bu dünya kadar ketamin eder" diyorum.

O ise, "Siktir. Siktir. Siktir" diyor.

"Keş şunu!" diye sesleniyorum.

O "Ama ben duyduğum minneti böyle dile getiriyorum" diye sızlanıyor.

"Bana mı?"

"Fazla vaktimiz yok" diyor. "Buraya gelmek için bu uzun ve zorlu yolu senin kocakarı adına teptim. Kutsal görevim, seni sağ salim Pantages'e teslim etmek."

Bir sinema salonu?

"Bu büyük bir gemi."

"*Pangaea Crusader*'ı mı kastediyorsun?" diye soruyorum.

"Ben ne dedim?" diyor. "Artık adı her neyse, beni oraya kadar izlemen gerekiyor." Ayağımın altındaki mıhlanmış yarı saydam figür ortadan kaybolmaya başlıyor.

"Ruhun mide bulandırıcı şeyine döndükten sonra" diyerek, elimle et ve çaput yığınını gösteriyorum. "Sonuçta seni izlemem mi gerekiyor?"

"He" diyor. "Öyle olsa gerek." Hasarlı beyni dikkatini toplayamıyor. Halihazırda hayalet benliği çatı katındakine benzer şekilde buharlaşıyor. Ruhu, eczanın[5] mahvettiği bedenine dönüyor.

5. Eserin orijinal dilinde uyuşturucu/uyarıcı ayrımı yapılmamış, bu nedenle bu eserde "çeşitli amaçlarla kullanılan kimyasal madde" tanımından hareketle "ecza" kelimesi kullanılmıştır. (ç.n.)

Onu bir dakika daha tutmak için nerdeyse hayalet ensesi üzerinde duruyorum. Haykırıyorum: "Söyle bana! Seni pis hamam böceği seni, sana emrediyorum!" İşte bu benim. İşte ben kesinlikle bu haldeyim: Buyurgan. "O hilebaz annem ne iş çeviriyor?" diye diretiyorum.

Yellenme. Geğirme. *Kurtuluşun yolu küfürden geçer.*

İçime dehşete düşürücü bir şey doğuyor.

"Sen, haşmetli Melek Madison, sen öldün ve bedenin gömüldü ama sen annenle öteki dünyadan konuştun..." Ortadan kayboluyor, yani Bay Crescent City, yavaş yavaş can buluyor. "Doğruluktan şaşmayan müritlerine cennete kavuşmanın yolunu buyurdun. Kalabalık asansörlerde osurarak... yüzme havuzlarına işeyerek... 'siktir' kelimesini dilinden düşürmeyerek..."

Janti Tweet'çi, hayalet benliğim korkudan tir tir titriyor.

"Ebeveynin, kutsal ruhun tarafından ziyaret edildiği günden bu yana, öğretilerini dünyanın dört bir tarafındaki milyonlarca kişiye vaaz ettiler. Sayısız müridin izinden yürümek için benim gibi 'Selam olsun Maddy' diye yakarıyor..." dedikten sonra mırıldanarak ekliyor: "Siktir. Püsür. Dallama..." Ardından da "Yüce Camille Ana bizim ağır işçimiz[6]..." diyor.

"Gayretkeş[7]" diye onu düzeltiyorum.

Ama artık çok geç. Bay Crescent City bundan böyle ayakkabımın altında değil. Korkuluğunun otel odasının öbür tarafındaki bedeni kıpırdanmaya başlıyor.

6. Argoda fahişe demektir. (ç.n.)

7. Çalışkan anlamının yanı sıra yan tutan demektir. Nitekim orijinal metindeki kelime oyununda "harlot" (fahişe) ve "zealot" (gayretkeş) kelimeleri kullanılmıştır. (ç.n.)

21 Aralık, 8.40, EST

KABA BİR TÖVBE

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi

Gaz çıkarma. Geğirme. Burun karıştırma ve kurumuş sümüklere fiske vurma. Çiğnenmiş sakızları parklardaki bankların üstünde bırakma. Bunlar başta gelen yeni bir dünya dininin buyruklarını yerine getirme şekilleri ve hepsi benim kusurum. Niyetim küçük ailemi tekrar birleştirmekti ama ne yazık ki Cehennem'de. Ebeveynime arabalarını ikinci sıraya park etmelerini ve sunturlu küfürler savurmalarını ve sigara izmaritlerini yerlere atmalarını söylemiştim çünkü bu davranışlarla onların kesinlikle Cehennem'i boylayacaklarından emindim. Ve çenelerini kapatamadıklarından, şimdi bir milyar ruhu sonsuz bir ıstıraba mahkûm ettiler.

Janti Tweet'çi, bizimkilere her ne söylediysem amacım *sadece işi şakaya dökmekti.* Arzum onları neşelendirmekten ibaretti.

Neden hayırseverliğe niyetlenen birinin fevri düşünceleri hep bir sonraki uygarlığın ideallerine dönüşür ki? Muhtemelen İsa da, Buda da, Muhammed de, dirimli-canlı dostlarına sadece

"n'aber" deyip onları birazcık teselli etmek isteyen sıradan ölü adamlardı. İşte, işte bu yüzden ölüler geleceğin ölüleriyle konuşmazlar. Pre-ölü millet her mesajı daima yanlış anlıyor. O sırada ben işin sadece şakasındayken, anneciğim muzipliğim üzerine koskoca bir teoloji kurmuş.

Aman Allah'ım. Artık "Hödükçülük" diye, tamamen deli saçması bir mizah ve kaba davranış üzerine kurulu uluslararası bir dini hareketimiz var.

Elimden ne gelir ki? Ebeveynimi hizaya getirmeye çalışabilirim. Öyle, yapmam gereken bu. Bay Crescent City ağır ağır ayaklanırken, onu gerisingeri çatlak anneme kadar izleyip gaz çıkaran dünyevi âleme bir düzen vermeyi aklıma koyuyorum.

21 Aralık, 8.44, EST

BİR HÖDÜKLER ÂLEMİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Herkesin günlük hayatlarını Cennet'e gideceklerine şüphe götürmez bir şekilde kesin gözüyle bakarak yaşadıkları bir dünyayı zihninizde canlandırın. Herkes günahlarının bağışlanacağını garanti altına almıştır. Geri geldiğim Dünya'nın hali böyle. Rhinelander'ın 6314 numaralı odasından beri dışlanmış rehberimi izliyorum. Bay Crescent City'nin taşıdığı hiçbir yük yok. Ayağını her sürüyüşünde giysilerinden parçalanan camın kırıntıları düşüyor ama sehpayı hurdahaş ettikten sonra hiçbir tarafında ne bir kesik ne de bir sıyrık meydana gelmiş gibi gözüküyor. Asansör lobiye inip kapılar kayarak açılınca orada bekleyen bir otel müşterisi çıkmamız için kenara çekiliyor. Kibarca başıyla selam veren bu yabancı, "Bok ye, turfa." diyor.

Crescent ona hafifçe eğilerek "Sen de, gülünç ibne, dalyarak, marsık." diye karşılık veriyor. Koca bir tükürük tomarını yabancının ayakkabıları üstüne fırlatıyor.

Bütün bunlar ebeveynimin marifetleri! O koca ağızlarını tutamayacaklarının farkına varmalıydım. Anneciğimin benimle

yaptığı o uzun mesafeli görüşmeyi sonlandırır sonlandırmaz halkla ilişkiler uzmanına bir basın toplantısı duyurusunda bulunmasını söylediği konusunda bahse girmeye hazırım. Hiç şüphesiz o ve babacığım, "Cennet'e" varma hakkında onlara verdiğim öğüdü bıkıp usanmadan yaymakla meşgul olmuşlar. Bir zamanların ağırbaşlı davranışlar ve nezaketle yapılan alçak sesli konuşmaların mabedi Rhinelander lobisi, gaz dolu ağır bir havadan ve açık saçık laf atmalardan geçilmeyen leş kokulu bir soyunma odasına dönüşmüş.

İnsanın sinirine dokunacak bir zıtlıkla, herkesin gözleri parlıyor. Bu kadar çok insanı asla öylesine mutlu görmemişsinizdir. Otel müşterilerinin, şef garsonların, kapıcıların, hepsinin yüzünde kanı kaynayan küfürbaz çocukların ifadesi var. Göz göze geldiklerinde bakışları, yeni doğmuş İsa'yı hayranlıkla seyre dalan Rönesans tablolarındaki meleklerin o saf, sevgi dolu bakışlarından farksız. Resepsiyon görevlisi bizi o kadar ağzı kulaklarına vararak karşılıyor ki, insanın aklına gösterdiği diş başına maaş aldığı geliyor. "Bay City, götünüzün sikildiği, yarağınızın emildiği konaklamanızdan memnun kaldınız mı?" derken gözleri düpedüz etekleri zil çalıyormuşçasına parıldıyor.

Crescent etekleri zil çalarcasına gülümseyen kadın görevliye, "Siktiriboktan geçti, cehenneme kadar yolun var, seni am yalar seni" diyerek cevap veriyor.

Görevli odasının Camille ve Antonio Spencer'a faturalandırılacağını doğruluyor. Odasının anahtarını teslim alıyor ve tatlı tatlı "Görünüşe göre bok-yiyen arabanız ve cangıl-tavşanı[1] şoförünüz bekliyor. Size yardım edebileceğim herhangi bir başka bok püsür, nonoş-tuzağı şey var mı?" diye soruyor.

Crescent, "Yok, teşekkür ederim" diyor. Bir elini lime lime kot pantolonun ön cebine sokuşturarak bir kâğıt para çekip çıkarıyor. Ecza titremesinden muzdarip parmaklarının arasında bir yüz dolarlık banknot var. Banknotu burnunun altında katlıyor ve içini bir kâğıt mendilmiş gibi hızla soluk vererek sümükle dol-

1. Siyahîlere ABD ve Birleşik Krallık'ta takılan aşağılayıcı bir ad. (ç.n.)

duruyor. Crescent bu tiksindirici nakdi "Bunu dibine kadar kıçına iteklesene." diyerek, bankonun üzerinden görevliye uzatıyor.

Parayı kabul ederken görevlinin yüzü gülüyor, gözleri alabildiğine parlıyor ve "Cennet'te görüşmek üzere, beyinsiz" diyor.

Crescent ayrılmak üzere adım atarken ona neşeyle "Yahudi dölü" diye cevap veriyor.

Resepsiyon görevlisiyse, şakıyarak Crescent'in arkasından sesleniyor: "İyi günler, seni göt-emen bok seni."

Gülümseyen bir komi sokak kapısını açık tutarken, kepini kıvrak bir hareketle yan yatırıp, bizimle "Defol git, seni pis kokulu kaşar seni" diyerek vedalaşıyor.

Crescent City çocuğun avucuna bir başka sümüklü yüz dolarlık banknot sıkıştırıyor.

Kaldırım kenarında üniformalı bir şoför Town Car'ın kapısını açık tutuyor ve "Havalimanına mı Bay Fişek Höpürdeten?" diye soruyor. Resepsiyon görevlisinin dile getirdiği gibi şoför Afrika kökenli. Dostça tokalaşıyorlar.

Arka koltuğa kurulan Crescent, "Evet, iç hatlar terminaline, veranda maymunu[2] dostum." diyor.

Bu şen şakrak, sesli sesli gülüşerek ar damarları çatlamış halde sürdürdükleri muhabbet bütün bir yol boyunca, havalimanındaki kaldırım kenarına varıncaya kadar devam ediyor. Kimse alınmıyor. Galiba hiçbir aşağılayıcı kelime esirgenmiyor. Hatta yanlarından geçtiğimiz insanlar, kaldırımda yürüyenler, başka arabaların içindekiler, hepsi keyifle gülümsüyorlar. Hakaretler onlara vız gelip tırıs gidiyor. Eğer Crescent'le göz göze gelirlerse, el hareketleriyle ona küfür ediyorlar. Klakson sesleri sağır ediyor. Etraf sırıtanlardan geçilmiyor, herkes güle oynaya Cennet-yolcusu, tabii yeterince küfür etmeleri kaydıyla.

Direksiyon sallayan şoför, bağırsaklarından iğrenç bir gaz bulutu çıkarıp, arabanın içini anında insanın burnunun direğini kıran iç organlarının leş gibi keskin kokusuna boğuyor.

2. Bir zamanlar bütün gün verandada oturmaya mahkûm edilen siyahîlere takılan aşağılayıcı bir addı. Bugünse tembel tembel oturan anlamına gelir. (ç.n.)

Crescent City derin derin içine çekerek, "Helal olsun!" diyor. "Şu melek Madison sana gerçekten bayılıyor olmalı."

Şoför, "Mağfiretin kokusu, kardeşim" diye cevap veriyor. "Ciğerlerine çek çekebildiğin kadar!"

Havalimanı terminalinde bir gazete tezgâhının önünden geçiyoruz. *Newsweek* dergisi kapağındaki manşette "Kaba Bir Dini Devrim: Hödükçüler Ortaya Çıktı!" deniliyor. *Time* dergisi bildiriyor: "Tövbenin %&!?//$ Yolu". Tavana doğru monte edilmiş bir televizyon ekranındaki CNN ana haber spikeri "Hödükçüler şimdi de mesihlerinin dirildiğini ileri sürüyorlar..." diye anlatıyor.

Uçağa gidiş kapısına doğru yürürken onun pergellerini açarak attığı zombi adımlarına ayak uydurmak için tombul butlu bacaklarım adımlarını sıklaştırıyor. Aheste aheste uzun adımlarla ilerliyor. Elbette beni işitemez, hele ayıkken. Hiç değilse dengesini bozmadan tıpırdamaya devam ediyor. Havalimanındaki herkes onu kesin doktor yüzü görmemiş bir şizofren zannediyordur. Kirli gömleğinin yakası bir o yana bir bu yana savrulup açılıyor, eteği de pantolonundan dışarı sarkıyor. Ancak hiç kimse kendi kendine sızlanıp duran üstü başı perişan bu delinin görüntüsünden rahatsız gibi değil. Hayır. İnsanlık Tanrı'nın her daim sevgili kulu mevkiine yerleşip bunu garanti altına aldığından beri, sevinçten ağızları kulaklarına varıyor. Doğruluktan şaşmadıkları için gözleri sulanıyor.

Crescent, "Küçük ölü kız, zamanlaman bundan daha iyi olamazdı" diyor. "Ayıkken araba kullanma ve her zaman ayakkabı giyme ve dev boa yılanı beslememeyle ilgili kanunlarımız var ancak en önemli şey hakkında kanunumuz yoktu: Günahların bağışlanması. İnsanlar bu kuralları öğrenmek için yanıp tutuşuyorlardı" diye devam ediyor.

Bu yeni din yani Hödükçülük, insanlara ölümün kıyamete kadar her şey bedava lüks tatil gibi gelmesini sağlıyor.

"Dünyaya barış getirdin! Artık hiç kimse ne gey ne Yahudi ne de Afrika kökenli" diye yüksekten atıyor. "Bak bize! Hepimiz 'Hödük'üz!' "

Crescent City, her şey ortada diye açıklıyor. Anlattıklarına göre, ebeveynim ölü kızlarının öteki dünyadan onlarla irtibat kurduğunu kamuoyuna duyurmak için çok büyük bir kampanya tertiplemişler. Dünya âleme artık Cennet'te bir melek olduğumu, Kennedy kardeşlerle ve Amy Winehouse'la ahbaplık ettiğimi, dahası mağfirete kavuşmak için garantili, hatta banko bir plan bahşettiğimi söylemişler. Bir basın bildirisi bombardımanıyla cennette yaşadığım, bulutların üstünde gezdiğim ve arp tıngırdattığım palavralarını savurmuşlar. Saçma gibi gelse de, sonuçta bu Camille ve Antonio'nun mizanseni.

Crescent, "Hödükçülük inancımızın gerçek adı değil" diyor. "Bu medyadaki leş kargalarının bizi kategorize etmek uydurdukları düzmece bir etiket. Biz resmi olarak kendimizden Madlantis'in[3] misyonerleri diye bahsediyoruz."

İşin gerçeği, bizimkileri bu kadar heyecan duydukları için hafife alamam. Büyük ihtimalle daha önceki "Kıs, Tekrar Kullan, Geri Kazan" teolojileri yegâne çocuklarının yaş gününde ölmesi karşısında duydukları acıyı teselli etmekte yetersiz kaldı. Evet, son nefesimi yaş günümde, hem de her hatırlayışımda utanç duyduğum bir erotik-asfeksi senaryosuyla verdim.

Bu kaygının ölümüdür. Nietzsche'yi unutun gitsin. Sartre'ı unutun gitsin. Varoluşçuluk öldü. Tanrı dirilmiş ve insanların eline güle oynaya ölümsüzlüğe yürüyecekleri bir yol haritası geçmiş. Artık Hödükçülük'te dine sırt çevirmiş herkesin bulabileceği bir Tanrı'ya dönüş yolu var ve bu... onlara fevkalade gibi geliyor. Ağır ağır gezinmelerine, telaş göstermeden yürüyüşlerine bakmanız yeter. Bu yeni mağfiretin ışığında ölümlü hayat onlara okulun son günü gibi geliyor.

Söz konusu havalara uçma halini ortaya çıkaran, Cehennem veya hapishane veya sosyal dışlanma tehdidi değil, dört başı mamur cennet güvencesidir. Bu, ölümün kaçınılmazlığının iyi karşılanmasına yol açıyor, tıpkı Mazatlán'da[4] hiç bitmeyen kut-

3. Madison ile Atlantis isimlerinin bileşiminden türetilmiştir. (ç.n.)

4. Bir zamanlar John Wayne, Gary Cooper, John Huston ve bu kuşağın birçok ünlü oyuncusu/yönetmeni Mazatlán'a sportif balıkçılığın Mekke'si gözüyle bakardı. (ç.n.)

lamaların yapılacağı bir hafta sonu öncesindeki nihai kozmik Cuma gibi.

Crescent körükte beklerken, "Cennet'te yapacağım ilk şey yeni bir karaciğer edinmek. Ve yeni bir beden ve vaktiyle sahip olduğum gibi saçlar" diyor. Biniş kartını kavrayarak, "Ahdederim, Cennet'e varır varmaz eczaya bir daha asla elimi sürmeyeceğim. Bir daha asla" diye devam ediyor.

Biri "Âmin" diyor. Ses hemen arkamızda sırasını bekleyen bir kadından geliyor. El çantası omzunda bir taraftan bir PDA'nın tuşlarına basıyor bir taraftan da "Cennet'te her öğünde biftek ve patates kızartması yiyeceğim. Buna rağmen elli kilodan fazla gelmeyeceğim, taş çatlasa." diye konuşuyor.

Sıradaki bir başkası daha "Âmin" diyor

Körüğün epeyi gerilerindeki başka biri "Cennet'te çocuklarımla tekrar irtibat kurup o iyi huylu çocuklara hak ettikleri gibi babalık yapacağım" diye söylüyor.

Biri, "Rabbi'm, sana şükürler olsun!" diye bağırıyor. Körüğün daracık alanında birkaç farklı kişiden çıkan "Hamdolsun" kelimesi yankılanıyor. Bunun üzerine sıradakilerin hepsi ebediyete dair kendi arzusunu ortaya atıyor.

"Tanrı'ya kavuştuktan sonra liseyi bitireceğim."

"Cennet'teki arabam hiç görmediğiniz kadar büyük olacak."

Biri de, "Dilerim, ölünce yarağım senin arabandan daha büyük olur!" diye böğürüyor.

Crescent City, uçağa birince birinci mevkideki yerlerimizi buluyor. "İki bilet aldım. Pencere mi koridor kenarı mı?" diye soruyor. Sanki tercihi bana bırakmış gibi bekliyor. "Hemen döneceğim" diyor ve tuvalete doğru gidiyor.

Pencere kenarını seçiyorum. Uçuş görevlisi bir duyuru yapıyor: "Kalkış için hazırlanırken lütfen kahrolası kemerlerinizi bağlayın ve icabında saksafon da çalan koltuklarınızın dik ve kilitli durumda bulunduğundan emin olun..." Yolcular gülüp alkış tutuyor. Crescent City'nin ruhunun yarı saydam hali, uçuş ekibi daha güvenlik anonsunu bitirmeden, uçağın koridoru boyunca yürü-

yerek geri geliyor ve yanımdaki koridor kenarı koltuğa oturuyor. Büyük ihtimalle bedeni neredeyse ketamin doz aşımına uğramış halde hâlâ kilitli tuvalet kabinini işgal ediyor.

Soluk, bir prizma kadar saydam, ancak gene de tayfın her rengini akla getiren hayalet, bana gülümseyip "Senin gibi bir melek olmak için sabırsızlanıyorum" diyor. Kabinin ön tarafındaki uçuş ekibinden biri, tıklattığı tuvalet kapısına kısa bir süre sonra güm güm vuruyor. Crescent'in hayaleti, "Sahiden, Cennet nasıl bir yerdi?" diye soruyor.

21 Aralık, 8.43, EST

MENFUR BİR ŞEY DOĞUYOR

Yorumu Ekleyen: Hadesbrainiacleonard@aftrlife.hell

Peki, fırtınada terk edilen lateks şey-bebeğin başına ne geldi dersiniz? Solon'un anlattığına göre, Mısırlı rahipler koro halinde minyatür putun yavaş yavaş can bulacağını söylemişler. Ruj ve çikolata sıvaşmış gövdesi, bir yabancının aktardığı o uykudaki tohumla birlikte salma gezecekmiş.

Ve haberci bulaşık bebeğimiz Hollywood Boulevard'ın yanı başındaki pembe yıldızın üzerinde çok uzun bir süre eğlenmeyecektir çünkü rüzgâr onu yakaladığı gibi epey bir mesafe uzağa üfürecektir. Yunan devlet adamının yazdığı üzere, oluktaki pis sular bebeği alıp götürür. Bu nefesle davul gibi şişirilmiş, bu yoğrulmuş minik meçhul suret, boğulmuş fareler ve başıboş hayvan leşleri eşliğinde sürüklenir. Hollywood'un olukları bunları yeraltına yönlendirir. Ve küçük puta Los Angeles'in toprakaltındaki lağımları yol gösterip onu ele avuca sığmaz çamaşır suyu ve boşalmış ketçap şişeleriyle buluşturur. Bu plastik atık seline, polistirenin bu nehre doğru göçüne, yağmur kanalları ve savaklar yön verir. Ve şey-bebek selin üzerinde yola koyulur;

ne var ki hasırotundan örülmüş bir sepetin içinde değil, çok sayıda kullanılmış şırınganın refakatinde ilerler. Ve kuru temizleme torbalarına belenmiş halde, kırık dişli taraklar ve dışarı kaçmış tenis toplarından meydana gelen moloz yığını arasında yolculuk eder. Hepsi üşüşüp, toprağa gömülü borularla güneş yüzü görmeyen toplama çukurları boyunca sürüklenir. Buralarda termoplast ambalaja sarılı nesnelerin esrarengiz hayalet şekilleri, tüketicilerin uzun zaman önce doğurdukları ürünlerin plastik dölüt zarları yüzmektedir. Ve bütün dünyevi mal mülkün arkası işte böyle kesilir. Ve vakti gelince, küçük şey-bebek ve bütün o dünyevi ödüller, ölümlü insanların ölümsüz artıkları, hepsi birden Los Angeles Nehri'nin yatağına dökülür.

Nasıl ay ışığı yumurtadan yeni çıkmış kaplumbağa yavrularını cezbederse ve nasıl her bir somon kuşağı kaderine boyun eğerse... keza şey-bebeğimiz ve onun tiksindirici kul yapısı kırıntı ordusu da akıntıya kapılacaktır. Bir gelgit sırasında alçalan su düzeyi bütün bu şekilsiz, işe yaramaz avara kuşağını Pasifik Okyanusu'ndaki bir yolculuğun içine çekecektir.

21 Aralık, 8.44, EST

HAYVANLAR DÜNYASI'NDA BİR CİNSEL SALDIRGAN

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Övünmek gibi olmasın ama hiçbir yetişkinin aklından, on bir yaşında masum bir bakireninki kadar ahlaksızca, sapıkça şeyler geçmez. Çocuklar, daha üreme anatomisinin sıkıcı gerçeklerini özümlemeden, kafaları henüz işin incelik ve mekaniğiyle ilgili bilgilerle dolmamışken, denizkestaneleriyle... zebralarla... flamingolarla aşna fişne yapmayı zihinlerinde canlandırabilirler.

Bir pre-ölü kız çocuğuyken dünyaya kanatlı bebekler getirmenin hayalini kurardım. Bir yunusu baştan çıkarırdım ve yavrumuz okyanusların bir ucundan bir ucuna yüzerdi. Buluğa erdiğimde kendi çocuklarımın kükreyecekleri kocaman aslan başlarına veya dörtnal koşacakları toynaklı ayaklara sahip olabilecekleri ihtimali aklıma yatmıştı. Neden bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı? Kim bilir? Ben sabırsızlanıyordum.

Doldurulmuş hayvanat bahçemden aldığım ilhamla, güncem böyle tensel muzırlıklarla şişiyordu. Bu maceraların hepsi tabii

ki kurgusaldı. Onları sadece beklendiği gibi annemi yiyip bitirmek için uydurup özenli bir el yazısıyla dikkatlice kâğıda döküyordum. Örneğin, "Sevgili Günce, bugün meydandaki kukuma psikoanaleptik denizanası zehri sürdüm..." diye yazardım.

CanuckAIDSemily'ye cevaben, evet, bir blog açmalıydım ama planım ancak ebeveynim menfur ahlaksızlıklarımın ayrıntılarını onlardan gizlediğime inandıklarında işe yarayabilirdi. "Sevgili Günce, annem asla öğrenmemeli ama bugün şimdiye kadarki *en ilahî* absenti, pipet yerine bir kurutulmuş maymun kamışını kullanarak yudumladım..." diye yazardım. Hayali notlarımı tuttuğum güncemi kitaplığımdaki ağzına kadar dolu rafa, para kazanmak için yazılan Naiplik Dönemi eserlerinin[1] arasına kaldırırdım. Nitekim ebeveynim daha ilk kayıtlarımın üzerinden bir hafta geçmeden hasmane casusluklarına başlamışlardı.

Savaş ilan ettiklerinden değil. Sadece öyle akıl yürüttüm çünkü annem kahvaltı sohbeti sırasında durduk yerde maymun takım taklavatı emmenin fevkalade yüksek riskli bir HIV kapma eylemi olduğundan bahsetmişti.

Tostumu kemirirken, annemin oltayı yuttuğunu anlamaktan ötürü gizliden gizliye eteklerim zil çalarak, "Cidden mi?" diye sormuştum. "Bu bütün maymun takım taklavatı için geçerli midir?" Kütük gibi parmaklarımdaki tereyağını yalayarak, sorumun devamı getirmiştim, "Bu *Saimiri sciureus* türünü de içeriyor mu?"

Babam kahvesini püskürtmüştü. "*Neyi*?"

"Şu şirin sincap maymunu" diye cevap vermiştim. Gözkapaklarım kırpışmıştı. Bir koket gibi kıpkırmızı kesilmiştim.

Babam "Niye soruyorsun ki?" demişti.

Cevaben omuz silkmiştim. "Hiç." O yaşta maymunları o kadar kafama takmıştım ki bir maymuna varmaya can atıyordum. Elbette yüksek okul önde geliyordu ama karşılaştırmalı post-modern marjinalleşmiş toplumsal cinsiyet sosyolojisi lisans diplomamı

1. Özellikle Jane Austen gibi romancıların diğerlerinden farklı eserlerini yayınladıkları, Birleşik Krallığı III. George'un ruh sağlığının bozulması nedeniyle naip sıfatıyla oğlu George Augustus Frederick'in (sonradan IV. George) yönettiği dönem. (ç.n.)

aldıktan sonra yumuşacık bir maymun yavrusuna annelik yapmak istiyordum.

Ebeveynim sıkıntı içinde birbirine bakmışlardı.

"*Callithrix pygmaea*'nın baştan çıkarıcı ölçüde kalın takım taklavatına ne dersiniz?" diye sormuştum. Ellerimden birinin tereyağlı parmaklarını açıp sanki aklıma geçmiş gizli buluşmalarım gelmiş gibi sayımlamıştım. "Yani cüce ipek maymununkine?"

Annem uzun bir göğüs geçirerek babama sormuştu, "Antonio?" Tek kaşını kaldırmış, adeta *Tiergarten'da*[2] *neler oldu, hesap ver bayım?* demek istemişti. İkisi de davranışlarımı kısıtlama konusunda gönülsüzdü ama açıkçası bazı fiillerin yasak ilan edilmesi gerekiyordu. Ancak kulağımı nikâhsız yaşama ideolojisiyle öylesine doldurduktan sonra, en fazla, hangi türle olursa olsun, sadece güvenli cinsel ilişkiler kurmamı öğütleyebilirlerdi. Soğuk bir tavırla gülümseyen anneciğim, "Bir Xanax ister misin, şekerim?" diye sormuştu.

İç sıkıntısı duyuyormuş gibi davranarak, onlara "*Chloropithecus aethiops*'a ne dersiniz?" sorusunu yöneltmiştim. Nitekim babam bir ay önce beni Berlin Hayvanat Bahçesi'ne götürmüş ve bu gezi benim için mükemmel bir araştırma fırsatı işlevini görmüştü.

Anneciğimin Botox'tan geçilmeyen yüzünün ancak kısmen ekşimesine yol açan ifade, Oscar töreninde Tom Cruise'a Ömür Boyu Başarı Ödülü verilirken aldığı şeklin aynısıydı. Bundan az önce eğilip Goldie Hawn'ın A-listesi eşantiyon çantasına[3] kusup pahalı çikolatalar ve Gucci güneş gözlüklerinden oluşan küçük serveti mahvetmişti.

En iyi ihtimalle bana bir takım çeşitli boyutlarda tek kullanımlık çok-cins kaputu hediye edecekler ve insansı maymun seks

2. Almanca hayvanat bahçesi demektir. Aynı zamanda içinde Berlin Hayvanat Bahçesi'nin yanı sıra çeşitli devlet ve kültür kurumlarıyla anıtların bulunduğu ünlü ve tarihi bir ilçenin adıdır. (ç.n.)

3. Oscar törenlerinde gösteri dünyasının para getirenlerine (A-listesi) ödüle aday gösterilip kazanamadıklarında bir eşantiyon çantası ("teselli ödülü") verilmektedir. (ç.n.)

partnerlerimden bana saygı göstermeleri için ısrarlı olmam konusunda nutuk atacaklardı.

O noktadan itibaren güncemi okuduklarını itiraf etmeyeceklerini biliyordum. Hoş, artık on bir yaşındaki bir cinsel sosyopat olduğum açığa çıktığından, her daim okumaya *mecbur* kalacaklardı. Güncemi *okumamayı* göze alamayacaklar ve ben de hesaplı sahte itiraflarım sayesinde onları kendi amaçlarım için kullanabilecektim. Onları köleleştirmiştim.

"Sevgili Günce" diye yazardım, "bugün fokurdayan, ılık fil menisi dolu bir nargileden ciğerlerime alabildiğine zihin bulandıran Maui Wowie[4] çektim..." Geçmişi gözden geçirdiğimde, ebeveynimin hayvanlarla cinsel ilişkiye girme düşkünlüğüme dair gerçekliği ne kadar kolay kabullendiklerini hatırlamak beni kederlendiriyor. "Sevgili Günce" diye kaydederdim, "bugün LSD yuttum ve bir Afrika antilobu sürüsüne şefkat elimi uzatıp otuzbir çektim..."

Evet, kâğıt üstünde çapkındım. Ne var ki, aslında baskılanmış gizli bir züppeydim. Anneciğim ve babacığım eşekler ve kapuçin maymunlarıyla utanç verici ikili ve üçlü ilişkiler kurduğumu sanırken, doğrusu ben bir kirli çamaşır sepetine yuvalanıp Clare Darcy'nin tarihi aşk romanlarını okurdum. Çocukluğumun büyük bir bölümü işte böyle davranışlarımla ilgili çift defter tuttuğum bir kandırmacayla geçmişti.

"Sevgili Günce, amma da mahmurluk!" diye yazardım. "Lütfen hatırlat, bir daha asla bayat sırtlan idrarını şırınga yaparken kirli iğne kullanmayayım! Gece gözümü hiç kırpmadım. Elimde bir Wüsthof marka kasap bıçağıyla, uyuyan ebeveynimin başında dikilip durdum. İkisinden biri kımıldayacak olsaydı eminim ki ikisini birden haklar, kan revan içinde bırakırdım..."

Ben mi? Şimdi anlıyorum ki, Charles Manson'la aynı stratejik hatayı yapmışım. Bu işlerden sadece sıradan bir hayvanlarla seks ve ecza bağımlısıyken vazgeçmeliydim. Ama yok, işi tırman-

4. Hawaii'de yetiştirilen bir tür Hint keneviridir. (ç.n.)

dırıp potansiyel bir bıçak sallayan psikopat haline gelmeye mecburdum... Hiç şaşırmadım. Günceme o söz konusu notu düştükten kısa bir süre sonra bizimkiler on bir yaşındaki cinsel bakımdan uslanmaz beni sıkıcı kuzeye sepetlediler.

21 Aralık, 8.47, EST

SÜRGÜNÜME GİRİZGÂH

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ben her zaman bu kadar çok şişman, bıngıl bıngıl bir çocuk değildim. On bir yaşındayken tığ gibiydim. Bir hava perisi kadar hafiftim. Vücut kitle endeksim o kadar düşüktü ki, temel organlarım iflasın eşiğindeydi. Evet, bir vakitler bir sinek kuşu metabolizmasına sahip dal gibi el kadar bir balerindim ve o halimle kadrim bilinirdi. İşim bir mostralık çocuk olmaktı. Ebeveynimin paparazzi fotoğraflarında gülümseyerek boy gösterir, annemin doğurganlığını babamın da şanlı genetik mirasını kanıtlardım.

Ve sonuçta ömür sürmem için beni kuzeye gönderdiler. Bu belli belirsiz anı aklıma geldikçe kâbus basıyor.

Kuzey. Sıkıcı kuzey. Ebeveynime ait bir tek ev bile bulunmayan az sayıdaki yerlerden biri. Karın içine akçaağaç şurubu damlaları akıtan trilyon kere bin yaralı ağacı gözünüzün önüne getirin ve –*voilà*[1]– kuzey. Lymehastalığı taşıyan ve sizi ısırmaya hazır milyar kere milyar keneyi zihninizde canlandırın.

1. Fransızca "işte" demektir. (ç.n.)

Ve kaba genellemeler yapmayayım ama on bir yaşındaki ben, anneciğimin dizüstü bilgisayarını kullanarak bölgenin bir uydu fotoğrafını bulmuştum. Bütünüyle göz önüne alınınca kuzey, aynen ordu fazlası alacalı yeşil kamuflaj kıyafeti gibidir. Uzaydan bir bilinmeyen yerle bir bilinmeyen yer arasında hayati bir ulaşım bağlantısı kuran Bilmem Hangi Eyalet Yolu'nun izini sürebilmiştim. Kasabaların adlarını okuyup herhangi ünlü bir yer var mı diye bakmıştım. Ve gerçek kafama dank etmişti... Haritada Woodstock vardı.

Woodstock, New York. Süfli Woodstock. Birazdan itiraf edeceğim konu için beni bağışlayın. Kendi hesabıma konuşursam, bu konuyu açmak tüylerimi ürpertiyor. Ancak ebeveynim ilk defa herkesin dört yüz muzır dönümlük çamurun göbeğinde pizza ve şişe suyu fiyatları yüzünden isyanları oynadığı mahşer gibi '99 Woodstock'ında bir araya gelmişler. Anneciğim ter ve tefarik yağına batmış çıplak bir çiftlik kızıymış, o kadar. Babacığımsa soluk benizli, uzun yağlı rasta saçlı, iyice Buda'ya benzemek için kasık kıllarını kökünden kazıyan, çıplak bir MIT terkiymiş. İkisinin de birer dikili ağacı bile yokmuş.

Bir su birikintisi içine düşüp İş Tutmuşlar. Babamın sosisi annemin kukusuna çamur bulaştırmış ve annemin idrar yolu mikrop kapmış ve evlenmişler.

Kim demiş insanın başına talih kuşu konmaz diye?

Bugünlerde film çekimi bitişlerindeki kutlama partilerinde ve televizyon kulislerinde, birinin bıraktığı yerden öteki devam ederek bu hikâyeyi anlatıyor ve yabancıları güldürüyorlar. Çamur ayrıntısının üzerinde özellikle duruyorlar çünkü bu, iğrenç epizoda ciddiyet katıp inandırıcılık kazanmasını sağlıyor.

Ve evet, *inandırıcılık* kelimesinin anlamını biliyorum – hatta harf harf dahi söyleyebilirim.

Bir Somalili hizmetçi bavulumu hazırlarken, annem her bir giyim eşyasını araya "yıkanmaz-kuru temizleme" etiketliler karışmasın diye gözden geçirmişti. Anlaşılan kuzeydeki insanlar kirli Vivienne Westwood korselerini nehir kenarlarındaki düz

taşların arasına sıkıştırıp döverek yıkıyorlardı. *Şaşimi*'leri[2] de yoktu. Annem söylemişti, keza internet erişimleri de. En azından büyük annemle büyük babamın yoktu. Ne de bir televizyonları vardı. Bunların yerine canlı hayvan güdüyorlardı. Uzak, soyut bir anlamda, sayıları sürekli azalan kutup ayıları veya bir arktik deniz buzlasında yayılmış Eskimoların sopalamalarına uygun yavru Grönland fokları gibi hayvanlar değil. Hayır, bunlar günlük çiftlik işleri rejimimin parçası diye ilgileneceğim dişi keçiler, piliçler ve inekler olacaktı.

Aman Allah'ım.

Ne kadar yüzsuyu dökersem dökeyim bu sürgünümü durduramayacak ve bir Lincoln Town Car'ın arka koltuğuna yerleştirildiğim gibi bir çırpıda baştan savılacaktım. Nitekim küçükçe bir valizin tamamı sadece yeterli Xanax stokumu taşımak için ayrılmıştı. O yaz, henüz on bir yaşında bir körpecikken, korkumu belli etmemeyi öğrenecektim. Keza gurur ve öfkemi dizginlemeyi de. Ve bu annemin sıska kızıyla kıvanç duyabilmesinin sonu olacaktı.

2. İnce dilimlenmiş çok taze et veya balıktan yapılan bir Japon yemeği. (ç.n.)

21 Aralık, 8.51, EST

DEDE BİR

Yorumu ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Dedem oraya gider gitmez beni biyolojik çeşitliliğe karşı yürüttüğü süregelen harekâtın neferi tayin etmişti. Stratejisi şuydu: İkimiz birden yakıcı kuzey güneş ışığı altında çömelip ninemin sebze bahçesini mütecaviz her bir yerli bitkiden temizleyecek ve sadece yerli olmayan fasulyeleri bırakacaktık. Yolarak, kökleyerek, şüphe götürür bir baklagiller monokültürü yaratmak için omuz omuza emek verirken, bana "Maddy? Tatlım? Kadere inanır mısın?" diye sormuştu.

Cevap vermemiştim.

Buna rağmen o bu konuda beni sıkıştırmaya devam etmişti: "Ne dersin, ya hayatının her bir anı daha sen doğmadan önce belirlenmişse?"

Ben devre dışı kalmayı sürdürmüştüm. Açıkçası beni varoluşçu çılgın bir hayat felsefesine bulaştırmaya çalışıyordu.

Ot yolmaya ara verip dikkatle bakmak için kırışık yüzünü bana çevirmişti. "Tanrı ve Şeytan hakkında ne biliyorsun?" Bir kuzey meltemi gri saçlarını karıştırmıştı.

Gözlerimi ondan kaçırarak, bir yabani otun işini bitirmiştim. Bir fasulye fidesininse canını bağışlamıştım. Kendimi Tanrı gibi hissediyordum.

"Tanrı'yla Şeytan'ın aralarında bir kan davası başlattıklarını biliyorsun, değil mi?" Yalnız olduğumuzu doğrulamak istercesine etrafa göz gezdirmişti. Kimse kulak kabartmamalıydı. "Sana bir sırrı açığa vursam, ninene anlatmayacağına söz verir misin?"

Hızla bir yabani otu daha söküvermiştim. Söz falan vermemiştim. Aksine korkunç bir ifşaat için kız gibi paçalarımı sıvamıştım.

Cevabımı beklemeden, "Ya sana bugüne kadar doğmuş en önemli insan olarak ömür süreceğini söylesem?" diye devam etmişti. Ardından da şu soruyu yöneltmişti: "Ya kaderinde Tanrı'yla Şeytan arasındaki buzları çözmek varsa?"

21 Aralık, 8.53, EST

SİYASETEN YANLIŞ BİR ZİYAFET

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

İlle de öğrenmek istersen, dedemle ninemin kuzeydeki ıssız çiftlik evi, duvarlarında kitap dizili bir salondan... iki daracık yatak odasından... ilkel bir mutfaktan... sadece tek bir banyodan meydana geliyordu. İki yatak odasından biri annemindi ve artık benim odam vazifesini görecekti. Uyarıldığım gibi ne televizyonları ne de herhangi bir tür bilgisayarları mevcuttu. Telefonları vardı ama en ilkelinden, kadranlı türdendi.

Tipik bir öğle yemeğinde kendimi ister istemez mutfak masasında oturmuş, on bir yaşındaki bir çocuğun en berbat kâbusuyla dolu bir tabakla yüz yüz gelmiş halde bulurdum: Örneğin, dana eti. Ya da sendikasız Orta Amerikalı köle işgücünün ürettiği peynir. Fabrika çiftçiliği ürünü domuz eti. Glüten. Creutzfeldt-Jakob hastalığı[1] sporlarının tadını alabiliyordum. Laboratuvar maymunları üzerinde denenmiş aspartamı koklayabiliyordum. Sığır etinin kaynağının kes ve yak yöntemiyle

1. Sığırlarda görülen "deli dana hastalığı" ile ilgili olduğu sanılan ve *prion* denilen protein parçacıklarının yol açtığı bir enfeksiyon. (ç.n.)

büyük bir kısmı yok edilen Amazon yağmur ormanlarında yetiştirilen sığırlar olup olmadığını sormaya kalkıştığımda, ninem bana sadece boş boş bakmıştı. Bir sigara daha yakıp omuz silkmişti. Biraz vakit kazanmak için çatalımı tabağıma bırakıp bir önceki ay Barbara Streisand'ın ev partisinde başıma gelenleri gülünç bir şekilde aktarmaya girişmiştim. Yani Babs Streisand'ın Martha's Vineyard Adası'nda yer alan kumsal kıyısındaki abartılı villasında yaşadığım gerçekten de en çılgın talihsizliği-

Salondaki telefon çalmış, Nine de cevap vermek üzere oraya koşturmuştu. Yan odadaki telefonu, zar zor duyulan bir sesle, "A-lo?" diye açmıştı. Otururken kanepenin yayları gıcırdamıştı. "Şey, o top pamuklardan hiç almam. Pamuklu *çubuklardan* almaya daha meyilliyimdir." demişti. Sessizliğe gömülmüş, sonra da ağzından sadece "Mavi." kelimesi çıkmıştı. Bir an için sessizce dinlemiş, ardından da "Nane." demişti. "Evli, şimdilik yaklaşık kırk dört yıldır." diye konuşmuştu. "Bir çocuk, kızımız, Camille." demişti. "Geçen Haziran'da altmış sekiz yaşına bastım." derken öksürmüştü. "*Assembly of Brethren in Christ*[2]" diye eklemişti.

Mutfakta felce uğrayan Streisand anekdotumla baş başa kalmış, ağzıma bir lokma koymamıştım. Istırap dolu pirzolayı eviyenin üstündeki pencereden fırlatıp atmıştım.

Aynı şekilde akşam yemeğinde de önüme bir tabak dolusu yunus-tehlikeli[3] orkinos güveci konmuştu. Japon akıntı ağlarının keskin tadı söz götürmezdi. Toni Morrison'la ilgili tuhaf mavalımdan daha on kelime sarf etmemiştim ki, telefon tekrar çalmıştı.

Nine telefonu açmak için salona gitmiş ve "Babette'ti, değil mi? Evet, birkaç soruya seve seve cevap veririm..." dediğini duymuştum.

Daha önce yaptığım gibi, bu tatsız yemeği de mutfak penceresinden dışarıya fırlatmış, daha az vesveseli kimi kır memeli-

2. "İsa Mesih'e İnananlar Meclisi" diye çevrilebilecek bir Protestan mezhebi. (ç.n.)
3. Bu alaycı terimin orijinali yunus-güvenlidir. ABD'de yunusları orkinos avcılarından korumak amacıyla uygulamaya sokulan bir etiket standardıdır. (ç.n.)

lerine hediye etmiştim. Dünya ebeveynimin nüfuslarına geçirebilecekleri kışkırtıcı ölçüde açlıktan kıvranan sürü sepet çocukla doluydu ve ben kuzeyde boş boş oturup gün sayacak, et suyu höpürdeterek şişmanlayıp annemin toplumdaki imajını zedeleyecek değildim.

Bu, öğünlerimizin örüntüsü halini almıştı. Minnie Nine'm kaynağı siyaseten belirsiz bir miktar –besbelli konjuge linoleik asit içeren bir dolu– tereyağlı mısır ikram eder, ben de bir telepazarlamacı veya anketçi telefonu çaldırıncaya kadar Tina Brown hakkında ipe sapa gelmez bir hikâye anlatırdım. Akşam yemeği vakti ninemin salondaki kanepede oturup telefon ahizesine doğru "radyasyon" demesi, "kemoterapi" ve "dördüncü evre" ve de "Leonard" demesi anlamına geliyordu. Bense göremediği yerde, yani mutfakta şişmanlatan yemeğimi, tek tek köftelerimi, tane tane mantarlarımı açık pencereden dışarıya uçuruyor olurdum. Bir taraftan da düşünürdüm: *Leonard* da kim ki?

Ben Dede nadiren evdeydi. Daima beklenenden daha uzun süren bir iş için bir yerlere gidiyordu. Zaman zaman ninemin o arıyor umuduyla telefona koşturduğunu sanıyordum, ya da annemin. Ama arayan asla belirli bir kimse değildi; Allah bilir artık nereden telefon ediyorsa ya Leonard ya Patterson ya da Liberace adlı bir pazar araştırması kölesiydi, o kadar.

Çalan telefona yetişme konusunda Minnie Nine'yi sadece bir keresinde geçmiştim. İki elini de dirseklerine kadar evyenin içindeki köpüklü suya daldırmış, bulaşıkları yıkıyordu ve telefonu benim açmamı rica etmişti. Uzun bir oh diyerek gayri-adil ticaret, sürdürülemez tarım ürünü pikan cevizi turtası tabağımı arkada bırakıp salona gitmiştim. Ahizeyi kulağıma dayamıştım. Meret sigara dumanı gibi, ninemin öksürüğü gibi kokuyordu. "*Ciao!*[4]" demiştim. Lafım bir sessizlik izlemişti. Bir an için beni kontrol etmek üzere arayan belki annemdir sanısına kapılmıştım ama bir ses "Madison, sen misin?" diye sormuştu.

4. İtalyanca hem "merhaba" hem de "hoşça kal" demektir. Ancak artık gündelik dilde "selam" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Bu, bir erkeğin sesiydi, genç bir erkeğin, muhtemelen bir yeniyetmenin. Kesinlikle Ben Dede'ninki değildi. Kahkahayla karışık, "Maddy? Benim, Archer!" demişti.

Onu çıkaramadığım gibi, ona yüz çevirmiştim. Ninem, ellerini yırtık pırtık bir havluya kurulayıp omzuna atarak ardımdan salona geldiğinde, ben de telefondakine "Tanıştırıldık mı?" diye sormuştum.

Oğlan çocuğu "Sabret cani, hele birkaç yıl geçsin" deyip, sanki bir komplocuymuşçasına derinden gelen bir sesle "Bugün herhangi birinin yarağını kopardın mı?" diye eklemişti. Ve ardından da kahkahayı basmıştı. Gülmüş de gülmüştü.

Ve ben sigara dumanı sinmiş ahizeyi *tai ji* yaparcasına ağır ağır nineme uzatmıştım.

21 Aralık, 8.55, EST

DEDE İKİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Dedem bir başka seferinde, evcil kanatlı hayvanlarının tüylü kıçlarının altından henüz yumurtadan çıkmamış yavrularını yağmalarken, beni yardakçısı olarak işe koşmuştu. Tavuklara ayrılan harap bir kulübede tur atıp gelecek döllerini acımasızca çalmıştık. Beni durmadan sorguya çekmişti: "Bir an için hiç annenle babanın bu kadar çabuk nasıl zenginleştiklerini düşündün mü?"

Ellerimle yağmaladığımız yumurtalarla dolu sepeti yüklendiğimden zar zor omuz silkebilmiştim.

O ise beni bu konuda sıkıştırmaya devam etmişti. "Nasıl oluyor da her yatırımlarının faydasını görüyorlar acaba?" Bir cevap vermemi beklemeden o açıklamıştı: "Bak, Neşe Kaynağım, annen sen yaşlardayken kendine Leonard adlı bir koruyucu melek edinmişti. Saat gibi düzenli aralıklarla anneni arıyordu." Hem konuşuyor hem de yuvaları talana devam ediyordu. "Annen gelip her şeyi olduğu gibi anlatırdı. Meleğinin bir piyango bileti şanslı numarasını ona söylediğini bana aktardığında henüz bir

yeniyetmeydi. Benden bu bileti almamı rica etmişti. Allah bilir nereden arıyorsa, bir yabancı... bunun nesine inanacaktım ki? Anası ona inanmıştı."

Kulak vermekteki başarısızlığıma rağmen o hiç tınmamış ve devam etmişti. "Koruyucu meleği, yani Leonard bugün bile onu hâlâ arıyor. Melekler bunu yapabilirler. Fark etmez, dünyanın her neresinde olursa olsun onu bulur. Direkt arar. Babanı da arar."

Kendimi belirgin bir şekilde benekli bir yumurta kabuğunu incelemekle meşgul ediyordum.

Ben Dede "İşte o Leonard'dı" diye ileri sürmüştü. "Bu yaz seni bize göndermelerini dayatan oydu."

Janti Tweet'çi, işte bu ayrıntı benim on bir yaş dikkatimi çekmişti. Çapaklı gözlerle bakışına karşılık vermiştim.

"Senin bilmemen gerekiyor" demişti. Sesini alçaltmış fısıldamaya başlamıştı. "Ama bu yaz şer güçleriyle büyük bir hesaplaşman var."

Büyük ihtimalle şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

"Bilmiyordun değil mi, Tatlım?" Yüzü bir ömür ihmal edilmiş cilt bakımının deliliydi.

Hayır, bilmiyordum. Bir hesaplaşma mı? Kötülükle mi?

Dili dolaşmıştı. "Eh peki, artık biliyorsun" demişti. Yamuk yumuk ellerini samandan bir yuvanın içinde dolaştırmış ve bir yumurta daha çıkarmıştı. Bu yeni ganimeti sepetime yerleştirip, "İyisi mi, sen o küçük kafanı bunlarla çok fazla yorma" diye devam etmişti.

21 Aralık, 8.57, EST

HAYIRLI BİR ~~YOLCULUĞA ÇIKMAK~~

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ninemin kuzeydeki çiftliğinde geçirdiğim o yaz bana sayısız oyalanma imkânı vermişti. Örneğin bezelye ayıklamak veya mısır koçanı soymak eğlenceli olabiliyordu. Çekirdekleri kolayca çıkarılabilecek bir dolu parıldayan kiraz toplanmayı bekliyordu. Heyecandan soluğa soluğa kalmış, doğrusu nereden başlayacağımı bilemediğim için sızlanıp durmuştum.

Bir keresinde kart derisi, sarkan et parçalarından geçilmeyen gerdan ve üst kollarıyla sarsak bir insan müsveddesine dönmüş Minnie Nine'm elektrikli kuzinesinin tepesine dikilmişti. Aletin karmaşık ısı ayarlarıyla oynarken bir tencerenin kapağı o kadar çok buhar sızdırmıştı ki, mutfağın havası kıpırdanmış ve bir Türk hamamı gibi bunaltmıştı. Yörenin sürüyle meyvesi katledilmiş ve tezgâhların üzerine farklı aşamalara, derilerinin yüzülüp tabaklanmasındaki sıraya göre dizilmişti. Bütün tezgâh yüzeyleri etli kısımlarından akıp kuruyan kanlarından ötürü insanın eline yapışıyordu. Bir toprak kâse, karınları deşilip çekirdekleri çıkartılmış şeftalilerle doluydu. Diğer meyveler, elmalar, mah-

zene kapatılmak üzere doğranıp cam kavanozlarda tahnit edilmişlerdi. Söz konusu buhar duvarlarda yoğuşmuş, oluk oluk akmıştı. Tavandan aşağıya damlamıştı. Ninem kafasını kaldırmadan giriştiği bütün bu katliamın ortasında gözlerini kısarak elinden acımasızca çıkan bu eserlere bakmış, sigarasını solgun dudaklarının arasına sıkıştırmış halde lafı ağzında geveleyerek, bana "Tatlım, canım, ayakaltında dolaşıyorsun. Git kendi kendine oyalan" demişti.

Kendi kendime oyalanmak mı? Ninem büyük ihtimalle aklını kaçırmıştı. Kavradığım temizlik yüzü görmemiş önlüğünün kuşağını yumuşak çocuk elimle çekiştirmiş ve mümkün olduğu kadar güzellikle "Nine, aşkım, galiba yaşa bağlı bunama için bir tarama testinden geçmen lazım" demiştim.

Kendi kendime oyalanmak mı? Sanki etrafta hazır bulduğum dal parçaları ve çamurlu taşları birleştirerek bir televizyon alıcısı yapabilir, sonra bir dağıtım ağı ve yerel yayın ortağı bina edebilir, ardından da yapım şirketlerini faaliyete geçirip kanalı bir sezonluk izlence içeriğiyle doldurabilirmişim gibi. Nineme, ergenlik çağı öncesindeki bir kız çocuğu tarafından üstlenilen böyle bir girişimin, sadece bir yaz süresince gerçekleştirilme ihtimalinin bir hayli zayıf gibi gözüktüğünü anlatmıştım.

Minnie Nine, "Hayır" demiş ve inatla asıldığım önlüğünü çekip elimden kurtarmıştı. "Demek istiyorum ki kitap okumalısın." Bunun üzerine kaynayan meyvemsi cesetlerini terk eden Nine, yüzünü bana çevirmiş, omuzlarımdan kavrayıp beni mutfaktan çıkarmış ve kısa bir koridordan sonra yerden tavana kadar bütün bir duvarını bir kitaplığın kapladığı salona sokmuştu. Orada yıllanmış deri ciltli kalın kitaplar arasından bir seçim yapmamı önermişti.

Bu noktada dikkat edilmelidir ki, o zamanlar henüz çok kısa bir süre sonra olacağım kadar tutkulu bir okur değildim. İsviçre'deki korkunç pahalı okulum, büyük ölçüde alevlenmiş çevre sorunları ve ezilen yerli halkların çiğnenen insan hakları konularında farkındalık kazandırmaya eğiliyordu. Bu etik öncelikler

temelinde fabrika çiftliklerinde yetiştirilmiş, hiç şüphesiz bir hayli strese sokulmuş ineklerin ölü derileriyle ciltlenmiş kitapları okumayı kabul edemeyeceğimi haykırmıştım.

Ninem cevaben sadece bitkin, önlüğe-mahkûm çiftlik kadını omuzlarını silkmişti. "Sen bilirsin, küçük hanım" dedikten sonra iç karartıcı domates konservesi veya tarlafaresi turşusu meşgalesine dönmek üzere salondan çıkmıştı. Bunu yaparken başını patiska kolunun üstünden arkaya çevirerek beni "Ya bir kitap okursun ya da halıları döversin. Seçim senin" diye uyarmıştı.

Öyle bir ahlaka sahibimdir ki, hissiz bir zemin döşemesine karşı bile olsa şiddet göstermeyi anlamam mümkün değildi. Canım ne de ninemin önerdiği diğer alçaltıcı, tarımsal saha çalışması türlerini çekiyordu: Bir başka ot pogromunu... kanatlı hayvan yuvalarından daha fazla canlı ovum müsaderesini... Tam bir siyasi uzlaşıyla bir kitap seçmeyi tercih etmiştim. Parmaklarımı çeşitli kitap sırtlarının ölü derileri üstünde gezdirmiştim. *Moby Dick?* Hayır, ilgimi çekmemişti. İlk defa annemin dillere destan Greenpeace bağlantısına minnettardım. *Küçük Kadınlar?* Aman Allah'ım, muazzam ölçüde cinsiyetçi bir seçenekti. *Kızıl Damga? Keyif Evi? Çimen Yaprakları?* Ninemin rafları sıradan, çoktan unutulmuş eserlerin yükünden artık bel vermişti. *Yengeç Dönencesi? Çıplak Şölen? Lolita?* Yuh! Aralarında müstehcen hiçbir şey yoktu.

Janti Tweet'çiler, on bir yaşındaki bir kız çocuğu için fazla büyümüş de küçülmüş olduğum suçlamalarınıza cevaben, insanlar zamanla değişmez. Lütfen bu gerçeği kabul edin. Yaşını başını almışlar aslında kocamış veletlerdir. Diğer taraftan gençler gün değmemiş moruklardır. Fırsat düşerse, bir ömür boyunca bazı beceriler geliştirebilir, bazı esaslı içgörüler edinebilirsiniz ama genelde yedisinde neyseniz yetmişinde de osunuzdur. Kişi dünyaya geldiğinde ya zekidir ya da değildir. Beden yaşlanır, büyür, üreme taşkınlığının yarı deliliğe varan aşamalarından geçer ama esas itibarıyla doğan da ölen de aynı kişidir.

Ki... ki bu ölümsüz ruhunuzun kanıtıdır.

Ninemin salonunda dikilirken, sonunda gözlerimi kapatmakta karar kılmıştım. Böylece gözlerim kapalı halde parmak uçlarımın üzerinde üç tam dönüş yapıp görmeyen bir elimi raflı kitaplığın tahmini yönüne doğru uzatmıştım. Nervürlü ciltlerine dokunmuş, orada yazılı kabartma adları parmak uçlarımla okumaya çalışmıştım. Derilerinin çatlak dokusu yumuşak, hatta bürümcük gibiydi. Ninemin nasır tutmuş ellerinin derisinden pek farklı değildi. Hepsini sıvazladıktan sonra, parmak uçlarım kaderim olduğunu hissettiğim birinin üzerine konmuştu. O anki yokluk halimden, televizyondan mahrum uzun günlerimden, internet hasretinden kaynaklanan can sıkıntısından kurtaracak kitap işte oydu. Görmeyen parmaklarım kitabı kavradığı gibi, onu kardeşlerinin arasından çekip almıştı. Gözlerim bu yeni geleceğe açılmıştı.

Aşınmış kapağının bir başından bir başına yaldızlı harflerle yazarının adı basılmıştı: Charles Darwin. Sığınabileceğim kitap işte buydu. Aylarca içine gömülebileceğim bir hikâyeydi.

Minnie Nine'm çiftlik mutfağının kovuklarından avaz avaz bağırmıştı, "Vakti geldi, sevgili torunum. Bezelyeler kendi kendilerini ayıklamayacaklar."

Seslenerek cevap vermiştim: "Ama bir tane *buldum*!"

"Bir tane ne?" diye haykırmıştı.

Sesime çocuk gibi sevinmişim süsü vererek bağırmıştım: "Bir kitap, Nine!"

Araya, sadece birbirlerini kanatlılara özgü cinsel muzırlık için ayartmaya çalışan iğrenç açık hava kuşlarının çiftleşme bağırışlarının bozduğu, bir sessizlik girmişti. İçerdeyse, hava sigara dumanıyla ninemin yorulmak nedir bilmez işkence tenceresinden çıkan buhar kokuyordu.

Ninem temkinli bir şekilde, "Hangi kitap?" diye sormuştu. "Adı nedir?"

Sırtında yazılı adını bulmak için kitabı yan yatırmıştım. "Bir köpekle ilgili" demiştim. "Denizlerde maceraya atılan sevimli küçük bir köpek hakkında."

Cevap verirken ninemin sesi adeta kulağımı okşamıştı. Çatallı sesi gitmiş yerini neredeyse keyfinden dört köşe gençten bir kadınınki almıştı. Adeta bir kız çocuğu sesiyle, "Dur bir tahminde bulunayım. Bu *Vahşetin Çağrısı* olmalı!" diye bağırmıştı. Haykırarak, "Senin yaşındayken Jack London'a bayılırdım!" demişti.

Ellerim kitabı parçalarcasına açmıştı. Sayfaları uzun bir zamandır kimsenin ayak basmadığı bir oda gibi kokuyordu. Bu kâğıttan oda, vernikli ahşap zemini, sönmüş ateşlerin külleriyle dolu taştan şömineleri ve yüksek pencerelerinden içeriye vuran güneş ışığında yüzen toz zerreleriyle muazzam bir koku çıkarıyordu. Benimkiler nesillerdir bu kâğıt kalenin içine ilk defa tüm dikkatiyle bakan gözlerdi.

Hayır, kitabın adı *Vahşetin Çağrısı* değildi. Ne var ki –Janti Tweet'çi– Minnie Nine'mi mutlu etmiştim. Bezelye ayıklama işinden de muaf tutulmuştum. En önemlisi de buydu.

Yazar da Jack London değildi ama bunu kim gerçekten önemsiyordu ki? Yeterince yavaş yavaş okuduğumda bu kitap bütün bir kasvetli yaz tatilimi doldurabilirdi. Maziye karışan bir köpek evreninin bütün bir sevinç ve coşkusunu, sıkıcı, iğrenç kuzeye taşıyabilecekti. Kendimi hemencecik çoktan rahmetli bir anlatıcının kelimeleriyle akıl erdirme gücüne kaptırmış, kitabın açık sayfaları önünde saygıyla eğilmiştim. Kayıp bir geçmişi o ölü adamın yabancı gözleriyle görüyordum.

Baş sayfayı çevirip orada yazılı adı okumuştum: *The Voyage of the Beagle.*

21 Aralık, 9.00, EST

BEN DEDE ÜÇ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ben Dede, efkârımı dağıtmama katkıda bulunmak için yörenin kuşlarına bir yaşam ünitesi inşa etmemizi önermişti. Bir tür Jimmy Carter'ın dahil olmadığı ve onun reklâmının yapılmadığı, kuşlarla ilgili Habitat for Humanity[1] projesiydi. Projede gerçek bir mimari planlama çok küçük bir rol oynamıştı. Basitçe duvar, taban ve çatı yapmak için tahtaları testereyle kesmiş, bunları çivilerle kabaca birleştirmiştik. Sudan sayılmayacak bir süreçti. Son olarak, bir kat parlak sarı boya sürmüştük.

Dedem fırça elindeyken, "Sana Leonard'dan bahsettiğimi hatırladın mı?" diye sormuştu. "Hani, annenin koruyucu meleğinden?"

Sağır numarası yapıp dikkatimi boya tekniğim üzerinde toplamış, fırça izleriyle boya damlalarına meydan vermemeye çalışmıştım. Boya kokusu beni endişelendirmişti. Hasta bina

1. Adı "İnsanlık İçin Habitat" diye Türkçeleştirilebilecek, Jimmy Carter ve eşinin de destekçisi olduğu kâr amacı gütmeyen bir ekümenik Hıristiyan konut edindirme hizmetidir. (ç.n.)

sendromunun kuş kulübesi muadiline katkıda bulunma ihtimalinden kaygılanmıştım.

Besbelli dedem atak yapıyordu. "Ya sana meleklerin nineni de aradıklarını söylersem?"

Fırçamı boyaya batırıp kulübenin davetkârca yuvarlak kapısının etrafına hafif darbelerle sarı boyadan sürmüştüm. Yuva kuran kuşların da ebeveynim gibi Nassau ve New Port ve de New Bedford'daki benzer yaşam alanları arasında göç edip etmeyeceklerinin merakına düşmüştüm. Keza acaba onların göç örüntüleri de her bir yerin gelir vergisi oranlarına mı dayanacaktı?

Dedem sessizliğimden cesaret bulmuştu. "Seni korkutmaya hiç niyetli değilim ama şu büyük hesaplaşmandan niçin söz ettiğimi hatırlıyor musun? Leonard'ın ninene söylediğine göre, iyilik ve şer güçleri seni sınayacakmış."

Chanel marka oyun elbisesi aniden kalçalarıma dar gelmişti.

"Bir adada" diye eklemişti. "Senin büyük sınavın bir adada başlayacakmış."

Ninemin pişirdiği bütün yemekleri mutfak penceresinden dışarıya Ctrl+Alt+Savurmama rağmen, sanki ozmos yoluyla kilo alıyordum. Genetik veya çevre, artık her nedenleyse, beden-yağ oranım iki haneli sayılara yaklaşıyordu.

"Ninene göre, biri epeyce yakında ölecekmiş." Dede fırçasını boyaya batırıp işine kaldığı yerden devam etmişti. "Çok dikkat etmelisin, o ölecek kişi sen olabilirsin."

21 Aralık, 9.02, EST

ZAFERİN YOL HARİTASINI ÇİZME

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Neşeli adının aksine *The Voyage of the Beagle*, dalgalı denizlerde çılgın bir maceraya atılan küçük, tuttuğunu koparan bir köpekle ilgili pikaresk[1] bir maval değilmiş. Kitabın özetini çıkarıp *CliffsNotes*'unu[2] yazmaya mecbur kalsam, en kayda değer bölümleri diye şunları seçerdim: *Aptal vahşi balık... salak vahşi kuş... büyük kayalık... Yılan! Yılan! Yılan!... boğazlanmış hayvan... bir başka kayalık... kaplumbağa.* Böyle bir dizinin nerdeyse beş yüz sayfayı dolduracak kadar uzatıldığını zihninizde canlandırın. Aşağı yukarı şu *Beagle* kitabını kendiniz için kaleme almış olurdunuz. Binin yarısı kadar sayfada hemen hemen hiç köpekten söz edilmediği gibi, hiçbir şeyin üzerinde Bay Darwin'in on saniyelik dikkat genişliğinden daha fazla durulmuyor. Sanki Darwin, evrim yerine dikkat eksikliği bozukluğunu keşfetmiş ve zihni sürekli bir şekilde farklı bir mantar... acayip, yeni bir eklem

1. Pikaresk, ilk örnekleri on altıncı yüzyıl İspanya'sında kaleme alınan ve romanın öncüsü sayılan, başıboşların serüvenlerinin hikâye edildiği bir roman türüdür. (ç.n.)
2. Esasen Birleşik Devletler'de öğrenciler için yardımcı materyal olarak hazırlanan, edebi eserlerin özet ve açıklamalarını da içeren bir hizmet. (ç.n.)

bacaklı... parlak renkli bir çakıl taşı nedeniyle bulanıyor. İnsan okudukça anlatıcının dikkatini hoş bir *señorita*'nın çektiğini sezeceğini umuyor. Okur pampalarda âşıklar arasındaki hırgürün takip ettiği bir aşk macerasının filizlenmesini ve işin içine romantik bir hasmın, öpüşmenin, yumruklaşmanın, çekilen kılıçların katılmasını bekliyor –ama hiç de bu türden bir kitap değilmiş. Hayır, *The Voyage of the Beagle*, daha ziyade galiba Asperger sendromundan muzdarip birinin biteviye öykülemeye mecbur halde gösterdiği beş yıl boyunca çekilmiş şipşak tatil fotoğraflarını izlemeye benzermiş.

Kalın kitabın adı bariz bir yanıltmaca. Söz konusu *Beagle* aslında Bay Darwin ve kumpanyasının yelken açtıkları geminin, muhtemelen vaktiyle köpek meraklısı birinin koyduğu adı. Bununla birlikte alnımın yazısı bu eprimiş eski sayfaların arasındaymış.

Mesleğinde ilerleyen bir yazmanın itibarını pekiştirmesine dikkate değer tek bir zafer yeter de artar. Ninemin gözde yazarı Jack London için Klondike'ın altına hücum edilen kasabalarında sadece altı ay oyalanması kâfi gelmişti. Bay Darwin içinse Galápagos Adaları'ndaki dönüştürücü epizot en fazla dört hafta sürmüştü. İki adam da kaderine boyun eğerek maceraya atılmışlardı: London, San Francisco'da kazançlı bir iş bulmayı başaramamış; Darwin'se yüksek okulu terk etmiş, bu yüzden teoloji diplomasını alamamıştı. İki adam da henüz gençken normal hayatlarına dönmüşler ama kısa süreli maceralarından aldıkları ilhamı ölünceye kadar sıkıp suyunu çıkarmışlardı.

On birinci yaş yazımın boşa gitmesi için hiçbir neden yoktu. Sadece şimdiye kadar belgelenmemiş tiksindirici bir yaratık – sinek, kınkanatlı böcek, örümcek– bulmam gerekiyordu. Sonra da uygarlığa dönüp hayatımı yaşayabilirdim. Bilimsel açıdan bütün alkışı ben toplardım. Kendime, habis ve insafsız ebeveynini bir daha asla sarılıp öpmek zorunda bulunmayan, dünya çapında ünlü bir doğa bilimci olarak yeni bir imaj kazandırırdım.

Alan araştırmasına başlamayı aklıma koyduğum o sabah ninemin mutfağındaki masada oturuyordum. Şafak ışığı, evyesinin üstündeki denizlikte tuttuğu bulanık su kavanozundan ve ıslak çay poşetlerinin içinden süzüldüğünden, kahverengi-turuncu parıldıyordu. Kaşıkla ağzıma yalancıktan bir miktar berbat lapadan götürmüş ama sütteki büyükbaş büyüme hormonunun tadını almaktan da kaçamamıştım. Buna rağmen, *Beagle* kitabım kahvaltı tabağımın yanında açık dururken, tatlı tatlı gülümsemiş ve ona "Nine, *bir tanem*?" diye seslenmiştim.

Minnie Nine'm ocak üstündeki işini –tahta kaşığı kaynayan yapış yapış bir sıvının içinde karıştırmayı– bırakıp soğukkanlılıkla beni süzmüştü. Gözkapaklarını kuşkuyla kısarak "Evet, Haziranböceği hanımefendi" demişti.

Veciz bir ifadeyle, havalı ve heyecansız bir ses tonuyla, yürüme mesafesinde herhangi bir tropik ada olup olmadığını sormuştum.

Karıştırmak için kullandığı eliyle kaşığı cadı kazanından çıkarıp çarpık ağzına götürmüştü. Ani bir hareketle ileri uzattığı diliyle belli etmeden karışımın tadına bakmıştı. Ninem büyük bir coşkuyla dudaklarını şapırdatarak, " 'Adalar' mı dedin bebeğim?" diye sormuştu.

Ağzımda sahte bir gülücükle evet niyetine başımı sallamıştım. Adalar.

Onsuz yapamadığı sigarası serbest kalan elinin parmakları arasında için için yanıyordu. Her sabahki gibi o sabah da şafak vakti, kır saçlarını bigudilere sarılıp pembe kafa derisine sıkıca tutturulmuş halde bulmuştu. Ben Dede hâlâ yataktaydı. Dışarıdaki dünyadan gelen, kümes hayvanlarının başarıyla yumurtladıklarının ilanı velvele ve cıyaklamaları çiftlik evinde çınlıyordu.

Minnie Nine'm fokurdayan muzır aş üretimiyle ilgilenirken düşüncelere dalmıştı. İnsan o kafasını saat gibi işletirken neredeyse içindeki dişli çarkların tıkırtı ve vınlamalarının farkına varabilirdi. Yöredeki bir adayla ilgili olgular için hafızasını yoklar-

ken, dişlilerinin iç içe geçmesi sırasında çıkan *tik-tak* sesleri hemen hemen işitilebiliyordu. Kısa bir öksürme ve burun çekmeden sonra "*Gerçek* bir ada yok" demiş, ardından da "Otoyolun ortasındaki kavşak adasını hesaba katmazsan tabii" diye eklemişti.

Anlatmaya koyulduğu, bir ana otoyolun trafiğe boğulmuş güneye giden şeritleriyle aynı ölçüde tıkanık kuzeye giden şeritleri arasına sıkışmış, yakınlardaki bir yolcu umumi helâsıydı. Bu yeri görmüştüm: Evcil köpeklerin kurumuş dışkılarıyla beneklenmiş kavrulmuş limon sarısı bir çimenliğin tam ortasına çöreklenmiş beton bloklardan meydana gelen derme çatma bir tuvalet binasıydı. Yer sadece geçerken gözüme ilişmişti. Orayı Nine'min çiftliğindeki sürgün yolunu tuttuğumda, bir Town Car'ın renkli camının arkasından görmüştüm ama sanki beton kulübeden keskin insan pisliği kokuları yükseliyordu. Bakımsız çimenliğin kenarı boyunca uzanan park yerleri bağırsak ve mesanelerini boşaltmak için koşturan çeşitli kimselerin bıraktığı az sayıda araba ve kamyonla doluydu.

Burası ıssızlığından ötürü, kuzeyin onu kuşatan kırsal bölgesiyle bağlantısı yüksek hızlı motorlu taşıtların oluşturduğu geçit vermez ırmaklarla kesildiği için, bir "ada" diye niteleniyordu. Bir ihtimal daha alışılagelmiş bir ada yerine bu da işimi görecekti.

Kahvaltımı ağırdan almıştım. *The Voyage of the Beagle* konusuna gelince, Darwin'in bir kara kaplumbağasının buruk idrarını içtiği noktaya kadar okumuştum. Açıkçası kahramanımızın bir kupayla kır renkli kaplumbağa çişini kana kana içme düşüncesini hazmetmekte zorlanan ilk okur değildim çünkü daha önceki bir okur bütün bir pasajın altını kurşunkalemle çizmişti. Bir başka okur mavi tükenmez kalem kullanarak sayfanın kenar boşluğuna *Sapık* diye yazmıştı. Kimi yerde bu yorumların üstü kısmet kurabiyeleri gibi kapalıydı. Örtülü ve şifreliydi. Örneğin bir sayfanın kenar boşluğuna yukarıdan aşağıya kurşunkalemle *Patterson eğer bir kız bebeğim olursa adını Camille koymamı söylüyor* kelimeleri sıralanmıştı. Başka bir yerdeyse, mavi tüken-

mez kalemle şu kelimeler karalanmıştı: *Atlantis bir mit değildir; bir kehanettir.*

Bu iki yoldaş –kurşunkalemli yazarçizer ve mavi tükenmez kalemli vandal– okurken bana refakat eder hale gelmişler, *Beagle* kitabını benimle paylaşmak üzere hep yanımda hazır bulunmuşlardı. Onların üstü kapalı, içgörü dolu yorumları, aksi takdirde usandırıcı kertenkele ve devedikeni tasvirlerine göstereceğim tepkileri yumuşatmıştı.

Bir çocuğun elinden çıktığı belli olan bir başka kurşunkalem notta, *Patterson kocamın günün birindeki cenazesi için çiçek toplamaya başla diyor* yazılıydı.

Mavi tükenmez kalemlinin kargacık burgacık yazısında, *Leonard babam için bir miktar çiçek toplamamı istiyor* deniliyordu.

Notları resimlemek istercesine, sayfaların arasına düğün çiçekleri sıkıştırılmıştı. Sarı düğün çiçekleri. Mor menekşeler. Bir vakitlerin boş zaman ve uzun tatil gezintileri ve de temiz havasının kanıtları. Kanyaşların kahverengi şeritsi yaprakları. Güneş ışığının kaydı. Bu fiziksel kanıt kırıntıları yok olmuş bir yazı belgeliyordu. Ve sadece yazın renklerini değil... burada ayrıca kokuları da mevcuttu! Kurutulmuş biberiye, kekik ve lavanta filizleri. Güllerin hâlâ keskin kokulu taç yaprakları! Kat kat kâğıt ve kelimeler onları korumuştu, bir zırh gibi. Rastladığım her bir çuha çiçeğini ve gündüzsefasını usulüne uygun bir şekilde el sürülmemiş gibi bırakmaya özen göstermiştim.

Ninem kuzinenin başındaki mevziinden bana bir şeyler söylemişti. Kelimeleri tiz bir ses tonuyla bitmişti. Bu bir soruydu.

"Affedersin?" diye cevap vermiştim.

Sigarayı dudaklarının arasından çıkarıp dışarıya bir duman bulutu vermiş ve sorusunu tekrarlamıştı: "Şu *Vahşetin Çağrısı* nasıl gidiyor, beğendin mi?"

Sorusunu anlamamış, gözlerimi fal taşı gibi açıp ona bakmıştım.

Başıyla mutfak masasının üstünde açık duran kitabımı göstererek hatırlatmıştı: "Şu roman?"

Kapağını gerçek adını seçecek kadar yakından göremediği besbelliydi.

"Köpeğin kendini kaçırtıp Alaska'ya götürttüğü bölümü okudun mu?" diye sormuştu.

Gözlerimi tekrar kitabıma çevirmiş, başımı sallayarak köpeğin çok heyecan verici bir hayat sürdürdüğüne katıldığımı belirtmiştim.

Ardından "Collie cinsi köpeğin Marslılar tarafından bir uçan daireyle götürüldüğü bölüme kadar okudun mu?" sorusunu yöneltmişti.

Gene evet niyetine başımı sallamış, söz konusu sahneyi gayet heyecanlı bulduğumu söylemiştim.

Ninem "Ve uzaydan gelen ziyaretçiler İrlanda seterini Yengeç Nebulası'dan getirdikleri radyoaktif şempanze embriyolarıyla hamile bıraktıklarında korktun mu?" diye fitil vermişti.

Hiç düşünmeden katılmış, film yorumu için sabırsızlandığımı belirtmiştim. İfadesinin ne kadar içten olduğunu kontrol etmek üzere başımı kaldırıp ona göz atmıştım. Ancak ninem orada dikilmiş duruyordu, hiç renk vermiyordu. Sert köylü bedenini şekilsiz bir Mother Hubbard[3] stili pötikare elbise üstüne giydiği mutat patiska önlük sarıyordu. Elbisesinin rengi de bir ömür boyu yıkanmaktan atmış, iyice şekilsizleşmişti. Aklımın bir köşesine büyük ihtimalle bu *Vahşet* kitabı cidden alışılmadık bir şey diye yazmıştım.

Fokurdayan tenceredekinin tadına bir kere daha bakmak üzere kaşığını içine daldırmış, kaldırıp büzük ağzına götürmüştü. Kaynar içeriğini soğutmak için üflerken salondaki telefon çalmaya başlamıştı. Ninem sayısız defa yaptığı gibi, elindeki damlayan aletleri bir tarafa bırakıp paytak paytak mutfak kapısından dışarıya çıkmış ve kısa koridor boyunca yürümüştü. Yerleşirken divanın yayları gıcırdamıştı. Zil sesi kesilmiş ve öksürerek "A-lo?" demişti. Uzaktan gelen sesi bir komplocununki kadar kısılmış ve "Evet, elbette ki gidip evrim kitabını kaptı. Şu

3. Bol şekilsiz elbiseler için kullanılan bir terimdir. (ç.n.)

Maddy pek bir delişmen" diye devam etmişti. Öksürükler arasında "Evet, ona o adadan bahsettim..." demişti. Tıkanmış, nefes nefese, "Leonard, sen hiç endişelenme. O kızcağız kötülükle savaşa dünden hazır!" diye eklemişti.

Janti Tweet'çi, bu noktada *Beagle* kitabından bir sayfa çevirmiş ve birkaç kadim kelime daha keşfetmiştim. Sayfa kenarına aşağıya doğru mavi tükenmez kalemle şöyle yazılmıştı: *Leonard, bir gün bir savaşçıyı kızım olarak yetiştireceğim kehanetinde bulunuyor. Adını Madison koymalıymışım.*

31 Aralık, 9.05, EST

HEYAMOLA, GEZGİN!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Sıkıcı kuzeye sürgüne gönderildiğim o yaz, artık tarihe karışan o günlük güneşlik dün, kendimi işte böylelikle Bilmem Hangi Eyalet Yolu'nun asfaltı aşınmış kenarında dikilirken bulmuştum. Hem de tıka basa, insanın kulak zarını patlatacak ölçüde korna çalan vites gacırdatan, dorseli tırlarla dolu kuzeye giden altı şeridin en kenarında. Sabah havası berbat kokuyordu. Gres, katran, sıcak yağ ve yanan akaryakıt dumanıyla kirlenmişti.

Hiçbir kâşif daha tehlikeli sığ suları yürüyerek geçmek üzere yola koyulmamıştı.

Benim yolum motorlu taşıtların akış yönünün, momentumlarının, radyal lastiklerinin hışırtı ve homurtularının, egzoz frenlerinin aralıklı gümbürtülerinin tam tersini hedefleyecekti. Son sürat seyreden metalin ölümcül geçit töreninin arasından karşı kıyıdaki varış noktamı görebiliyordum: Araçların yolcularını indirmek için park ettikleri ve o yolcuların kendi dışkısal içeriklerini bırakmak üzere hızla cüruf briketinden tuvaletlere ilerledikleri adayı.

Tek bir adım attığımda, bütün bir karayolunu karşıdan karşıya geçmeye mecbur kalacaktım. Tek bir adım attığımda, uzaktaki tuvalet adasına varıp selamete çıkmak için kendimi ilave yarım yüz uzun adımı daha atmaya tamamen kaptırmam gerekecekti. Orada evcil köpekler dolanıp duruyorlardı. Kıymetli yumurtalarını basiretli bir şekilde bırakan herhangi bir tehlike altındaki kara kaplumbağası gibi, sakin sakin küçük kümeler halinde dışkılarını yığıyorlardı.

Denim pantolonla etekleri dizlerime kadar sarkan, çok uzun kolları da tombul dirseklerime kadar kıvrık mavi renkli bir şambri işçi gömleği giymiştim. Kim bilir, on bir yaşındaki bir kız çocuğu olarak şoförlerin ne kadar da garibine gitmişimdir.

Göğsümün üstünde kavuşturduğum kollarımla, *Beagle* kitabını ve ninemin pencere denizliği çayı dolu ince camdan, lenduha gibi dört litrelik bir kavanozu kucaklamıştım. Bulanık çay kırılgan camın içinde çalkalanıyor, şiddetli bir şekilde yer değiştiriyordu. Çaya el koymadan önce altın renkli sıvının içine sayısız kesme şeker atmıştım ve kavanozun tam oturmayan kapağı sızdırdıkça ellerim ve ön kollarım yapış yapış olmuştu. Parmaklarım perdeliymişçesine birbirine yapışmıştı. Sanki yeni bir suda yaşama evrimi geçiriyordum. Ağır kavanoza o kadar yapışmıştım ki, elimden kaysa bile çalkalanan cam kabın, mavi renkli şambri gömleğimin göğsünde mıhlanmış halde kalacağı inancındaydım.

Trafik akışının içine girer girmez en küçük bir tereddüt, beni yolun tam ortasına yerleştirecek, bunu beni un ufak edecek bir çarpışma izleyecekti. Puslu, ağır yaz havasının içinde savrulacak, kırılmadık kemiğim kalmayacaktı. Ya da çiğnenecektim. Ezildiğimde çıkan kız gibi kanım, otoyol üzerinde kilometreler boyunca devasa siyah kauçuk tekerlek sırtlarına özgü o zikzaklı, yıldırım desenli izlerden bırakacaktı. Herhangi bir tereddüt ölümüm demekti ve maziye karışan o günlerde ölü olma karşısında hâlâ bir hayli önyargılıydım. Çoğu dirimli-canlı insan gibi nefes almayı sürdürmeye can atıyordum.

Derin bir nefes almıştım. Büyük ihtimalle havayı son defa ciğerlerime çekiyorum diye düşünüp kaosun içine dalmıştım.

Bass Weejuns'larımı her iki tarafı da çöp kamyonları kasıp kavururken yolun sıcak kaplamasına yerleştirmiştim. Sirenler yeri göğü inletiyor, kornalar bangır bangır çalıyordu. Ağzına kadar yanıcı sıvılarla dolu kocaman tankerler... gümbürtülü tomruk kamyonları... bu Behemotlar[1] yanımdan yıldırım gibi geçip gitmişler, minnacık gövdemi öyle bir güçle silkelemişlerdi ki, fırtınalı denizlerdeki bir şişe mantarı gibi fırıldanmıştım. Sivri köşeli, büyük gre dalgalarını arkalarından sürükleyen devasa Greyhound otobüsleri beni keskin kenarlı mıcır yağmuruna tutmuşlardı. Düz dorseli kamyonların ardından çıkan sirokolar tenimi ve saçlarımı dağlamışlardı.

Mutlu bir ev hayatına sahip insanlar, Alaska ve Galápagos'a giden gemilere binmezler. Sevgi dolu aile ortamlarından ayrılıp ıssız atölye ve stüdyolarda dünyadan el etek çekmezler. Akıl sağlığı yerinde olan hiç kimse kendini Marie Curie gibi zehirleninceye kadar X-ışınlarına maruz bırakmaz. Uygarlık asosyal uyumsuz kimselerin geri kalan o düz, kalender, aile odaklı insanlığa dayattıkları bir arazdır. Ancak o zavallılar, o başarısızlığa mahkûmlar, o dışlanmışlar bir semenderin çiftleşme âdetlerini gözlemek için günlerce pusarlar. Ya da kaynayan bir çaydanlığı incelemek için.

Her alandaki öncüler o garip, o arkadaşsız, o davetsizlerden meydana gelirler. Her türlü ilerleme sevilmeyenlerin eseridir.

Âşık insanlar –film yıldızı olmayan, çocuklarına bakan, ilgili ebeveynlerin çocukları– onlar asla kütle çekimini bulamazlar. Şiddetli bir ıstıraptan başka hiçbir şey gerçek başarıya yol açmaz.

Bir çift dorseli tır son hızla teğet geçip gitmesine rağmen, önceki gözlemlerim sayesinde baston yutmuş gibi dimdik duruyordum. Annem Sunnybrook Çiftliği'nin Rebeccası[2] misali mut-

1. Adı Eski Ahit'te geçen, kemikleri tunçtan borulara, kaburgaları demir çubuklara benzetilen hayvan. (ç.n.)
2. Çocuk edebiyatı yazarı Kate Douglas Wiggin'in orijinal adı *Rebecca of Sunnybrook Farm* olan eserinin kahramanı Rebecca'ya gönderme. (ç.n.)

lu bir hayat geçirseydi, asla sinema meraklısı dünyasının şanlı bir ikonu haline gelemezdi. Bütün hayalim ninemle birlikte masum kayısıları kaynatıp berbat bir peltemsi sosa dönüştürmek olsaydı, kendimi Bilmem Hangi Eyalet Yolu'nun sakıncalı tıklım tıkış şeritlerinin bir tarafından öte tarafına fırlamaya hazır bulmazdım.

Tombul bacaklarım seğirtmiş, telaştan bir ileri bir geri koşturmuştum. Çiğnenip, henüz gelişmemiş tıknaz etlerim Pennsylvania ve Connecticut'a giden türlü türlü krom tamponlara ve radyatör ızgaralarına yapışmasın, denim-şambri kılık kıyafetim sırılsıklam paçavralara dönüşmesin, kızgın asfaltla ütülenip çarşaf gibi serilmesin diye yerimden fırlamıştım. Bir sendelesem can verecektim. Bir yanlış adım iki adım gerilememe yol açıyordu. Yüklendiğim kavanozdaki çay çalkalanmış ve dengemi bozmuştu. Bir uzun mesafe canavarının yoluna doğru yanlamasına yalpalamıştım. Havalı kornasını bangır bangır çalmış, gözümde büyüyen tekerlekleri acı fren sesleriyle patinaj yapmıştı. Kör talihli sığırları taşıyan bir canlı hayvan nakil aracı yanımdan teğet geçmişti. O kadar yakından ki, büyükbaşa özgü misk kokusunu alabilmiştim, hem de çok yakından. Yukarıdaki binlerce büyük kahverengi inek gözü acıklı acıklı bana bakmıştı.

Diğer kamyonlar aman vermeden üstüme üstüme gelmişler, beni gütmüşler, kütük gibi bacaklarımla oraya buraya seğirtecek şekilde iteklemişlerdi. Çılgınca kendimi korumaya çalışmış, bellek körlüğüne uğramıştım. Ok gibi fırlamıştım. Gözlerimi yummuş, depara geçmiş, koşmuş, kâh uçmuş kâh sinmiştim. Yönüm hakkında pek bir fikrim olmadan çark etmiş, kaymış ve dalmıştım. Sadece motorlu taşıtların inleyen klaksonlarını ve kıl payı kırılan direksiyonları umursamıştım. Peşime düşen farlar bir yakıp bir söndürdükleri yüz karası uzun hüzmelerini dingildeyen karın yağlarıma tutmuşlardı.

Su gibi terliyor, kovalanıyordum. Gevşek azman kollarım çırpınıyor, yolum kesiliyordu. İlerleyişim engelleniyor, başka tarafa yönlendirildiğim her seferinde löpür löpür bel simitlerim

zıplıyordu. Öfkeli şoförlerin hücumu kalp atışlarımı gelecek iki yıl boyunca pahalı antrenörlerin yapabileceğinden daha fazla hızlandırmıştı.

Sonunda tökezlemiştim. Ayakkabımın burnu bir engeli tepmiş, tepetakla gidip yuvarlanmıştım. Her an peşimden gelen bir sonraki taşıt tarafından katledilebilirdim. Kollarım ve gövdem öne doğru yığılmış, kırılgan cam kavanozu ve *Beagle* kitabını korumak için büzülmüştü. Her nasılsa, sert yol kaplaması yerine yumuşak bir şeyin üstüne düşmüştüm. Gözlerimi açtığımda, ayağıma takılan engelin bir beton bordür taşı olduğunu fark etmiştim. Düştüğüm yumuşak zemin de biçilmiş bir çimenlikmiş. Kavşak adasına varmıştım. Çimin kendisi yassılmış, sararıp solmuştu; o an üstünde yattığım sünen yastıksa sıcacık vıcık vıcık bir köpek pisliği tepeciğiydi.

21 Aralık, 9.07, EST

AZAPTAN AZ KALSIN CİNNET GEÇİREN BİR GAYRİ-KARA KAPLUMBAĞASI MESANESİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bay Darwin'in gezi notlarının kimi zaman insanın uykusunu getirecek ölçüde ağır aksak ilerleyen temposunu tekrarlamaktan kaçınmak için kuzeydeki kavşak adasının her bir molekülünü tasvir etmeyeceğim. Şu kadarını söyleyeyim ki, dört bir tarafı motorlu taşıtlarını kelle koltukta süren zıvanadan çıkmış şoförlerle sarılı adanın şekli ovaldi. Bütün bir kuzey bölgesinin o çok tipik hali gibi adanın arazisi de sıkıcıydı. Manzara her yönde yavandı. Jeolojisi için eh denilebilirdi. Adayı seyrelmiş bir çim katmanı kaplıyor ve her yüzey –çim, bozuk içme suyu çeşmesi, beton yaya yolları– güneşin yüzeyiyle, daha doğrusu, güneşin *Ağustos ayındaki* yüzeyiyle karşılaştırılabilir bir sıcaklıkta ısı yayıyordu.

Peşine düştüğüm şey özellikle burada kapana kısılıp bu iğrenç ortama uyum sağlamış bir böceği bulmaktı. Bir örnek toplamam

bu yeni türün adımla anılmasına yeter de artardı. Keşfim dünya çapında ünlü bir doğa bilimci olarak yeni geleceğimi başlatır ve bir daha asla Camille ve Antonio Spencer'ın vergi beyanlarında bakmakla yükümlü olunan kimse diye ileri sürülme ihtiyacını duymazdım.

Bu demek değil ki, ebeveynim hiç sektirmeden vergilerini öderler.

Adanın ortasında pis kokulu kükürt ve metan gazları salmaya hazır sönmüş bir Güney Pasifik Okyanusu volkanı gibi yükselen, cüruf briketinden umumi helâlar duruyordu. Egzotik böcekleri çekmek için bir hayli şekerli çay kavanozumun kapağını açıp beklemiştim. Acaba al renkli bir kelebek çıkagelir mi diye yükseklerde dolaşmıştım. Öyle benzersiz bir tür ortaya çıksaydı, onu hemen sahiplenecektim: *Papilio madisonspencerii*. Giysilerim terden sırılsıklamdı. Ensem kaşınıyordu. Giderek dilim damağıma yapışmıştı.

Benzersiz yerli kelebekler yerine başıma karasinekler üşüşmüştü. Leş gibi kokan umumi helâlardan, insanların bağırsaklarından taze taze boşalttıklarıyla çektikleri ziyafetten doymuş, yabancıların boşaltımlarıyla ıslanmış, kara bir toz bulutu halinde topluca yer değiştiriyorlardı –bu sinekler dosdoğru dudaklarımın tatlılığına göç ediyorlardı. Semiz, on iki karat elmas kadar büyük, vızıldayan karasinekler etrafımda kaynaşan bir sis halinde cirit atıyorlardı. Görünmez akıl hocam Bay Darwin mahcup olacaktı çünkü bu tiksindirici haşerat kollarıma, terli yüzüme kondukça, nemli kafa derim üstünde emekleyip beni hafiften boklu ayaklarıyla lekeledikçe, onlar hakkında mesafeli bir bilimsel merak için bile paçaları sıvayamıyordum. Susuzluktan içim yanmış ve hayal kırıklığına uğramıştım. Onları kışkışlayıp doya doya çaydan içmiştim. Tatlılığı beni iyice susatmış ve çok geçmeden bir daha içmiştim.

Civarda hayvan hayatıyla ilgili pis karasineklerin dışındaki tek kanıt köpek kakasıydı. Deniz kuşları bazı uzak adalara binlerce yıl boyunca guano yığmışlar ve o ülkeler azot bakımından

zengin gübre yatakları sayesinde servet sahibi olmuşlardı. Benzer şekilde kuzeyin gelecekteki mukimlerinin de bir gün kendi kavşak adalarında biriken muazzam köpek kakası yataklarını işleteceklerini varsaymıştım. Hiç kelebek gelmemişti. Ne de floresan yusufçuklar. Günün boğucu sıcaklığı boynumu bükmüştü. Çaydan biraz daha içmiştim. Çok geçmeden, bir taraftan sıcakla boğuşup bir taraftan da pislik sineklerini savuşturmak için mecburen gayret gösterirken, dört litrelik çayın çoğunu içtiğimi fark etmiştim.

Kendimi çayla iyice suvarınca, küçük abdestimi yapmaya mecbur kalmıştım. Hem de fena halde.

Janti Tweet'çi, lütfen söylemek üzere olduğuma seçkinci bir tavır gözüyle bakma: Kıymetli bedenim solucanlara ihtiyaç duydukları yiyecek ve içeceği sağlarken, sen hayattasın ve muhtemelen lezzetli tereyağlı bir çerez yiyorsun. Göreceli statülerimizin farkındayım. Sana gerçekten hiçbir şekilde büyüklük taslayamam. Ancak, açıkçası, kuzeydeki o sıkıcı ana kadar asla bir umumi helâyı kullanmamıştım. Ha, onların yani herkesin çişini umumi kanalizasyona bağışlamaya yeltenebileceği ortak alanların varlığından bahsedildiğini duymuştum. Ama kesinlikle hiçbir zaman bu kadar vahim bir tercih yapmaya mecbur kalmamıştım.

Sıktığım kukum tarifsiz bir acıyla inim inim inlerken, boş çay kavanozumu –o an simsiyah karasineklerle kaplı yapışkan camı– bir tarafa bırakmıştım. Darwin'im elimde hacetimi görecek bir yer aramaya koyulmuştum. Arazi kuytu bir köşe bakımından tamamen elverişsizdi. Dış duvarları donuk bir koyu sarıya boyanmış cüruf briketinden netameli tuvaletler dışında hiçbir seçenek yoktu. Rahatsızlığım o kadar ilerlemiş, mesanem o kadar gerilmişti ki, ninemin basit ama ne de olsa kısmen hijyenik klozetine kapağı atmayı başarmak konusunda da hiç umudum kalmamıştı.

Davetkâr umumi helâların her birinin binanın bir başka cephesinde, birbirine zıt taraflarda iki kapısı varmış gibi görünü-

yordu. İki kapı da iç karartıcı bir kahverengine boyanmıştı. Her birinin yanında göz hizasına monte edilmiş, korku veren *sans-serif* font kullanılarak tamamı büyük harflerle kaleme alınmış bir tabela mevcuttu. Bunlarda, umumi-helâya-gitme uğraşısı konusunda cinsiyet ayrımı yapıldığını ima edercesine, ayrı ayrı ERKEK ve KADIN yazılıydı. İşi sağlama bağlamak için beklemiştim. Uygun kapıymış gibi gözükene giren bir kadın olur, onu izlerim diye ummuştum. Planım bir yabancının davranışını taklit etmek, böylelikle herhangi bir ciddi patavatsızlıktan kaçınmaktı. Özellikle herhangi bir görevliye hak ettiğinin altında veya üstünde bahşiş veririm diye endişelenmiştim. Adabımuaşeret ve protokol İsviçre'deki yatılı okul eğitimimin hiç azımsanmayacak bir bölümünü meydana getiriyordu ama insanın görgü tanıkları arasında işerken bu davranışını nasıl kendine yakıştırabileceğinden bihaberdim.

Okulda bile ortak tuvaletleri kullanmaktan kaçınır, yatak odamdan geçilen klozete yönelmeyi tercih ederdim. En büyük korkularımın arasında tuvalet fobisinden muzdarip halde pelvis kaslarımın yeterince gevşeyemediğini fark etmek vardı.

Hareket tarzımı bir doğa bilimci olmamdan kaynaklanan becerilerim belirlemişti: Bağırsakları son raddesine kadar dolu bir dişinin gelmesini beklemiştim. Başlangıçta hiç kadın gelmemişti. Istıraplı birkaç dakika geçmesine rağmen kesinkes hiç kadın gelmemişti. Böylesi tesislerin nasıl iş yaptıklarına dair bir öğreti var mı diye kafa patlatmıştım. Örneğin, bir müşteri üstünde numara yazılı bir fiş almaya ve sırasını beklemeye mecbur muydu? Ya da bir ihtimal önceden yer ayırtmak gerekiyordu. Eğer durum buysa metrdotele peşin peşin ödeme yapıp derhal işeyebilmeyi sağlama almaya kararlıydım. Para düşüncesi tüylerimi diken diken etmişti. Usandırıcı kuzeyin yerlileri para birimi *olarak* ne kullanıyorlardı acaba? Denim pantolonumun ceplerini hızlıca altüst etmem avroların, şekellerin, sterlinlerin, rublelerin ve birkaç kredi kartının ortaya çıkmasına yol açmıştı. Nasıl hiç kelebek gelmediyse, görünürde hâlâ çişi gelmiş kadın da

yoktu. Bu tür halka açık kakalama tesisleri harcama kartıyla ödeme kabul ediyor mu diye meraklanmıştım.

Sonunda ağzına kadar kakayla dolu olduğu besbelli bir yabancı, park etmiş bir sedandan telaşla KADIN kapısına doğru ilerlemişti. Hızla gelen çişim yüzünden dizlerimi çoktan birbirine yapıştırmış, bacaklarımı neredeyse çarpıklaştırmış ve kendimi paytak paytak onun izinden gitmeye hazırlamıştım. Kakası gelmiş yabancı kapının koluna doğru uzandığında o kadar topuklarının dibine sokulmuştum ki, onun pekâlâ gölgesi olabilirdim. Kolu kavrayıp çekmişti –ama bir sonuç alamamıştı. Omzuyla kapıya yüklenip itmiş, ardından tekrar çekmişti ama kahverengi boyalı kapı kımıldamamıştı. Ancak o zaman gözlerim onun kapının üstüne bir seloteyple yapıştırılmış kartona yönelttiği sabit bakışlarını izlemişti. Üstünde elle yazılmış *Hizmet Dışı* ibaresi vardı. Ve kadın tıslayarak üremeyle ilgili bir küfür savurmuş, topuğu üzerinde dönüp sessizce arabasına doğru uzaklaşmıştı.

İnanmamıştım. Kapı koluna yapışmış ama sadece kapıyı sıkıca tutan görünmez bir sürgüyü tıkırdatmayı başarabilmiştim. Aman Allah'ım!

Nöbetim sırasında birkaç adam binanın aksi cephesindeki ERKEK tuvaletine girip çıkmıştı. Artık elimdeki şıklar bana meydan okuyordu –ya sütü bozuk evcil bir hayvan gibi sıkıcı kuzeyin yoluk dışkı dolu bir çimenliğinde, rahat vermeyen sineklerin arasında, bütün yan gözle bakan kamyon şoförleriyle çocukları için saçını süpürge eden geri annelerin doğrudan görüş alanında çişimi salacaktım... ya da denim şalvar pantolonumu bir bebek gibi ıslatmış halde, paytak paytak ninemin çiftliğine geri gidecektim. Bu iki onur kırıcı seçeneğin sağladığı şartlar bunlardı. Hiçbirinden yararlanmamıştım. Alternatifim uygarlığın bütün ilkelerinden vazgeçmek, üzerine titrediğim bütün ahlak ve etikten feragat etmek olacaktı. İnsanlığın en korkulu tabusunu bozacaktım. Kaçırdığım bir çiş damlasının bacağımdan aşağıya süzüldüğünü hissetmiştim. Küçük koyu bir benek halinde

denim şalvar pantolonumu ıslatmıştı. Bu nedenle *Beagle* kitabımı ayıbımı örtmekte kullanacağım bir kalkan gibi kavramış, kendimi dibine kadar alçaltmış, bir kanun kaçağı, bir tanrıtanımaz, bir zındık seviyesine indirmiştim.

Ben, on bir yaşındaki bir kız çocuğu, kullanmak üzere ERKEK tuvaletine doğru sokulmuştum.

21 Aralık, 9.00, EST

KRAL MİNOS'UN LABİRENTİNE GİRİŞ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Uzun zaman önce, kuzeydeki bir umumi helânın kabininde otururken, en büyük korkum ağzının suyu akan bir Bay Sapıkoğlusapık tarafından kapana kıstırılıp kirletilmek değildi. Hayır. Mesanemin kaynar çişi gürül gürül salıvermesine rağmen, göğsümün daralması ve kalbimin tuzağa düşmüş bir Galápagos ispinozununki gibi çarpması, daha çok tutuklanma ihtimalimden duyduğum dehşet yüzündendi. ERKEK tuvaletindeki varlığım kutsal sosyal tabuların ihlaliydi. Ağır bir şekilde cezalandırılacağıma kesin gözüyle bakıyordum –ve bir yere kadar bunun için dua da ediyordum.

Nedenini sormayın. Ancak o dehşet duygusu Noel Arifesi kadar heyecan vericiydi ve o bilinmeyen cezanın sanki som altından bir midilli ödülüymüşçesine yolunu yapmıştım.

Hoş, ebeveynim Noel'i hiç kutlamazlardı ya.

Orada yakalansaydım, acaba boyunduruğa vurulup teşhir edilir miydim diye yükseklerde uçmuştum. Duvar yüzlü bir infaz memuru beni bir kuzey köy meydanında direğe bağlardı. Geliş-

mekte olan körpe çocuk bedenim koruyucu giysilerinden sıyrılır ve kırbaçlanırdım. Körpe bedenim sadece kırbaçlanmakla da kalmazdı. Ayrıca ağızlarının suyu aka aka, köylü poturlarında açılan gelişigüzel deliklerden soktukları parmaklarıyla üreme organlarını açgözlülükle elleyen hırboların şehvet dolu sabit bakışları da çaresiz, tutsak haldeki beni yiyip bitirirdi.

Janti Tweet'çi, doğrusu böyle bir manzarayı alabildiğine heyecan verici bulmuştum. Büyük bir darbe yiyip İsviçre'deki yatılı okuluma o üzerine titrenen çocuklara birinin beni ne kadar Ctrl+Alt+Sevdiğini gösteren kabarmış kamçı izleri ve taptaze berelerle dönseydim kendimi ne kadar da fevkalade hissederdim. Oh, hem de söz götürmez ölçüde stoacılığımı kanıtlayan!

İşte bu, acemi çaylak bir doğa bilimci olarak erkekliğin karanlık kıtasına yaptığım ilk keşif seferiydi. Musluklardan damlayan su sesi, sanki derin bir mağaranın dibindeki biri arp tellerini tıngırdatıyormuşçasına, toprakaltından gelen keskin notalar halinde odanın dört bir yanında yankılanıyordu. Gerçek dünya varlığını başka bir yerde sürdürüyordu. Pürtük köpek kakası, yalpalayan kamyonlar. Şiddetli, mahcup edici gün ışığı. Bu mekândaysa naif okullu kız deneyimimin epey ötesinde bir şey yaşıyordu.

Hiçbir Türk hapishanesi buradan daha itici görünemezdi. Tavandan aşağıya kıvrımlar halinde kabarmış pislik rengi boya tabakaları sarkıyordu. Cüzzamlı misali küf desenleri siyah kumlu bir duvar kâğıdı gibi cüruf briketinden duvarların bir başından bir başına arabesk motifler halinde yayılıyordu. Buradaki her şey pisti, çürüktü, paslanmıştı. Ağır bir şekilde kirliydi. Bir duvar boyunca bir sıra lavabo asılıydı; tehditkâr grafiti ve kazınmış telefon numaralarından meydana gelen bir duvar resmi altındaki musluklarsa su damlatıyordu.

Lavaboların karşısında her tarafına çiş sıçratılmış pisuarlarla dolu bir duvar vardı. Bunların yakınında sac levhadan üretilmiş derme çatma bir bölme üçlüsünün ayırdığı kaka kokulu üç tuvalet kabini yer alıyordu ve su dökmek için kendimi bunlardan

en uçtaki üçüncüsüne saklamıştım. Bu bölmeler hiçbir surette opak değillerdi; serseriler, bir ihtimal kuzeyin ağaçkakanları, açlıktan sac levhalara saldırmış ve üzerlerinde irili ufaklı delikler açmışlardı. Bu kaba yarıklardan çevremi sınırlı ölçüde görebiliyordum.

Korkunç derecede lekelenmiş ve hurdası çıkmış bir klozete yerleştiğimden, ciğerlerim zehirli havayı solumayı reddetmişti. Ellerim herhangi bir temastan geri durmuştu.

İsviçre'deki yatılı okulumdaki bir akranım, Şıllık Kızı Şıllık bir küçük hanım, bana bir keresinde Katoliklerin nasıl günahlarını unuttuklarını anlatmıştı. Ona göre, küçük karanlık bir kulübede tek başına oturup duvardaki bir delikten Tanrı'ya yakası açılmadık şeyler söylerlermiş. Orada bir tuvalet kabinine kapanmış halde otururken, bunun nasıl gerçekleşebileceğini anlayabiliyordum. Kabin duvarımın yaklaşık yarı yüksekliğinde sacda açılmış bir delik vardı ve buradan bitişik kabine küçük bir tünel uzanıyordu. Delik sadece göz büyüklüğündeydi ve yarılmış çelik sacın kenarları diş gösterip hırlayan küçük bir ağız gibi tırtıklıydı. Delikten dikiz geçmek istemiştim ama göz yuvarımı metalin bıçak kadar keskin uçlarına yaklaştırmak çok ürkünç bir şeymiş gibi gelmişti. Gözlüklerimi takmış olsam bile.

İlahi bağışlanış peşindeymiş rolü yaparak, ağzımı o dehşet verici deliğe dayamıştım. Nasıl sahte güncemle ebeveynimin sevgisini sınadıysam aynı şekilde Tanrı'nınkini sınamak için de alçak sesle işlediğim uydurma cinayetler ve dükkân hırsızlıkları hakkında konuşmuştum. Yalancı şahitliklerimin hayal mahsulü ayrıntılarını fısıldamıştım.

İçime çektiğim her nefes, daha önce bahsi geçen Şıllık Kızı küçük hanımın kelimeleriyle, bir çuval dolusu terli koltukaltı gibi kokuyordu.

İnsan cinselliği hiçbir surette üreme organların işlevleriyle sınırlı değildir. Hiç tereddütsüz Erotik'in, gerginlik yaratan, bunu yöneten ve nihayetinde biriken gerginliği gideren geniş bir davranışlar yelpazesini kapsadığını söyleyebilirim. Bana göre tut-

tuğum çişimi koyuverdiğimde duyduğum o güçlü haz bile bir gün büyük ihtimalle hissedeceğim bir orgazm örneğiydi. Annem orgazm konularını benimle açık açık konuşmuştu, keza babam da ama cinsel meselelerle ilgili bilgim hâlâ bölük pörçük ve teorikti.

Klozet henüz gelişmemiş kalçalarımı sarmış vaziyetteyken, kabin kapısı kilitli mi değil mi emin olmak için dikkat kesilmiştim. *Beagle* kitabı kucağımın üstünde açık halde oturuyor, tembel tembel sayfaları çeviriyor, haleflerimden kalan elle yazılmış anılara göz atıyordum. Bir sayfanın kenar boşluğunda mavi tükenmez kalemle yazılmış şu kelimeler vardı: *...bir gün büyük bir savaşçı yetiştireceğim...*

Bir gürültü okumaya ara vermeme yol açmıştı. Bir gıcırtı, paslı menteşelerin gıcırtısı tuvalet kapısının ardına kadar açıldığını haber vermişti. Artık yalnız değildim. İşemem tamamlanınca, denim pantolonumu çekiştire çekiştire üstüme geçirip kaçmaya hazırlanmıştım. Ne var ki sıcak ve korkudan donakalmış, tamamen giyinik halde klozete çökmüştüm. Derimin her bir gözeneğinden ter fışkırıyordu. Bölmedeki deliklerden çok az şey seçebiliyordum: Bir görünüp bir kaybolan çapaçul bir kılık, küllü boğumlar. Yabancı benimkinin bitişiğindeki tuvalet kabinine girip derme çatma kapıyı çarpmıştı.

Kaba herif bana dağ gibi gelmişti. Suyu içine çeken bir küvet gideri sesiyle boğazını temizlemiş, pabuç kadar balgam çıkarmıştı. Gırtlak ve yanaklarından gelen hırıltıyı, ardından da bir ağız dolusu kurşun gibi balgamın yere çarparken çıkardığı şapırtıyı işitmiştim. Tütün çiğnemekten rengi kahverengiye çalan serpintiler bölmenin altından bana doğru saçıldığında, Bass Weejuns'larımı minicik mekân elverdiği ölçüde geri çekmiştim. Lenduha gibi bir dev bitişiğimdeki tuvalete yerleşmişti. Bu düşünce korkumun açlığa karışmasına yol açmıştı ama yiyecek için değil. Nasıl sıkıcı kuzeyin güneşi susuzluğumu arttırdıysa, gözümde büyüttüğüm küllü bir dev içimde belirsiz bir yeni fiziksel ihtiyaç duygusu uyandırmıştı. Kendini doğayı incelemeye adayan

gerçek bir bilim insanının kıpırdamaması ve sessizliğini koruması gerektiği kanısına varmıştım. Kabin gözlemek için uygun bir "perde" oluşturuyordu; Bay Darwin daha beterine katlanmıştı. Kalın bir fermuarın cızırtıyla açıldığını işitmiştim. O uğursuz sesi, beton zemine çarpan bir metal kemer tokasının tangırtısı izlemişti.

Bay Darwin'in o sezdirmeden hareket tarzıyla kendimi tuvalete hapsetmiştim ama gene de iki büklüm olup bölmenin alt kenarından dikizlemek için öne doğru eğildikçe eğilmiştim. Gördüğüm beni hayrete düşürmüştü: Hayvani yaratık ayaklarına "kovboy çizmeleri" denilen türden gayet zevksiz pabuçlar geçirmişti ve gabardin kumaştan düşük kaliteli hazır giyim pantolonu gevşek bir şekilde çizmeli bileklerinin etrafına yığılmıştı. Kemerinin iki ucu çözülmüş pantolon belinin iki tarafından, ardına kadar açık fermuarının yanlarından sarkıyordu. Oval tokası da suni turkuvaz kakmalı karartılmış dövme gümüştendi ve üzerine DÜNYANIN EN İYİ BABASI ibaresi kazınmıştı. Çizme burunlarının nasıl olup da kabinin önüne doğru bakmadıkları mesleki merakımı uyandırmıştı. Çizmelerinin her iki ucu da bana doğrultulmuş, yüzleri bizi ayıran metal duvara çevrilmişti.

Derme çatma sac levha, sanki arka yüzüne bir Levyatan[1] yaslanmış gibi bel verip gıcırdamıştı.

Telaşlanıp dikilmiştim. Gerçek dehşet beni orada bekliyordu.

O an güdük, kemiksiz bir parmakmış sanısı veren bir şey kabin bölmesindeki diş gösteren ağız misali delikten dışarıya uzanmıştı. Bu kısa, kalın silindir alacalı kahverengiydi. Rengi kızıl kahve küt ucundan duvarın içinde kaybolduğu bölgedeki kirli beje doğru soluklaşıyordu. Parmağın süngerimsi yüzeyini sayısız minnacık kırışıklık kaplıyordu ve üstüne az sayıda kıvırcık kıl yapışmıştı. Parmak ekşi, mide bulandıran bir koku salıyordu.

Ne yazık ki gözlüğüm, daha yakından inceleme fırsatı bulamadan, terden kayganlaşan yüzümden kaymak için o anı seç-

1. Yahudi mitolojisinde yer alan bir deniz yılanı. (ç.n.)

mişti. Kaplumbağa kabuğundan çerçevesi bir takırtıyla beton zemine çarpmış, tükürülmüş tütün suyu kaplı alanda patinaj yapıp erişilmez bir noktaya doğru uzaklaşmıştı. Çaresizce havada kapmaya çalışmış ama hiçbir şey yakalayamamıştım. Dünyadaki her şey birbirine bulaşmıştı. Düzeltici merceklerimin yokluğunda hiçbir şeyin kenarı kalmamıştı. Bulunduğum yer şimdiden on Foster Grant ve on Ray-Ban güneş gözlüğünü üst üste takmış kadar kararmıştı. Ayrıca artık her şey birbirine karışmış gibi gözüküyordu.

Gözlerimi kısmış eğilerek parmağa o kadar yaklaşmıştım ki hayvanın vücut ısını hissedebiliyordum. O kadar yakından ve dikkatle bakmıştım ki nefesim kısa, kıvırcık kıllarını kımıldatmıştı. Onu tereddütle koklamıştım. İçimden bir ses bu "parmağın" gerçek bir parmak olmadığını fısıldarken, bu karşılaşmanın içyüzü nedeniyle kanım donmuştu. Koku söz götürmezdi. Bu bariz psikopat... bu cinsel sapık... uzunca bir köpek dışkısı topağıyla bana gözdağı vermeye kalkışıyordu.

Uzunca, kahverengi bir köpek kakası kuşanmış manyak bir zamparanın yanı başında oturuyordum.

Akli dengesi bozuk bir Bay Zamparadan Olma Zampara, büyük ihtimalle bir tımarhane kaçkını, özellikle bir köşeye bırakılmış köpek dışkısı toplamak amacıyla bu yere seyahat etmişti. Neredeyse kesinlikle seçimi üzerinde çok vakit harcamış, sallanabilmesi için yeterli uzunlukta ve esnekliğe sahip ama çemberi bu bölmede mevcut bir deliğe sığmayacak kadar geniş olmayan bir kurumuş evcil hayvan pisliği topağı keşfine çıkmıştı. Ben sadece dengesiz merakının şanssız bir hedefiydim. Dehşetten donup kalan bakışımdan taş çatlasa bir nefes uzaklıktaki pislik kütüğü paralanmış metalden ortaya çıkmış ve dik bir açıyla sarkmıştı.

Bu, ninem ciddi bir duygusal bunalıma maruz kaldığında sigarasının aşağıya doğru olan açısıydı. Ancak her nasılsa, onu izlerken sarkık parmak pisliğin ruh hali düzelmeye yüz tutmuştu. Sanki berbat bir yumuşak odak mucizesiymişçesine şişmeye

başlamıştı. O korkunç, çamur misali kaka düpedüz metal duvardaki pürüzlü deliğinden dışarı uğramış gibi çıkıntı yapıncaya kadar doğrulmuştu. Kızarık rengi, açısı değişip yukarıya doğru yöneldikçe kızıl kahveden pembeye dönmüştü. Göz açıp kapayıncaya kadar tavana doğru dikilmişti. O ana kadar o ölçüde şişmiş ve o derecede dik bir eğimle kalkmıştı ki, saldırganımın hasmane kakadan mürekkep sondasını artık kolayca geri çekebileceğinden şüpheliydim.

Her ne kadar bozuk gözlerimle, belli belirsiz bir şekilde ve odaklanamadan görmüşsem de, dönüşüm müthişti. İçimdeki doğmakta olan doğa bilimci, bir strateji geliştirmeye başlamıştı.

İhtiyatla Bay Darwin'in ağır kalın kitabını yukarı kaldırmıştım. Kendimi bildim bileli, okul bahçesindeki belalıların, şu beni yanlış yola sürükleyen ve eziyet eden fıkırdak küçük hanımların, Kaltak Kaltakgiller'in kurbanı olmuştum. Artık benzer küçük düşürücü kötü muamele şekillerine göz yummayacaktım. Diri kollarımın zayıf kaslarını gerip nişan almıştım. Planım ağır kitabı savurmak ve tebelleş kakaya öyle bir şiddetle vurmaktı ki, mahalli uçarak boylu boyunca katedecekti. Ondan sonra da fırlayacak, son sürat koşacak ve kuduruk mütecavizim hazin, tuhaf oyuncağını böylece yok ettiğimi anlayıncaya kadar aydınlık dış dünyaya dönecektim.

21 Aralık, 9.05, CST[1]

MİNOTAUROS'UN HAKKINDAN GELMEK

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

O uzun yıllardan önce, kuzeyin bir umumi helâsında lekeli bir klozette bacaklarımı ayırmış halde otururken, *Beagle* kitabına iyice yapışmıştım. Ağır, deri ciltli kitabı iki elimle birden kavramıştım. Saint Donat golf sahasında topu on dördüncü çimenli yoldan aşağıya sürmek üzere vurmaya hazırlanan bir golfçü veya Fransa Açık Tenis Turnuvası'ndaki bir servis atışı sırasında topu filenin üstünden uçurmak için geri basan bir tenis yıldızı gibi, kitabı yavaşça saldırgan köpek dişkısına doğru hizalamıştım. Şaşırtıcı bir şekilde şişen evcil hayvan kakası, eli kulağındaki şiddet hareketlerimden habersiz, bir hevesle bana doğru hamle yapmıştı. Cüruf briketinden odaya damlayan suyun kulağı okşayan *çınlama-tınlama* notaları dışında bir sessizlik çökmüştü. Derin sessizlik mütecavizimle benim karşılıklı olarak nefeslerimizi tuttuğumuzu gösteriyordu. Çelimsiz omuzlarımla cılız kollarımın kasları kasılmış, demir gibi sertleşmişti. O gücü annemin

1. Merkezi Zaman Dilimi anlamına gelen *Central Standard Time* teriminin kısaltılmış hali. (ç.n.)

Katmandu ve Bar Harbor'daki zihni bulanık yoga gurularından edindiğim bilgilerle toplamıştım. Genzimde şiddetli bir karate haykırışı şekillenmişti. Uzakgörmez gözlerimi kısmış, aklımdan önce *Nefes Ver* sonra da *Savur gitsin* diye geçirmiştim.

Kendimi hazırlamıştım. Girit'in rutubetli mahzenlerinde Minotauros'la vuruşmak üzere olan Theseus'tum. Yeraltı dünyasının iki başlı bekçi köpeği Kerberos'la kavgaya tutuşmak için kollarını sıvayan Herakles'tim.

Aklımdan *Haydi* diye geçirmiştim

Ağır kitabı başımın üstünde çevirip aynı anda çaprazlama, aşağıya ve yanlamasına savurarak, tehditkâr kuçukuçu pisliğine muazzam bir *darbe* indirmiştim. Hiç duraksamadan geriye doğru kavis çizdirdiğim kitap yankılanan bir şap sesiyle tiksindirici kuçukuçu kakasına ikinci defa isabet etmişti ama umduğum gibi kopup havalanmaya karşı koymuştu. Görünüşe bakılırsa, şaşırtıcı bir şekilde katlanan boyutları yüzünden kendi kendini kapana kıstıran tebelleş pislik parmak, tırtıklı metal deliğe sıkışmıştı. Korkunç dışkı aşağı yukarı sallanıyor ve delice çırpınıyor, yerinde duramıyor ve bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Sac levha bölmenin arkasında birden kesilen nefesi canhıraş bir feryat izlemişti. Bölmenin bana doğru bel vermesine yol açan basınç artık tersine dönmüş ve sanki büyük bir kuvvet metal duvara asıldıkça asılıyordu. Tırmıklar ve kesikler içindeki engel benden uzağa çekiliyor, kaçmaya çalışan kapana kısılmış köpek kakasının çabalamasıyla ters yönde sürükleniyordu.

Düşmanımın yavru köpek kakasını ciltli kitapla dövüp vahşice darbe üstüne darbe vurarak sucuğunu çıkarmıştım. Görünmeyen hasım bunun karşılığında böğürmüş ve acı acı bağırmıştı. Bunlar hayvan sesleriydi. Bir mezbahanın kesim alanında rastlanabilecek inlemelerdi. Bu şuursuz ağıdı bir erkek insan kadar ıstırap içindeki bir at veya inek de yakıyor olabilirdi.

Debelenen kakaya bir dolu darbe indirirken, kendimi de hırsımdan canhıraş feryatlar koparır halde bulmuştum. Benimkisi acımasız belalılar tarafından eziyet edilen gelmiş geçmiş bütün

çocukların intikamını almanın sevinç çığlığıydı. Öfke ve yas ve de düpedüz gülmekten katılma halinin bir birleşimiydi. Beton oda iki savaşçının feryatlarına boğulmuş, etrafı çığlık basmış gibiydi. Pis kokulu hava katlanan yankılarla titreşiyordu. O kadar şiddetle çığlık atmıştım ki ağzım köpürmüş, dudaklarımdan şeritler halinde salya sızmıştı.

Öfkeden hop oturup hop kalktığım anlar da bile doğa bilimci içgüdülerim galebe çalmıştı. Yumuşak odaklı görüşümle, gözlüksüz halimle dahi, pataklanmış dışkının boyutları bakımından küçülmeye başladığını fark etmiştim. Muzır kaka ricat ediyordu. Adeta kendini tırtıklı delikten geri çekmek üzereymiş gibi, gitgide küçülmüş, kısalmıştı. Eli kulağındaki kaçışını engellemek için *Beagle* kitabını kabaca tam ortasından ayırıp, açık kitabı boynunu büken pisliği kucaklayacak şekilde yerleştirmiştim. Nasıl meslektaşlarım, Kurşun Kalem ve Mavi Tükenmez Kalem yaprak ve çiçek numunelerini preslediler, o eğreltileri ve otları kendilerinden sonraki kuşaklar için korudularsa, ben de kendi beklenmedik keşfimi presleyecektim. Mecalsiz kakanın sıvışabileceği ana ramak kala kütük kadar kalın kitabı şak diye kapatmıştım. Sonuçta kopan çığlıkla kuzeyin tamamında yer yerinden oynamıştı. Ebeveynim Kuala Lumpur'da, Kalküta'da veya Karaçi'de, artık her nerede güneşleniyor, göbek deliklerinin terle dolmasını izliyorlardıysa, feveranı kesinlikle onlar da işitmişlerdi. Feryadın gücüyle bütün dünya sarsılmıştı.

Küçülen ıstırap içindeki büyük abdesti bu yolla tutsak etmiştim: Bay Darwin'in deniz yolculuğunun ortasına, tahminime göre Tierra del Fuego Takımadaları'yla ilgili hikâyesinin geçtiği sayfaların arasına sıkıştırmıştım. Kitabı sımsıkı kapatarak habis dışkıyı alıkoymuş; onu çekip alma çabamı bir o yana bir bu yana çekiştirerek sürdürmüş, ona bütün gücümle asılmıştım. Pırtlak kakanın sağa sola silkelenmesi, deliğin tırtıklı, eğri büğrü kenarlarına takılıp çentiklenmesi demekti. O noktada derme çatma sac levha kabin yalpalamış, cıvataları tıkırdayıp gevşemiş ve artık dağılmaya yüz tutmuştu.

Janti Tweet'çi, bazen hazırlıksız yakalandığımız bir doğal görüngü baş gösterir. Böylesine nadiren rast geliriz ve buna bir çırpıda açıklık getiremeyiz. Bu durumda doğa bilimcinin görevi söz konusu oluşumu dikkate alıp, bu ipe sapa gelmez hadisenin önünde sonunda bir anlam kazanacağı inancıyla tarifini kaydetmektir. Buna değiniyorum çünkü alelacayip bir şey meydana gelmişti: Sıkı dururken, kitabımı sıyrılmış kaka içine güvenli bir şekilde hapsolmuş halde kavramışken –kitabı kısa acem kösteğinden çekiştirirken– sanki kitap kusuyordu. Sayfaların arasından incecik bir akıntı halinde iğrenç balgam fışkırmıştı. Bu kırık beyaz yapışkan kusmuk Bay Darwin'in günlüğünün derinliklerinden püskürüyordu. Belleğim ince ayrıntıları tasvir etmek için o anı yavaşlatıyor, saniyeleri uzatıyor: Ellerimin arasında kenetlediğim kitaptan ikinci ve üçüncüsünü izleyen bir renksiz balgam atımı fırlamıştı. Çok büyük bir miktarda değildi. Gene de öyle bir hızla ortaya çıkmıştı ki tepki göstermeye vakit bulamamıştım. Kendimi henüz bir yana çekemeden, peltenin yörüngesi onu mavi şambri gömleğimin göğsüne isabet ettirmişti. O noktada profesyonel tutumum beni yaya bırakmıştı. Fışkırmış esrarengiz balgam zayıf çocuk sineme yapışmış halde mücadeleden vazgeçmiştim. *Beagle* kitabını ve hâlâ alıkoyduğu köpek kakasını yüzüstü bırakmıştım. Tuvalet kabininden fırladığım gibi, avaz avaz bağırarak koşmuştum.

21 Aralık, 9.13, CST

OLAY MAHALLİNDEN SIVIŞIYORUM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Sıkıcı kuzeydeki o umumi helânın kahverengi boyalı kapısından dışarı fırladığımda, donuk güneş alçalmış ikindi vakti gelmişti. Boş cam kavanoz hâlâ susuzluğumu alabildiğine çay içerek giderdiğim kavrulmuş çimlerin arasında duruyordu. Manyak saldırganım muhtemelen çok geçmeden arkamdaki ERKEK tuvaletinden ortaya çıkacaktı. Belki mücadelemiz onu amacından vazgeçirmemişti. Belki sadece çileden çıkmıştı ve beni ele geçirip uzuvlarımı tek tek koparmaya ve çılgın cinsel eylemini kuzeyin hız yapan milyonlarca sürücüsünün tam görüş alanında cansız, kellesi uçmuş gövdemin üstünde tamamlamaya niyet etmişti.

Tampon tampona ilerleyen sonsuz tanker ve tomruk kamyonu ve de küçük karavan akıntısı o kavşak adasının sınırları etrafında gümbürdemeye devam ediyordu. Gözlüğüm hâlâ bıraktığım yerde, tuvalet zemininde durduğundan, donanımsız halimle motorlu taşıtlar sanki lastik dişlerinin homurtulu seslerinden mürekkep geçit vermez bir duvar haline gelinceye kadar

katmanlaşıp üst üste binmiş gibiydiler. Aralarında hiç boşluk yoktu. Dört litrelik çay kavanozunu almak için yere eğilmiş, yaklaşan feci sonum aklımı dağıtmıştı.

Belki uzatılan muzır parmak pisliğine saygısızca aşırı tepki göstermiştim? Ne de olsa kuzeyde bir yabancıydım. Belki tuvalet kabinlerindeki deliklerden kaka çubukları itmek zararsız bir kur yapmaya benzer kaba bir yerel görenekti. Minnie Nine'm bir keresinde "Oğlan çocukları sadece hoşlandıkları kızlara sataşır" demişti. Ben de cevaben Oscar Wilde'ın bir deyişini tekrarlamıştım: "Gene de her erkek sevdiği şeyi öldürür."

Her şeye rağmen, kuzey kuzeydi. Bu nedenle, kısa bir süre önce baygın bir taşra delikanlısının hevesini kırmış olmam hiç de imkânsız değildi. Eğer genç kızlara kaka kütükleri sallamak gerçekten de bir kırsal aşk macerası prelüdü idiyse, o halde potansiyel bir taliplimi kaybetmiştim.

İster bir taşra kurunu engellemiş ister bir caniden kurtulmuş olayım, yüreğim hâlâ boğazımı tıkamaya devam ediyordu. Alnımdan da şokun etkisiyle soğuk terler boşanıyordu. *Beagle* kitabından fışkıran esrarengiz sıvı pıhtılaşmış topaklar halinde gömleğimin göğsüne yapışıp kalmıştı. Gözlüksüz dünyadaki her şey ya çok yakın ya da çok uzaktı. Hiçbir şeyi bütün ayrıntılarıyla göremiyordum. Pislik sallayan bir deli o cüruf briketinden binanın dışında belirmedikçe, kendimi aralıksız akan yoğun trafik keşmekeşinin içine atacak kadar iyi bir halde değildim. Bana o durumda çok az seçeneğim kalır gibi geliyordu. O anda baygın bakışlarım kavrayıp havaya kaldırdığım, artık iç yüzeyinin kalın şeker tortusuna tutulmuş simsiyah karasineklerle beneklendiğini –yok yok, adeta kaplandığını– gözler önüne seren cam çay kavanozuna takılmıştı. Bu haşerattan irkilip kavanozu elimden bırakmış ve çimenlerin arasında zıplayışını izlemiştim. Daha önceki gibi içimdeki kurnaz doğa bilimci bir plan geliştirmişti. İhtiyatlı bir şekilde bir defa daha eğilip, üstündeki böceklerden mürekkep yapış yapış halıdan büyük bir dikkatle uzak durarak, boş kavanozu havaya kaldırmıştım. Birkaç adımda

kavrulup kurumuş çimenliğin asfalt park yeriyle buluştuğu sınıra taşımıştım. Orada beni bir bordür taşı bekliyordu. Beyaz beton günün sıcaklığından adeta ışıl ışıl yanıyordu. Diyelim ki, ninemin denizlik çayını demlemek için bu kavanoza ihtiyacı vardı ama sanki kendimi korumam daha yüksek bir önceliğe sahipti. Minnie Nine'm gelecekte ev yapımı bulaşık suyunu özlediğinde, Spago'ya telefon edip ağızlara layık harmanlarından demlenmiş tek kişilik çayı kargoyla göndertmem yeter de artardı diye düşünmüştüm. O an için iki elimi birden kullanarak yapış yapış, böcek dolu kabı başımın üstüne kaldırmıştım. İçimi boşaltıncaya kadar cıyak cıyak bağırarak, bordür taşına doğru fırlatmıştım. Kap düştüğü yerde patlamış sayısız parçaya ayrılmıştı. Bu keskin kenarlı cam parçalarının en büyüklerini, en acı vereceklerini, en hançere benzerlerini silahım olarak seçmiştim.

Eğer hareket tarzım size aşırı derecede dramatik geldiyse, lütfen bana anlayış gösterin çünkü *Beagle* kitabının son sayfalarına adımı yazmıştım. Olay mahallinden bir çırpıda sıvıştıysam bile, o kitap –ve gözlüğüm– düşmanımın tarafında kalmıştı. Akıl hastası kötü ruh adımı fark ederdi. Kaka sallayan bir tımarhanelik adımı bulur ve öcünü almak için beni sinsice izlemeye başlardı. Elimi korumak için camdan hançerimin kabzasını avro banknotlarıyla sarmıştım. Kitabımı kurtarmak üzere bu yolla silahlandıktan sonra gerisingeri kir pas içindeki cüruf briketinden tuvaletlere doğru sessizce ilerlemiştim.

Çevremde çimenlerin üstüne saçılmış, kısa bir süre önce bana doğru itilene çok benzer kütük gibi köpek dışkıları vardı. Ömrümün geri kalan bölümünde her köpek kakası manzarasının kapıldığım dehşetten ötürü yüreğimi sıkıştıracağını söyleyebilirdim. Gözlerim her gölgede pusuya yatmış şişen kuçukuçu kakası görecekti. Gelecekteki her kâbusum o günün yankısı olacaktı.

Binanın girişinde başımı yana çevirip kabarttığım bir kulağımı kahverengi boyalı kapıya dayamıştım. İçeride çıt çıkmıyordu. O vaziyette dururken, kusurlu periferik görüşüm mola yeri otoparkını, güneşten kavrulmuş çimenliği ve motorlu araç trafiğinin

sonsuz gelgitlerini kapsıyordu. Otoparkta tek bir otomobil vardı. Boştu. "Pikap" diye bilinen türden vuruk, paslı bir kamyonetti. Bir çatlak ön camı uzunlamasına ikiye bölüyordu. Zayıf seçme gücü yüzünden belki gözüm yanılmıştı ama stop lambalarından biri kat kat kırmızı renkli bir yapışkan bantla onarılmış gibi görünüyordu. Manyak intikam meleğim buraya o içler acısı, çamur lekeli, adamakıllı çizik kamyonetle gelmiş diye düşünmüştüm.

Dünyanın En İyi Babası...

Beynim tatmayı reddettiği bir şeyi geğirmişti. Bu ihtimali, boğazıma gelip oturan o henüz gerçekleşmemiş dehşeti, yutmuştum. Bu yeni düşünce Asyalı birinin İspanyolca konuştuğunu görmek gibi bir şeydi. Hiç mümkün olmayan bir tasavvurdu.

Şüphesiz şok geçiriyordum. Hareketli bir zombi halinde camdan bıçağımı kavrayıp açmak için kapıya omuz atmış ve umumi helâya tekrar girmiştim. Işıl ışıl gündüzden loş içeriye intikal edince gözüm görmemişti ama damlayan suyun *çınlama-tınlama* seslerini işitebiliyordum. O yeraltı mezarlığı yankısında bir adamın kulak tırmalayıcı solumasını duymuştum. Gözlerim bir sonraki kırpışta leş gibi betona serilmiş bir insan bedeni görmüştü. Bu bir erkekti. Başını yere yaslamıştı. Buruşuk teniyle kır saçları o kadar birbirine girmişti ki, yüzünün nerede başlayıp kafa derisinin nerede bittiğini kesin bir şekilde lütfetmek mümkün değildi. Başta sırtüstü mü yüzükoyun mu yattığına yemin billâh edemezdim ama sonunda dizlerini birleştirip göğsüne doğru çektiğini ve cenin pozisyonu aldığını görmüştüm. Şalvar pantolonu hâlâ bilekleri etrafında tomarlanmış ve DÜNYANIN EN İYİ BABASI tokalı kemeri dışa doğru meyletmiş haldeydi. Çıplak bacaklarının meydandaki yanları o kadar beyazdı ki, kısa siyah kıllarla puslanması dışında sedef gibi parlıyordu. Kir pas içindeki slip külotunun boş ağı yumrulu pembe dizlerinin arasında geriliydi ve ellerinden biri edep yerini avuçladığı sanısı vererek kasığında gözden kayboluyordu. Diğer eli açık kolu boyunca uzanmış ve düşürdüğüm kitabıma doğru havayı kavramıştı.

Yüzük parmağının kökünü, o soğuk kavşak adası mezarındaki bir güneş ışığı noktası kadar parlak bir altın şerit çevreliyordu. Sakat görüşüme göre taş çatlasa dokuz kırattı.

Bozuk gözlerimle bile adamın pörsük kasığından kıpkırmızı bir akıntının sızdığını görebiliyordum. Bu kırmızı derecik zeminin hafif eğiminden aşağıya doğru yayılıp tükürdüğü tütün serpintilerini toplayarak yavaş yavaş paslı merkezi gidere doğru ilerliyordu. Çeşitli sıvılarının hepsi büyük miktarlar halinde orada kayboluyordu. Sabit bakışlarını, uzattığı elini izlediğimde korkularımın en kötüsü doğrulanmıştı. Çünkü kitabı incelemeye niyetlendiğinden hiçbir kuşkum kalmamıştı.

Bir sonraki adımımda Bass Weejuns'lı ayağım bula bula kayıp gözlüğümü bulmuştu. Tombulluğumun ağırlığı altında artık onlar kimsenin gözlüğü değildi. Artık gözlük halinden eser de kalmamıştı. Güçlü bir çıt sesiyle birlikte cam ve plastiğin kütürdemesi yaşlı adamın başına bana doğru çevirmesine yol açmıştı.

Beagle kitabı yere yüzüstü ve açık halde düşmüş, dolayısıyla kıymetli sayfaları olduğu gibi o korkunç zemine kapaklanmıştı. Türlü türlü hazin kuru çiçek ve yaprak Bay Darwin'in anlatısının derinliklerindeki barınağından dışarıya fırlamıştı. Bu minicik baharlar onlarca yıl güvenli bir şekilde korunduktan sonra dağılıp o düşkün sapığın bedeninin üstüne serpilmişlerdi. Panikten kaynaklanan bir itkiyle ileri doğru hamle yapıp aradaki kısa mesafeyi kapatmış ve kâğıttan malımı kapmak üzere yere eğilmiştim.

Parmaklarım kitabı tam bir kenarından yakaladığında, benzer şekilde psikopatın eli de cildi kavramıştı. Beni dehşete düşüren sonsuz bir süreyle de sıkıca tutmuştu. Karanlık bir halat çekme oyununa dalmıştık, yani ben ve adı sanı bilinmeyen Öteki. Doğrusu darmadağınık saçlarının maskelediği yüzünü hâlâ göremiyordum. Kol gücü tükenirken tutuşu iflas etmemiş ve çabam adamı bana doğru sürüklemişti. Yaşlıydı. Yüzü kemikli, avurtları çökük ve çapaklı gözlerini duman bürümüş yaşlı bir

adamdı. Elmacık kemikleri ve çenesi insanların zincir testerelerle yontup kuzeydeki benzin istasyonlarına bitişik boş alanlarda sattıkları totem heykeller kadar keskindi. Kuru çiçekler, kadim menekşe ve hercai menekşeler, asırlık yüksük otları, lavanta filizleri, kupkuru kadife çiçekleri ve narin dört yapraklı yoncalar, bunların hepsi hâlâ çoktan tarihe karışmış yazlardan kalma renklerini koruyorlardı. Ben dünyaya gelmeden önceki yazlardan kalma. Bu korunmuş yıldız patı ve papatyalar bedeninin altında bir teskere oluşturuyor ve uzun zaman öncesinden kalma parfümlerinin zayıflayan, son bir esintisi o tiksindirici ortamın pis kokulu havasını hoşlaştırıyordu.

Kitaba asılıp elinden kurtarmış ve bir adım geri basmıştım ama kendimi henüz kaçmak için toparlayamamıştım. Çiçeklerin ve kırık gözlük camlarının arasına saçılmış kızıl bir kelebek vardı. Ölüydü. Yamyassıydı. Bu en büyük doğa bilimci hayallerimin al renkli kelebeğiydi. Bu kendime mal ettiğim türdü: *Papilio madisonspencerii*. Ancak daha yakından incelediğimde, bu ne kızıl renkliydi ne de bir kelebekti. Bu sadece yabancının hızla akan kanını soğurmuş beyaz bir gece kelebeğiydi.

Çiçeklere bürünmüş, çiçeklerin üstüne yatan adam titrek ellerinden birini bana doğru kaldırmıştı. Kart dudakları tek bir kelimeyle seğirmişti ama sesi çıkmamıştı. Solgun dudakları tekrar kımıldamış, bu sefer "Madison?" demişti.

Eğreti bıçağımı –şu kabzası sıkıca yabancı para banknotlarıyla sarılı uzunca kırık cam parçasını– tutan elim gayriihtiyarî kendini bırakmış ve hançer düşmüştü. Mekânın kat kat grafiti izleriyle nasır bağlamış duvarları tuzla buzla olan kırılgan bir şeyden ötürü çın çın ötmüştü. Sayısız parçalara ayrılan cam ışıldamış ve kâğıt para pır pır ederek sızan kanın üstüne konmuştu. Burnum ağzıma girmesini istemediğim havanın kokusunu alıyordu.

Dışarıda park edilmiş şu tanıdık vuruk pikap... Dünyanın En İyi Babası...

Leonard babam için bir miktar çiçek toplamamı istiyor.

Kurt dudaklar "Küçük Maddy?" diye tıslamıştı.

Yüreğim titreyip aklım başımdan gitmiş ve yavaş yavaş kırmızının pantolonunu ve gömleğinin önünü ıslattığını görecek kadar yaklaşmıştım. Titrek ellerinden birini uzatmış ve artık silahsız kalan elim onunkiyle ortada buluşmuştu. Parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Yaz sıcağına rağmen teni buz gibi soğuktu. Yabancı, annemin babasıydı. Minnie Nine'nin kocasıydı. Ben Dede, yani benim büyükbabamdı ve güçten düşen dudaklarını hafifçe hareket ettirerek, "Beni katlettin, seni melun çocuk seni... bu yüzden cehennemde yanacaksın, hiç ümitlenme!" demişti. Tıslamıştı: "Hiç sönmeyen ateş denizinin müebbet mahkûmusun!"

Sıkıca tuttuğu kemikli eli parmaklarımı eziyordu. Ve bir ispinozun nakaratı gibi... Galápagos'un bir kumsalındaki dalgaların şıpırtısı gibi, "Sen şeytani, aşağılık bir kızsın..." diye tekrarlayıp durmuştu. Kulak tırmalayıcı bir sesle, "Annen de büyükannen de kalplerini kırdığın için senden nefret edecekler!" demişti.

Dedem habire, kesilen her nefesinde bana lanet okumuştu.

21 Aralık, 9.17, CST

TUVALET PUSUSU, SONUÇ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bir aktris olarak annem oyuncu fotoğrafçılarına poz vermekten nefret eder. Mankenlerin sabit bir yüz ifadesiyle kendilerini anlatabileceklerini ama bir oyuncunun sesinin perde ve şiddeti kadar el, kol ve baş hareketlerini de kullanmaya ihtiyaç duyduğunu söyler. Ona göre, bir oyuncuyu hareketsiz, sessiz bir görüntüyle sınırlamak bir alçaltmadır, en lezzetli *mesquite*[1] isli Cajun[2] soslu tofunun mükemmel bir şipşak fotoğrafı kadar tatsız ve kokusuzdur. İşte bu da bana o kadar manasız geliyor: Ben Dede'nin ölümünü bir blog girişine, sırf kelimelere indirgemek. Sana o sahneyi dibine kadar yaşatmak için göçerken akıttığı ılık kanını ellerine bulamam lazım. Sadece bunu okumak yerine, parmakları buz kesilene kadar o toz toprak kaplı betonun üstünde onun yanı başında oturman gerekir. Parçalanan gözlüğümden

1. ABD'nin güneybatısıyla Meksika'da yetişen bir tür ağaç/çalıdır. (ç.n.)
2. Kendilerine özgü bir mutfakları olan Fransız soyundan gelen Kanadalılara verilen addır. Onların mutfaklarından doğan baharat karışımları da soslar da aynı adla anılır. (ç.n.)

geriye kalan en büyük parçayı eline alıp, camın bir nebzecik de olsa buğulanması için dua ederek onun bir karış açık ağzına tutman lazım. Hoş, ebeveynim bana dua etmeyi hiç öğretmemişlerdi ya. Muazzam paniğinin körüklemesiyle ayakların seni kahverengi boyalı tuvalet kapısından dışarıya atar, yumuşak kuru çim steplerinin bir başından bir başına uzanan patikalarda doludizgin koşar, ayak tabanların otoyol trafiğinin kenarından birinin dikkatini çekmek üzere el sallayıncaya kadar patır patır otopark zemini döverdi. Yol boyunca gözyaşı dökerdin. Ciğerlerinin avaz avaz nefes alıp verme sesinden başka bir şey duymazdın. Hiç çekinmeden, havalı kornalarını çalan, farlarını bir yakıp bir söndüren kamyonlar ve arabalarla dolu şeritler arasında zıplama hareketleri yapardın. Kana bulanmış ellerini akıllı başlı biri insafa gelip duruncaya kadar kırmızı bayraklar gibi dalgalandırırdın.

Süklüm püklüm geri gidip anneciğimin daha önceki bir yaşantısında, film yıldızı olmadan evvel ona verdiği kemerin tokasındaki çarpık çurpuk gelişigüzel yansımanı görmen gerekir. O uzun öğleden sonrasını gerçekten kavramak için kuru çiçeklerin kanını emdiklerini fark etmen lazım. Artık renklerinin atmış değil, kıpkırmızı kesildiklerini anlaman gerekir. O papatya ve karanfillerin, toplandıktan on yıllarca sonra, kırmızı ve pembenin çeşitli tonlarında tekrar serpilerek, dirilmelerini izlerdin. Minicik vampirleri.

Ninem bir tavada sadece su kaynatmış olsa bile, tavayı dolaba kaldırmadan önce ovardı. Tek kelimeyle Minnie Nine'm şöyle biriydi: Çıtkırıldım. Ona hiçbir şey hakkında doğruyu söyleyemezdim.

Hiç kimseye asla ve kat'a anlatamayacağın bir şeye bir bilirkişi gibi tanıklık ettiğini zihninde canlandır. Özellikle de sevdiğin birine anlatamayacağın. Cehennemi boylayacaktım. Biliyorum ki, bundan ötürü melunum. Tanrı'dan sakladığım sır işte buydu.

21 Aralık, 9.20, CST

KÖPEK KAKASI SAVUNMASI

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Sonuçta eyalet devriye ekibi vakayı nefret suçu diye adlandırmıştı. Onların bu tanımını düzeltmek ve kibarca büyükbabam Ben'in ölümünün aslında daha çok bir nefret *kazası* olduğunu açıklamak istemiştim. Belki de bir *nefret belası*. Ama cüret edememiştim. Bırak herhangi birinin ölüme herhangi bir ad koymasını, hiç kimse aramamıştı. Deneme kabilinden soruşturma telefonları salvosunu başlatmaya Minnie Nine'm mecbur kalmıştı.

Ben Dede'min öldüğü günün gecesinde ninem gözünü kırpmamış, paslı pikabının garaj yolundan eve yanaşıp durmasını beklemişti. Uykuya yatıyormuş gibi davranmıştım ama onun salonda huzursuzluktan çıkardığı sesleri dinlerken yüreğim tetik üstünde beklemişti. Düşünen midemin içi bir sonraki hareketimi bilememekten kazınmıştı. Onun bütün endişelerini giderebileceğimin farkındaydım ama bu ona doğruyu söylemeyi içerecek, bu onu daha da kötü hissettirecekti. Kuzeydeki, güvenlik kameralarının bile beni izlemediği o tekinsiz yatakta uzan-

mışken, onun ahşap raflarında ben daha doğmadan önce yaşayıp ölen kavanozlar dolusu turşuların dizili bulunduğu kiler ve mahzenini gözümün önüne getirmiştim. Etiketleri adeta ölü doğmuş bebeklerin bütün hikâyelerini tek bir yıla sığdıran mezar taşlarıydı. Salatalıklar tuzlu su içinde yüzüyorlardı. Kabukları pelteleşip saydamlaşmıştı. Sanki ev yapımı bir sirkin ek gösterisiydiler. Biyoloji örnekleri gibi, bu turşular da o kadar yarı saydamdılar ki, içlerine gömük gelecek kuşakların ölü tohumlarını görmek mümkündü. Uykuya dalıp korkunç günümü tekrar yaşamamak için muhafaza edilen sıra sıra bütün kavanozları zihnimde canlandırmıştım. Gözlerimi kapatmamla birlikte dedemi kanlı pantolonsuz bedenini yatak odasının zemininde bir uçtan bir uca sürüklerken görecektim. Ateş püskürecek, benim melun olduğumu ve ilelebet lanetlendiğimi haykıracaktı.

Söz konusu yatak aşağı yukarı yüz yıl önce anneciğimindi. Tek farkla: Bütün bir çocukluğu boyunca buna çakılıp kalmıştı. Onun eski püskü, Çinli-köle-emeği-ürünü doldurulmuş oyuncak ayıları yastığımın çevresinde oturup duruyorlar, annem gibi kokuyorlardı. Sadece Chanel No. 5 parfümü gibi değil, gerçek teni gibi, henüz zirvedeki bir film yıldızı olarak saçını süpürge etmediği zamanlarda koktuğu gibi. Parmaklarım neredeyse çiftlik kızı saç telleriyle karşılaşıvermeyi ummuştu.

Ertesi gün mahvolmuş gibi davranmaya mecbur kalacaktım. Annem ünlü bir aktris olabildiyse, ben de en azından uyuma numarası yapabilirdim. Daha sonra da yalancıktan bu kayıptan ötürü kanım donmuş tavrı takınırdım. Zaten her gün incinmemiş ve terk edilmemiş rolü oynamaya mecburdum ama bana o gece uykudaymış gibi davranmak iyi bir hileymiş gibi geliyordu.

Yataktayken dedemin bütün kanının damla damla süzüldüğü giderin yanı başındaki cansız bedeninin dış hatlarının tebeşirle mi yoksa maskeleme bandıyla mı işaretlendiğini merak etmiştim. Anneciğimin acımasız bir seri katili yakalaması an meselesi, tuttuğunu koparan bir özel detektifi canlandırdığı bir filmdekine benzer bir sahneyi gözümün önüne getirmiştim. Bu hayali ver-

siyonda seri katil bendim. Ne var ki bir çeşit Jeffrey Dahmer[1] olması bile insana baygın sosisini keskin metal hançerleriyle doğrayıp büyükbabasının kazara kanını döken alık bir çocuktan daha fazla keyif verirdi. Aklım karışmıştı. Uyuyamayacak kadar yorgundum. Tekrar cinayet işleyip işleyemeyeceğimi merak ediyordum. Belki gitgide adam öldürmekten hoşlanırım diye endişelenmiştim. Muhtemelen daha çeşitli kurbanlar seçerek bir kalıp geliştirir ve nihai kovuşturulmamda çok daha az kader mahkûmu bir amatör gibi görünürdüm.

Bunun alternatifi, gerçeği söyleyeceğime yemin edip dangalakça işlenen kasıtsız bir adam öldürme suçuyla ilgili duruşmamda tamamen gülünç duruma düşmekti. Oysa herhangi bir Kızışık Yosma küçük hanım kalkmış bir penisle sıradan bir kurumuş köpek pisliğini ayırt edebilir. İsviçre'deki okul arkadaşlarımın duruşmamı uydu üzerinden canlı olarak izlediklerini hayallemiştim. Elektrikli sandalyeye mahkûm edilmek bile herkesin bana için için kıkırdayacağı yatılı okula dönmekten daha iyiydi. Locarno'da kızlar koridorlarda peşime düşecek, bana habire dışkıya benzeyen çubuk şekerlerle gözdağı vereceklerdi.

Kimse kendi açımdan anlatacağım hikâyeye inanmayacaktı. Açıklamamla "Köpek Kakası Savunması" diye durmadan dalga geçilecekti.

Gözüme kestirebildiğim her çıkış yolu değişik bir kâbustan başka bir şey değildi.

Koridorun sonundan, çıkış yeri aşağı yukarı birkaç köşenin ardındaki salondan ninemin sesi geliyordu. Belli belirsizdi. Önce bir tıngırtı duymuştum: Hızlı bir savrulma sesi ve onu izleyen küçük tıkırtılardan mürekkep usulca bir çıngırdama. Bunun eski kadranlı telefonlarını çeviren bir parmak olduğunu fark etmiştim. Evet, büyük annemle büyük babamın bir telefonu vardı ama ancak zevahiri kurtaran. Muhtemelen Püriten İngilizlerin Plymouth Rock'a vardıklarında sesli mesajlarını kontrol etmek için kullandıklarına benzer, prizden çekemediğiniz bir kordonla

1. Milwaukee yamyamı da diye bilinen, ABD'li bir seri katil ve tecavüzcüdür. (ç.n.)

duvara bağlı bir telefondu. Çıngırtılı çevirme sesi uzun uzun yedi kere tekrarlanmış ve ninem "Hasta Kabul lütfen" demişti. Onu salondaki kanepeye kısılmış halde, ahizeyi zilin çaldığı bölüme bağlayan kıvrımlı kordonuyla oynarken hayal etmiştim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim..." diye devam etmişti. Sesinin tonu bir köşe başında bir yabancıya doğru saati sorduğunuzda kullanacağınız ölçüde hafif ve monotondu. Ardından da "Kocam hâlâ eve gelmedi ve acaba herhangi bir kaza haberi aldınız mı diye merak etmiştim" demişti.

Beklemişti. İkimiz de beklemiştik. Gözlerimi kapattığımda sıkıca gerilmiş fosforlu Day-Glo marka olay mahalli bandının arkasındaki pis tuvaletin üstünde bıraktığım benek benek parmak izlerimi görüyordum. Hayalimde Kanada Kraliyet Atlı Polisi tarzı geniş siperli şapkalar takmış eyalet devriye ekibinin telsizlerini ince uzun çenelerine yanaştırıp bağırarak suçlu anonsu yaptıklarını görüyordum. Üniformalarının pantolon paçalarının dış tarafındaki şeritler aşağıya kadar iniyor ve cilalı pabuçlarıyla buluşuyordu. Beyaz laboratuvar önlüğü giymiş bir adli tıp uzmanının şeffaf bir bantla bir parmak izini yerinden kaldırdığını, izi yüzüyle kuzeyin ayı arasında tuttuğunu, kıvrımları incelediğini ve "Zanlımız on bir yaşlarında, boyu bir metre otuz yedi santim, tombik, biraz bodur, herbiden bir kütük kadar şişko mu şişko bir kız çocuğu" dediğini zihnimde canlandırmıştım. Bilgece başını sallamış, daha ince ayrıntıları da okumuştu. "Ömrübillah bir oğlan çocuğunu öpmemiş ve ondan hiç kimse hoşlanmıyor."

Bunun üzerine, yakında duran ve büyük bir bloknota delicesine eskiz çizen bir polis ressamı "Kanıtlara göre sanırım katiliniz elimde" diyecekti. Ressam bloknotunu altüst ettiğinde, beyaz kâğıtta burnumun üstündeki eski yerine kondurulmuş gözlüğüm, çillerim, çok geniş parlak alnımla portrem yer alacaktı. Hatta dibinde boylu boyunca korkunç tam adım yazılı olacaktı: *Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer.*

Sesi koridorun öteki ucundan gelen ninem, "Hayır, teşekkür ederim. Hatta bekleyeceğim" demişti.

İzimi kaybettirebileceğim daha önce aklıma gelmemişti. Orada uzanıncaya kadar *Beagle* kitabımı ve lekeli gömleğimi düşünmemiştim. Cinayet aletimi de. Ay ışığı yatak odama beyaz bir dikdörtgen sermişti. Şekil pencere denizliğimden başlayıp neredeyse karşı duvarı kaplayacak kadar genişlemişti. Ayın merceği altında örtülerle kılıfların arasından güçlükle ilerleyip ikinci en iyi gözlüğümü takmıştım. Yatağın yanına diz çökmüş, kollarımdan birini şilteyle somyanın arasına sürerek, parmaklarım beni suçlu çıkaracak şambri gömleğe sarılı kitabı buluncaya kadar yoklamıştım. Kumaşta yer eden lekeleri ay ışığında bile görmek mümkündü. Gömleğin önünde bir baştan bir başa uzanan kâh büyük kâh küçük yuvarlak şekiller meydana getirmişlerdi. Birbirlerini izliyorlardı hem de o kadar yakından ki adeta Galápagos Adaları'nın kumaştan bir haritasıydılar. *Beagle* kitabın ortasında, aşağı yukarı Tierra del Fuego Takımadaları'yla ilgili hikâyenin geçtiği sayfalar birbirine yapışmıştı. Tırnaklarımla kenarlarından çekiştirmiştim. Parmak izi kaldıran bir adli tıp incelemecisi gibi her iki orta sayfayı tırnaklarımla kıstırıp yavaş yavaş sıyırmıştım. Kâğıtlar ağırlaşmış, yapış yapış olmuşlar ve birbirinden anneciğimin bacaklarına ağda yapan, bütün kıllarını kökünden koparan bir Koreli estetikçinin çıkardığına benzer bir sesle ayrılmışlardı. Akıl almaz bir acının sesiyle.

Sesi koridorun öteki ucundan gelen ninem, telefondakine "Anladım" demişti. "Peki, hanımefendi."

Ellerim kitabın sayfalarını perde kanatlarını aralar gibi açmış ve ortaya gelişigüzel serpilmiş koyu lekelerden oluşan bir psikoloji testi çıkmıştı. Kitabın kapatılmasından ötürü az çok simetrik hale gelen koyu bölümler bir kelebeği andırıyordu... ya da bir vampir yarasayı. Gözlerim şekli tartarken, benliğimin geri kalanı kitabın ortasına doğru, iki sayfanın buluştuğu çizgide yer alan beyaz şekli görmüştü. Orada, hâlâ beyaz ve Bay Darwin'in düşüncelerinin iz yaptığı, dosdoğru bana çevrilmiş uzunca ve dar bir şekil vardı. Lekemsi bölümler ay ışığında siyah görünüyordu ama başka bir ışıkta bunların kırmızıya döneceğini tahmin ede-

bilirdiniz. Bunlar ertesi gün kan olacaktı. Ortadaki hayalet şekil, hiçbir şeyin bulunmadığı boşluk, işte o bir çevre çizgisiydi.

Hâlâ yatağımın yanında diz çökmüş duruyordum ki, bir esinti işitmiştim. Aslında bu gürültülü bir şekilde nefes nefese kalan ninemin sesiydi. İçine çektiği aynı havayla telefondakine "Teşekkür ederim" demişti. "Yirmi dakika sonra oradayım."

Kitabımın göbeğindeki dedemin cansız sosisiydi. Şiddetli ayak sesleri koridordan bana doğru yaklaşırken, kitabı şak diye kapatmıştım. Daha iki adım atılmadan lekeli gömleğimi kirli çamaşır sepetinin derinlerine gömmüştüm. Yaklaşan yeni bir iki adımda da kitabı yastığımın altına zula etmiş ve gerisingeri Anneciğim-kokulu oyuncak ayıların çevrelediği yatağın içine atlamıştım. Son ayak sesinde gözlerimi kapamıştım. Gerçekle yüzleşme vakti gelip çattığında derin, huzurlu bir uykuya dalmış numarası yapıyordum.

21 Aralık, 9.25, CST

BÜYÜKBABA KATLİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ben Dede'min kayıplara karıştığı ilk gece ninem, polisin telefonda açığa vurmak istemediği bir şey için bizi arabayla hastaneye götürmeye mecbur kalmıştı. Benim zaten bildiğim bir şey için. Arabasında sigarasını içmeyi bitirir bitirmez yeni bir tane daha yakıyordu. İçtiği sigarasının izmaritini camdan dışarı atıyordu. İzmarit karanlıkta minik bir meteor gibi, bir ölümü önceden haber veren bir akan yıldız misali, turuncu kıvılcımlar saçıyordu. Genellikle o günlerde, şoförün oturacağı yerin yanı başında ön koltukta seyahat etmek garibime gidiyordu. Farlarımızın izinde korkunç geleceğe doğru işte böyle yol almıştık.

Başkasının sigara dumanına maruz kalma ve yere çöp atmayla ilgili sosyal damgalanma konusunu Nine'nin aklına sığdırmak istemiştim ama sonra bu acımı bağrıma basmakta karar kılmıştım. Ev işlerinden bitap düşen kadın dul kalmak üzereydi. Şüphesiz dokunaklı ifşaat bir adli tabibin otopsi odasında bir sürü yabancı önünde cereyan edecekti. Muhtemelen üstünde hâlâ mutat patiska önlüğüyle onu tamamlayan rengi atmış pötikare

ev kıyafeti bulunurken, sarkıttığı dudaklarının arasına da için için yanan bir izmarit kısılmış halde kendinden geçip yere yığılacaktı.

Otoyolun iki yanında tarım arazileri diziliydi. Farlarımız ara sıra yıpranmış, düşük kaliteli deriye sahipmiş gibi görünen kirli bir kuzey ineğini yalamıştı.

Gece yarısı gezintimiz için genç beden uzun çinçilya ceketimin altına flanel, pembe flanel pijama giymeyi tercih etmiştim. Kendimi büyüleyici hissediyordum. Çıplak ayaklarıma geçirdiğim, siyah mühür gözlü sarkık kulaklı tavşancıklara benzesin diye pembe tüyden yapılan pantuflalarla, bir Kevâşe Kızı Okul Kaçkını küçük hanım gibi afili görüntü veriyordum. Ninem şık kılık kıyafetime pek ilgi göstermemişti. Aklı fikri bambaşka bir yerdeydi. Acil serviste sabırsızlıkla on altı kilometre fark attığı benliğinin geri kalanının ona yetişmesini bekliyordu.

Yolumuz o adı kötüye çıkmış otoyol kavşak adasının yakınından geçiyordu. Biz geçip giderken polis arabalarının burunlarını cüruf briketinden tuvaletlere çevirip yaklaştıklarını, bütün projektörlerinin o çirkin, derme çatma binayı bir sahne gibi ışığa boğmak üzere hizalandığını görmüştüm. O göz kamaştırıcı ışıkta dikilen üniformalı polis memurları kahvelerini içen oyunculara benziyorlardı. Sanki kendilerini rollerine vurmuyorlar, sahnelerinin gerektirdiği dramın hakkını vermiyorlardı. Dede'nin çatlak ön cam ve bantlanmış stop lambalı pikabı hâlâ otoparkta duruyordu. Ancak artık etrafı sıpalar ve kıvrım kıvrım sarkan polis bandıyla çevriliydi. İnsanlar bu barikatların dışında duruyor ve kamyonete Mona Lisa'ymışçasına boş boş bakıyorlardı.

Yanlarından geçip giderken bakmıyormuşum gibi davranmıştım. Ayaklarım arabanın tabanına erişmiyordu. Pembe tavşancık terliklerimi hoplatıp durmuş ve tuvaletteki sosis teşhircisiyle bana bir kuş kulübesini sarıya boyamayı öğreten Dede'yi bağdaştırmaya çalışmıştım. Belleğim parmak dışkısını bir parmak dışkısı olarak tutmaya gayret ediyordu ama bir yalanı zihnimde yaşatmak beni yorgun düşürüyordu. Bildiğin bir

gerçeği geri almak insanın enerjisini götürüyordu, insanı helak ediyordu. Sabahın ikisiydi ama bu derdime derman olmuyordu.

Sıkıcı kuzeydeki o tatilde herkes bir sır saklıyordu: Ben birini öldürdüm. Dedem bir tuvalet pusucusuydu. Ninemin, içinde bir kiraz, bir limon, bir greyfurt, bir bahçe gibi serpilip gelişen kanseri vardı ama bundan henüz haberdar değildim.

Polisin bir tanık bulma ihtimaline karşı bir süreliğine kendime benzememeyi planlamıştım. Gerçekten aşırı şişmanlamamın bir nedeni de buydu: Kamuflaj. Bir şişko haline gelmenin çok zekice bir gizlenme olduğu ortaya çıkmıştı.

Gece yarısı otoyolunda ben ve ninem ve de sarhoş şoförler dışında kimse yoktu. Sürdüğü motorlu taşıtla kavşak adasının yanından oraya göz ucuyla bile bakmadan geçmişti. Sigarasından bir fırt aldıktan sonra, birkaç da kuru öksürüğün ardından "Nasıl, kitabı beğenmeye devam ediyor musun?" diye sormuştu.

İki sayfa arasındaki ezilmiş, çevre çizgisi akraba kanıyla çizilmiş cansız sosis anısı aklıma gelmesin diye kendimi tutmuştum. Kafamdan şu *Beagle* kitabındaki bir dolu püskürmüş sıvı da sperm değil diye geçirmiştim. "İyi gidiyor" demiştim. "O kitap edebi bir şaheser." Ağzında gevelediğini ancak Allah biliyordu. Radyoyu açmak için uzanmıştım ama ninem tokatlayarak elimi düğmesinden uzaklaştırmıştı. O hafifçe tokat midemin kalın Darwin kitabının o buruşuk tebelleşe küt diye çarpışını hatırlamasına yetmişti... her neyse.

Artık evrimin nasıl sona ereceğini asla bilemeyecektim.

Ninem öyle bir halde konuşuyordu ki, dudakları bir sigaranın kahverengi bölümüne kenetlenmiş, yanan beyaz kâğıttan bölümse yüzünün önünde körün değneği gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Hatta ucu da kırmızıydı. El yordamıyla yol alırken, "Collie cinsi köpeğin bir silahlı banka soygununa yardım ettiği yere kadar geldin mi?" diye sormuştu.

Elbette şu *Vahşetin Çağrısı* kitabını kastediyordu, Yengeç Nebulası'dan gelen radyoaktif şempanze embriyolarıyla hamile bırakılan bir hayvanın menkıbesinden. Jack London'ın o kitabı-

nı tercih etseydim hepimiz hâlâ hayatta olacaktık. Gözlerim kapalıyken bile yanlış şıkkı seçmiştim. "Banka soygunu mu?" demiştim. "O bölüme bayıldım." Minnie Nine'nin çenesi hafifçe yukarı kalkmıştı. Azıcık yoldan ayırdığı gözlerini dikiz aynasına dikmiş, o parlak olay mahalli tuvaletinin gerçek bir yerden herhangi bir gece yıldızı kadar küçüldükçe küçülmesini izlemişti. "Peki, ya köpeğin o çatlağın o yaşlı adamı acımasızca öldürdüğünü gördüğü bölüm? Oraya kadar geldin mi?" diye sormuştu.

Ön farlarımız ileriye odaklanmış, kuzey otoyolunun geniş bir alanını yalıyordu. Ona herhangi bir cevap vermeden kesintisiz ufku seyretmiştim. Cevap yerine zihnimde şeffaf cam kavanozlarda muhafaza edilen şeftalileri, kayısıları, kirazları, domatesleri, fasulyeleri, hatta karpuz turşularını canlandırmıştım. Safir pembesi ve yakut kırmızısı ve de zümrüt yeşili özsuları. Bir gıda hazinesini. Bu bol miktardaki meyve ve sebze, bakteriler tezgâh açmasın diye, ya aşırı ölçüde şekere ya da aşırı ölçüde tuza yatırılıyordu. Minnie Nine'm kendisi ve Dede için uzun bir geleceğin öğünlerini haşlamış, kaynatmış ve konserve yapmıştı ama artık tek başına kalmıştı. Ona destek vermenin en iyi yolu ona bunları yemekte yardımcı olmaktı. Belki de ancak birbirimize eşlik edersek onca yıl soyup çekirdek çıkarmanın hakkını verebilirdik.

Ninem "O Collie cinsi köpeğe daima acımışımdır. Anlıyor musun?" diye sormuş, ardından da, "Hani, o köpek sadece gerçeği söyleseydi, millet onu hâlâ severdi" demişti.

Neden bahsediyorsa bahsetsin, bu hiç de okuduğum kitap değildi. Ona daha fazla yalan söyleyerek cevap vermek yerine başımı gevşeyen boynum üzerinden bir yana düşürmüştüm. Ellerim çinçilya ceplerime sokulmuş haldeydi. Gözlerim bayılıp kapanmış sanki derin bir uykudaymışım gibi horlamıştım. Ancak bu kulağa horlama sesinden çok neredeyse bin sufle kartından *horlama* kelimesini okuyormuşum gibi geliyordu.

Minnie Nine, "Herkes o Collie cinsi dişi köpeğin sadece kendini savunduğunu biliyordu" demiş ama öksürmesini tamamla-

mak için ara vermeye mecbur kalmıştı. Bana gelince, araba dile getirmek istemediğim ne varsa hıncahınç onlarla doluydu. Eğer ninenim yüreği sızlayacaksa, bunu yapacak kişi ben olmayacaktım.

Sırrımı pat diye söylemem onun tümörünü öksürerek çıkarmasından daha kolay değildi.

Hastaneye vardığımızda o beni uyandırıyormuş numarası yapmış, bense uyku sersemiymiş gibi davranmış, sıkça gözlerimi kırpmış ve yalandan esneyip durmuştum. Hiç şüphesiz bir kasıtsız sonuç cenaze töreni düzenleme yükümlülüğümüzdü. Törene mecburen ebeveynim de katılacaklardı. Beni alıp yanlarında götürecekler ve bu kurtuluş neredeyse birini öldürmeye değecek gibi görünecekti. El ele tutuşup bir hastane kaldırımından kayar cam kapıların arkasındaki parlak ışığa doğru yürümüştük. Linolyum zemine o kadar fazla cila sürülmüştü ki, floresan tavan kadar ışıldıyormuş sanısı veriyordu. Bekleme salonu da adeta bu iki tür ışık arasında sıkışmıştı. Beni orada Oslo'da kullanışlı-şık sayılabilecek ama kuzeyde apaçık banalliğe işaret eden sert plastik bir koltukta, dergilerle baş başa bırakmıştı. Dergilerin arasında yavru kedim Tigerstripe'ı kucaklamış halde kapağında yer aldığım *Cat Fancy*'nin üç eski sayısı vardı. Zavallı Tigerstripe. Öteki hayatımla, gerçek hayatımla ilgili görüntüler bulmak üzere *People*, *Vogue* ve *Time* dergilerinden başlayıp bütün dergi sayfalarına göz atmaya koyulmuştum.

Ansızın dedemin civardaki bir yatakta, aşağı doğru uzanan pörsük bir kelepir kan torbasına tüple bağlı, bir taraftan kahkaha atıp Jell-O jöleleri yerken, bir taraftan da hastabakıcılara alt tarafı muziplik yaptığı aşırı şımarık tombalak torununun nasıl kosisini kesip biçmeye kalkıştığını anlatmakta ve sağ olabileceği endişesine kapılmıştım. Sonra yanımdan gelip geçen bir polis memurunun bir doktora "nefret suçu" dediğini işitmiş ve şüpheli sayılmadığımı tahmin etmiştim.

Memur kulak erimimdeyken nasılsa büyükbabamın cüzdanı, saati ve alyansının kayıp olduğunu söylemiş ve nasıl birisi tuva-

let zemininde cansız yatan bir yaşlı adamı soyar diye de ateş püskürmüştü. Onu öldürdüğüm doğruydu. Bunun su götürür yeri yoktu. Ama ben onun Körpe Filiz'iydim. Bu işin rengini değiştiriyordu. Aralarındaki konuşmadan anlaşıldığı kadarıyla, polisin hiçbir şeyi doğru bilmediği aşikârdı. Teorilerinin bu ölçüde, hatta tamamen isabetsizliğine ses çıkarmamak canımı sıkıyordu ama ninemin aynı zamanda hem dul kalıp *hem de* bir cinsel sapığın acısını görmesinin âlemi yoktu.

Kimse düşürdüğüm kan içindeki avro ve rubleleri veya parçalanmış gözlüğümü veya çay kavanozunu kırığı hançerimi bulduğundan zerre kadar söz etmemişti. Polis memuru, "Heyecan düşkünü çılgın bir katil" diye buyurmuştu.

Doktorsa, "Âdet kabilinden sakatlama" demişti. Uzaydan gelen ziyaretçileri ima ediyor diye ummuştum.

Polis memuru "Satanist kültü" derken endazeyi kaçırmıştı.

Baştan itibaren Ben Dede'm hakkında ileri geri konuştuklarını düşünmüştüm ancak sonra beni kastettikleri kafama dank etmişti. En iyi ihtimalle keçileri kaçırmış, pervasızca gezen bir cani demek istiyorlardı ama bu hâlâ tavşancık terlikleri ve kürk ceketiyle orada oturan bendim. Sırf cüzdansız ve kansız bir ceset, sosisinin de neredeyse kopmuş olması, bu büyükbabamı masum zarar gören taraf yapıyordu. Bu bana adil değilmiş gibi geliyordu. Evet, otorite sahibi şahsiyetlerin beni "sadist piç" diye adlandırmaları kalbimi kırıyordu ama kendimi savunmaya kalkışsam elektrikli sandalyeyi boylayacaktım ve bu ninemin durumunu iyileştirmeyecekti. Ya da zaten başa çıkılmaz, uçuşan saçlarıma bir fayda sağlamayacaktı.

21 Aralık, 9.29, CST

YENİ BİR KİTAP VE YENİ BİR ÂŞIK

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ninemin alışılmadık, daha inatçı bir öksürüğe tutulmaya başladığını dedenin cenazesinde fark etmiştim. Şefkat ihtiyaçlarına dikkat çekmek için süt çocuklarından biri ağlarken, diğeri öksürür. Başka bebekler votka içip yasadışı eczayı yalayıp yutarlar. Bazı bebekler de istismarcı erkeklerle çıkarlar. Ya da tıkınıp dururlar. Olumsuz dikkat çekme, bir Baltık öksüzünün görmezden gelinen bir beşikte, bir kenara atılmış yumurcaklarla dolu bir yetimhane koğuşunu boylamasını bile boşa çıkarır. Ben Dede'nin cenazesi boyunca öksürmesi, mezarının başında aksırıp tıksırması, bunlar ninemin sempati toplama gayretleriydi. Duygusal arsızlığını ta kansere kadar vardıracağı hatır ve hayalime gelmemişti.

Yalvarmama rağmen ebeveynim anma töreni için kuzeye gelmemişlerdi. Olayı gerçek zamanlı dar alan yayınıyla Tenerife Adası'ndaki evlerine nakleden uydu yayın kamyonuna sahip bir televizyon ekibi tutmuşlardı. Ne var ki, paparazziler töreni izlemek için üşüşmüşlerdi. *New York Post* habere "Yıldızın Babası Tuvalet İşkencesinde Ölü Bulundu" başlığını atmıştı.

Annem, çiçek veya acınızı paylaşıyoruz kartları yerine, nineme ve bana ağzına kadar Xanax dolu hediye sepetleri göndermişti.

Ne zaman telefon çalsa beni zehirli iğneyle infaza celp amacıyla polisin aradığını sanmıştım. Cenaze için siyah Foster Grant güneş gözlüğümün üstüne siyah bir Gucci tül takmıştım. Klasik bir Blackglama marka genç beden uzun siyah vizon ceket ve kurnaz bir polis hafiyesi sunak korkuluğundan parmak izlerimi almaya kalkışır diye siyah eldivenler giymiştim. CanuckAIDSemily'ye cevaben, küçük Emily, törenin yapıldığı kilise, o anda kâğıt tabaklardaki yer fıstığı ezmeli kurabiyeyle yan yana koyulmuş bir cesedin abes kaçmamış gibi göründüğü abaza tahtası kaplı bir taşra yapısıydı. Tören için hazır bulanan topluluk Dede'nin trajik vefatından sahiden elem duyuyormuş sanısı yaratıyordu. Kuzeye özgü mahalli empatilerini bana bir hediye vererek açığa vurmuşlardı: Bir kitap. *Beagle* veya *Vahşetin Çağrısı* kitaplarının aksine, bu kalın kitap yeni basılmış, çiçeği burnunda bir eserdi. Deri benzeri güzel bir malzemeyle ciltlenmişti. Hem de sanki o yazın deniz kenarı kitabıydı çünkü bundan orada bulunan herkesin elinde bir tane vardı. Anın mega-çoksatarıydı işte. Günün *Angela'nın Külleri* veya *Da Vinci Şifresi*'ydi. Hızlıca göz gezdirdiğim kitap, birden fazla bakış açısıyla anlatılan –kurgusu itibarıyla son derece Kurosawavari– postmodern bir eser, entrikaya dayalı, büyü ve ejderhalar, cinsellik ve şiddet dolu bir kılıç-ve-sandalet[1] destanı olduğunu akla getiriyordu. Kitabı, yani mahalli baş sağlığı dileklerini, annemin bir Oscar ödülünü alırken takınacağı tavır kadar zarif bir şekilde kabul etmiştim.

Adı sırtı boyunca altın varakla yazılıydı: *İncil.*

Tolkien veya Anne Rice'ın kaleme aldığı herhangi bir şey kadar hayal ürünü bu yeni kalın kitap yaratılış hakkında ayrıntılı bir hikâyeyi ortaya döküyordu. Bu eser kolaylıkla kalbime girip, Bay Darwin'in bir parça on dokuzuncu yüzyılın didaktik üslubuna

1. 1958'den 1965'e kadar İtalyan film endüstrisine egemen olan, senaryoları antik dönem tarihi ve Kitap-ı Mukaddes'ten esinlenilerek yazılan film türlerine –filmlerdeki baskın kılık kıyafetten ötürü– takılan ad. (ç.n.)

sahip *Beagle* kitabının yerini alabilirdi. Onun menkıbesi varoluşu bir atımlık barutun kaldığı bir çaba, bir ayakta kalma ve üreme mücadelesi şeklinde tasvir ediyordu. Ölümle yüz yüze geldiğinizde, salt kusurlu bir şekilde farklılaştığınız için evrimsel çıkmaz sokağın sonuna dayanmış bir canlı türü olduğunuza kanaat getirmeniz sizi pek teselli etmez. Nitekim –bütün bir geçmişin birbirine harfi harfine sperm ve kanla yapıştığı– *Beagle* kitabı bir ölüm ölüm üstüne, sürekli adaptasyon ve başarısızlık hikâyesini resmederken, *İncil* ebedi bir mutlu hayat vaat ediyordu.

En uygunun yerine *en masumun* ayakta kalışı.

Janti Tweet'çi, sen söyle. Uykudan önce hangi yazarı okumayı tercih ederdin?

Bu gösterişsiz kilise cemaati en yeni edebi meraklarını tartışmak için haftalık kitap kulübü toplantıları dahi yapıyormuş. Kuzeyin bu basit sakinleri kitabı takdim etmek için genç bir erkek çocuğunu ileri sürmüşlerdi. Bu sevimli açık sarı saçlı çocuk, ninemle birlikte kiliseden ayrılırken derme çatma saflarının arasından tökezleyerek ileri atılmıştı. Önünde iki eliyle birden kavradığı söz konusu İncil kitabı vardı ve bu oğlan bezgin, on bir yaş gözlerime, yeni yıkanmış eski püskü giysilerine bürünmüş samimi biri, alnına inek sağacak ve benzer tarım emekçilerin babası olacak yazılmış ve önünde sonunda hak etmemiş sayılmayacak bir şekilde karanlıkta, gelecekteki muhtemel bir biçerdöver kazasına kurban gidip ölecek çapsız biri gibi görünüyordu. O, bir taşralı David Copperfield ve ben, dünyayı dolaşıp duran göz alıcı bir şıklık örneği, ikimiz de aynı körpe yaşta gibi gözüküyorduk. Kaba saba bir çiftçi karısı "Hadi, onu şu zavallı kıza ver Festus" diyerek, onu nasır tutmuş eliyle bana doğru itmişti.

Bu onun adıydı: Festus. Kitabı siyah eldivenli avuçlarıma yerleştirmişti.

Ona şıp diye abayı yakmamakla birlikte, Festus pekâlâ romantik ilgimi uyandırmıştı. Onun vücudundan benimkine, büyük ihtimalle tabiatı itibarıyla statik bir elektrik kıvılcımı atlamıştı.

Kıvılcım o kadar şiddetliydi ki, o ufacık şok, şık eldivenlerimin içine işlemişti. Hediyesini sade bir baş selamı ve minnettarlık mırıltısıyla kabul etmiştim. İç sıkıntısı yaşıyormuş numarası yaparak, yalandan ona doğru yığılmıştım. Düşüşümü onun yapılı çiftlik çocuğu kolları önlemişti. Kucaklaştığımızda Festus'un ergenlik öncesi kolları bedenimi çepeçevre sarmış, hassas kasık bölgelerimizin tam temasına ramak kalmış ama aramıza İncil kitabı girmişti.

Bir an için bana kuvvetlice sarılan Festus, "İncil size kuvvet verecektir, Mis Madison" diye fısıldamıştı.

Ve evet, Janti Tweet'çi, Festus incelikten yoksun bir ilkeldi, tırnak aralarına gömülü kalmış kanatlı hayvan gübresi kokuluydu ama bal gibi *kuvvet vermek* kelimesini kullanmıştı.

Aman Allah'ım. Eteklerim zil çalmıştı. Güçlü kuvvetli köylü delikanlıma soluk soluğa "*Au revoir*"[2] diyerek vedalaşmıştım. Duraksayıp gizlice kitabın adını kontrol etmiştim: " 'İncil' çalışmasında tekrar buluşuncaya kadar..."

Ateşli çocuk dudakları "Mükemmel kol saati..." diye fısıldamıştı.

Ve o andan itibaren genç çiftlik emekçisi beni parmağında oynatmıştı. Hemen yaratıcı zihnimi yormaya başlamış, onun geçimlik çiftçilik dünyasında cereyan eden romantik senaryolar üretmiştim. Birlikte, günlük ekmeğimizi kuzeyin kısır toprağından çıkaracak, aşkımız da bir Robert Frost şiirinin yalın özünü oluşturacaktı.

Minnie Nine, cenazeden sonra avunmak için elmalı tart ve rendelenmiş limon kabuklu Bundt[3] keki ve de kayısılı turta pişirmişti. Baharatlı kırıntı pastası, akçaağaç pekmezli eklerler, vişneli hamur tatlısı, şeftalili *cobbler*[4], armutlu *Betty*[5], kuru

2. Fransızca "yeniden görüşünceye kadar" anlamına gelen, ayrılırken kullanılan bir iyi dilek kelimesi. (ç.n.)
3. Delikli kek kalıbıyla yapılan tatlıların genel adı. (ç.n.)
4. *Grunt* veya *slump* denilen hamur tatlısına benzer bir meyveli pasta. (ç.n.)
5. *Cobbler*'a benzer ancak hamur yerine ekmek kırıntısı kullanılarak yapılan bir meyveli tatlı. (ç.n.)

üzümlü *slump*, hindistancevizli gevrek, cevizli *pandowdy*,[6] tarçınlı *buckle*[7], erikli *trifle*[8] ve fındıklı *fool*[9] da yapmıştı. Tabaklara pikan cevizli kurabiyeler yığmıştı. Tabak tabak zencefilli çörek ve şekerli galeta hazırlamıştı. Çörekleri şekerli karışımlarla, *donut*'ları jöleyle kaplamakla meşgulken, eskiden olduğundan daha fazla bir dul gibi hareket etmiyordu. İki insanın ilk on dakikadan sonra evli kalabilmek için müzakere ettikleri çetrefilli anlaşmaları hiçbir zaman bilemezsiniz. Belki Dede'nin kavşak adası antikalıklarından haberdardı. Bana gelince, salondaki rafta Jack London kitabını bulup onu bir tabak çörekle birlikte yatak odama götürmüş ve şempanze embriyolarını dört gözle bekleyerek okumuştum. Romanın ortalarına doğru iki insanın birbirine anlatmadıklarının dürüstlükten daha güçlü bir bağ meydana getirdiğine karar vermiştim.

Nine'nin çilekli çörekleri beni baştan çıkarıyor, doğruyu söylememi engelliyorlardı. Belki de çöreklerle yalanlarımın kefaretini ödüyordum. Ninemin çiftliğinde ancak bir sonraki ağaç kadar uzağı görebiliyordunuz. Bu gelecek üzerine düşünmeyi zorlaştırıyordu. Herhangi bir geleceği.

Sadece dedemin cenazesinin kaldırıldığı gün değil, ertesi gün de değil, *o* günden sonraki gün de değil, cenazenin üzerinden bir hafta geçtikten sonra bile hâlâ yemeye devam ediyordum. Minnie Nine'mse yumurta kırıyor, bir karton kutudan süt boşaltıyor, buzdolabından çıkardığı bir tabaktaki sarı tereyağından dikdörtgen bir parça kesiyordu. Un serpiyordu. Öksürüyordu. Kaşıkla şeker koyuyordu. Öksürüyordu. Bana yemek yapmak için gereken bütün o korkunç şeyleri gösteriyordu: bitkisel yağ, maya, vanilya esansı. Bir keresinde fırının ısısını ayarlayıp, *muffin* tepsilerine kepçeyle köpüklü bulamaç boşaltmış, öksürükler arasında ağzından "Annen senin yaşındayken eve sürekli başı bitlenmiş halde gelirdi..." kelimeleri dökülmüştü.

6. Genellikle elmayla yapılan, ancak hamur parçalarının en üstte koyulup pişirme sırasında gevrek hale geldiği bir tatlı. (ç.n.)
7. Bir meyveli kek türü. (ç.n.)
8. Pandispanya hamuruyla yapılan meyveli tatlı. (ç.n.)
9. Bol kremalı bir meyve tatlısı. (ç.n.)

Minnie Nine bir taraftan yemek pişiriyor, bir taraftan da arkada kalan hayatının ayrıntılarını yemek malzemeleriymişçesine sayıp döküyordu: Örneğin annemin nasıl yatağını ıslattığını, bir keresinde nasıl kedi kakası yediğini ve Nine'nin nasıl kıçından spagetti uzunluğunda bir şeridi çekip çıkardığını. Bu imge bile iştahımı kesmemişti.

Durmadan –uzun uzun– konuşmuş, annenim nasıl bir piyango bileti alıp can attığı sinema oyunculuğu avansı olacak o ikramiyeyi kazandığını anlatmıştı.

Şiltemle somya arasına tıktığım *Beagle* kitabı geceleyin uyumamı imkânsızlaştırıyordu. Kitabın çıkıntısı belkemiğime saplanmış vaziyette ve bölge başsavcısının bir arama emrini yerine getirmek üzere yatak odamın kapısını çalacağından emin halde gözümü kırpmadan yatıyordum. Detektifler beni kabak gibi bir ampulün altında acımasızca sorgulayacak, dedemin cansız sosisinde izi kalmış, ayna yazısıyla tersten yazılmış birkaç kelime bulduklarını ileri süreceklerdi. O kelimelerin cinayet aletinden bulaştığı veya aktarıldığı aşikârdı. O kelimeler bir sanığa hüküm giydirmek için ihtiyaç duydukları parmak izleriydi. Tersten yazılmış kelimeler *Wollaston*, *alacık*, *guanako*, *Goeree*, *Yamanalar*, *iskorbüt* ve en aleyhte olan *Beagle*'ı kapsayacaktı. Bir takım polis gorili yatak odasının altını üstüne getirecek ve zula edilmiş kitabı bulacaktı.

Uyuyakaldığım nadir durumlardaysa ölü Ben Dede'm odaya bir seyyar sosisli sandviç satıcısının çekçeğini sürüyor ve bana *sauerkraut*'a[10] batırılmış haşlanmış *kielbasa*'lar[11] ikram ediyordu. Ya da *marinara*[12] sosuyla kaplanmış bir tabak kaynar kedi kakası şeridi.

Bir gün bir kâbus görmüş kadar korku duymuştum. Ninem kirli çamaşırları bölümlerken, elinde mavi bir şey taşıyarak mutfağa girmişti. Mutfak masasında oturmuş, *cheesecake* yiyordum.

10. Tuzlanarak hazırlanan lahana turşusu. (ç.n.)
11. Kökeninin külbastı kelimesiyle aynı olduğu ileri sürülen islenmiş baharatlı bir Polonya sosisi. (ç.n.)
12. Domatesli bir İtalyan sosu. (ç.n.)

Öyle bir *dilim cheesecake* değil –lokmalar ağzımda da büyümüyordu, adeta bir çatalla bir *cheesecake* okyanusunun bir ucundan bir ucuna kürek çekiyor, hızlı hızlı boğazıma indiriyordum. İncil kitabı mutfak masasının üstünde açık duruyordu. Mavi şambri gömleğimi onun ellerinde tomarlanmış halde görünce, hem okumayı hem de çiğnemeyi ve yalayıp yutmayı bırakmıştım. Hatta öğürmemek için kendimi zor tutmuştum.

Hoş, aslında yiyeceğimi pek çiğnediğim söylenemezdi. Yeme şeklim daha çok kusmanın tersiydi.

Kurumuş esrarengiz balgam serpintileri, sıradaki havada asılı kalan bir çatal dolusu *cheesecake* kadar yakın bir şekilde, yüzüme doğrultulmuştu. Ninem donuk ve art niyetsiz bir suratla "Yağmur damlaları mı?" diye sormuştu. Öksürükler arasında ağzından "Bu ne tür bir pislik hatırlıyor musun? Nasıl bir ön işlemden geçireceğimi anlamam lazım da" kelimeleri dökülmüştü.

Birincisi, gerçekten bildiğimden emin değildim. İkincisi, onun bilmek istemeyeceğinden emindim. Lezzetli *cheesecake*'imi çaktırmadan sarıya çalan küflü lekelerden uzaklaştırarak, "Dijon hardalı" demiştim.

Dehşete düşmüştüm. Ninem buruşuk kumaşı yüzüne yaklaştırıp bütün dikkatiyle bakmıştı. Kurumuş bir beneği tırnağıyla kazıdıktan sonra, "Bana hiç de hardal kokusu gibi gelmiyor..." demişti. Kazınmış benek toz zerreleriymişçesine yavaş yavaş aşağıya yağmıştı. Parçacıkların bir kısmı çatalıma isabet etmişti. Hatta henüz bitmemiş bir tepsi *cheesecake*'in üstüne de. Minnie Nine lekeli gömleği yüzüne daha bir yaklaştırmış ve tadına bakmak için dilinin ucunu ona doğru uzatmıştı.

"Hardal değil!" diye bağırmıştım. Çatalım tangırdayarak mutfak zeminine çarpmıştı. O kadar hızla ayağa kalmıştım ki, krom sandalyem dingildeyip arkamdan yere devrilmişti. Bu sefer sakince, "Hardal değil" demiştim.

Dili sağ salim ağzının içine çekilmiş halde gözlerini bana dikmişti.

"Aksırık" demiştim.

"Aksırık mı?" diye sormuştu.

Aksırırken ağzımı kapamak istedim ama elimin altında kâğıt mendil yoktu, dolayısıyla gömleğimi kullanmaya mecbur kalmıştım açıklamasında bulunmuştum.

Şaşkınlıktan fal taşı gibi açtığı gözleriyle, Galápagos takımadaları misali kaskatı kesilmiş kalıntıların büyükçe olanlarını incelemişti. Sanki sigaranın yol açtığı tüyler ürpertici göğüs rahatsızlığından ölmeye yüz tutan benmişçesine, "Yani bunların hepsi senin kurumuş sümüklerin mi?" diye sormuştu.

Omuz silkmiştim. Umursamaktan vazgeçmiştim. Onu incitmediği sürece beni pis, mide bulandırıcı bir hayvan yerine koymasına ses çıkarmayacaktım. On bir yaşındaydım ve damızlık bir dişi domuz gibi şişiyordum.

Sanki üstüne gelmiş gibi, öksürmüş ve öksürmüş ve de öksürmeye devam etmişti. Kulaklarına kadar kızarmıştı. Kıpkırmızı kesilen yüzünü hâlâ elinde tuttuğu mavi gömleğin arkasına saklamıştı. Ben Dede'nin boğazını epey derinlerdeki tütün tüküğünden temizlemesi gibi hırıldayarak öksürüyordu. Boynundaki damarlar Darwin'in haritalarını çizdiği akarsu ağları gibi dışarı fırlamıştı. O kadar kötü öksürüklerdi ki, ikimiz de çoktan kurumuş balgam lekelerini bir güzel parlak kırmızıya boyadığını fark ettiğimiz halde bir türlü kesememişti.

Sosis sıvısı, akciğer kanı derken iki arada bir derede kalan şambri gömleğin artık iflah olmayacağını tahmin edebiliyordum.

Şunu anlamıştım: Birini kurtarmak istiyorsan asla geç değildir. Aynı zamanda hep geç kalırsın. Zaten ne ölçüde bir değişikliğe yol açma imkânın vardır ki? Dolayısıyla nineme torununun bir yalancı ve kocasının ters ilişki kuran bir cinsel sapık olduğunu ve de film yıldızı öz kızının onu pek sevmediğini ilan etmek yerine, tamı tamına bütün dünyanın en iyi yer fıstığı ezmeli *cheesecake*'ini yaptığını söylemiştim. Ve boş tabağımı ona doğru kaldırıp bir porsiyon daha rica etmiştim.

21 Aralık, 9.33, CST

ELVEDA DEMEYE GÜN SAYARKEN

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Gecenin ilerlemiş saatlerinde, kuzeydeki yatağımdayken, bir kere daha doğa bilimciliğe soyunmuştum. Uykuya dalmak üzereyken tırnaklarımın arasından şekerimsi bir tat alıp, gözlerimi karanlığın tavan olduğunu bildiğim yönüne doğru dikmiştim. Ve dinlemiştim. Dinlemiş ve saymıştım. Öksürük sesi sayesinde ninemin bulunduğu yeri –mutfak, salon, onun yatak odası– daima tahmin edebiliyordum. Bu ses bir kuşun düzenli aralıklarla ötüşü gibiydi ama hem güven verici hem de dehşete düşürücüydü. O öksürme. O öksürükler. Bunlar aynı zamanda hâlâ yaşadığının olduğu kadar sonsuza kadar öksüremeyeceğinin de kanıtı yerine geçiyorlardı. Geceleri her bir öksürük sesine, her bir kuru öksürük ve hırıltı salvosuna tutunmayı ve bu sesle huzur bulmayı öğrenmiştim. *Beagle* kitabının beni sırtımdan hançerleyen sert çıkıntısı rağmen, önüne sonunda İncil kitabı göğsümün üstünde açık halde uyuyakalabiliyordum.

Nasıl insanlar şimşekle gök gürültüsü arasındaki saniyeleri sayarsa, ben de öksürükler arasındaki saniyeleri sayıyordum.

Bir-timsah, iki-timsah, üç-timsah[1]. Ne kadar uzun sayarsam Minnie Nine'nin de kendini o ölçüde iyi hissedeceğini bekliyordum. Hiç değilse uyuyakalacağını umuyordum. Dokuz-timsaha kadar çıkabilirsem topu topu akciğer üşütmesinden muzdarip olduğu düşüncesiyle teselli bulacaktım. Belki de bronşit ama tedavi edilebilir bir şey diye avunacaktım. Yirmi-timsaha vardığımda içim geçecek; kâbuslarımdaki ölmüş, yarı çıplak Ben Dede'nin kanlı elleriyle battaniyelerimi çekiştirdiğini görecektim. Ne var ki öksürükler, tıkanmalar ve soluk kesilmeleri yeniden ortaya çıkıyordu. Hem de o kadar çabucak ki, araya tek bir timsah bile sığdıramıyordum.

Yatakta parmaklarımı emerek üstündekileri silip süpürmüştüm. Ninemle birlikte gün boyu patlamış mısır topları yapmakla meşguldüm ve bütün evi patlamış mısır kokusu sarmıştı. Ertesi günün Cadılar Bayramı olduğunu söylemiş miydim? Eh peki, söz konusu gece Cadılar Bayramı'ndan bir öncekiydi ve şaka mı şeker mi diye kapı kapı dolaşanlara dağıtmak üzere patlamış mısır topları hazırlıyorduk. Denizaşırı ülkelerdeki merdiven altı emekçileri gibi, patlamış mısırları mısır şurubu ve portakal rengi renklendiriciyle birleştirip ardından da yumru yumru minyatür bal kabakları yapmak için mısırları yağlı ellerimizle şekillendirdik. Üçgen darı şekerlerini yassılttık; bunları portakal renkli, oyuk gözlü ve vampir dişli *Jack-o'*-fenerlerine[2] dönüştürdük. Ambalaja gelince, onları yağlı kâğıtla sarmıştık.

Ve bütün Cadılar Bayramı ikramlarının içine gizlice bol miktardaki, kullanılmamış cenaze töreni stokumdan Xanax koyduğumu dile getirmiş miydim? *Şey, ziyan etme...* diye akıl yürütmüştüm.

Ninemin yatak odasından bir öksürük sesi gelmiş ve saymıştım: *Bir-timsah... iki-timsah...* Ancak bir sonraki öksürük sesi çok hızlı çıkmış, yetişememiştim. Darwin'e has bir yansızlıkla öksürükleri özelliklerine göre sınıflamaya başlamıştım. Bazıları kulak

1. Saniyeleri doğru saymak için kullanılan bir yöntem. Bazen "timsah" yerine "Mississippi" kelimesi kullanılır. (ç.n.)
2. Cadılar Bayramı'nda içi oyularak yapılan titrek ışıklı balkabağı feneri. (ç.n.)

tırmalıyordu. Diğerleri gurulduyordu. Üçüncü bir tipse soluk soluğa bir tıslama türüyle aynı kapıya çıkıyordu. Bu nefes almayı öğrenen bir bebeğin ilk öksürüğü kadar, ayağını sürüyen birinin zayıf bir son nefesi de olabilirdi.

Yatağımda uzanmış, kulağımı açmıştım. Parmak uçlarımın tadı, yağ sürülmüş, şurupla sıvanmış krep gibiydi. Son öksürük sesi gelip bir yenisi sil baştan saymama yol açıncaya kadar, *bir-Mississippi... iki- Mississippi... üç- Mississippi...* diye sıralamıştım.

Ebeveynim ne Noel'i ne Hamursuz'u ne de Paskalya'yı kutlarlardı ama Cadılar Bayramı'nı kutlama şekilleri hiçe saydıkları bir milyon bayramın yerini tutuyordu. Anneciğime göre bu özellikle bürünülen kılıklar ve takınılan alternatif bir arketipe özgü tavırlarla ilgiliydi falan filan. Babacığımın konu hakkındaki düşünceleri daha da sıkıcıydı. Güç hiyerarşisinin tepetakla edilmesiyle boyun eğdirilmiş çocukların hüküm süren yetişkin hegemonyasından haraç almak için haydut kılığına sokulmaları diye kafa ütülerdi. Beni Simone de Beauvoir kılığına sokar, işyerinde cinsiyet eşitliği ve Hershey çubuklarından birkaç lokmacık almak için el açmak üzere, Paris'teki Ritz otelinin etrafında bir aşağı bir yukarı gezdirirlerdi. Ne var ki aslında amaçları kendi siyasi dirayetlerini gözler önüne sermekti. Bir keresinde beni Martin Luther gibi giydirmişlerdi. Karşılaştığım herkes bu kılık kıyafetimle Bella Abzug rolüne soyunup soyunmadığımı sormuştu. Yetişkinler, yuh!

Kuzeydeki yatağıma o kadar uzun bir süre öksürük sesi gelmemişti ki, on altı-timsaha kadar saymış ve iki yapış yapış parmağımı yatak örtüsünün altında çaprazlamış, talihimin yaver gitmesini dilemiştim. O sene Charles Darwin kılığına girmeyi şöyle bir aklımdan geçirmiştim ama bu sıkıcı kayıp halka yöresindeki her dağ köylüsünün giriş sundurmasında meramımı anlatmaya da gönlüm yoktu.

Yirmi dokuz-timsahı bulmuştum. Otuz dört-timsaha varmıştım.

Yatak odasının kapısı sessizce açılıvermiş ve çelimsiz bir el koridordaki gölgelerin içinden bana doğru uzanmıştı. Kuruyup

bir deri bir kemik kalmış bir figür odanın içine doğru ağır ağır ilerliyordu. Pis pis bakan bir kurukafadan ibaret yüzü tütün çiğnemekten sararmış tükürüğe batmıştı. Peşinden heyulalara has zincirler yerine gümüşten bir kemer tokası sürüklüyordu. Kemikli ellerinden birini ileriye uzatmış; bana sosisli sandviç ekmeğine yerleştirilmiş, uzun, kurumuş bir köpek kakası sunuyordu. Kaka kütüğü altın rengi Dijon hardalı kıvrımlarıyla süslenmişti. Söz konusu aynı hilkat garibesini veya değişik bir versiyonunu her gece görüyordum ve bu bana son günlerde hayra alamet gibi geliyordu çünkü nihayet uykuya daldığımı ifade ediyordu. Artık saymama gerek yoktu. Kâbus görüyordum ama kendimden geçmiştim. Demek ki ninem de uyuyakalmıştı.

Bir zamanlar annemin olan yatak sağlamlık ve yumuşaklık hissi veriyordu. Ninem çarşafları o gün değiştirmiş ve güneşli bir öğleden sonrasını çamaşır ipinde asılı geçirdiklerinden temiz ve taze kokuyorlardı. Batan hiçbir şey yoktu.

Ben Dede'min kadavrası, zemini bir ucundan bir ucuna, gabardin pantolonu ayak bilekleri etrafında tomarlanmış halde, zikzaklar çizerek katetmişti. Sırıtık kurukafa "Seni cani seni!" diye fısıldamıştı. Ve ceset sürünerek yaklaşırken arkasında zemine sıvaşan bir kan izi bırakmıştı.

Batan hiçbir şey yoktu.

Kafama öksürük kadar hızlıca bir şey dank etmişti: *Beagle* kitabı. Onu, yani canımı acıtan çıkıntısını hissedemiyordum. Ölü dedemin sırıtkan heyulası gözden kaybolmuştu. Ben de uyanıktım. Battaniyelerin altından debelenerek çıktığımda yerde hiç kan bulamamıştım. Kapı kapalıydı. İki kolumu birden, omuzlarıma kadar, şiltenin altına daldırmış ve dört bir tarafını yoklamıştım. Kitaptan eser kalmamıştı. Yatağın etrafında emekleyip şilteyle somyanın arasındaki her yeri el yordamıyla aradım. Kitabın bir türlü izine rastlamamıştım. Bu en kötü kâbusumdan öte bir kâbustu. Yatağın yanında diz çöküp hâlâ uyuyor ve rüya görüyor olmam için dua etmiştim. Hoş, o zamanlar Tanrı'ya inandığım pek söylenemez ama anneciğimi bir keresinde bir

filmde dini bütün bir rahibeyi canlandırırken görmüştüm. Ve bu karakter filmin yarı zamanını dizlerinin üstünde kenetlediği ellerine talepler mırıldanarak geçirmişti.

Yalandan duam bir fayda etmeyince, parmak uçlarıma basarak odamdan çıkıp koridor boyunca ilerlemiş ve salondaki kitaplığa yönelmiştim. Parmaklarımı loş ışıkta bir kitap sırtından ötekine gezdirmiştim. İşte oradaydı: *The Voyage of the Beagle.* Gerisingeri onu ilk bulduğum yerine koyulmuştu. Diğer kitapların tekrardan dimdik durmasına yol açıyordu. Sanki asla hiçbir şey olmamış gibiydi. Her şey aynı görünüyordu. Adeta geçen haftaların her ürpertici ayrıntısı bir rüyada meydana gelmişti. Belki de bu yüzden onu raftan çekemiyordum. Çünkü onu açıp kanlı sosis şeklindeki gerçekle karşılaşmak istemiyordum. Çünkü ninemin de aynı gizli gerçeği bir ihtimal açığa çıkardığını düşünmeyi canım çekmiyordu.

Dünya gece yarısı Cadılar Bayramı'na girinceye kadar karanlık salonda durup *Yedi yüz sekiz-timsah, yedi yüz dokuz-Mississippi...* diye saymıştım. Elim kitapla aramda o kadar uzun bir süre havada asılı kalmıştı ki, omzum ağrımıştı. Elim dedemin çürüyen eli gibi ileri uzanmıştı. Parmaklarım gıda renklendiricisi yüzünden portakal rengine dönmüştü; portakal rengi gölgelerin içinde koyu kırmızı gibi görünüyordu.

Bu şekilde saymaya devam etmiş, bir şey büyüyü bozuncaya kadar gerçeğe el sürmemiştim. Ninem öksürmüştü. İnsanın yüreğini ferahlatan, o korkunç ses yatak odasından gelmişti. Üst üste binen hayatla ölümün kanıtı öksürükler o kadar aralıksızdılar ki saymaktan vazgeçmiştim. Kitabı bırakıp yatağa dönmüştüm.

21 Aralık, 9.35, CST

CADILAR BAYRAMI

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Sonbaharı bir trajediye dönüştüren tek şey yazın ilelebet süreceği beklentisidir. Yaz yazdır. Sonbahar sonbahardır. Ne de büyükanneler sonsuzluğa kadar dayanır. Ninem, Cadılar Bayramı'nda bavullarımı odamdaki yatağın üstünde açmış ve bütün günü eşyalarımı içlerine yerleştirmekle geçirmişti. Ertesi gün, yani Kasım'da bir araba beni Boston'a götürmek, oradan da jetle New York'a, jetle Kahire'ye, jetle Tokyo'ya, hayatımın geri kalan bölümünde hep yolculuk etmem için almaya gelecekti. Giysilerimi toplarken aklıma hayatımın eve doğru, Mazatlán'dan Madrid'e oradan da Miami'ye, bitmez tükenmez bir yolculukla geçtiği ama asla oraya varamadığım gelmişti.

Ninem iç çamaşırlarımı ütüleyip katlarken, "Annen senin yaşındayken, burnunu karıştırır ve parmaklarını koltukların altına sürerek temizlerdi. Ayak tırnaklarını yerdi. Kitapların içine yazardı..." diye sayıp dökmüştü.

Sıkıcı kuzeyde geçirdiğim o yaz, tek bir yerde oyalandığım en uzun zaman dilimiydi. Bir bakıma zamanda geri gidip annemin

çocukluğunu yaşamıştım. Anneciğimin neden çılgına dönüp kendini bu kadar alelacele sokağa, herkesle tanışmak ve her şeyi yanlış yapmaya koyulmak için dış dünyaya attığını kavrayabilmiştim.

Yarı yarıya dolmuş bavullarımdan gözümü ayırmayıp, "*Nereye* yazmıştı?" diye sormuştum.

Ninem çamaşır ipinden yeni yıkanmış eşyamı toplarken tekrarlamıştı: "Annen kitapların içine yazardı."

Kurşun Kalem ve Mavi Tükenmez Kalem. Eğrelti otları ve kekik ve de güllerin taç yaprakları.

Hayır, Janti Tweet'çi. Meni-hasarlı şambri gömleğimin akıbeti hakkında bilgi edinmedim.

Patterson çiçek toplamaya başla diyor...

Leonard bir miktar çiçek toplamamı istiyor...

Bunların hepsi benim yaşımdayken annemle ninemin düşünceleriymiş. Ninemi bir aynadaki kendi yansımamı inceliyormuşçasına dikkatle incelemiştim. Çünkü onda benim burnum, benim gelecekteki burnum vardı. Uylukları benim uyluklarımdı. Yürürken nasıl kamburu çıkıyorsa bir gün ben de öyle yürüyecektim. Kulağı tırmalayan ve aralıksız öksürüğü bile muhtemelen edindiğim mirasın parçası olacaktı. Ellerindeki yaşlılık lekelerinden günün birinde kendiminkilerde de bulacaktım. Bu o kadar imkânsız bir göreve benziyordu ki: Yani yaşlanmak. Bütün o kırışıkları hangi hal ve şartta edinmeyi becereceğimi düşünmek beni korkutuyordu.

Ninem kayıp çay kavanozunu hiç sormamıştı. Sürekli ikinci en iyi gözlüğümü taktığım da dikkatini çekmemişti. Ve buna karşılık ben eskiden hiçbir şey yemezken artık her şeyi gövdeme indirir olmuştum. Toulouse'daki aşçılar ilk krep her zaman "*pour le chat*" derler. Yani kediler içindir. İlk krep daima kusurludur; yanmış veya parçalanmıştır. Dolayısıyla bunu kedinin yemesine ses çıkarmazlar. Her nasılsa ninemin kusurları karşısında ben de aynı şeyi yapabileceğime karar vermiştim. O habire pişirip fırınladıkça ben de habire yiyordum. Kusurlarını onları yiyerek

temize çıkarabilecektim. Ve bu kusurları aklayamadığım takdirde de, onları pekâlâ kendi yüküm olarak kalçalarım etrafında taşıyabilirdim.

Her lokmayla birlikte korkumu içime gömüyor ve büyüyordum. Ve et bağlıyordum. Her bir ağız dolusu yiyecekle sıkıntı veren suçluluk duygumu bastırıyordum.

Beagle kitabı bana kaplumbağa yumurtalarını öğretmişti. İncil kitabıysa beni İsa Mesih hakkında aydınlatmıştı. Ve İsa Mesih yararsız hayırsever ebeveynime karşı mücadelemde edinebileceğim gelmiş geçmiş en önemli müttefik gibi gözüküyordu. Bu geçirdiğim amma da yazdı ha. Tombullaşmıştım... fıçı gibi olmuştum... adamakıllı korkunç aslında. Ve okumayı sevmeye başlamıştım. Ve cinayet işlemiştim. Büyükbabamı öldürmüştüm. Ve ketumiyeti öğrenmiştim.

Evet, o zamanlar belki on bir yaşında ve gizli bir büyükbaba katili, kuzey-gıcığı, pasif-agresif bir züppeydim ama *ketumiyet* ne demek öğrenmiştim. O yaz ketumiyeti ve ihtiyatı ve de sabrı öğrenmiştim: Sabık-hippi, sabık-punk, sabık-her şey olan ebeveynimin asla kazanamayacakları nitelikleri.

Cadılar Bayramı günü ninemin parmak uçlarına basarak sinsice dolaşmasını gizlice izlerken çıtını çıkarmamıştım. Kitaplığa sessizce sokulup, duvar dolusu kitabın içinden asla gözüme çarpmayan bir kitabı çıkardığında, salondaki kanepede yalandan şekerleme yapıyordum. Minnie Nine bavullarını hazırladığı yere dönerken, önlüğünün kıvrımları arasına sakladığı kitabı da götürmüştü.

Muazzam bir irade gücü sergileyerek, o gece şaka mı şeker mi diye kapı kapı dolaşacaklar için hazırladığımız bir sepet dolusu portakal rengi patlamış mısır topunu yememiştim.

Ninem gözünü ondan ayırdığında, doldurmakla meşgul olduğu bavulu dikizlemiştim. Düzgün bir şekilde katlanmış kazakların altında derinlerde saklı o kitap vardı. Jane Austen'ın *İkna* adlı romanı. Kısacık ömrümün geri kalanında üstüne titreyeceğim bir kitap.

Güneş sıkıcı kuzeydeki son günümün üstüne batarken, akşam karanlığının içinden yalpalaya yalpalaya bir dizi heyula çıkmıştı. İskeletler belirmişti. Hayaletler görünmüştü. Ellerindeki yastık kılıfları ve kâğıt alışveriş poşetleriyle gelmişlerdi. Gölgelerin arasından sıyrılıp vücut bulmuşlardı. Temizlik yüzü görmemiş suratlarına mezarlığın toz toprağı bulaşmış, giysileri lime lime olmuştu. Ellerine kan sıvaşmış bu zombi ve kurt adamlar, ninemle birlikte durduğumuz çiftlik evinin ön kapı ağzına doğru sendeleyerek yürümüşlerdi.

Bu yalpalayan, bir sağa bir sola eğilen cesetler, "Şaka mı şeker mi?" diye bağırmışlardı. Ve ninem onlara iki eliyle birden önünde tuttuğu büyükçe bir seledeki patlamış mısırdan balkabaklarını ikram etmişti. Ardından bir öksürük gelip çatmıştı. Daha iki timsah bile geçmeden gene öksürmüştü. Sepeti bana verip yüzünü örtmek için önlüğünü kaldırmıştı. Heyulalar portakal renkli topları didiklerken, salona dönüp kanepeye yerleşmişti. Güçlükle nefes alıyor soluklanmaya çalışıyordu. Kollarımdaki sepetse hafifledikçe hafifliyordu.

Hortlakların bu ilk dalgasının içinde açık sarı saçlı bir melek vardı, huzur dolu yüzü fırından henüz çıkmış ekmek kadar yumuşak görünen bir oğlan çocuğu. Hafif çilli bir *brioche*[1]. Sarı kâkülü alnından aşağıya tereyağı eriyip akıyormuşçasına uçuk sarı bir ışık saçıyordu. Yapma kanatlar sırtına bir demet kaba sicimle bağlanmıştı ama kanatların beyaz boyalı mukavvası kat kat, gayet özenli bir şekilde, yörede yetişen bir çiftlik avlusu kazının işe yaramaz tüyleriyle kaplanmıştı. Meleksi ellerinde üç telli kaba bir lir taşıyordu ve "Şaka mı şeker mi, Mis Madison?" derken bunu da tıngırdatmıştı. Elinde zaten kırmızı meyankökü şekerlemeleriyle jöle ayıcıklardan geçilmeyen bir yastık kılıfı tutuyordu. "İncil, yasa büründüğünüz günlerde size yardımcı oldu mu?"

Sundurmada önümde duran Dede'nin cenazesinde karşılaştığım pejmürde kılıklı gençti. Bana göre David Copperfield'ın

1. Bir tür Fransız ekmeği, tatlı çörek. (ç.n.)

kuzeyli versiyonu. Daha önce yaşadığım gibi, bedenimin onunkini çağırdığını hissetmiştim. Bunun üzerine, ninemin evindeki o son gecemde, on bir yaşındaki benliğimle ona yapışmak için yanıp tutuşmuştum ancak bu bedensel itkiye, ona "Patlamış mısır topu ister misin?" diyerek gem vurmuştum. İlave bir baştan çıkarıcı olarak da "İçleri Xanax'la dolu" diye fısıldamıştım. Aklı karışmış gibi görünüyordu. Bu yüzden ek bir açıklama yapmıştım: "Bu bir ilaç. Bir Eski Ahit kralı değil" Sesime ciddiyet vererek, "Sakın zirai makineleri bu patlamış mısır topunun etkisi altındayken kullanma" demiştim.

Taşralı âşığım birkaç tane birden almaktan kaçınmamıştı. Tatlı Xanax'ı iştahla dişlemiş, yazı nasıl geçirdiğimi sormak için kısa bir süre oyalanmıştı. İncil kitabını ele almıştık. Sonunda bana iyi geceler dilemiş ve izin isteyip ayrılmıştı.

CanuckAIDSemily'ye cevaben, hayır, e-posta adresini almamıştım. Daha doğrusu bir adresi olduğundan da şüpheliyim. Gene de tozlu taşra yollarına düzüldüğünde ve tüylü kanatları uzaklaşıp gitgide ufaldıkça, "Festus, değil mi? Adın Festus ha?" diye seslenmiştim.

Arkasına bakmadan, arpını başının üstünden sallayarak neşeli bir selam göndermişti. Ve bu veda jestiyle gözden kaybolmuştu.

Minnie Nine'm öksürükler arasında ağzından dökülen kelimelerle, "Endişelenme, Minik Tatlım." demişti. Öksürük sesi kanepeden gelmişti. "Her şey yoluna girecek."

Ve o güne kadar ki en büyük yanıltmacası için onu affetmiştim.

Akşam karanlığı çöken sundurmada tek başına dikiliyordum. Ninem bu nedenle gelen yeni birini göremiyordu: Bu hırpani kılıklı bir figürüydü. Sundurmanın dibinde sıska bir ihtiyar duruyordu. Elmacık kemikleri ve çenesi, insanların zincir testerelerle yontup kuzeydeki benzin istasyonlarına bitişik ot bürümüş boş alanlarda sattıkları heykeller kadar keskindi. En berbat kâbusum gerçekleşmişti. Ben Dede sundurma ışığının belli belirsiz sınırın-

da duruyordu. Darmadağınık kır saçlarının arasından dik dik bakıyordu. Kanatlı ifritler ve cadılar etrafında cirit atıp merdivenleri tırmanırken dahi gözlerini benimkilerden ayırmamıştı.

İçimdeki doğa bilimci bunun imkânsızlığının farkındaydı. Ölüler dirilmezdi. Tesadüf bu ya, bazen hazırlıksız yakalandığımız bir doğal görüngü baş gösterir. Bu durumda doğa bilimcinin görevi söz konusu oluşumu dikkate alıp, bu ipe sapa gelmez olayın önünde sonunda bir anlam kazanacağı inancıyla tarifini kaydetmektir. Buna değiniyorum çünkü hemen arkadan alelacayip bir şey meydana gelmişti

Sırnaşık bir ses, "Patlamış mısır topları mı?" diye sormuştu.

Soru aklımı başıma getirmişti. Dizimin dibinde antik Mısır'dan bilmem kimin kılığına girmiş yeniyetme bir oğlan çocuğu dikiliyordu. Başıyla sepeti işaret ederek sormuştu: "Gene mi *patlamış mısır topları*? Ne menem bir yer ki burası?"

Tuvalet giyip peruk takmış bir Eski Rejim dönemi Marie Antoinette'i merdivenleri çıkıp "Evet ya, nedir bu patlamış mısır topları düşkünlüğü?" diye diretmişti. Ayaklarına çakma Manolo Blahnik'ler geçirmiş ve çakma bir Coach çanta taşıyordu.

Mısırlının beraberinde bir de Romalı lejyoner vardı... ve bu yanağına çengelli iğne saplamış Sid Vicious[2] kılıklı bir punk'tı... Dördü de hafiften kükürt ve duman kokuyordu. Punk'ın saçları çelik mavisine boyanmış ve Mohavklarınki gibi şekillendirilmişti. Siyah ojeli tırnaklarını sepete daldırmış ve patlamış mısırdan bir balkabağını kaldırıp, "Daha iyisi yok mu, Maddy?" demişti.

Elimin kenarıyla ağzımı perdeleyip, "Hepsinin içinde bir dolu Xanax var" diye fısıldamıştım.

Bu insanlar benim açımdan eloğluydu ama onlarla ilgili bir şey bana tanıdık geliyordu. Ancak *bilindik* değildiler. Daha çok *kaçınılmaz* gibiydiler.

Romalı lejyoner portakal renkli topları görür görmez yüzünü buruşturarak sormuştu: "Bunların Cehennem'de ne kadar etti-

2. Bir dönem Sex Pistols grubunun bas gitaristliğini yapan, Punk kültürü ikonlarından, Britanyalı bir müzisyen. (ç.n.)

ğinin farkında mısın?". Ardından da yumruk yaptığı elini alnına indirip, "Alo? Dünya Madison Spencer'ı arıyor... bunlar beş para etmez!" demişti.

Öfkeyle gruba "Sizi tanıyor muyum?" diye sormuştu.

Kız "Hayır" demişti. Gözkapaklarına mavi far sürmüştü. Tırnaklarında da çatlayan beyaz oje vardı. Kulak memelerinden görgüsüzlük ölçüsünde büyük façetalı kesilmiş kübik zirkonya küpeler sarkıyordu. "Bizi tanımıyorsun ama çok geçmeden tanıyacaksın. Dosyanı gördüm" diye devam etmişti. Gözlerini kol saatime dikerek sormuştu: "Saat kaç?"

Kolumu saatin on biri geçtiğini gösterecek kadar ona doğru çevirmiştim. Her iki cümle, hatta her iki kelime arasında kulağıma ninemin öksürüğü geliyordu. Ve tekrar bakıp korkuluk Dede'yi seçmeye çalıştığımda gittiğini fark etmiştim. Buhar olmuştu. Dört yeniyetmeden hiçbiri patlamış mısırdan balkabaklarını almamıştı. Bana arkalarını dönüp sundurma merdivenlerinden aşağıya doğru inmeye başladıklarında, "Bunun için biraz büyük değil misiniz?" diye sormuştum.

Öksürük kesilmişti.

Mısırlı yüzünü geri çevirmeden, "Sadece iki bin yıl kadar" diye haykırmıştı.

Punk rock'çı yumruğunu havada sallayıp işaret parmağıyla gökyüzünü göstererek bağırmıştı: "Unutma Maddy. Dünya Dünya'dır. Ölü de ölüdür" Gece karanlığına doğru yürürken, "İstediğin kadar sinirlen. Bu senin durumuna fayda etmeyecek." diye seslenmişti. Ve karanlığın içinde gözden kaybolurlarken sanki onlara bir başka figür daha katılmıştı. Bu yeni kimse Mother Hubbard stili pötikare elbisesini sarıp sarmalayan bir patiska önlük giymişti. Bu kadın öksürmeksizin sigara içiyordu. Punk onun dirseğine dokunmuştu. O da önlüğünün cebinden bir paket çekmiş ve sarsarak içinden punk'a bir izmarit çıkarmıştı. Çakmağını avucunun içinde çakıp şaklattığında, ufacık alevi bitkin yüzünü aydınlatmıştı. Dönüp bana el sallamıştı. Kafile yolda gözden kaybolmuş ve Cadılar Bayramı gecesine karışmıştı.

Sonunda salonun kapısından içeriye adımımı attığımda kanepenin üstünde kala kala sadece ninemin bedeni kalmıştı. En iyi taraflarından –gülüşünden, hikâyelerinden, hatta öksürüğünden– bir eser yoktu.

21 Aralık, 9.40, MST[1]

MENFUR ŞEY GÜÇLENİYOR

Yorumu Ekleyen: Hadesbrainiacleonard@aftrlife.hell

Büyük Platon önünde sonunda gelecek ahir zamanı Solon'dan öğrenmişti. Kıyamet günü mitosunu sırasıyla, Platon öğrencisi Ksenokrates'e, Ksenokrates öğrencisi Krantor'a, Krantor da Proklos'a öğretmişti. Daha sentetik polimerler var olmadan önce, şey-bebeğin ortaya çıkışıyla ilgili kehanette işte böyle bulunulmuştu.

Minicik insan salyası izleri hâlâ yapışık halde duruyor, yani şişirilmiş putumuzun üstünde. Çikolata ve ruj yağırından mürekkep bir savaş boyası sürmüş şey, polistiren ve polipropilen kıtalarını Los Angeles Limanı'nın sularında toparlıyor. Nitekim kadimlerin zihinlerinde canlandırdıkları öngörülerindeki gibi, kuzeyden Yukon Nehri ve Prens William Boğazı'ndan durmadan takviye kuvvetler gelecek.

Ve bir zamanlar azar azar, Puget Boğazı'na dökülen Skagit ve Nooksack nehirlerinin akıntısına kapılan Styrofoam yer fıstığı paketleri, bunlar şimdi şey-bebeği el üstünde tutmak üzere Pa-

1. Dağ Zaman Dilimi anlamına gelen *Mountain Standard Time* teriminin kısaltılmış hali. (ç.n.)

sifik Okyanusu'nda hazır bulunuyorlar. Somon ve gökkuşağı alabalıklarından daha kalıcı ve çok sayıdaki bu plastik elçiler, şey-bebeğin doğuşunu gözlemek için Long Beach kıyısının açıklarındaki ılık sularda buluşacaklar. Herhangi bir kuş veya balık sürüsünden katbekat kalabalık bu nesneler, yoğun bir plastik tanecikleri bulamacına dönüşecek şekilde güneşte kavrulup ufalanıyorlar. Bu granüller. Bu denizkızı gözyaşları. Floropolimerler ve melamin-formaldehitler. Şey-bebeğin derisinin altında tecrit edilmiş halde bulunan karanlıktan pek de farklı olmayan, içten içe kaynayan bir besi yeri üretiyorlar.

Platon'a göre geçmişin eriyip gitmeyen kırıntıları ortadan kalkma vakitlerini böyle uzatırlar ve bu şekilde yekvücut halinde geleceği yaratırlar. Ve sonsuz küçük bir plastik zerresi Long Beach sahillerinden biraz uzaklarda şey-bebekle temas edip orada kalır, ona yapışır. Ve ikinci bir plastik zerresi daha yoğrulmuş surete tutunur. Öyle ki sonuçta bebek put bu tür zerrelerden meydana gelen bir tabakayla kaplanır. Ve bu ilk tabaka üstüne ikinci bir tabaka eklenmesine yol açar. Şey-bebek tabaka üstüne tabaka biriktirmeye başlar ve büyür. Ve bir bütün olarak hacmi arttıkça, daha fazla zerreyi kendine çeker, palazlanır. Bir şey-çocuk halini alır.

Platon plastiğin plastiği besleyeceğine dair işte böyle bir kehanette bulunmuştu. Derisinin üstüne bir deri tabakası daha eklenir. Bol bol meyve suyu kutusu ve tek kullanımlık çocuk beziyle beslenen sıradan şey menfur bir şeye dönüşmek üzere irileşir.

21 Aralık, 9.41, MST

AZİZE CAMİLLE: BİR TEORİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi, CanuckAIDSemily, "Hayaletler uyur mu?" diye soruyor. Hayır, bir doğaüstücü olarak deneyimlerim uyumadıklarını kanıtlıyor. Bu hava taşıtının yolcuları uyuklar veya Camille Spencer'ın oynadığı –annemden kurtuluş yoktur– çeşit çeşit filme göz gezdirirken hayalet benliğim blogumu güncelliyor. Metinlerimi kontrol ediyorum.

Ebeveynimin soyundukları yeni rolün, yani küresel dini liderliğin ne kadar ayrıntısına inersem, olayların seyrindeki bu beklenmedik değişikliğe, bu kutsal şeylere saygısızlığa o kadar az şaşıyorum. On yıl boyunca annemi çeşitli sinematik rollerde izledim: Kâh erimeye yüz tutan nükleer enerji santrallerinin aşırı ısınma nedenlerini incelerken Çin-sendromuyla[1] yerin dibine geçmiş... kâh bir Deep South[2] dokuma fabrikasının tehditkâr dokumacılarını örgütleme gayretlerine öfkelenen grev

1. Bir nükleer santral çekirdeğinin erime senaryosuna göre, erimenin durdurulamaması sonucu ABD'deki çekirdek dünyayı delip geçecek ve Çin'den çıkacaktır. (ç.n.)
2. ABD'nin "Pamuk Kuşağı" denilen bölgesindeki Georgia, Alabama, Mississippi, South Carolina ve Louisiana eyaletlerini kapsayan güney yöresi. (ç.n.)

kırıcı Pinkerton[3] kabadayıları tarafından baltalarla icabına bakılmış... kâh askeri-sanayi tesisleriyle ittifak eden Cumhuriyetçi zengin Hıristiyanlar tarafından kirletilen taban suyu yüzünden Erin Brockovich gibi zehre maruz kalmıştı. Havada olduğumuz şu anda bile çevremdeki jet yolcuları bir taraftan Alman kurdu polis köpekleri ve ırkçı Ku Klux Klan üyelerinin kusursuz göğsünü örten giysilerini parçalamalarını izlerken, bir taraftan da yer fıstığı çerezlerini çöpleniyorlar.

Onunki seyircinin iç arınmasını sağlamak üzere çekilen ıstırapla dolu bir kariyerdir. Bunlar ancak randevu gecelerinde izlenebilecek hafif filmlerdir. Hedef kitle mensupları sonsuzluğa kadar mutlu yaşasın diye binlerce defa ölüp ölüp dirilmiştir.

Delip geçen oklara ve yırtıcı kurt ısırıklarına rağmen, hep geri gelir... hem de gitgide daha büyüleyici bir halde. Korkunç bir şekilde can verdiğini izlediğimiz kadın, Cannes'daki kırmızı halı üstünde yeniden ortaya çıkar. Alexander McQueen marka gece kıyafeti içinde ilahi görünür. Ya da Lancôme kozmetiklerinin konuşmacısı olarak yeniden doğmuştur, elmasları göz kamaştırmakta, yüzünden sağlık fışkırmaktadır.

Anlatmak istediğim şu: Camille Spencer dünyamızdaki seküler bir şehide en yakın şeydir. O modern çağımızın kendini defalarca feda etmesi âdet haline gelmiş –Manevi Pusula'mızdan aşağı kalır yeri bulunmayan– azizesidir. O ve babacığım, tehlike altındaki türleri temelli ortadan kalkmaktan kurtaran, coğrafi sınır tanımayan salgın hastalıklara çare bulan bir neslin toplumsal vicdanıdır. Ebeveynim birden fazla ülkemizin dikkatini çekmedikçe ve bütün gelirleri gıda yardımına aktarılan liste başı bir şarkı kaydetmedikçe, kimsenin ruhu bir açlığın varlığını duymaz. Yıllarca bütün bir yerküre için neyin iyi neyin kötü olduğuna, cefa çektiğini ve her türlü amansız gaddarlığa dayandığını gördüğümüz bu kadın, işte o ve babam karar vermiştir. Hiçbir siyasi figür daha yüksek bir manevi otoriteye sahip değildir; dolayısıyla Camille ve Antonio Spencer din veya mezhep farkı

3. Bir özel güvenlik şirketi. (ç.n.)

gözetmeyen hayat tarzlarından vazgeçip eşi menendi bulunmayan bir imanı, yani Hödükçülüğü yürekten benimsediklerinde, üç milyar pusulasını şaşırmış agnostiğin de onların dizinin dibinden ayrılmamaya elleri mahkûmdu.

Dünyanın dikkatini çekmekten eteklerim zil çalıyordu çalmasına ama keşke bu düşüncesizce söylenen bir yalan yüzünden olmasaydı. Blogumun yeraltı dünyasındaki takipçileri Hades'te hayat şartlarının –hayat şartlarının? – hızla kötüleştiğini bildiriyorlar. Daha fazla küfür, daha fazla geğirme, daha fazla bayağılık çağrılarım hanidir gelen ruh sayısında yukarı yönlü kesintisiz bir kıpırdanmaya yol açıyormuş. CanuckAIDSemily'ye göre bu yakın zaman ölüleri Cennetlik olacakları beklentisiyle geliyorlarmış. Sadece hayal kırıklığına uğramıyorlarmış –ayrıca mimleniyorlarmış da! Herkes beni suçluyor. Herkes Cehennem'i boyluyor ve hepsi benden nefret edecek. Daha kötüsü hepsi el birliğiyle ebeveynime karşı nefret duyacak. Belki babacığım bunun üstesinden gelebilir ama anneciğim nefret edilmekten nefret edecek. O mükemmel saçlı, hayranlık uyandıran çırpı gibi bir kadın; nefretin hakkından gelebilecek donanıma kesinlikle sahip biri değil.

Bizimkilerin Japon zıpkınlarıyla veya garip bir nargile patlaması sonucu can verdiklerini, ardından da ifritlerce derilerinin yüzüldüğünü zihnimde canlandırmak gönlümü karartıyor çünkü onların gözünü ben boyadım.

Uçağımın küçük penceresinin dışındaki güneş kızarmış, yarı yarıya bulutlardan mürekkep bir döşeğin içine gömülmüş halde. Hiç melek yok. En azından benim görebileceğim meleklerden eser yok.

21 Aralık, 10.09, PST

BİR DOĞUM GÜNÜ ADAĞI

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bir doğaüstücünün işi hiç bitmez. Uçağım Calgary veya Kahire veya Konstantinopolis'e doğru alçalmaya başladığı ilk anlarda hayalet benliğimi koltuğumdaki stereo kulaklık takmak için koyulan soketten içeri usul usul ilerlerken bulursunuz. Nitekim şu an uçağın elektronik iç kısımlarının derinliklerine doğru dingildiyorum. Telleri izliyorum. Röleler arasında köprü kuruyorum. Uydu aracılığıyla ebeveynimin ücra yerlerdeki ikametgâhlarına yan gözle bakan güvenlik kameralarını kontrol eden çeşitli sunuculara izinsiz giriş yapıyorum. Pek o kadar onları gözetlemek için değil; hayır, arşivlenen geçmiş dosyalarına erişiyorum. Zaman kodları arasında bağlantılar kurarak, onuncu doğum günümü kutlarkenki video çekiminin yerini buluyorum, şu uzun zaman önce, ebeveynimin tepeleme reçeteli ağrı kesici ve keyif verici halüsinojen dolu ağır bir *piñata*'ya asılıp yukarı kaldırdıkları, giysinin ihtiyari olduğu çocuk partisini. İşte oradayım, cıbıldak yetişkinler çıplak elleriyle şölenime özgü *papier-mâché*[1] merkebin karnını deşerken bile yerin dibine

1. Kâğıt hamuru. (ç.n.)

geçip, meydandaki dolgun edep yerimi örtmek için pastel renkli peçetelere asılan, o ergenlik öncesi ben. Bu sabık-punk, sabık-Yeni Dalga, sabık-*grunge*[2] seçkin meraklıları hep birlikte çerçöpten geçilmeyen zeminde bir yığın yapış yapış, eczaya susamış yılan balığı gibi kıvır kıvır kıpırdanıyorlar.

Geçmiş hayatımın en küçük düşürücü, en gurur incitici olaylarının videolarını zihin konforu için elde etmeye çalışıyorum. Hepinize, pre-ölü insanların tamamına sesleniyorum. Lütfen not alın. Göçüp gitmekten süngünüzün düştüğü anlarda, adam gibi, canlılığın her daim kolay bir iş olmadığını hatırlayın. İçinde bulunulan zamanı yenilir yutulur kılan tek şey geçmişin dönem dönem can yakmışlığıdır. Daha da fazla avunmak için altı yaşında, balta değmedik bir çam ağacının gövdesi etrafında, anadan doğma Morris dansı ederkenki dirimli-canlı benliğimin bağırsak burucu video dosyalarına erişiyorum. Dört yaşımda ekoloji kampının ortak bambu taharet çubuğunu büyük bir dikkatle kullanırken kıçımın sere serpe kameraya dönük halinin çekimini gözden geçiriyorum.

Aman Allah'ım, çocukluğum felaketmiş.

Video zaman kodlarını rastgele baştanbaşa tararken gözüme annem ilişti. Taşkent veya Taipei'deyken telefonda birine "Hayır, Leonard henüz en uygun suikastçıyı belirleyemedik..." diyordu.

Bir başka zaman kodunda babamı Oslo veya Orlando'dayken telefonda "Son cellat bozuntumuz Camille'in kredi kartlarını aşırdı..." derken izledim. İki anlık geriye dönüş de hayatımın son birkaç ayında cereyan edenlerle ilgiliydi.

Kendimden başka birinin mutsuzluğunun zevkini çıkarmak üzere, erkek kardeşim Goran'ın son doğum günü videosuna erişiyorum. İlle de bilmek istiyorsanız, Goran yaklaşık on beş dakikalığına kardeşimdi. Ebeveynim onu, büyük ölçüde bir reklam numarası gereği, bir mülteci kampının trajik şartlarından kurtararak evlat edinmişlerdi. Söz konusu evlat edinme, söylemesi ayıp, pek başarılı değildi. Video çekimleri sırasında Disney'in EPCOT

2. Bir rock müzik türü. (ç.n.)

Tema Parkı'nı kiralayıp içini bir düzine Cirque du Soleil yapımının garip oyuncularıyla doldurmuşlardı. Medya mensuplarının sayısı davetlilerden daha fazlaydı ve anneciğimle babacığım da bu halkla ilişkiler fırsatını bir güzel ganimet bilmişti. Bizimkiler doğum günü hediyelerini göğüsleri kabararak defalarca gözler önüne sererken, kameralar ve mikrofonlar da bu hokkabazlığı en ufak ayrıntısına kadar yayınlamışlardı. Hediye, sevimli bir Shetland midillisiydi. Örtük bir post-Demir Perde rejiminden henüz çıkagelmiş Goran bu duruma nasıl akıl erdirecekti ki? Etrafını muzip Fransız kökenli Kanadalı palyaçolar ve nemf benzeri Çinli kurdele dansçılarından meydana gelen bir güruh kuşatmıştı. Şüphesiz orada şeref misafiriydi ve ev sahipleri ona bu yavru, körpe hayvanı takdim ediyorlardı. Midillinin yele ve kuyruğu mavi saten kurdelelerle örülmüş, postuna sim serpilmişti. Babam midilliyi gümüş bir koşumun yularından çekerek getirmiş ve incecik boynunun etrafına lahana büyüklüğünde gümüş bir fiyonk takılmıştı.

Bir film yıldızı evladı olmakla birlikte gerçek bir lahana gördüğüm pek söylenemez.

Videoda herkesin gözleri sevinçten parıldıyor. Ya da serotonin-geri emilimini engelleyiciler yüzünden. Goran'ın eline devasa doğum günü pastasını dilimlesin ve ikram etsin diye süslü püslü antika bir bıçak tutuşturuluyor. Islah kampında edindiği kaslı gövdesine ticari bir çapraz özendirme sözleşmesinin kanuni vecibelerini yerine getirmek üzere Ralph Lauren kılık kıyafeti giydirilmiş. Gür saçları bir anarşistin maskesi gibi grimsi gözlerini, kibirli bakışlarını saklayacak şekilde aşağıya doğru uzanıyor. Andrew Lloyd Webber'ın bir düzine yapımında rol alan oyuncular heyecan verici bir "İyi Ki Doğdun" yorumu icra etmeye girişiveriyor ve bunu dehşet izliyor.

Bu tamamen Goran'ın kusuru değildi. Çoğu kültürde böyle güle oynaya takdim edilen bir hayvana kurban gözüyle bakılır. Bu, söz gelişi, doğum günü pastasını törenle doğrayıp porsiyonlarını davetlilere dağıtmadan önce mumlarını üflemeyle eşdeğerdir. Böyle iştahlı, atacı kültürlerde taze et en büyük hediyeyle

aynı kapıya çıkar. Bunu kavrayınca, koca bıçak ağzının ileriye fırladığını gördüğümüzde afallamamalıydık. Goran, Amerikalı bir çocuğun bütün yanan mumları bir üfleyişte söndürmek için göstereceğinden farksız bir gayretle bıçağın kabzasını sıkıca tutmuş ve güçlü kuvvetli bir gladyatörün yapacağı gibi savurmuştu: Doyurucu bir yemeğin boynunu vurmuştu. Videoyu kare kare incelemek için yavaşlatıyorum. Hoplayıp zıplayan palyaçolar o zıvanadan çıkmış hallerinde çakılı kalıyorlar. Gümüş yular babamın elinin etrafına iki defa dolanmış. Ağır çekimden dolayı sesi kesik kesik çıkan annem, "Bir... dilek... tut..." diyor.

Kan yok, yani başlangıçta. Bunu uzun aralıklarla bir görünüp bir kaybolan trajedi sahneleri izliyor. Goran silahını geniş, ışıldayan bir yay çizerek sallıyor ve bıçağın ağzı irkilmiş midillinin tüylü boğazından tereyağından kıl çeker gibi geçiyor. Hayvanın gözleri, daha yere yığılmadan, daha kertilen şahdamarından ve ikiye bölünen nefes borusundan bir yelpaze gibi sıcak kan fışkırıp her yöne doğru dağılmadan önce, ortada sadece beyazları kalıncaya kadar dönüyor.

At kanı perdesi, bir matadorun kıpkırmızı pelerini misali, muazzam doğum günü pastasının üstünü kaplayıp şekerden yoğrulmuş çiçekleri duman ediyor, on üç mumunun bit kadar alevini de söndürüyor. Midillinin deli gibi çarpan kalbi kustuğu koyu kan pıhtılarını Cirque palyaçolarının rengârenk payetleriyle taytlarına sıçratıyor. Yayın ağı kameraları çekime devam ederken dahi, ebeveynimin huzur dolu tebessümlerle maskelenmiş Xanax'lı mükemmel yüzlerine sıcak midilli kanı yağıyor. Bunu videoda izlediğim şu an bile, zavallı küçük at çimenliğe yığılırken geri planda kaldığımı görüyorum. Bir araya gelmiş yığınla insan yüzlerine havaya kaldırdıkları kollarını siper ediyor ve korunmak amacıyla başlarını eğiyor; bu gösterinin kâh bayılan kâh oradan oraya kaçışan çok sayıdaki seyircisi adeta huşu içinde baş eğiyor. Midilli yere yığılırken, herkes çöküyor, Goran ve benden başka herkes. Sadece erkek kardeşim ve ben dimdik ayakta kalıyoruz. İkimiz muharebe meydanına benzeyen bir sahanın ortasında,

kana bulanmış katliam kurbanlarının arasında bir başımıza duruyoruz.

Annemin ve Judy Blume'un nasihatlerine rağmen, zihnimde ilk aybaşımın daima kendini bu şekilde, bu etkili kırmızı püskürme gibi göstereceğini canlandırdım. İşte bu nedenle çizgimden sapmıyorum.

Sakin ifadelerimize bakılırsa, Goran'ın da benim de besbeter vahşetlere tanıklık ettiğimiz aşikâr: Ben kuzeydeki bir tuvalette, o ise doğduğu savaş-yıkığı bilmem hangi mezrada. İkimiz de ölümün soğuk yüzüne yabancı değiliz. Ölüm ikimizi de durduramaz. Gençliğimize rağmen, bu şapşal palyaçoların –yani ebeveynlerimizin değil, gerçek palyaçoların– havsalalarının almayacağı sır ve acılarla piştik. Shetland midillisi su temelli hayatının son damlalarını ayağımızın altındaki çimliğe püskürtüyor. Etrafımızı da dünyanın antik âlemleri çevreliyor: Avrupa, Asya, Afrika ve Amerika, her ne kadar tuhaf Disney mikro-kozmosunun marifetiyle bina edilmiş olsalar da.

Gözler önüne serilen bu kadar dehşete düşürücü bir panorama. Bir Armageddon[3] tablosu. Sayısız halk baş eğiyor, buyruk altına alınıyor, sıcak kanla vaftiz ediliyor ve merkezinde henüz boğazlanmış bir hayvanın yanında duran genç bir Âdem'le Havva var. Soğukkanlılar. Yeni edindikleri bir merak ve hayranlıkla birbirlerinin yol yol kanla lekelenen bedenlerini inceliyorlar. Boynuz çerçeveli göz aksesuarımın kan sıçramış merceklerinden baktığımda, akraba bir ruhun farkına varıyorum.

Aslında ben dünyayla hiçbir zaman uyuşamadım. Asla öyle kolayca, kahvenin fincana yaraştığı gibi, uygun gelmedim. Bununla birlikte, Goran'ın kendi hatasını soğuklukla muhakeme ettiğini görünce, tamamen yalnız olmadığımı anladım. Düşük çözünürlüklü bir güvenlik videosunda bile, o gün dirimli-canlı benliğimin abayı yaktığı açıkça ve söz götürmez şekilde belli.

---

1. "Megiddo tepesi" anlamına gelen bu kelime, Kitab-ı Mukaddes'e göre kıyamet gününde iyilikle kötülük arasındaki savaşın yapılacağı yerdir. (ç.n.)

ŞEYTAN'A UYMAK

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çiler,

Siz pre-ölü kimseler, lütfen not alın: Sabık-sinikler, sabık-alaycılar, sabık-nihilistler olarak, yıllardır her türlü dini inançtan uzak durdunuz. Size acıyorum çünkü bir sahte peygamber yüzünden kendinizden geçmişsiniz. Bu tinsel anoreksi gözünüzü döndürdüğü gibi, önünüze koyulan herhangi bir yenice teolojiyi kabullenmek için bahane arar hale getirmiş. Şu bana eşlik eden, hayaletimi enseleyip beni eve ebeveynime sürümek için gönderilen "psişik ödül avcısı" refakatçime bakın hele. Bay Crescent City LAX[1] geliş katının bir başından bir başına yürürken beni kucakladığını sanıyor ama çepeçevre sardığı topu topu bir kucak dolusu hava.

Aheste aheste uzun adımlarla ilerlerken, "Küçük ölü melek" diyor. "Önce şoförümüzü bulmamız lazım. Sonra da bizi anneciğinin gemisine götürecek helikoptere yetişmeliyiz."

Pergelleri açmış halde, henüz ayaklanmış çocuğuna doğru yönelen genç bir annenin yanından geçiyoruz. Cıvıldıyor ve

1. Los Angeles Uluslararası Havalimanı. (ç.n.)

"Canımın içi 'siktir' de. 'Siktir' de ki, Anneciğinle ayrı düşmeyesin ne bu dünyada ne de öbüründe..." diye ona dil döküyor.

Onu, beni nahoş elleriyle tutabileceğinin epeyi uzağındaki bir mesafeden takip ettiğimin su götürür yeri yok. Bay Crescent City'yle en ufak bir temas, onun dünyevi bedeniyle benim uhrevi bedenimin kaynaşması, dünyevi bir evliliğin en ateşli aşna fişnelerinden bile daha mahrem bir birleşme anlamına gelir. Onun dokunuşu mu, şey... buharlaşmış bir depresyondan burnunuza koca bir fırt çektiğinizi veya barut gibi bir pişmanlığı uzun bir bardaktan kana kana içtiğinizi zihninizde canlandırın yeter.

Crescent, "Kahrolası Cennet'e varınca, çocuklara ecza sikindirik hayatınızın geri kalan kısmı için sapa bir yoldur diye öğreteceğim" diyor.

Crescent başı çekip beni kalabalığın içinden geçirirken, LAX bana daha önce hiç fark etmediğim derecede acıklı gelmişti. Bu dolanıp duran güruh arasında açlıktan o kadar gözü kararmış insanlar görüyorum ki, bir zamanlar *Beagle* kitabının sayfaları arasından fışkıran tiksindirici sıvıyla özdeş bir sosun damladığı üç dilim beykınlı *cheeseburger* yiyecek ölçüde düşmüşler. Küresel servet eşitsizlikleri nedeniyle ailecek Tommy Hilfiger marka *prét-à-porter*[2] ürünleri kuşanmaya mecbur kalanları seçiyorum. Hangi yöne hızlı bir bakış atarsam atayım gözümün önüne böylesi sıkıntı ve mahrumiyet sahneleri seriliyor. Modern dünyada insanın içini kemiren bunun gibi bir yoksulluğun varlığını öğrenmek de bir şey ama insanların kendi bagajlarını taşımak zorunda bulunmalarını fiilen görmek bambaşka bir şey, hatta yürek parçalayıcı.

Müzelik bir acuze, neredeyse annemle yaşıt, otuz ikisine ramak kalmış bir kadın, geçen sezonun Liz Claiborne marka giysilerine bürünmüş halde yanımdan geçip gidiyor ve bu patetik manzara gözlerimden hayalet yaşların boşanmasına yol açı-

2. Fransızca hazır giyim demektir. (ç.n.)

yor. İnsanın, Jane Addams'ın[3] ilerici tercihlerini körükleyen o ateşli empatinin aynısını hissetmesi için, evde saç boyamanın ve karbonhidratların verdiği zararı görmesi yetiyor.

Bu kirli yolcu kalabalığı –ki ebeveynlerimin aksine üstlerindekini giymek için para almıyorlar– bunların hepsi keçileri kaçırmış olmalı. Ya keçileri kaçırmışlar ya da eczayla kendilerinden geçmişler. Niye mi? Çünkü hepsi abartılı bir şekilde dudaklarını bükmüş bir palyaço gibi sırıtıyor. Yoksullar ve sivilceliler ve de avuçlarında Sioux Falls'a[4] ekonomi sınıfı biletler var ama gene de gülümsüyorlar. Sanki Paris'teki Lüksemburg Bahçeleri'nde Medici Çeşmesi'nin şapırtılarını dinleyerek avare dolaşıyormuşçasına tur atıyorlar. Burası 6. *arrondissement*[5] değil ki. Havalimanı betonunun üstüne serilmiş plastik bir halıdan başka bir şey yok. Anlaşılmaz bir şekilde, birbirlerini tanımadıkları besbelli bu insanlar gruplar halinde birleşiyorlar. Kalkış vakti için beklerken el ele tutuşup hayat belirtisi olmayan uçağa biniş alanlarında birdenbire dua çemberleri meydana getiriyorlar. Toplanır toplanmaz, gözlerini kapatıyorlar. Çok ciddi bir ahenkle "Kahretsin..." diye zikir çekiyorlar. Gözleri kapalı halde kilisedeymişçesine bir yüz takınıyorlar. Başlarını arkaya yatırmış vaziyette, "Siktir... ibne... marsık... amcık... Yahudi dölü..." kelimelerinden mürekkep ilahiler söylüyorlar. Kelimeler ağızlarından bir NASA geri sayımı gibi ağır ağır ve tartılarak çıkıyor.

Janti Tweet'çi, kim bilir herkesin gönül kırdığı ama kimsenin gocunmadığı bir dünya ne kadar huzurludur. Görüş dairemdeki herkes yerlere çöp atıyor ve tükürüyor ama bu kaba davranışlardan hiç kimse rahatsız olmuş gibi gözükmüyor.

Dahası, söylerken bile tüylerim ürperiyor, şişkolar sıskalarla el ele tutuşuyor. Meksikalı dilleri beyaz dillerle dondurma külahlarını paylaşıyor. Homoseksüeller diğer homoseksüellere iyi

3. 1919'da Nobel Barış Ödülü'nü paylaşan, ABD'li sosyal reformcu, barış yanlısı ve kadın hakları savunucusu. (ç.n.)
4. South Dakota'nın çağlayanlarıyla ünlü ancak bozkırın ortasındaki küçük bir şehri. (ç.n.)
5. Fransızca ilçe demektir. (ç.n.)

davranıyor. Siyahîler Yahudilerle güle oynaya ahbaplık ediyor. Muhtemelen kahramanım Charles Darwin, benden ötürü yedi kat yerin dibine geçerdi. İşin içine burnumu sokmam canlıların bütün doğal düzenini o kadar bozdu ki.

Bay Crescent, "Küçük ölü kız, bize doğruluktan şaşmamanın mutlak yolunu gösterdiğin için, tamı tamına bütün dünya seni seviyor" derken, yürüyen merdivenlerden aşağıya süzülüyoruz. Alacak bagajımız yok. Şoförümüz alt katta bir sürü başka üniformalı şoför arasında bekliyor. İçlerinden biri parmağını şakırdatıp dikkatimizi üzerine topluyor. Elinde *Bay City* çiziktirilmiş bir pano tutuyor. Bu şoför kapalı ortamlarda bile aynalı güneş gözlüğü ve kasket takıyor. Yaka kartı yok. Geleneksel siyah binici çizmeleriyle gri yünlü kumaştan binici pantolonu giymiş. Los Angeles sıcağına rağmen, sırtına da Agatha Christie romanlarından fırlamış bir şoför gibi, Western Costume Company[6] tarafından gönderilen yaklaşık 1935'in bir kruvaze ceketini geçirmiş.

Crescent önce hiçliği sonrada kendini işaret ederek, şoföre "Biziz" diyor. "Helikoptere gidiyoruz."

Şoför doğrudan doğruya bana bakmak için güneş gözlüğünü çevirip, "Şu melekten başkası değilmiş ya" diye belirtirken, nefesi lop yumurta gibi bir koku yayıyor. Bir dizinin üstüne çöküyor. "En yüce arındırıcımız" diyor. Kasketini eldivenli ellerinden biriyle ve tek bir hareketle başından alıp kalbinin üstüne koyuyor. Alaycı bir ses tonunun yanı sıra, kelimelerinde de o tanıdık metan kokusu var.

Bana kalırsa, bir yaka kartı görmeme gerek yok. Önümde diz çöktüğünde gür sarı saçlarının arasında gömülü boynuzlarının bit kadar çift ucunu seçiyorum. Şoför güruhunun her bir ferdi kendi yolcusunu karşılamak için ileri atılıyor ve mavi serj kumaştan üniforma giymiş çakırkeyif bir Falstaff'ın[7] ayağı diz çökmüş adama takılıyor. İki şoför de iki seksen uzanıyor. Ayna-

6. Hollywood'da sinema ve televizyon endüstrisine kostüm sağlayan en eski şirketlerden biri. (ç.n.)

7. William Shakespeare tarafından yaratılan ve İngiliz edebiyatında belki de türünün en önemli ve en ünlü örneği olan komik kahraman. (ç.n.)

lı güneş gözlüğü düşüyor ve sarı keçi gözleri gözüme ilişiyor. Şapşal Falstaff ayağa fırlarken pis kokulu, dize gelen şoförümüz yuvarlanıp uzaklaşan kasketine erişmek amacıyla hızla karnının üstünde ilerliyor. Artık dikilen Falstaff düşen şoförümüze ayağa kalkması için elini uzatarak, "Pardon, ahbap" diyor. Bir kahkaha atıp, "Beni bokunu çıkarıncaya kadar bağışla lütfen." diye ekliyor.

Bir başka şoför güneş gözlüğünü kurtarmak için eğiliyor ama camları koşuşturan bir uçak yolcusunun ayakları altında kalıp çoktan paramparça olmuş. Ancak bir diğer şoför yuvarlanan kasketi yakalayıp sürünen adama geri veriyor. O da kasketi sıkıca başına geçiriyor ve tuhaf gözlerini gizlemek amacıyla siperini aşağıya çekiyor. Ardından Falstaff'ın yardım teklifini kabul için elini uzatıyor. Elleri, Sistina Şapeli'nin tavanında veya kuzeydeki bir umumi helânın zemininde tasvir edilen bir şey gibi, birbirine değiyor ve düşen adam, "Kimseyi bağışlamam" diyor. Konuşurken tıs diye ses çıkarıyor. Üniformalı bedeni LAX halısının üstünde yılan gibi hareket ediyor.

Sarsak adam halihazırda serbest eliyle üzerine vardığı kaza kurbanının tozlarını dövüyor. Eliyle yün ceketinin omuzlarına vuruyor, kollarını fırçalıyor. "Ziyanı yok" diyor ama düşen adam ayağa kalkarken iri adam dizlerinin üstüne çöküyor. Tutuştukları ellerini bırakıyorlar. Falstaff "Sıktır" diye haykırıyor. Saç hizasında ter damlaları beliriyor ve sanki alnı içi buzlu soya sütlü *latte* dolu mısır nişastasından üretilen biyolojik olarak parçalanabilir bir plastik bardakmışçasına aşağıya akıyor. O şapşal şapşal gülümseyen adamın yerini dişlerini gıcırdatan biri alıyor ve yanaklarına o kadar kan yürüyor ki sanki başına güneş geçmiş de ateşler içinde yanıp ıstırap çekiyormuş gibi gözüküyor. Göğsünü tırmıklıyor, cenin pozisyonu almak için yerde yuvarlanıyor, koşarcasına yan yan boşlukta taban tepiyor, hızlıca hiçliğe doğru gidiyor. Falstaff bir taraftan ağzı yayıldıkça yayılıp kıpkırmızı kesilen yüzünün şeklini alabildiğine değiştiriyor, bir taraftan da elleri yeri kazan bir köpek gibi ceketini deşiyor. San-

ki kendi kalbini söküp bize göstermek için sabırsızlanıyor. Üniformasının pirinç düğmeleri çatırdayıp yerlerinden fırlıyor. Zangır zangır titreyip kaskatı kesilmeden önce tırnaklarını derisine batırıyor, kanayıncaya kadar yoluyor.

Ve evet, Janti Tweet'çi, kimi zaman köpek dışkısıyla erkek üreme organını birbirine karıştırabilirim ama ayağımın dibindeki bir adam ağır bir kalp krizi geçiriyorsa bunu da ayırt edebilirim. Bu çoktan aşina olduğum bir manzara halini aldı.

Can çekişen Falstaff kırpışan gözkapaklarının arasından nihai ıstırabı sırasında çevresini saran, huşu ve kıskançlık akan gözlerini ruhunu teslim edinceye kadar ondan ayırmayan, ağzı açık ayran budalalarına boş boş bakıyor. Seyahat çantalarının ucuz krom fermuarları etrafını çepeçevre sarmış. Onu uğurlayan bu kalabalığın, bunların ona gıpta ettikleri besbelli. Hiç kimse acil servis numarası 911'i çevirmiyor. Hiç kimse kahramanca bir tedbir almak için ileri atılmıyor. Can çekişen adam "*Ha siktir*" diye fısıldıyor.

Yoldan geçerken başına toplananlar arasından biri bağırıyor: "Rabbi'm sana şükürler olsun!".

Can çekişen adam "*Bok*" diye fısıldıyor.

Orada hazır bulunan herkes, Bay Crescent City dahil fısıldayarak, "Âmin" diyor.

Vaktinin geldiğini belirtir gibi, biri alçak bir sesle "Güle güle" diye çığırıyor. Bu, burnunun kemeri boydan boya pembe çillerle kaplı küçük bir oğlan çocuğu. Kolunu omzu çıkmış gibi alabildiğine yukarıya kaldırmış, bir taraftan küçücük elini çırpmak için dirseğini oynatırken, bir taraftan da "Seninle Cennet'te görüşürüz!" diye sesleniyor.

Onun peşi sıra diğer eller de sallanıyor. Ağır ağır sallanıyor. Güzellik yarışmasındaymış gibi salınıyor. Modası geçmiş Liz Claiborne kıyafetlerine bürünmüş acuze öpücük gönderiyor. Bir büzgen korosu üzülerek yelleniyor, bu "Selam olsun, Maddys" diye ah çeken bir koro. Bakmakla yetinenlerse ciddi ciddi saygıyla geğiriyorlar.

Son nefesini veren adam kaskatı kesiliyor. Göğsünde açtığı delikten akan kan diniyor. İşte talih yüzüme güldü. İşleri yoluna koymak, Dünya'yı o mutsuz doğal düzenine kavuşturmak için bir fırsat çıktı. Adımımı ancak en nihayetinde, sağlık görevlileri geldiğinde atabiliyorum.

21 Aralık, 10.22, PST

HAYATA DÖNDÜM!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Çoktandır erkeklerin önümde gümleyip gitmelerine gayet alışığım. Yetişkin erkeklerin sararıp solmalarından ve ayağımın dibinde ölmelerinden ötürü eteklerim zil çalmadığı gibi, böyle bir olay yüzünden inme de inmiyor.

Siz, geleceğin ölü insanları, LAX'ta daha sonra ortaya çıkanları kavramanız için, fiziksel varlığınızın niteliğiyle ilgili bir miktar yeni içgörü edinmeniz lazım. Şimdiye kadar dünyevi bedeninizi büyük ölçüde cinsel ilişkide bulunmakta kullandığınız insan şeklinde bir alet olarak tasavvur ettiniz. Ya da Cadılar Bayramı şekerlemelerini yalayıp yutmak için. Evet, etli benliğiniz otomobil direksiyonuyla, bir çift öküzle, nakış kasnağıyla, eğitimli yunuslarla, saç spreyiyle, kriket sopalarıyla, rektal termometreyle, sıcak taş masajı terapistleriyle, tuzlu krakerlerle, Chanel No. 5'le, zehirli sarmaşıkla, kontak lenslerle, fahişelerle, kol saatleriyle, akıntılı sularla, şeritlerle, elektrikli sandalyelerle, acı kırmızıbiberle, onkoloji uzmanlarıyla, lunapark trenleriyle, solaryumlarla, metamfetaminle ve zarif şapkalarla bağlantı

kurmanızı sağlayan bir uygulamadır. Maddi bir benliğin yokluğunda öncekilerin hepsi tartışmalı hale gelir. Ayrıca bedeniniz kendinizi dünyaya ifade edebilmek için gerekli bir tuvaldir. Hiç değilse üstüne gerçekten harikulade bir dövme yaptırabileceğiniz tek mecradır.

Bir alet ve bir dışavurum yolu olmasının dışında, etli gövdeyle ilgili üçüncü doğru olguysa yumuşacık, sıcacık bir güvenlik battaniyesi yerine geçmesidir. Gönül rahatlığı veren bir zırhı gözünüzün önüne getirin. Örneğin, kendinizi oyuncak ayınız yerine koyun. Beden sizi meydana getiren bütün o hırtı pırtıyla dolu bir Marc Jacobs marka omuz çantasıdır. Ve şu anda havalimanının zemininde tam önümde boş bir beden cansız yatıyor. Hayır, bedenler sıralamasında ilk tercihim bu olmazdı –irice bir lümpen proleter şoför, son lokması paketlettiği bir körili dana yahniden mürekkep öğlen yemeği olan orta yaşlı bir erkek– ama hiç yoktan iyidir. LAX halısının üstünde son nefesini veren adam, kamgarn serj kumaştan bir üniforma giymiş ve görünüşe bakılırsa, ölümüne Şeytan'ın elini sıkması yol açtı. Sırtüstü yuvarlanmış ve ağır bir kalp krizi kurbanını oynayan bir aktörün fotoğrafındaki gibi put kesilmişti. Kısa bir süre önce bütün yüzü bir dilin rengini almıştı. Şimdiyse yüzü, elleri, derisinin tamamı soluk krom rengine döndü. Parmakları can havliyle ceket ve gömleğini tırmıklamış; tırnakları panik içinde göğsünü yırtıp lime lime edilmiş bir deri, vıcık vıcık kırmızı bir sıvı ve dolaşık siyah vücut kıllarından mürekkep canlı bir pizza *margherita*'ya çevirmişti. Hemoglobin kırmızısına bulanmış krom yaka kartı koltukaltına doğru sarkıyor. Üstünde HARVEY yazıyor.

İç karartıcı görünüyor görünmesine ama Beverly Hill oteli süiti zeminindeki, oda servisinin getirdiği yemek artıklarıyla çevrili ölü halimden daha beter değil. Janti Tweet'çi, sakın daha iyi gözükeceğini sanma.

Ruhun cesetten yükselişini izliyorum. Ancak bu gözlerinizin dumanı veya sisi seçmesi gibi değil, daha ziyade burnunuzun bir kokuyu sezmesi şeklinde. Kafanızın tamamının bir baş ağrı-

sını içeriden hissetmesine benziyor. Nasıl kan göğsünden akıp yerde bir gölcük meydana getirdiyse, ruhu da sıvı kadar yoğun bir mavilik taşkını halinde yukarı doğru süzülüp tavana değecek şekilde havada toplanıyor. Mavilik ilk önce sırasıyla bir topak, bir öbek, bir bulut oluşturuyor ama hızla ders kitaplarındaki gibi bir embriyo, sonra da bir cenin şeklini alıyor. Orada asılı kalıyor. Bu mavilik dilinizin krem şanti yediğinizde maruz kaldığı mavilik. Daha bir an bile geçmeden adamın tam boy mavi versiyonu gözlerini aşağıdaki kendi ölü benliğine dikiyor.

Naaş'ına ağzı açık bir şekilde hayretle bakıyor; içine sindiremediği büyük bir gerçekten ötürü tıkanmış gibi ağzını oynatıyor. Başına üşüşen havalimanı yabancılarına gelince, son anlarını birazdan bu konuda sınava çekileceklermişçesine inceliyorlar. Hayaletinin sızıp havaya yükselişini sadece ben görüyorum. Onu ben izliyorum, bir de Şeytan. Şeytan'ın ellerinden biri, sımsıkı deri bir sürücü eldiveniyle kınladığı eli, kafası karışmış ruha doğru uzanıyor. Seyircilerse, onların gözleri eldivenli elin yukarı kalkışını takip ediyor ama nedenini kavrayamıyorlar. Hepimiz, Şeytan'ın "Harvey, değil mi? Harvey Parker Peavey?" diye sorduğunu işitiyoruz. "Bu taraftan, lütfen..." diyor.

Hayaletin gözleri uzatılan eli, kulakları soruyu seçiyor ve "Cennet'e gidişim senin elinde, öyle değil mi?" diye cevap veriyor.

Şeytan sırıtıyor. Gözleri kasketinin siperi arkasında perdelenmiş halde, "Söyle ona, Madison" diyor.

Acemi hayaletin gözleri dönüp beni buluyor ve "Madison Spencer mı? *O* Madison Spencer mı? Madison Desert Rosa Parks Coyote Trickster Spencer mı?" diye soruyor. Tanrı'yla buluşuyormuşçasına gülümsüyor.

Şeytan dalga geçiyor: "Ona Cennet'ten bahset, Maddy" diyor. Orada hazır bulunan herkes, dirimli-canlı işgüzarlar, hepsi Şeytan'ın sesini benim yönüme doğru takip ediyor ama beni göremiyorlar. Refakatçim Crescent da bakıyor ve mırıldanarak, "Küçük ölü kız mı?" diyor. Bir sağlık görevlileri ekibi kalabalığı yarıp geçerek yanımıza geliyor.

Ah, Janti Tweet'çi, bazen merhametten maraz doğar. Nitekim cehennemin yolu anlık, yasak savma kabilinden acıma duygularından geçer. Şeytan'ın pençesi adamın mavi hayalet bileğinin etrafına kapanırken, "Evet" diye cevap veriyorum. İblis gülümseyen kurbanını sürükleyerek uzaklaştırmaya başladığında, endişelerini gidermeye çalışıyorum: "Umduğundan azıcık daha uzun sürebilir ama evet, emin ol ki, Cennet'e gideceksin, Harvey." Şeytan süzülen yuvarlak mavi şekli Macy's'in Şükran Günü Geçit Töreni'ndeki bir şeymiş gibi çekiştiriyor.

Zavallı Harvey, Şeytan onu uzaklara doğru sürüklerken bile "Teşekkür ederim, melek çocuk!" diyor. Adımı, şu insanoğluna keyifli bir mağfiretin yolunu göstermek için dirilen mesihin adını, *Madison. Madison Spencer.* diye şakırken, mavi başı neşeyle salınıyor.

Dedem haklıymış. Ben melun ve aşağılık biriyim. Ben bir korkağım.

Sağlık görevlileri terk edilmiş bedenin tepesinde biterken, ben de fırsat bu fırsat deyip işe koyuluyorum. Onlar yapışkan elektrotların koruyucu filmlerini sıyırıp tırnakla yarılan berbat haldeki gövdesine yapıştırırken, ben de ileri atılıp başının dibinde diz çöküyorum. Cansız gözlerini, kız gibi ellerimle avuçluyorum. Yılan elleyen, striknin höpürdeten bir üfürükçü pozuyla ölü yabancının mide bulandırıcı alın derisine yavaşça dokunuyorum. Aynı anda sağlık görevlilerinden biri, "Açılın!" diye bağırıyor.

Geleceğin ölüleri, size söylüyorum. Sakın buna evinizde yeltenmeyin. Biri hapşırdığında "Çok yaşa!" deme âdetine alışkınsanız, muhtemelen burada cereyan edeni de anlayabilirsiniz. Bir defibrilatörün yarattığı elektroşok bir kimsenin duran kalbini irkiltip tekrar normal ritmine kavuşturduğu kadar bütünüyle ortadan kalkmayan bir ruhun dönüşü için de bir geçit açar. Hotel Danieli'deki bir küvetin tıkacını çektiğinizi ve birikmiş Venedik çeşme suyunun döne döne boşaldığını zihninizde can-

landırın. Defibrilatörden gelen anlık elektrik yükü işte böyle bir yol açar ve ayrılan ruhun bedene tekrar girişine imkân verir.

Ruhun bedeni temelli terk etmesi halinde –ki Harvey'in ruhunun öyle yaptığı açık– temasta bulunan herhangi bir ruh o bedeni mekân tutabilir. Bu nedenle gözlerimi açtığımda LAX'ın temizlik yüzü görmemiş halısına iki seksen uzanmış, yoldan geçerken öküz gibi bakan meraklı gözlerin üstünde toplandığı, soğuk ter boşanmış yüzünün yanından fıldır fıldır seyahat çantaları akıp gittiğinden etrafı sürekli vızıldayan tekerleklerle sarılı, birinin perspektifine sahibim. Bir yabancının hasarlı bedeninin içinde duruyorum, tuhaf yeni ağzımda hâlâ köri tadı var ama yaşıyorum.

Aman Allah'ım Janti Tweet'çi, sağ olmanın ne kadar korkunç bir izlenim uyandırdığını unutmuştum. Dirimli canlıyken sağlığın yerindeyse bile, deri kuruluğundan, ayağına tam oturmayan pabuçlardan, boğaz ağrısından kıvranırsın. Ergenliğin eşiğindeki bir çocukken, bir yetişkinin bedeninde ortaya çıkan rahatsızlıklardan pek muzdarip değildim. Gelgelelim, daha şimdiden fırça gibi koltukaltı kılları beni dalıyor. Kendi iç salgılarımın, kuzeydeki bir umumi lazımlığın leş gibi erkek kokusuna çok benzer, keskin kokusundan boğuluyorum. Bir kız çocuğuyken, hep bir pipiye sahip olmanın sevincini hayallemiştim: Bir can dostum ve sırdaşım misali ama bana yapışık. Gerçek şu ki, yeni edindiğim sosisimin apandisimden daha fazla farkında değilim. İnanılmayacak kadar kalın boynumu çevirip her tarafa göz gezdiriyorum. Bir kadın sesi, "Bay Peavey, beni duyuyor musunuz?" diye soruyor. Bu bana doğru eğilen bir sağlık görevlisi, şu elektroşoku uygulayan. Gözümün içine bir ışık kalemi tutuyor. "Bay Peavey, size Harvey diye hitap edebilir miyim? Hareket etmeye çalışmayın" diyor.

Işık kaleminin huzmesi canımı yakıyor. Bağırsaklarım buruluyor ve sancıyor. Yeni edindiğim göğsümdeki yarık derinin taze kan akıtmaya başlayan bölgesi zonkluyor ve kaburgalarımın

yapışkan elektrotların hâlâ tutunduğu yerleri yanıyor. Niyetim bana bakan sağlık görevlisini sadece bir kenara itmekti ama hareketim, güçlü bir kol hareketi onu sırtüstü yere seriyor. Zihninizde Venedik sularıyla birlikte bir giderden aşağıya doğru emildiğinizi ve garip, yeni bir su tesisatının şeklini aldığınızı canlandırın. Kendi gücümün farkında değilim. Ne de tam olarak boyutlarımın. Etten devasa bir robotun içindeyim, kol ve bacaklara iş gördürmeye çalışıyorum. Bu kol ve bacaklar dağ gibi. Dimdik durmak ustalıkla kotarılmış bir mühendislik gerektiriyor. Dengemi kaybedip adımlarımı şaşırıyorum. Dengemi bulmak için kollarımı fırıldak gibi döndürüyor, sağlık ve güvenlik görevlilerini kukalarmışçasına etrafa saçıyorum. Dimdik ayaktayım ve tökezliyorum, kaskatı bacaklarım yüzünden sendeliyorum. Bu benim kâbusum: Kendini dünyanın en yoğun hava yolculuğu kavşaklarından birinde yarı çıplak kalmış halde bulan ağırbaşlı bir kız öğrenciyim. Göğüslerimin meydanda–ayrıca kıllı ve kaslarla kaplı– olduğunu fark edince, cıyaklıyor ve yerin dibine geçmiş büyük kahverengi meme başlarımı gizlemek için şişkin dirseklerimi kaburgalarıma gömüyorum. İri ellerim tıraşsız yüzümün çevresinde çılgınca çırpılırken, acı acı bağırıp depara geçiyorum. Havalimanındaki dehşete düşmüş halk kitlesi arasından insanlara çarpa çarpa ilerlerken, "Hay Allah, özür dilerim" diye cırlayarak yol alıyorum. Fışkırttığım hatırı sayılır ölçüde erkek kanı irkilip ağzı açık kalanları alacalarken, kulak tırmalayıcı bir sesle "Affedersiniz" diyorum.

Bir defans oyuncusu boyutlarıma rağmen, göğüslerimi tutup, omuzlarımı da kıllı kulaklarıma kadar kaldırarak, bir yumurcak gibi seğirtiyorum. Adımlarımı açıyorum. Her uzun adımım tekerlekli sandalyelere, bebek ve bagaj arabalarına çarpıyor. Kedi gibi sessizce yürümeye kalkıştığımda afallamış havalimanı küfürbazları arasından paldır küldür ve ite kaka ilerliyorum. Bu arada asayiş polisleri arkamdan doludizgin koşuyor, telsizleri de statik ve gereksiz laklaktan hışırdıyor.

Şeytan ve son rehinesinin peşinden sendeliyor, masum yolculara çarpıyor ve titrek bir sesle "Hay Allah, vay canına, hay aksi..." diyorum. Neşeli tatlı bir sesle konuşmaya çalışıyorum ama kelimeler ağzımdan garip, insanların kulak zarını patlatırcasına, bangır bangır bir sesle çıkıyor: "Pardon... benim hatam... pardon... tüh..."

Artık pantolonum içindeki bir şeyin aşağı yukarı sallandığını ve sağa sola oynadığını hissediyorum. Pipim bana sadık bir dosttan çok pelvis tabanımdan dışarı çıkan kalın bir şeymiş gibi geliyor, sanki sarkan, sarkaç benzeri bir yarımlık. Adeta birkaç santim uzunluğunda düğümlenmiş bir fıtık. Aman Allah'ım! Önden kaka yapmaya benziyor! Erkekler bu berbat duyuma nasıl katlanıyorlar ki? Gözlerimin kenarlarından içeri doğru kırağı yağıyormuşçasına bulanık görmeye başladım ve sanırım bunun nedeni bu kadar çok kan kaybetmem. Kalbim gitgide daha hızlı çarpıyor. Yüreğim bana motor devri yükselen bir Porsche 950 boyutlarındaymış gibi geliyor. Şeytan'ın esirini yakın bir mesafe ötedeki bir acil çıkış kapısından dışarı sürüklediğini seçebiliyorum.

Aklıma yıllarca gördüğüm cinsel tacizleri önleme eğitimlerim geliyor ve "Tecavüz!" diye bağırıyorum. Bir taraftan da altmış numara ayaklarım patırdıyor. Böğürüyorum: "İmdat! Tecavüz!"

Peşimdeki bir düzine güçlü polis eli beni kıskıvrak yakalamak için arkamdan uzanıyor.

Ayaklarım takılıyor, tansiyonum düşüyor ve yere yığılmaya başlıyorum.

Şeytan küçük düşmemi gözlüyor ve Ayn Rand'ın kitaplarındaki herhangi bir karakter gibi içinden gülüyor. Zincir vurduğu mavi hayalet şaşkınlık içinde dönüp geriye bakıyor.

Ve "Biri onu durdursun!" diye bağırıyorum. Haykırıyorum: "O İblis'in ta kendisi!" Eller kollarımı yakalıyor ve kıllı, kaslı ergenlik öncesi göğüslerimi kabak gibi bırakarak, hızla bağrımın üstünden çekiyorlar. Ben de ünlüyorum: "Madison Spencer size doğruyu söylemedi! Yalan atıyor!" Artık başım dönüyor, her

tarafı açık göğüslerimin yüzünü iffetli bir şekilde kızartacak pek yeterince kan kalmadı, çıplak meme başlarım LAX'ın buz gibi iklimlemesi yüzünden sivrildiler. "Hepiniz, lütfen, sunturlu küfretmeyi bırakın!" diye cıyaklıyorum.

Janti Tweet'çi, bu ıstıraba dayanılmaz. Şeytan'ın kahkahası bile metan kokuyor. Özellikle Şeytan'ın kahkahası. Sonunda, bereket, muazzam devimin kalbi tekrar iflas ediyor ve her şey karanlığa gömülüyor.

21 Aralık, 10.29, PST

DEHŞETLİ BİR HÜSRAN

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bir dahaki sefer hassas, meraklı biri sana ölümden sonra hayata inanıp inanmadığını sorduğunda, öğüdümü tut. O tumturaklı soruyla –ki o ukalaların, entelektüel Demokrat tiplerin alıkları kendi kategorilerinden ayıklamak için kullandıkları soruyla: Ahirete inanır mısın? Kişisel inançların ölümden sonra hayatı içeriyor mu? –sorusuyla karşılaştığında, alçak sorularını nasıl ifade ederlerse etsinler, şunu yap. Bayağı, gözlerinin içine baka baka, alaycı bir şekilde burnunu çek ve cevabını daya, "Açıkçası, ölüme bile sadece taşralı bir kara cahil inanır" de.

Müsaadenle, önceki hayatımdan bir anekdotu paylaşayım. Vaktiyle, Nürnberg veya Nagazaki veya Newark'taki bir çekim yerinin yolunu tutmuşken, yapımcı şirket tam anlamıyla yanlış bir araba türü göndermişti. Zarif bir siyah Lincoln Town Car yerine iç döşemesi mor ışık zincirleriyle süslü, uyarlanmış upuzun bir Cadillac limuzin yollamışlardı. Halısının leş gibi Ozium marka oto kokusu, arka koltuklarda Long Island buzlu çaylarını ve menileri kusan bekâr kadın sayısıyla doğru orantılıydı ve işin

daha da kötüsü, bu istisnai arabanın şarj tutmayan arızalı bir aküsü veya yakıt pili veya alternatörü veya zımbırtısı vardı. Ve uzatmayayım, bir çekici şirketi ambulansıyla gelen bir otomotiv sağlık görevlisi ekibi limuzinin kalbine iki adet ürkütücü görünüşlü meme başı kıskacıyla elektroşok vermeye kalkıştıklarında, anneciğim ve babacığım ve de ben kendimizi bir Üçüncü Dünya otoyolunun banketinde bulmuştuk. Ne defalarca verilen araba defibrilasyonu o iğrenç otobüsü tekrar çalıştırmaya yetmiş, ne de ebeveynim ve ben tekrar o öbek öbek püskürmüş beden sıvılarına batık içine girmeye heves etmiştik.

Zavallı Harvey Peavey'nin aşağıdaki lenduha cesedine bakarken işte aynen böyle hissediyorum. Duran kalbinin onu bir kere daha yüzüstü bıraktığı, ruhunun Şeytan'ın eşliğinde yola çıktığı şu şoför, LAX'ın hiç de sağlıklı olmayan halısı üstünde yatıyor. Sağlık görevlileri "Açılın" diye bağırıp ona yeni bir elektroşok veriyorlar ama o pisliğe hayatta tekrar girmem.

Biri "Çok şanslı" diyor. Bay Crescent City'nin mavi ruhu yanıma yaklaşıyor, ikimiz birden Peavey'nin aşağıdaki cesedini seyrediyoruz.

"Bedenin nerede?" diye sorup etrafa göz atıyorum ama plastik havalimanı sandalyelerinin hiçbirinde doz aşımından üstüne yığılmış bir bez bebek yok. Engelli tuvaletinin kilitli kapısının önünde üç dört kişilik kısa bir kuyruk meydana geliyor. Artık post-canlı olduğum halde, bir umumi helâyı kullanma düşüncesi hâlâ yüreğimi ürpertiyor. Crescent City'ye "O özel tuvaletler engelli insanlara mahsus" diyorum.

Crescent saçı sakalı akar gibi başıyla cesedi işaret edip "Söylediğini işittin mi?" diye soruyor. "Ölmeden hemen öncesinde sana yalancı dedi."

Doğrusunu istersen, bana yalancı diyen bendim. Ne var ki kullandığım Peavey'nin ağzıydı.

"İşittim" diyorum.

Crescent gönlü bulanık halde, "Cennet'e çoktan vardığına emin olabilirsin" diye devam ediyor.

Bense hiçbir şey söylemiyorum.

Crescent yumuşak bir ses tonuyla fısıldayarak aralıksız zikir çekmeye başlıyor: "Siktir... siktir... siktir..."

Şu gele gele kötü kokan uzun limuzinin geldiği gezimizde... Angola veya Cezayir veya Alaska'daki ıssız bir çekim yerine yollandığımız işte o aynı gezide, avuç içi kadar devletle kültürel bağlantımızı sağlayan kişi, gerilla savaşı verenlerin Birleşik Devletler'den yapılan arz fazlası peynir sevkiyatlarının önünü kestiklerini ve bu kritik yüksek yoğunluklu çok besleyici protein kaynağından mahrumiyetin bölgedeki her köyün açlıkla pençeleşmesi anlamına geldiğini belirtip sızlanmıştı. Ve o kuş uçmaz kervan geçmez otoyolun banketinde duran anneciğimin aklına parlak bir fikir düşmüştü. Hiç vakit kaybetmeden manikürlü parmaklarını şakırdatmış ve bir ağızları açık bırakan, büyüleyici fikir çehresi almıştı. Dâhiyane çözümü, cep telefonunu çıkarıverdiği gibi mülteciler için The Ivy veya Le Cirque restoranlarında iki milyon akşam yemeği rezervasyonu yapmaktı. Kültürel bağlantımızı sağlayan kişiye gülümseyerek, açlıktan kıvranan göçebe aşiretlerden herhangi birinin herhangi bir besin kısıtlaması var mı diye sormuştu.

Sorun çözülmüştü.

Janti Tweet'çi, ben öyle olmak istemiyorum. Bu Bay Crescent adlı deli, onun ketamin hayaleti sunturlu küfürlerle zikir çekerken, "Lütfen dur" diyorum.

Mavi sureti dağılıyor işte. Sessizliğe gömülüyor.

Ona "Git" diye buyuruyorum. "Git şu bedenini topla. Beni anneme götür. Ona söylemem gereken bazı gerçekler var."

21 Aralık, 10.30, PST

MENFUR ŞEY YOL ALIYOR

Yorumu Ekleyen: Hadesbrainiacleonard@aftrlife.hell

Şey-bebek mitosu Platon'un öğrencileri arasında sürüp gider. Logogram yazarı Lesboslu Hellanikos'a göre, plastik bardaklar ve boş reçeteli ilaç şişeleri melun bir amaç için denize indirilen karmakarışık bir filodur. Kâh yakıcı güneşe kâh kamçılayan yağmura maruz kalan bu atık donanması çetin ve uzun yolculuğunu gezegenin ekvatoral karnının bir başından bir başına yapar, Pasifik Okyanusu'nun o en geniş yerini çapraz geçer. Bu deniz yolculuğu Darwin'in ve Gulliver'in ve de Odysseus'unkilerden pek farklı değildir. Dahası bu sefere öncülük eden, çözünen plastikten besi yerinde aşılanan şey-bebektir. Çünkü güneş o alışveriş poşetlerini ve kuru temizleme torbalarını fotobozunmaya uğratır. Rüzgâr ve dalga hareketleri onları döver, ufalanacak şekilde kıyar. Parçacıklar birbirine yapıştıkça, şeyin kollarından eller çıkar ve bu ellerden rüzgârda dalgalanan plastikten sarkık parmaklar uç verir. Bu şey-çocuk, yani onun bacakları ayakları doğurur. Ve bu ayaklar yumuşak ayak parmaklarıyla saçaklanır. Pasifik Okyanusu'nun ortasında akıntıya kapılan bu beti benzi soluk şey-çocuk cansızdır, boğulmuş

birinin cesedi kadar oynak kol ve bacaklara sahiptir ama gene de büyümeye devam eder. Plastik parçacıkları bulamacından beslenir, başından kıl kadar ince lifler uzar. İki kabarcık meydana gelir ve bunlar kulak kepçelerini oluşturmak üzere patlar. Plastik zerreleri akın edip bir buruna dönüşmek amacıyla bağlanırlar ama bu gevşek şey-çocuk hâlâ canlı değildir.

Şey-bebeğimizin uzun ve zorlu yolculuğunun süt çocuğu Perseus'unkine ne kadar benzediğini dikkate alın. Daha sonraları Gorgo'ları kılıçtan geçiren ve kanatlı at Pegasos'a dizgin vuran bu Yunan efsanelerinin kahramanı, bir bebekken bir sandığa kilitlenip akıntıya bırakılmıştır. Ve kahramanlık bakımından ondan aşağı kalır yeri olmayan Kral Arthur tarafından süt çocuğuyken bir söğüt sepete koyulup denize itilen Galli aziz Cenydd'in çilesinin Perseus'unkini ne kadar andırdığını aklınızdan çıkarmayın. Ve bizzat bu hikâyenin, bir bebekken şişirilmiş deriden bir kesenin içine sokulup sulara salıverilen, Galli şair Taliesin'in alın yazısında nasıl tekrarlandığını da. Ve Hint mitolojisinde geçen, annesi tarafından bir sepete yatırılıp Ganj Nehri'nin insafına terk edilen, cengâver kral Karna'nın hikâyesini de. Bütün bu tarihi anlatıların yanı sıra kültürler üstü teolojiler de şey bebek ve plastik donanmasıyla birlikte yelken açar.

Ve onca yolculuk bütün dinleri o kadar kaynaştırmıştır ki.

Ve bu ortalığı kasıp kavuran güç şimdi Hawaii Adaları'nın yakınlarından sel gibi akmaktadır. Parçalanan bu plaj toplarıyla diş fırçalarını sular çırpıntıya uğratmakta ve bunlar birbirinden farksız pullar ve zerreler ve de şeritler şeklinde ufalanmaktadırlar. Kumaron-inden ve diallil ftalata dönüşüyorlar. Enfraruj radyasyon ve ultraviyole ışık fotonları, bunlar atomları bir arada tutan bağları koparmaktadır. Hidroliz polimer zincirlerinin parçalanarak ayrılmasına yol açmaktadır. Ve bunlar, bu kullanıp atılan sigara çakmaklarıyla pire tasmaları, bileşenleri olan monomerlere indirgeniyorlar.

Ve Yeni-Platoncular, böyle besleyici bir yunakta yüzen şey-bebeğin iyice semirdiğine inanırlar. Zaman içinde dudakları

vücut bulur ve bu dudaklar bir ağzı meydana getirmek üzere yırtılır ama şey-bebek hâlâ canlı değildir. Ve bu ağzın içinde poliarilattan dişler çıkar.

Termoplastik polyester bileşikleri ve polifenilen oksit seli Wake Adası'nın üstünden kuzeye sapar, Japonya'nın kıyı çizgisi boyunca Yokohama yakınlarında oyalanır. Orada bir köşeye atılan bir kol saati gelişen bir bileğin etrafını sarar. Şey-çocuğun suratı minik bir halka ada gibi suyun üstünde yüzer. Bozuk kol saati işlemeye başlar. Yoğrulmuş put gözlerini açar. Donuk gözler okyanus göğüne boş boş bakar. Ve bu polistiren gözler açık ekvatoral gecelerinde yıldızlara hayran kalır.

Yeni dudaklar kıpırdar da. Hatta "Aman Allah'ım!" kelimelerini dile getirir.

Bununla birlikte, şey-çocuk hâlâ canlı değildir.

21 Aralık, 10.31, PST

CENNET'TE BİR EŞLEŞME

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Yıllar önce, ninemin sıkıcı kuzeydeki cenaze töreninden alınıp Lincoln Town Car'lı ve kiralık jetli doğal yaşama ortamıma döner dönmez, şehvetli günce kayıtları uydurma seferlerime yeniden başlamıştım.

Bir keresinde "Sevgili Günce" diye yazmıştım. "Misk kokulu sığın geyiği pipileri için hissettiklerimin gelip geçici bir hevesten ibaret olduğunu fark ettim. Beni başta bir leoparın kadifemsi kukusuna çeken aşk değilmiş..."

Ebeveynim bu noktada hemen ardından gelecek kendimle ilgili ifşaatı yürekleri hoplayarak merak edip sayfayı çevirmeye mecbur kalacaklardı. Nefesleri kesile kesile okumayı sürdürecekler, yaban sıçanı bombililerine duyduğum hevesten vazgeçip vazgeçmediğime dair endişelerini gidermeye çalışırken gözleri dönecekti.

"Sevgili Günce" diye karalamıştım. "kuzeyde basit çarpık çurpuk ahali arasında yaşarken, daha önceki bütün hayvan sevgililerimi gölgede bırakan benzersiz bir âşık buldum..." Bun-

ları döktürürken el yazımı başkalaştırmış, düşüncelerimden sonuç çıkarırken yaşayacakları gerginliği arttırabilmek amacıyla karman çorman ve çalakalem yazmıştım. Kalemim sanki güçlü bir duygunun etkisi altındaymışım gibi titremişti.

Muhtemelen, işgüzar anneciğimle babacığımın gözleri kayacaktı. Kargacık burgacık yazılmış her kelime üzerinde düşünüp taşınacaklardı.

"Sevgili Günce" diye sürdürmüştüm. "Hatır ve hayalimden geçmediği kadar doyurucu bir şekilde birleştim. Orada, kuzeyin o kabaca inşa edilmiş ibadethanesinde..."

Ebeveynim, Minnie Nine'min cenazesinde hazır bulunmuşlardı. Annem de babam da açık sarı saçlı David Copperfield'ın beni teselli ettiğini görmüştü; şu yeni pişmiş ekmek benzeri yüzlü ve tereyağı misali saçlı, ellerimin arasına bir İncil kitabını sıkıştırıp onunla kuvvet bulmamı öneren, şu yontulmamış köy delikanlısını. Şimdi güncemi okurken büyük ihtimalle o samimi sarışın pre-çiftçiyle kuzeye has bir tantrik Kama Sutra'yı hayata geçirdiğimi sandılar.

"Sevgili Günce, bu düzeyde bir doyumu asla hayal etmemiştim..." diye yazarak, ebeveynimi kayışa çekmiştim.

"Şimdiye kadar bir başkası on bir yaşındaki kalbimi hiçbir zaman çalmamıştı..." diye kaydetmiştim.

Anneciğim bu noktada sesli okumaya başlardı. Tıpkı Bain de Soleil televizyon reklamlarında kullandığı zarif bir dış sesle "Nihayet mutluluğu buldum" derdi.

Ebeveynimin ikisi de sayfalara adeta kutsal bir metinmişçesine alaycı bir gülümsemeyle bakarlardı. Sanki bu önemsiz uyduruk güncem, *Tibet'in Ölüler Kitabı* veya *Dokuz Kehanet* adlı eserdi: Kendi hayatlarından kaynaklanan ulvi ve esaslı bir şeydi. Annem, sahne terbiyesi görmüş, Xanax'ın yumuşattığı bir tonla sesli okurdu: " '...bugünden itibaren ebedi aşkımı... adıyorum...' " Ardından da sesi titrerdi. Onlara göre, cümlenin devamındakiler herhangi bir panter kukusuna veya bir bozayı meme başına yapıştığım haldeki bir imgemden daha beterdi. Bunda içlerine kıymetli kız-

larının sıkı bir Cumhuriyetçi'yle evlenmesi düşüncesinden daha fazla korku düşürecek dehşetli bir şey vardı.

Kelimelerimin farkına vardıkça, o da babacığım da olsa olsa hayretten donakalırdı.

" 'ebedi aşkımı... adıyorum...' " diye babacığım devam ederdi, " 'en yüce yaradan ve efendime' "

Annem tekrarlardı: "Yaradan ve efendime"

Babam okurdu: " 'İsa' "

Anneciğim "İsa Mesih" derdi.

21 Aralık, 10.34, PST

İLAHLA FLÖRTÜM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

İsa Mesih ezelden beri en iyi şekilde değerlendirdiğim uydurma erkek arkadaştı. Ailem nereye seyahat ederse etsin, Trinidad veya Toronto veya Tunus'taki evlerimizden birinin kapısı çalar ve kapının eşiğinde O'nun gönderdiği muazzam bir gül buketini taşıyan bir yerli posta olurdu. Babacığım Cipriani veya Centrale restoranlarındaki akşam yemeğinde bana *lapin à la sauce moutarde*[1] sipariş eder, ben de içindekine yalandan murdar gözüyle bakmak amacıyla tabağımın masaya gelmesini beklerdim. İrkilip garsona el eder ve "Tavşan mı? Tavşan yiyemem! Levililer Kitabı İki hakkında en ufak bir bilginiz bulunsaydı, yenilebilir bir hayvanın geviş getirmesi ve *toynaklı olması* gerektiğini bilirdiniz" derdim.

Babam *salade Lyonnaise*[2] söyler ve domuzların geviş getirmediği gerekçesiyle onu da masadan kaldırtırdım. *Escargots à*

1. Mantar soslu tavşan. (ç.n.)
2. İçine domuz yağı parçaları katılan bir salata türü. (ç.n.)

la bourguignon[3] sipariş eder, İncil kitabının salyangoz yenmesini kesinlikle menetmesi yüzünden onu da geri çevirirdim. "Onlar kirlidir" diye diretirdim. "Onlar sürünerek ilerleyen şeylerdir."

Annemse huzur dolu Xanax'lı bir maske takardı. Hayatının en moda deyimleri *hoşgörü* ve *saygıdı* ve ideolojik bir mengeneyle sıkıştırılmış gibi bunların kapanına kısılmıştı. Hiç telaş göstermeden sakin bir sesle, "Peki, canım. Ne *yiyebilirsin*-" diye sorardı.

Ama ben "Bekle!" diyerek sözünü keserdim. Şort eteğimin cebinden bir PDA bulup çıkarır ve yeni bir mesaj gelmiş numarası yapardım. "İsa'dan" diye lafa karışır, ebeveynimi irkiltirdim. "Bana kısa mesaj gönderiyor!" Yemekleri soğurken, zamanlarını kollamaya zorlardım. İçlerinden biri itiraz etmeye kalkıştığında mesaj okuyup cevaplıyormuş gibi davranıp onları sustururdum. Başımı kaldırmadan bütün lokanta müşterilerine kulak kabartacak şekilde, "Tanrı beni seviyor!" diye haykırırdım. Küçük PDA ekranıma bakarak kaşlarımı çatar ve "Anneciğim, İsa giydiğin elbiseyi uygun görmüyor. Senin için fazla genç işi olduğunu ve senin sürtük gibi görünmene yol açtığını söylüyor" derdim.

Ebeveynim mi? Onların en korkunç kâbusu haline gelmiştim. İftiharla verdikleri ideolojik bayraklarını açmak yerine, Ateist hümanizmlerinin meşalesini çekmek yerine, telefonumdaki mesajları kaydırarak ilerletir, onlara "İsa, tofunun habis, soyalı her şeyin de Şeytan işi olduğunu söylüyor" derdim.

Ebeveynim... ebeveynim geçmişte tamamen kuvars kristallerine ve hiperbarik oksijen tedavisine ve de Yi Jing'e[4] bel bağlamışlardı, dolayısıyla makul bir dayanakları kalmamıştı. Bir seferinde bir garson akşam yemeği patasının başından sonuna kadar esas duruşta kalmış, masamızın yanında beklemişti. Ve sonunda ona dönüp, "Acaba müşterilerinize göçmen çekirge ve deli bal veriyor musunuz?" diye sormuştum. "Ya da kudret helvası?"

3. Sarımsaklı ve otlu tereyağı soslu salyangoz. (ç.n.)
4. Çincede "Dönüşümler Klasiği" anlamına gelen ve kehanetler için kullanılan bir Konfüçyüsçü klasiği. (ç.n.)

Garson cevap vermek için tam ağzını açacakken, başımı kucağımdaki PDA'ya çevirip "Dur! İsa tweet gönderiyor" demiştim.

Babam garsonun dikkatini üzerine çekmiş ve "Perry?" demişti. Babamın hakkını vermek lazım. Dünyadaki bütün beş yıldızlı restoranların her bir garsonunun adını bilir. "Perry, bizi azıcık yalnız bırakır mısın?" Garson geri basarken, babacığım annecığime bir bakış atmıştı. Hemen hemen belirsiz bir şekilde kaşlarını kaldırıp omuz silkmişti. Kapana kısılmışlardı. Sabık Scientology tarikatı ve sabık Bahaî cemaati mensupları ve de EST[5] gediklileri olarak, kendi inanç sistemi tercihime içten bağlılığımı güle oynaya tuşlarken, beni pek sorgulayamazlardı.

İşi oluruna bırakan babam çatalını kaldırmış ve annemin de aynı hareketi yapmasını beklemişti.

Her biri kendi ağzına ilk lokmayı koyarken, "İsa, önümüzdeki seçimlerde açıktan açığa Cumhuriyetçi Parti başkan adayını desteklemem gerektiğini söylüyor!" diye ilan etmiştim.

Bunu duyunca, ebeveynimin her ikisinin de nefesi kesilmiş, yedikleri nefes borularına kaçmış ve tıkanmışlardı. Ağızlarını şarapla çalkalarken hâlâ öksürüyorlardı. Yemek salonundaki herkes hırıldamalarını izlerken, babacığımın telefonu çalmıştı. Çağrıya nefes nefese cevap vermişti. Gönlü bulanık halde, "Bir ürün anketi mi?" diye sormuştu. "Ne hakkında? *Satın aldığım kürdanlarla* mı ilgili?" Neredeyse bağırarak diretmişti, "Kim arıyor?" Tükürük saçarak, "Bu numarayı nasıl elde ettiniz?" diye üstelemişti.

Ve MohawkArcher666, bunun için sana canıgönülden teşekkür ediyorum.

5. Werner Hans Erhard adlı "düşünürün" düzenlediği, İngilizcesi *Erhard Seminar Training* olan, bir tür "farkındalık eğitimi". (ç.n.)

21 Aralık, 10.37, PST

AZICIK AŞIRI ALTIN VURUŞ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

İşte, sevgili küçük kedicik Tigerstripe'ın hayatıma giriş hikâyesi:

O sıralar, yani post-kuzey, post-Nine döneminde, ebeveynim ve ben ezelden beri hoş Beverly Wilshire Hotel'de kalıyorduk. Bir gün süitimizde kahvaltı yapıyorduk. Anlamı: Ebeveynim yiyorlar ben seyrediyordum. Anlamı: Babacığım yıkanmış bir beyni temizleme oyunlarını oynuyor, İsa'yla yakıcı ilişkilerimden vazgeçmemi sağlamak amacıyla kayısılı Danimarka çöreklerini ve peynirli *strudel*'leri benden esirgiyordu. Ben de mukabelede bulunmak için telefonumu kulağımdan ayırmayıp, bir taraftan ebeveynimin ben kıkırdarken ayıplayan bakışlarını görmezden gelmiş, bir taraftan da gönül okşayıcı kelimeler mırıldanmıştım: "Kes şunu, İsa! İçimi bu kadar gıcıklamaktan vazgeç!". Çiçeklere ve portakal suyuna aldırış etmeden, beyaz masa örtüsünün bir başından bir başına hızla geçip arsız bakışlarımı annemin ters ifadesine dikmiştim. Manalı manalı bakarak onu incelemiş, dudaklarını ve boynunu süzmüş, ardından da gözlerimi büstünün hatlarından ayırmadan, "Hayır, değiller! Hayır, yaptırmadı İsa!" demiştim.

Anneciğim sandalyesinde tedirgin bir şekilde kıpırdamıştı. Kucağındaki peçeteyi kaldırıp dudaklarına götürmüş ve ağzının köşelerini sıvazlamıştı. Mağrur bir Ctrl+Alt+Kayıtsızlıkla babama bakıp, "Antonio, aşkım, bana şekeri uzatır mısın?" demişti.

Daha önce bütün bir uydurma kız arkadaşı çevremle nasıl konuştuysam, uydurma erkek arkadaşım İsa'yla da öyle konuşuyordum. Gülmüş ve ona "Hiç de bile!" demiştim. "Harbiden buradayım ve annem *o kadar kötü değil*!"

Babam şekeri anneme uzatıp "Maddy, canım, kahvaltı sofrasında telefonla konuşmamalısın" diye ikaz etmişti.

Annem alabildiğine Ctrl+Alt+Sadizm ile kahvesine kaşıklar dolusu şeker koymaya başlamıştı.

Telefon kafama hâlâ yapışık haldeyken, gözlerimi babama doğrultup fal taşı gibi açmış ve dudaklarımı oynatarak *kapatamam* demiştim. Usulca *Hattaki İsa!* diye haykırmıştım.

İsyanı yücelten ebeveyne nasıl isyan edersiniz ki? Ebeveynimi ecza kullanmamdan ve bir motosiklet çetesi mensuplarıyla ardı ardına düzüşmemden ve de genital siğillilerin toplu tecavüzüne uğramamdan daha fazla mutlu eden bir şey olmazdı.

Babam o kadar ikiyüzlüydü ki, kahvaltılar adeta ailecek geçirdiğimiz çok kutsal vakitlermiş gibi davranırdı. Masanın üstünde, oturduğu yerin hemen bitişiğinde her zamanki öksüz çocuk dosyası yığını duruyordu. Aralarında yer alan kuşe kâğıda basılmış bir vesikalık fotoğraftaki iki cam gibi göz bakışlarıyla utandırıyordu. Bu donuk gözler, sanki bunlar bu şaşaalı otel dekorunda görebildikleri bütün gülünç lüksü küçümsüyor gibiydiler. Gözlerim o Slav kökenli buluntu çocuğun keskin yüz hatları ve haşin ifadesine takılıp aklım başımdan gittiğinde, benim okullu kız kıkırdaması teranem bir nefeste sona ermişti. O kaba ve caniyane ince alayın adamakıllı büyüsüne kapılmıştım.

Sonunda anneciğim "Kapat şunu, küçük hanım" diyerek, sessizliği bozmuştu.

Üstüne varıp ona dil uzatmıştım: "İsa, asıl şişkonun sen olduğunu söylüyor."

Babacığım da "Hemen kapat şunu" demişti.

Ve onlara "Hey, elçiye zeval olmaz" diye cevap vermiştim. Telefona doğruysa "İM[1] orada mısın? Seni daha sonra aramak zorundayım" demiştim. Ardından da "Buyurgan, her şeye kadir babacığım şu anda bana fazlasıyla sataşıyor; bunun nereye varacağını bilirsin" diye devam etmiştim. Son darbeyi de, telefona doğru "Ve anneciğimin karnı konusunda haklısın" diyerek indirmiştim. Kusursuz bir Ctrl+Alt+İhtiyat hareketiyle telefonumu kapatıp boş kahvaltı tabağımın yanına yerleştirmiştim. Janti Tweet'çi, bilesin ki, o taamda bana yarıya bölünmüş bir greyfurt, ince bir dilim kupkuru tost ekmeği ve yavan bir çılbırdan başka bir şey verilmemişti. Dikkatini çekerim, hem de bıldırcın yumurtasından yapılma bir çılbır. Böylesi imha kampı tayınları ruhumda pek güneş açtırmıyordu. En iyi Elinor Glyn tavrımı takınarak, yüzümü hızla babama yaklaştırmış ve "Canımı yakmaya bu kadar kararlı olduğuna göre... " diye ilan etmiştim. O anda gerçek bir kadın kahraman edasıyla gözlerimi kapatmıştım. "...İyisi mi gerçekten üstüme varıp bana vur bari!" Diğer pre-yeniyetmeler yüklüce harçlık veya parlak saçlar veya arkadaş ararken, ben ebeveynimin bana vurmalarını istiyordum. Sıkı bir yumruk atmaları veya okkalı bir sille indirmeleri sevdasına düşmüştüm. Bu darbe ister anneciğimden isterse de babacığımdan, yani şu pasifist, idealist, şiddete başvurmayan hayırseverin hangisinden gelirse gelsin fark etmiyordu. Ha yanağımın bir başından bir başına ha karnıma indirmişler, bu sadme için yanıp tutuşuyordum çünkü başka hiçbir şeyin ebeveyn/çocuk arasındaki güç dengesinin yönünü daha etkin bir şekilde değiştirmeyeceğini biliyordum. Eğer onları beni bir kerecik sopalamaya kışkırtabilsem, daha sonra bu hadiseden ilânihaye bahseder ve bu anıyı bütün ağız dalaşlarında galip gelmek için kullanırdım.

Ah, keşke Bay Brocklehurst tarafından bütün Lowood School öğrencilerinin önünde ayakta durma cezası verilip enikonu ezilen Jane Eyre'in çocukluk omuzdaşı Helen Burns olsaydım. Ya da

1. İsa Mesih. (ç.n.)

genç efendi Hindley tarafından körpe kafam koca koca taşlara tutulan Heathcliff. En güçlü arzum böyle aleni zulme uğramaktı.

Gözlerimi kapatıp yüzümü sakin bir şekilde takdim ederek, can yakıcı darbeyi sabırsızlıkla beklemiştim. Annemin kahvesini karıştırdığını duyuyordum. Kaşığın mini nağmesi porselen fincanın içinde çınlıyordu. Babamın tost ekmeğine tereyağını kazıyarak sürerken çıkardığı kulak tırmalayıcı sesi işitiyordum. Anneciğim sonunda dayanamayıp, "Antonio, bunu savsaklamayalım... Hadi durma, kızına tokadı patlat" demişti.

Babamsa fikrini "Camille, onu *cesaretlendirme*" diye dile getirmişti.

Gözlerim kapalı, yüzümü bir hedef haline getirerek öne eğilmeye devam etmiştim.

Babam, "Annen haklı Maddy" demişti. "Ama en azından on sekiz yaşına girinceye kadar leşini çıkarmaya başlamayacağız."

Sevgili CanuckAIDSemily, o sırada aklımdan gözlerimin bağlandığı, dudaklarımın arasından da tüten bir Gauloises sigarası sarktığı geçiyordu. Kız çocuğu şeklinde bir kum torbası gibi dövüleyim diye dua etmiştim.

Annem, "Büyükbabanla büyükannenden ötürü muhakkak hissettiğin kederle başa çıkmanda sana yardım etmek istedik" demişti.

Babamsa, "Sana bir hediyemiz var, canım" diye açıklamıştı.

Gözlerimi açmış ve karşımda Bay Wiggles'ı görmüştüm. Su bardağımın içinde keyifle pırpır eden altuni bir balık yüzüyordu. Pırtlak gözlerini bana yan bakmak için fırdöndü gibi çevirip duruyordu. Yutkunan, küçük bir lombar misali ağzı faraş gibi açılıp kapanıyor, güçlükle solumak için açılıp kapanıyordu. Bu yüzgeçlerini oynatan, güçlükle nefes alan, küçük gurup rengi meleğin yemeğimin kullanılmamış suyunda asılı kaldığını görünce pişkin yüzüm karışmıştı. Tek kelimeyle, önce mutluluktan uçuyordum. Bay Wiggles adı aklıma bir anda gelmişti ve o an neşeliydim, el çırpıyordum, güleç ailem tarafından çember içine

alınmış mutlu bir çocuktum. Ama sonra, trajik bir şekilde, artık mutlu değildim.

Bay Wiggles hemen ardından suyun içine gömülmüştü. Devrilip ters dönmüş ve bardakta nalları dikmiş vaziyette yüzmüştü. Ebeveynim ve ben Ctrl+Alt+Hayret içinde apışıp bakakalmıştık.

Babam, "Camille, acaba suları mı karıştırdın?" diye sormuştu. Kahvaltı sofrasının bir ucundan uzanıp içinde ölü Bay Wiggles olan bardağı kaldırmıştı. Bardağın kenarını ağzına götürüp dikkatlice son nefesini vermiş balığın etrafındaki suyu yudumlamıştı. "Aynen tahmin ettiğim gibi."

Annem: "Yoksa GHB'ni Maddy mi kullandı?" diye sormuştu.

Babam: "Hayır, maalesef galiba onun yeni Japon balığı."

Sabık-esrarkeş, sabık-canki, sabık-spid delisi ebeveynim, balığımı GHB dolu bir bardak içinde takdim ederek, onu kazara doz aşımına uğratmışlardı. Anlamı: Sıvı Ekstazi. Anlamı: Gamahidroksi bütirik asit. Soğukkanlılığını bozmayan babam, evcil hayvanımın minik altuni cesedi dudaklarına çarpıp suyun üstünde bir aşağı bir yukarı hareket ettiğinde dahi içmeye devam etmişti. Sonra iki parmağının arasına kıstırdığı minik kurbanı sudan çıkarıp Somalili hizmetçiye aktarmıştı. Monoton bir sesle ciddi ciddi "Oradan büyük yaşam döngüsüne kavuşması için klozete" demişti.

İsa'ya bu son vahşetle ilgili tafsilat vermek için tam telefonuma uzanıp hızlı arama tuşuna basmak üzereyken, annem hamur işi sepetini kol boyu uzağıma itmiş ve iç geçirmişti. "Bay Balık için bu kadarı çok bile... Maddy, ne dersin? Bugün dışarı çıkıp sana küçük sevimli yeni doğmuş bir kedi yavrusu edinsek mi ha?"

21 Aralık, 10.40, PST

ÖLÜMÜN PENÇESİNDEN KURTARILAN GERÇEK SEVDAM

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ebeveynim en az on milyon basın bildirisi yayınlamadan asla hiçbir şeye sahip çıkmazlardı. Tigerstripe'ın da bundan aşağı kalır yanı olmamıştı. Bir belgesel film ekibi, babam ve ben çeşit çeşit terk edilmiş başıboş hayvanın meziyetlerini tarttığımız Doğu Los Angeles'teki itlaf-yasaklı bir kedi barınağına kadar bizi gölge gibi izlemişti. Annemse bir kamera alayını tel kafes hücresinde tek başına duran kurumuş bir tekire yönlendirmişti. Hayvanın hayat hikâyesi yazılı bir fişi inceleyerek, "Ah Madison, bu kan kanseriymiş! Prognoza göre dört ay içinde ölecekmiş. Bana bu mükemmel gibi geliyor!" demişti.

Ebeveynimin bakmakla yükümlü bulunduklarıyla ilişkilerinde aradıkları ölçütlerin en başta geleni eğretilikti. Yakalarını anlık bir bildirimle kurtaracak evler, çalışanlar, işler ve evlat edinilmiş Üçüncü Dünya öksüzleri isterlerdi. Zaten hiçbir şey imdadına yetişip bir ay için yoğun bir şekilde sevebileceğin,

ardından da abartılı bir cenaze töreniyle gömerken filmini çekebileceğinden daha iyi bir halkla ilişkiler fırsatı vermez.

Ben ayağını sürüyen tekiri geri çevirince, babam beni kocamış bir erkek *calico*[1] kediye yöneltmişti. Barınak personeli aşağı yukarı altı haftalık ömrünün kaldığını tahmin ediyordu. Babam ciddi ciddi kafa sallayarak, "Şeker hastasıymış" demişti. "Bu sana ders olsun, küçük hanım. Bir dahaki sefer bir tane daha şekerli abur cubur isterken aklına bu kedi gelsin."

Belgesel kameraları bizi bir kadersiz kedicikten ötekine izlemişti. Enfeksiyöz peritonitli[2] kedilerden hipertrofik kardiyomiyopatisi[3] olanlara kadar. Bazıları ateşler içinde yanan kulaklarının arkasını kaşırken, ağırlaşan başlarını kaldırmaya çabalamıştı. Burası bir kedi barınağından çok küçük kedigiller darülacezesiydi. Bağırsak tümörleri ve ölümcül piyometradan[4] muzdarip kediciklerle karşı karşıya gelince, kendimi çok kötü hissetmiştim. Doğru, hepsi sevgiye ve bir yuvaya ihtiyaç duyuyordu ama ben hiçbirini istememiştim. Bana sevgime karşılık verecek kadar uzun yaşayacak bir şey lazımdı.

İdrarını tutamayacak kadar aciz bir Siyam kedisi tek kullanımlık kâğıttan bir tuvalet eğitimi altlığı üstünde yatıyordu. Bir İran kedisi acı acı miyavlamış, bana bakarak yapış yapış perde inmiş gözlerini kapayıp açmıştı. Her gün alması gereken ilaçları görünce, babacığımın yüzü gülmüştü. "Bu herif çok uzun süre dayanamaz, Maddy!" Bir eliyle beni kedinin ağır kokan kafesine doğru iteleyip, "Hem ona 'Cat Stevens' adını verebilir hem de onun için şimdiye kadar hiçbir kediye nasip olmamış en büyük anma törenini düzenleyebilsin" demişti.

Anneciğim kameralara dönüp poz kesmiş, bir de "Çocuklar evcil hayvanları için mini cenaze törenleri yapmaya kesinlikle bayılırlar... küçük bir mezarlık meydana getirip her bir mezarın

1. Tüyleri beyaz rengin hâkim olduğu üç renkli kedi. (ç.n.)
2. Kediden kediye temas yoluyla geçen, bulaşıcı karın zarı iltihabı. (ç.n.)
3. Kalp kasının bir bölümünün orantısız derecede kalınlaştığı genetik bir kalp hastalığı. (ç.n.)
4. Kronik dölyatağı enfeksiyonu. (ç.n.)

içini doldururlar! Bu onlara toprak altındaki bakteriyel canlı türleriyle ilgili farkındalık kazandırır!" demişti.

Annem herhangi bir canlı türüne saygı gösteriyorduysa, özbeöz annesi bu türler arasında değildi. Ninem Cadılar Bayramı gecesinde, kanserinin yol açtığı serseri bir kan pıhtısından ötürü nöbet geçirip öldüğünde, anneciğim ertesi gün uçakla Cannes'ten gelmiş, yanında da şu malum payet ve kum incileriyle kaplı camgöbeği rengi kepaze gece kıyafetini getirmişti. Taşra morgunun ofisine girdiğinde, şeffaf plastikten bir elbise çantasıyla muhafaza altına alınmış ve koluna attığı kıyafet için "*Haute couture*"[5] demişti. Kuzeyli cenaze levazımatçısı gözlerine inanamamıştı: Masasının öteki tarafında oturanlar Antonio ve Camille Spencer'dı. Yaltaklanarak, kıyafetin muhteşemliğini kabul etmişti ama ardından sabırla kıyafetin otuz dört, Minnie Nine'nin her yerini kanserin sardığı cesedininse kırk beden olduğunu açıklamıştı. Babam hiç vakit kaybetmeden ceketinin iç cebinden bir çek defteri çıkarıp, "Ne kadar?" diye sormuştu.

Levazımatçı, "Anlamadım" demişti.

Cevabı anneciğim yapıştırmıştı: "Kıyafeti uydurmak için."

Zavallı tahnitçi saf saf, "O kadar güzel ki. Dikişlerini sökmemi istediğinizden emin misiniz?" diye sormuştu.

Annemin ağzı açık kalmıştı. Babamsa hayretler içinde kafasını şiddetle sallayarak, "O kıyafet bir sanat eseri, ahbap. Hele bir dikişlerine dokun, bak o zaman seni mahkemeye verip nasıl sürüm sürüm sürdürüyoruz" demişti.

Açıklamayı anneciğim yapmıştı: "İstediğimiz bir miktar tıraşlama yapmanız... oradan buradan bir tutam yağ almanız... böylece annem herkesi kendine hayran bıraksın."

Babacığım, "Zaten kamera insanı olduğundan beş kilo daha fazla gösteriyor" demişti. O noktaya gelinceye kadar kaleme sarılıp altı haneli inanılmaz bir rakam yazmıştı bile.

Cenaze levazımatçısı, "Kameralar mı?" diye sormuştu.

5. Fransızca "özel dikiş" demektir. (ç.n.)

Anneciğim, "Belki de yüzündeki fazlalıkları da azıcık kulak arkalarına tıkarsınız..." demiş, kendi şakaklarının derisini parmaklarının arasında kıstırıp yanakları pürüzsüz ve gergin olunca kadar çekerek anlatmak istediğini öne sermişti. "Ve birazcık göğüs takviyesi, kaldırma, robası üstüne tam otursun diye belki bir doku parçası yerleştirme."

Babacığım da "Ve postiş de" diye eklemişti. "İhtiyar kızda bol bol saç görmek istiyoruz."

Anneciğim kusursuz göğüsleri avuçlayıp bir öneride bulunmuştu: "Belki böbreklerini kesip çıkarır ve azıcık buraya doğru taşıyabilirsiniz, o kadar."

Babam gösterişli bir hareketle çeki imzalamıştı. "Ve bir dövme sanatçısıyla anlaşma yaptık." Çek defterinden imzaladığı yaprağı koparmış ve sırıtarak yüzünün yanında sallamıştı. "Yani Minnie'nin mürekkeplenmesine bir itirazınız yoksa..."

Anneciğim parmaklarını şakırdatarak, "Ha, bir de altında ne iç çamaşırı, ne tanga, ne de başka bir şey olmalı. Cümle âlemin bu cenaze törenini uydu aracılığıyla canlı izleyip de canım, sevgili, ölü annemin üstündeki külot izlerini görmesini istemiyorum" demişti.

Tahnitçinin ofisinde otururken, cenaze töreni planlamasının o aşamasında artık anneciğim ağlar diye düşünmüştüm. Yaş dökeceğine bana dönüp, "Maddy, tatlım, gözlerinin nesi var? Nasıl bu kadar kızarıp şiştiler?" diye sormuştu. Bana çantasından çıkardığı Xanax şişesinden bir tablet vermişti. "Hadi, o şişkinlikler için de birkaç salatalık dilimi bulalım."

Janti Tweet'çi, Cadılar Bayramı'ndan beri durmadan ağlıyordum. Hoş, annemin bunu pek fark ettiği söylenemez ya.

Ninemin öpücüğünü hatırladığımda, ağzıma tütün tadı geliyordu. Oysa anneminkilerde anti-anksiyete ilaçları tadı vardı.

Annem itlaf-yasaklı kedi barınağındayken sık siyah tüylü iri bir Manx kedisine razı olmam için bana bir defa daha Xanax yutturmaya çabalamıştı. Sanki kedinin kısa bir süre önce öldüğünü umursamıyordu. Babacığım henüz soğumamış bedenini

pislik dolu kafesinden kaldırmış ve kaskatı kesilmeye yüz tutan cesedini tombul kollarıma yerleştirmeye çalışmıştı. "Kucağına alsan yeter, Maddy" diye fısıldamıştı. "Kamera kaydında taş çatlasa uykudaymış gibi gözükür. Oyalanacak vaktimiz yok..."

Onun boynu bükük, ölü Manx'ı bana doğru usulca savurduğu, benimse bir adım geri çekildiğim sırada, başka bir şey görmüştüm. Aynı kafeste, kısa bir süre önce son nefesini veren siyah kedinin gizlediği minik bir sarı tekir duruyordu. Bu son şansımdı. Yoksa kısa bir süre sonra Beverly Wilshire'a kız gibi kucağımda kaskatı bir küçük kedigiller mensubu cesediyle dönmeye mecbur bırakılacaktım. Kameralar kayıttayken, barınak personelinin tanıklığında, tombul işaretparmağımla bu portakal rengi yün yumağını gösterip, "İşte onu, Babacık!" demiştim. Sesimi bir yumurcağınkine benzeterek, "İşte kediciğim orada!" diye haykırmıştım. Portakal renkli marazi sevgi nesnem iki yeşil gözünü açmış ve bakışlarıma karşılık vermişti.

Annem kafesin yanına iliştirilmiş fişe çaktırmadan çabucak göz atmıştı. Fişte bir düzine kelimeyle minik kedi yavrusunun kısa evveliyatı anlatılıyordu. İtlaf-yasaklı o hayvan barınağındaki öğleden sonra anneciğim babacığıma doğru yaklaşıp fısıldamıştı: "Bırak portakal renklisini alsın." Gene fısıldayarak "Ölü olanı yerine koy ve bırak Maddy bu kedi yavrusunu alsın" diye eklemişti.

Elinde hâlâ boynu bükük ölü Manx'ı tutan babacığım kron kaplı dişlerini gıcırdatarak "Camille ama o hâlâ bir yavru" demişti. Kilitlediği dudaklarının arasından "O kör olasıca şey istisnasız ebediyen yaşar" diye tıslamıştı. Tüylü cesedi sarsmış, pişmiş kelle gibi sırıtarak, "Bununla belki erkek arkadaşını arayıp ondan bir Lazar[6] numarası yapmasını isteyebilir" demişti.

"Eğer Maddy'ciğimizin sevdasına düştüğü kedicik o ise..." diyen anneciğim, tel kafese uzanıp portakal rengi titrek yün yumağını yerinden almış ve sözü "...o zaman edineceği kedi de odur" diye bağlamıştı. Kameraların hareketini eksiksiz yakala-

6. Eski Ahit'te İsa'nın dirilttiği anlatılan kişi. (ç.n.)

ması amacıyla vaziyet alarak, afili bir görüntü vermek için de hafiften onlara doğru dönerek, bir avuçluk sıcak şeyi bana emanet etmişti. Aynı zamanda başkalarının duymayacağı şekilde fısıldayarak, babacığıma "Merak etme, Antonio" demişti. Eğilip fişi okusun diye de eliyle işaret etmişti.

Ve bunun üzerine, *Cat Fancy* dergisini temsilen orada bulunan bir fotoğrafçı öne doğru çıkarak, "Gülümseyin!" demiş ve patlayan flaş hepimizin gözünü almıştı.

21 Aralık, 10.44, PST

YILIN ANNESİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

İyi bir anne olmanın haddinden fazla müthiş zorluğu asla aklımın ucundan geçmemişti. Öz annemin bu ölçüde bir düş kırıklığı gibi görünmesi boşuna değilmiş. Sahiden, başarılı bir annelik hangi zahmete girmeyi icap ettiriyor ki? Alt tarafı gereken, kişinin rahminde yeterli miktarda taze spermatozoa çökeli biriktirip ardından da yaşar bir yumurtanın salıverilmesini beklemesiydi. Kestirebildiğim kadarıyla, zaten bütün bir süreç az çok otomatik bir şekilde gerçekleşiyor gibiydi. Bilfiil dünyaya getirme, belgesel film ekibinin tüm mensuplarını, set asistanları ve ışık şefleri ve ses mühendislerini, kameramanları ve yardımcı yönetmenleri ve makyaj sanatçılarını steril, fayans kaplı bir odada işe koşmakla ilgiliydi. Sonucu gözlerimle gördüm: Annem damar içine zerk edilen bir damla Demerol'le[1] kendinden geçmiş, özel bacak desteği bulunan bir tür muşamba kaplı podyumda kolları bacakları gerilmiş vaziyettedir. Bir kuaför itinayla ağdalanmış kasığındaki parıltıyı gidermek için pudralamaktadır ve *–voilà–*

1. Bir ağrı kesici. (ç.n.)

bebek kafamın balçık renkli ucu dışarı fırlamıştır. Bölüm Bir: Doğdum. Bu mucizevi film anı bütünüyle iğrençtir. Tamam, güzel annem suratını bir kerecik ekşitmiştir ama bunun dışında, sümüksü madde kaplı minyatür benliğim köpüren iç kısımlarından kıvrıla kıvrıla çıkarken, yüzündeki o çarpıcı tebessüm hiç eksik olmamıştır. Peşimden çabucak bir de aynı ölçüde galiz bir plasenta dünyaya gelmez mi. Hiç şüphesiz, o zaman bile görevli hekimin bana temiz bir dayak atmasını beklemiştim. Hakiki bir meydan dayağı. Haliyle ancak böylesi dört başı mamur bir sevgi ve ayrıcalıkla yetiştirilen bir çocuk acımasız bir köteği benim kadar şiddetle arzular.

İnsanlar ne zaman doğum günüm için bir araya gelse, annem genellikle o videonun bir kopyasını gösterirdi. Hep "Bunu tek çekimle hallettik" derdi. "Madison o günlerde çok daha zayıftı –bereket ki!" Ve insanların daima canımın yanması pahasına gülmekten kırılmalarına yol açardı. Ebeveynimin sahiden ağzımın payını vermesine bu kadar susama nedenim bu tür belden aşağı vuruşlardı. Morarmış gözüm her gün katlanmak zorunda kaldığım o küçük eziyetleri ayyuka çıkarırdı.

Sen, Janti Tweet'çi, hiç şüphesiz *People* dergisinin dünyaya geliş filmimden alıp yayımladığı fotoğrafları görmüşsündür. İsviçre'deki yurt arkadaşlarım kesinlikle görmüşlerdi ve öldüğüm güne kadar bu –kusulmuş yiyecek boyutlarındaki beni, olgun bir domatesin kırmızısına peynir kıvamında mama bulaşmış ve ipince bir göbek bağının ucunda kıvır kıvır kıpırdanan halde gösteren– fotoğrafları, bunları ya sezdirmeden süveterimin arkasına yapıştırılmış ya da okul yıllığındaki senelik vesikalığım yerine yayımlanmış durumda bulurdum.

Anneliğin özel beceriler gerektirmediğini doğar doğmaz kendi gözlerimle görmüştüm. Genel izlenimim, çeşitli bezelerin faaliyete geçtiği ve esas itibarıyla –ağız sütü, çiş, kaka gibi– bedensel salgılar zamanlamasının bir kuklası veya kölesi haline geldiğin yönündeydi. Habire vıcık vıcık hayati şeyleri ya harcıyor ya da boşaltıyordun.

Beni, yavru kedim Tigerstripe'ın gelişip büyümesine gördüğümden daha fazla özen göstermeye iten, bu derinlikli annelik kavrayışımdır. Kendi anneme bu işin nasıl layıkıyla yapılması gerektiğini anlatmaya ahdetmiştim. Nice veya Nancy veya Newark plajlarındayken çıplak ebeveynimi "Millet, vücudunuza bir şeyler geçirin be!" diye paylardım. "Kediciğimin büyüdüğünde bir sapık mı olmasını istiyorsunuz?" İnsanın genzini yakan haşiş zulalarının yerini bulur ve klozete atıp sifonu çeker, "Siz çocuğunuzun güvenliğine belki aldırmıyorsunuz ama ben kendiminkini umursuyorum!" derdim.

Doğrusu, dinden uzaklaşmamı sağlamak bakımından kedi işe yaramıştı, hem de mükemmel bir şekilde. Akşam yemekleri sırasında İsa'dan gelen çağrıları artık cevaplamıyordum. Bunun yerine her tarafa kol kıvrımıma oturttuğum Tigerstripe'ı taşıyordum. Bizimkilerden hep kulak erimi mesafedeyken, ona bir suflör gibi fısıldayarak "Anneciğimle babacığım eczaya susamış seks zombileri olabilirler ama ben onların seni incitmesine asla müsaade etmeyeceğim" diye nutuk çekiyordum. Onlara gelince, ebeveynim İsa'yla aramın açılmasından bayağı memnundular. Tigerstripe'ı, Taipei ve Torino ve de Topeka'da hiç yanımdan ayırmayışımı kabullenmişlerdi. Kabil ve Kahire ve de Cape Town'daki muhtelif yataklarımdayken koynumda kıvrılıp uyuyordu. Banff veya Bern'deki kahvaltı masasında "*Biz* yağsız, adil ticaret ürünü tofu sosisinden hoşlanmıyoruz ve *biz* artık bundan *bize* servis yapılmasını istemiyoruz" derdim. Bir keresinde, Kopenhag'dayken "*Biz* bir porsiyon daha çikolatalı ekler arzuluyoruz, yoksa *biz* La Bohème'in bu akşamki galasında hazır bulunmayı reddediyoruz" diye açıkça belirtmiştim. Fazla söze gerek yok, Tigerstripe'ın opera için mükemmel bir kavalye olduğu anlaşılmıştı. Genellikle uyumuş, yine de sırf varlığıyla gıcık verdiği aşırı derecede hassas ebeveynim öfkeden deliye dönmemek için kendilerini zor tutmuşlardı. La Scala ve Metropolitan ve de Royal Albert Hall'da nereye gidersek gidelim peşimize dökülmüş kedi tüyleri ve zıplayan pireler takılıyordu.

Sadece yeni yavru kedimle birlikte zaman geçirip mesafeli davrandığım ölçüde, babam da gitgide evlatlık edinilebilir boynu bükük öksüzlerin fotoğraf ve dosyalarına daha fazla göz gezdirir hale gelmişti. Kendimi soyutladıkça, anneciğim de taşınır bilgisayarından internetteki gayrimenkul ilanlarına daha sık göz atar olmuştu. İkisi de bundan bahsetmemişti ama soyatemelli kumpaslarına rağmen, Tigerstripe'a bakımım onun çok şişman bir yavru kediye dönüşmesiyle sonuçlanmıştı. Onu beslemem sanki onun yüzünü güldürüyor, Tiger'ı mutlu görmekten de ben hoşnutluk duyuyordum. Ve sadece birkaç haftalık aşırı beslemeden sonra, onu taşımak Louis Vuitton marka bir örsü sürüklemeye benzer bir hal almıştı.

Basel veya Budapeşte veya Boise'de değildi ama bir ikindi vakti kendimi karartılmış bir film yayını odasının kapı ağzında bulmuştum. Barselona'daki evimizdeydim ve koridorda yürürken önünden geçtiğim kapının bir parça aralık kaldığını fark etmiştim. İçerdeki karanlıktan birbirine karışan mart kedisi sesleri geliyordu. Ahenksiz bir düetti. Sanki sokak kedileri aşka gelmişti. Gözümü kapının kasasıyla tam kavuşmadığı dar açıklığa yasladığımda, içerideki beyazperdede kıvranan, salça kaplı yuvarlak küçük bir kütle görebilmiştim. Yaygarayı koparan o peltemsi yaratık, göz kamaştıran şiddetli ışıkların, belgesel sinemacıların ve ada çayı tütsüsünün içine doğmaktan hiç de hoşnutluk duymayan süt çocuğu benliğimdi. Geri kalanı boş koltukların ortasında tek başına oturan da annemdi.

Annem yeni hayat başlangıcımla ilgili usandırıcı videoyu izlerken bir telefonu da yüzünün yanına yapıştırmıştı. Omuzları zangırdıyordu. Göğsü inip kalkıyordu. Tesellisiz bir şekilde hıçkırırken, "Leonard, bana kulak ver lütfen" demişti. Yanakları parlıyordu. Serbest kalan eliyle gözyaşlarını silmişti. "Biliyorum, alınyazısında doğum gününde ölmek var ama lütfen bebeğimin acı çekmesine müsaade etme."

21 Aralık, 10.46, PST

CANIM ESRARENGİZ BİR RAHATSIZLIKTAN GÖÇÜYOR

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Tigerstripe onu evlat edinmemin üzerinden birkaç gün geçer geçmez şişmiş, hacmi önce patlamış mısır topu, sonra da *brioche* kadar genişlemiş, dokununca ev yapımı *fudge*[1] gibi sünger yumuşaklığı hissi verir olmuştu. Günler önce kedi tuvalet kabına gidip çişini yapmayı kesmişti. Keza ağlamaklı miyavlaması da son bulmuştu. Bu nedenle bir vantrilok vaziyeti takınarak, ben miyavlamaya mecbur kalmıştım. Gülümserken ağzım açık halde sabitlenmiş gibi, dudaklarımı hareket ettirmeden ebeveynimin yüzü suyu hürmetine sahte civelek yavru kedi sesleri çıkarmıştım.

Mexico City veya Mumbai veya Montreal'in huzurlu ortamındayken, pisipisim çiğ orkinos *şaşimi* ve karides *ceviche*[2] ve de ördek ciğeri pate bulunan kahvaltı sofrasından bir lokma dahi yememişti. Korkunç derecede şişmiş kediciği kahvaltı masasının

1. Bir tür yumuşak İngiliz şekerlemesi. (ç.n.)
2. Çiğ deniz mahsullerinin limon suyu ve kıyılmış soğanla marine edilerek hazırlandığı bir Güney Amerikan yemeği. (ç.n.)

üstüne tabağımın yanına yerleştirip, onu lezzetli lokmalarla baştan çıkarmaya çalışırken, annem de babam da kendi taşınır bilgisayarlarının arkasından çaktırmadan bakışlar atarak onu beslemeye yönelik sonuçsuz girişimlerimi izliyordu. Tigerstripe benim açımdan ikisini birden utandırabileceğim bir fırsatı temsil ediyordu. Ona bakmam, gayri-pagan, gayri-vejan, gayri-Reagan, kusursuz ana babalık becerilerimi gözler önüne serecekti. Anneciğimle babacığımın beni yetiştirirken işin içine kattıkları bütün o geçmiş hayatlardan uzak duracaktım. Stratejim kediciğimi adeta sevgiye boğup, onu büyütürken zihinsel ve duygusal bakımdan dengeli, beden imgesinde yapılış bozukluğu olmayan, ergin bir kedi haline getirmekti.

Bu noktada kahvaltı sofrasında bana eşlik edenlere yalancıktan öyle bir mini mini *miyav* sesi çıkarmıştım ki bilemezsin.

Janti Tweet'çi, ne yaptığımı anlıyor musun? Kendi kendimi nasıl kapana kıstırdığımın farkında mısın? Belli ki tırtılım[3] Bangalore ve Haydarâbad ve de Houston'da hastaymış ama bu gerçeği kabul edememiş, bizimkilere başvurup tavsiyeleri için el açamamıştım. Babam Hanoi'daki kahvaltı sofrasında tabağımın bitişiğinde yan yatarken güçlükle nefes alan davul gibi şişmiş kıl yumağını şöyle bir süzmüştü. Ctrl+Alt+Kayıtsızlık numarası yaparak, "Küçük Tigger nasıl?" diye sormuştu.

"Onun adı Tigerstripe" diyerek itiraz etmiştim. Onu yerinden kaldırıp kucağıma almak için uzanmış, aynı zamanda da "Ve o iyi" demiştim. Hareketsiz dudaklarımın arasından *miyav* sesi çıkarmıştım. Çaktırmadan parmak uçlarımı kullanarak, hareketsiz yavru kedinin ağzını sese denk gelecek şekilde oynatmıştım. *Miyav*.

Babam kaşını kaldırıp anneciğime göz etmiş ve "Tiger hasta değil mi yani?" diye sormuştu.

"O iyi!"

Anneciğim Ctrl+Alt+Sakin bakışlarını, peçete örtülü uyluklarımın üstünde artık titreyen komaya girmiş yuvarlak kütleye

3. Ceviz, fındık, meşe vb ağaçların kedi kuyruğuna benzer çiçeği. (ç.n.)

dikmiş, "Bir veterinere görünmesi gerekmiyor mu acaba?" diye sormuştu.

"O iyi!" demiştim. "Uyuyor." Korkumu fark etmelerine izin veremezdim. Okşadığım titrek kıl yumağı sıcak gibiydi –aşırı sıcak. Vıcık vıcık bir şey yumduğu gözkapaklarını çevrelediği gibi, ufacık burun deliklerinden de püskürüyordu. Daha beteri, elimi böğründe gezdirdiğimde derisinin davul gibi gerildiğini, karnının da şiştiğini hissetmiştim. Yumuşak tüylerinin derinliklerindeki zayıf encik kalbi trilyon kere bin kilometre uzakta atıyormuş gibi geliyordu. Bir ihtimal ona yanlış bir şey yedirmiştim. Ya da onu aşırı beslemiştim. Artık kedicik-pembesi dili bir parça dışarıda hızlı hızlı soluyordu. Her nefesi bir can çekişme hırıltısıydı. Zavallı Tigerstripe'ın hali birçok açıdan ninemin ağır, sancılı ölümünü hatırlatıyordu. Hiç düşünmeden parmak uçlarımla ön ayağının arkasındaki kalp atışlarının en güçlü hissedildiği noktayı yoklamış ve beynimin düşünen bağırsaklarının içinden her iki yavaş, düzensiz atışın arasında, *Bir-timsah... iki-timsah... üç-timsah...* diye saymaya başlamıştım. Ebeveynimden hiçbirinin yemek yemedikleri gözüme çarpmıştı. Hastalığa yakalanmış yavru kedi revirinin leş gibi kokusu herkesin iştahını kapamıştı.

Babam, "Ne dersin, Tiger'la birlikte bir keder danışmanına mı görünseniz acaba?" diye önermişti. Yutkunmuştu. Ctrl+Alt+ Anksiyetesi yüzünden okunuyordu. "Büyükbabanla büyükannenin ölümü hakkında konuşabilirsiniz" demişti.

"Yasa gömülmüş değilim!" Alçak sesle gitgide zayıflayan her iki kalp atışının arasında... *Beş-timsah... altı-timsah...* diye saymaya devam etmiştim.

Annem, gözlerini hamur işi sepetine dikinceye kadar, endişeli bakışlarla sofrayı süzmüştü. Sonra da lezzetli yiyecekler dolu sepeti yerinden alıp bana doğru itmişti. "Bir muffin ister misin?"

"Hayır!" Saymayı sürdürmüştüm, *Sekiz-timsah... dokuz-timsah...*

"Ama sen maviyemişli *muffin*'a bayılırsın." Beni süzmüş, tepkimi ölçmüştü.

Onu "Aç değilim!" diye terslemiş ve saymaya devam etmiştim, *On bir-timsah... on iki-timsah...* Kediciğimin kulak tırmalayıcı, hırıltılı nefesi kesilmişti. El yordamıyla, hummalı parmak hareketleriyle masaj yaparak küçük kedigiller mensubunun duran kalbini yeniden çalıştırmayı denemiştim. Bu çabamı ebeveynimden saklamak için Tigerstripe'ın şişmiş bedenini keten peçeteme sarmıştım. Böyle sımsıkı kundaklanınca, kalp atışını tespit etmek imkânsızlaşmıştı. Paniğimi maskelemek amacıyla, "Aç değilim! Tigerstripe sağlıklı ve mutlu! Aç değilim ve kimsenin pantolon balığını koparmadım!" demiştim.

Bunu duyunca, annemin yüzü Ctrl+Alt+Tokatlanmış gibi karışmıştı. İçgüdüsel olması muhtemel bir annelik hareketiyle, primat atalarımızdan miras kalan memelilere has bir kucaklama girişiminde bulunmuş, ellerini masanın ortasından bana doğru uzatmış ve "Maddy, Bir Tanem, sadece sana yardım etmek istiyoruz" diye söylemişti.

Geri durmuştum. Hareketsiz, sessiz yavru kediyi kucaklamış, "Belki Tigerstripe'ı kuzeyin ücra bir köşesindeki ıssız bir çiftlikte tamamen yüzüstü bırakırız, ha? Ne buyrulur?" diyerek zehir zemberek kelimelerle karşılık vermiştim. Histeriye tutulmuş gibi sesimi yükselterek, "Ya da kediciğimi, toplumsal bakımdan dışlandığı kötü niyetli zengin pisipisiler arasında yaşayacağı, İsviçre'deki pahalı bir okula postalarız!" demiştim.

Alçak sesle, *On sekiz-timsah... on dokuz timsah... yirmi-timsah...* diye sayıyordum ama artık çok geç olduğunun da farkındaydım. Seul veya São Paulo veya Seattle'da, peçete kefenine sarılı yavru kedimi kucakladığım gibi, kahvaltı sofrasındaki yerimi terk edip kâh kapaklanarak kâh doludizgin koşarak apar topar yatak odama kaçmıştım.

21 Aralık, 10.49, PST

İNKÂR SÜRECİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Vaktiyle pre-ölü, on bir yaşındaki ben, küçük kedigiller mensubumun bohçalanmış cesedini Anvers'e de Aspen'e de Ann Arbor'a da taşımıştım. Zavallı Tigerstripe'ı, gene kitabi bir göndermeyle, son nefesini vermiş bir Büyükanne Joad'un[1] battaniyeye sarılı kadavrası gibi, çeşitli pasaport ve gümrük kontrol noktalarından gizlice geçirmiştim. Onu tenime, anneciğimle babacığımın kaçak narkotikleri için kendi kuryeliklerini yaparken defalarca tuttukları yola benzer şekilde, kayışla bağlayıp giysilerimin altına saklamıştım. Tabii ki, ne ekşi kokusu hafiflemiş, ne de kanatlı asalaklardan, özellikle de karasineklerden, hatta sanki bir tür kara büyü eseriymişçesine sahneye çıkan ergen kurtçukları ve larvalarından mürekkep sadık maiyeti eksik olmuştu.

Belki uluslararası güvenliğin korkunç gevşekliğinden, belki de ebeveynimin uygun memurlara yüklü rüşvet vermeleri sayesinde, içler acısı yüküm asla fark edilmemişti. Zaman zaman

1. John Steinbeck'in *Gazap Üzümleri* adlı eserinde geçer. (ç.n.)

kendimi tutamayıp sessizce cıyaklamıştım ama sırrımı hep o ilk kahvaltı peçetesine sarılı halde tutmuştum. Janti Tweet'çi, sakın kafamı üşüttüğümü sanma. Kediciğimin öldüğünü biliyordum. Kimse sönen postuyla temas ettiğinde sürekli damla-damla-damlattığı soğuk sıvıları hiçe sayamazdı. Süveterimin altında karnımdaki bir hamilelik, bir düşük şişkinliği gibi duruyordu. Dağılan kemiklerinin birbirine girdiğini hissedebiliyordum.

Gözlerini kapadıktan sonra geçen saatlerde tüylü karnı balon gibi şişmeye başlamıştı. Ve evet, kederden geçici delilik yaşadım belki ama yavru kedimin gazla, daldan dala konan bağırsak bakterilerinin dışkısal ürünleriyle dolduğunu biliyordum. Ve evet, onu vefatına yol açan bir şeyle beslediğim düşüncesinden ötürü içten içe ödüm kopmuştu belki ama *dışkısal* kelimesini biliyordum. Ayrıca canımın çatlamak üzere olduğunun da, böylesi bir patlamanın başımın tacını böcek bürümüş bir leşe çevireceğinin de farkındaydım. Parmaklarımı ketene dokundurdukça yapış yapışmış hissi veriyordu. Onu sıvazlayan ellerime göre Tigerstripe ölü değildi ama gene de onu aşırı şiddetli bir şekilde okşamamaya dikkat ediyordum.

O anda hep birlikte aynı uzun limuzinin içindeydik. Ebeveynim arkalarını şoföre vermiş vaziyette yan yana oturuyor, kendilerini gayrimemnun halimden mümkün mertebe geri çekiyorlardı. Ebeveynimin duygusal bakımdan ifadesiz çehreleri, hüzünlü ses tonları gerçeği sezdiklerini akla getiriyordu. Buna rağmen, annem havalimanıyla Cakarta veya Johannesburg veya Jackson Hole'daki evimiz arasında o arabadayken "Küçük hastamız nasıllar?" diye sormuştu. Gözleri kanlanmıştı. Sesinde zorlama bir Ctrl+Alt+Canlılık vardı. "Kendini daha iyi hissediyor mu?"

Limuzinin lüks döşenmiş içinde tekrar tekrar ortaya çıkan sineklere ve leş kokusuna aldırmamanın zor olduğu anlaşılmış ve annemin yoga sayesinde heykel gibi yontulmuş kollarından biri yerinde duramayıp iklimleme kumandasını aramıştı. Manikürlü parmakları hava akımını arttıra arttıra şiddetli arktik rüzgârı

gibi estirmişti. Ardından da çantasından içi Xanax dolu bir reçeteli ilaç şişesini çekip çıkarmış ve ağzına birkaç tablet boca etmişti. Şişeyi sonra gazetesinin arkasındaki babama uzatmıştı.

Kucağımın beşiklik ettiği ciğerimi, hâlâ kahvaltı peçetesinden yaptığım kundağa sarılı halde taşıyordum ve ciğerim kaskatı kesilmişti. Soğumuştu da. Leş gibi kokan çürümüş madde akıtan ölü bir saatli bombaydı. Annemin soruşturmasına ancak heyecansız bir sesle miyavlayarak cevap verebilmiştim. Renkli camların arkasından zorlukla seçilen Lizbon veya La Jolla veya Lexington'ın kenar mahalleleri geride kalıp kaybolmuştu. Motorlu taşıtın içinde ilerlerken, ruh ikizimin kokuşan özsuları peçeteden aşağıya sızıp şort eteğimi ıslatıyordu. Kucağımdaki peçete açılsa girintili çıkıntılı adalarla dantel gibi kıyı çizgilerinin meydana geldiği gözükürdü. Çürüme lekeleriyle beneklenip karalanan keten sevdiğin her şeyin yok olduğu gelişigüzel bir seferin yolunu çizerdi.

Bu, bir define haritasının zıddıydı.

Babam mı? O pek aldırış etmemişti. Babam o lüks dekorda gazetesinin arkasında, *Financial Times*'ın somon renkli sayfalarıyla meşguldü. Onunla ilgili görebildiklerim dizinden aşağıya doğru bacaklarından, buruşuk ve duble paçalı pantolonun alt bölümünden ibaretti. Sadece bunları ve önündeki iki yana açılmış sayfaları tutan parmak boğumlarını seçebiliyordum. İşte bir de altın alyansını. Anneciğim yatıştırdığı empatisiyle cebelleşir, bense gitgide yeise kapılırken, o hızlı hızlı gazete yapraklarını çeviriyordu. Bir sayfadan ötekine hışırtılı, abartılı hareketlerle geçiyordu. Janti Tweet'çi, farkındaysan gazetesiyle meşgul bir işadamı, hayatı boyunca taftadan gece kıyafetiyle çalım satan herhangi bir Jane Austen romanının kadın kahramanından daha beterdir.

Anneciğim "Maddy?" diye seslenmişti. Sahte bir sevinçle çığlık çığlığa kulak tırmalayarak, "Tigerstripe yeni bir erkek kardeş ister mi acaba?" demişti.

Anlamı: Annem hamile miydi? Anlamı: Yoksa cinnet mi geçiriyordu?

Babam kâğıttan kalesinin içinden, "Şekerim, evlat edineceğiz" diye açıklamıştı. Savaş cepheleri ve hisse senedi fiyatları ve de maç skorlarının arkasından, "Çocuk korkunç bir yerde doğmuş" demişti.

Anlamı: Onlara yeterince ilgi göstermiyordum. Anlamı: Biraz daha takdirimi kazandıklarını hissetmek istiyorlardı.

Anneciğim "Evrak işleri aylarca sürdü" diye eklemiş ve başıyla kucağımdaki tomarlanmış sırılsıklam peçeteyi göstererek, "Bir... şey edinmek kadar kolay değil" demişti.

Neredeyse kimsenin duymayacağı yasa gömülü bir *miyavla* cevap vermiştim.

Babam hiddetle gazetesini sarsmıştı. Annem Xanax şişesini tıkırdatarak bir tablet daha diklemişti. Ellerim dikkat etmeyi unutmuş ve tırnaklarım kediciğimin yumuşak karnını kaşımıştı. Ve Janti Tweet'çi zavallı Tigerstripe'ın gergin karnı, limuzinin geniş koltuklu ve kapalı ortamında bulunduğumuz o kritik anda, yarılıvermişti.

21 Aralık, 10.55, PST

NİHAYET, HAK EDİLEN ŞİDDETLİ CEZA

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Canım Tigerstripe'ın dünyevi kalıntıları Japon balığım Bay Wiggles'ınki örnek alınarak düzenlenen yalın, şatafatsız bir törenle Beverly Wilshire otelinin bir tuvaletinde defnedilecekti. Somalili hizmetçilerden meydana gelen emir kullarımız pencereleri ardına kadar açıp rayihalı mumları tutuştururken, ben de leş gibi kokan peçeteye sarılı kalıntıları süitin ebeveyn banyosuna taşımıştım. Yas tutanlara, jakuzili küvetin yakınında duran ebeveynim de dahildi. Babam ayağını sabırsızlıkla hafifçe yere vuruyor, el yapımı ayakkabısının burnuyla karo kaplı zeminde gürültülü bir şekilde tik tak sesleri çıkarıyordu. Cenaze korteji onun peşine düşen kapkara bir sinek bulutundan meydana geliyordu. Biz, yani yas tutanlar kelimenin tam anlamıyla vızıldayan kapkara sineklere bürünmüştük.

Babam, "Sifonu çek gitsin" diye buyurmuştu.

Anneciğim parfümlü bir mendilden soluk almış ve "Şimdiden Âmin" demişti.

Bense onu yutmaya hazır klozetin başına dikilmiştim. İçim paralanıyor, bu kadar çok sevdiğim bir şeyden vazgeçmeye elim

varmıyordu. Kendimi öylesine öksüz hissediyordum ki, İsa beni telefonla arasın diye dua etmiştim. İsa'nın gerçekten var olmadığını, onu tamamen uydurduğumu unutmuştum. Ayrıca Dr. Angelou'nun bu kötü kokulu kemik yığınına ve çürüyen posta dokunup onu dirilteceği de yoktu.

"Hiç değilse bir dua okuyalım" diye yalvarmıştım.

Babam, "Hangi amaçla?" demişti. "Maddy, tatlım, dualar batıl inançlı alıklarla Baptistler içindir."

Dilenmiştim: "Tigerstripe'ın ölümsüz ruhu için!"

Anneciğim, "Bir dua mı?" diye sormuştu.

İlahi bir müdahale amacıyla Sör Bono veya Sör Sting'e başvurmaları için yalvarmıştım.

Babacığım, "*Ruh* diye bir şey yoktur" demişti. Nefesi daralmış, burnundan solurken Binaca ve Klonopin kokuları salmıştı. "Bebeğim, bunu tartışmıştık. Hiçbir şeyin ruhu yoktur ve öldüğünde toprak altındaki canlı türlerinin içinde üreyebilecekleri organik bir kompost yaratmak üzere çürürsün."

Anneciğim, "Bir dakika" diye lafa karışmıştı. Gözlerini yumarak ezberden bir şeyler okumaya koyulmuştu: "Gürültü patırtı arasındayken sakin olun..."[1]

Banyo kapısının hemen önünde sayıları gittikçe artan bir Somalili hizmetçi kadrosu toplanmaya başlamıştı.

Anneciğim, "İş ilişkilerinde ihtiyatlı davranın..." diye devam etmişti. Bütün dikkatini ezberden okudukları üzerinde toplayınca, Botox aşılanmış alnı kısmen kırışmıştı. "Çünkü dünya hilekârlıktan geçilmiyor..."

Babamsa nutuk çekmeyi sürdürmüştü: "Tanrı yoktur. Ruh yoktur. Ölümden sonra baki kalan bir şey yoktur." Ve "O pahalı Katolik okulundaki rahibeler size *hiç* mi ders vermediler?" diye sorarken artık bağırıyordu.

Annem monoton bir sesle "Doğru bildiğini usulca ve açık açık söyle..." diye devam etmişti.

---

1. Alman asıllı ABD'li yazar Max Ehrmann'ın *Desiderata* ("Özlemler") adlı düzyazı şiirinden. (ç.n.)

Babam, "Maddy, sifonu çek" derken her iki kısa emir kipli cümlesi arasında parmaklarını Ctrl+Alt+Şakırdatmıştı. "Sifonu çek. Sifonu çek. *Sifonu çek*! Saat sekizde Patina restoranda akşam yemeği rezervasyonumuz var!" Gömleğinin manşetini hızla geri çekerek saatine bakmıştı. Başına bela kesilen haşeratı elinin tersiyle itmişti. Anlamı: Bu tuhaf cenaze ritüellerini gözlerini ayırmadan izleyen Somalili hizmetçileri değil, sinekleri.

Ağzımı açtığımda cılız bir ses çıkmıştı: "Affet beni kediciğim." Süngerimsi bohçayı gevşek karnıma dayayıp sımsıkı sarılmıştım. Gözlerimden yaşlar boşanmaya başlamıştı. "Özür dilerim, anneliği savsaklayarak senin canına kıydım." Kendi ebeveynimden daha kötü bir ebeveyn olduğumu göstermiştim. Bu korkunç ikrarla birlikte artık bir öne bir arkaya sarsılıyordum. Hıçkırmaktan yüreğim katılmış, canım yükümün kalan son kokuşmuş mezarlık özsularını da sıkmıştım. Ama gene de Tigerstripe'ımı huzur içinde yüzeceği bir yere bırakamamıştım.

Babamın fısıldayarak üstelemesiyle, annem yanıma gelmiş ve "Maddy, bebeğim..." diye cıvıldamıştı. Mırıldanarak, "O kediyi sen öldürmedin. Onu kimse öldürmedi" demişti. Sırtımı hafifçe sıvazlamış, elini bir süre omzumda tutmuş ve "Bay Tiger'ın küçük kedigillere özgü polikistik böbrek hastalığı denilen kalıtsal bir rahatsızlığı vardı. Yani böbrekleri kist oluşturuyordu, şekerim. Bunda kimsenin kusuru yok. Her tarafını kistler sarınca öldü" diye devam etmişti.

Gözlüklerim buğulanmıştı. Hatta yaşlardan geçilmiyordu. Burnumsa kızarmış ve akıyordu. Başımı kaldırıp ona bakmış ve "Ama bir kedi doktoru..." demiştim.

Annem hayır niyetine başını sallamıştı. Hüzünlü bakışları, o güne kadar oynadığı bütün ölüm hücresindekilerin kamu avukatı ve ölüm döşeğindekilerin hemşiresi rollerinin dokunaklı bakışlarıydı. "Bebeğim, bunun şifası yok. Kedicik hasta doğmuştu."

"Ama sen bundan nasıl haberdar olabilirsin?" diye sormuştum. Birden kendimi sümük ve ıstırap arasından çıkarken gırt-

lağımda boğumlanan sesimdeki o bebeksi, mızırdanma tonundan, patetik kelimelerimden ötürü mahcup hissetmiştim.

Annemin açıklaması "Fişinde yazıyordu" şeklindeydi. "Maddy, şu hayvan sığınağı yerindeki kafesine bantlanmış fişi hatırlıyor musun?" Banyonun mermer tezgâhı üstünde içinde Xanax tabletleri bulunan portakal renkli bir reçeteli ilaç şişesi, içine ergu-van renkli dalgalı bir orkide filizinin yerleştirildiği bir bahar dalı vazosu, türlü türlü Hermès sabunlarının yığıldığı bir sepet diziliydi. "O fişe göre Bay Tiger altı aydan daha fazla yaşayamazdı." Xanax şişesini almak üzere uzanmış, kapağını çevirip açmıştı. "Ne dersin, sen ve ben bu tabletlerden birer tane alsak, ha?" diye sormuş, ardından da "Yeni kardeşin bu öğleden sonra geliyor. Bu heyecan verici bir şey, öyle değil mi?" demişti.

Babam, "Bırak şu kediyi" diye emretmişti. Ellerini başının üstüne kaldırıp çırpmış, bağırarak "Millet, kurtulun şu kediden ve artık yol alalım!" demişti.

İkisiyle de karşı karşıya olmak için başımı çevirmiş, sesimi iyice alçaltıp homurdanarak uzata uzata "Siz biliyor muydunuz?" diye sormuştum. Gözyaşlarım anında buharlaşmıştı. Narin ellerimdeki cesette larvalar kaynaşıyordu. Milyar kere milyar ton buz ve taşlarla üstlerine üstlerine doğru gelen bir İsviçre çığı kadar soğuk ve ağır sözlerle, "Yani başından beri bana günleri sayılı bir kedicik aldığınızın farkında mıydınız?" demiştim.

Boğuk sesli bir zil çalmaya başlamıştı. Bu süitin giriş kapısının ziliydi. Tekrar çalmıştı. Somalili hizmetçiler sürüsü yerinden kıpırdamamış, banyo kapısının ağzından bizi izlemeye devam etmişti. Güvenlik kameraları bizi gözlüyordu.

"Siz yavru kedimin gidici olduğunu biliyordunuz ve düpedüz acı çekmeme razı geldiniz, ha?"

Yüzü kıpkırmızı kesilen, adeta moraran ve dişlerini sıkan babam, anneme dik dik bakmıştı.

Bir siren sesi gibi yeri göğü inletmiştim: "Bebeğimin öleceğini bana söylemeliydiniz!" Acımı bağrıma basarak, "Anlamıyor

musunuz? Ayağını sürüyen bir şeyi sevmeme nasıl müsaade edersiniz?" diye diretmiştim.

Anneciğim bir bardağa su doldurup bana getirmişti. Diğer eliyle de avuçladığı tabletleri uzatmıştı. "Şekerim, tek niyetimiz on üç yaşına basmadan yüzünün güldüğünü görmekti" demişti. O kadar aklı başındaydı ki, musluk suyunu sahiden içeceğimi sanmıştı. Hem de *Los Angeles musluk suyunu*.

Bana bakmaktansa gözlerini dizlerinin bağı çözülmüş anneme diken babam, omuzlarını dikleştirip alabildiğine cesaretini toplamıştı. "İnan bana küçük hanım" demişti. Sesi duygudan yoksundu. Boynu bükük ve işi oluruna bırakmış bir halde devam etmişti: "Hiç kimse çocuğunun ne zaman ecelinin geleceğini bilmek istemez." İlk defa nefesinden elli yıllık Chivas kokusu geliyordu. Babam yüklüydü.

Diş göstererek, "Belki Tigerstripe'dan biraz yağ aldırmalı, ona dövme yaptırmalı ve ona Peggy Guggenheim'ın Kahpe Kızı Kahpe versiyonu gibi gözükecek bir şeyler giydirmeliyiz!" demiştim.

Babam, daha kurdukları kumpas enikonu açığa çıkmadan, banyonun bir ucundan bir ucuna uzun adımlarla yürüyüp sıkıca tuttuğum narin kalıntıları elimden kapmıştı. Kalıntıları onları yutmaya hazır klozetin içine fırlatmış ve alelacele sifon koluna basmıştı. Ve hayır, Janti Tweet'çi, yakın geçmişteki dramlarımın kaç tanesinin, ister kuzeyin muzır erkekler tuvaleti, isterse Beverly Wilshire'ın altın kaplamalıları olsun, tuvaletlerde cereyan ettiğine kayıtsız kalmıyorum. Ve bunun üzerine biricik Tigerstripe'ım gitmişti. Su fırıl fırıl dönüp şarlamış ve minicik cesedi akıntıya kapılmıştı. Kaybolmuştu.

Anneciğim kulağıma fısıldayarak, "Dünya bütün düzenbazlığa, tekdüzeliğe ve hayal kırıklıklarına rağmen gene de güzel" demişti.

İkisine de çıtımı çıkarmadan öfkeyle dik dik bakmıştım.

Ne var ki, Tigerstripe gerçekten gitmiş miydi acaba? Öfkem başıma vurup, kistle ilgili bu beklenmedik ifşaattan ötürü safram kabarırken, klozetin içindeki bulanık sular da yükselmişti. Müş-

fik, sabık-destekleyici, sabık-alakadar, sabık-sevgi dolu ebeveynim beni tuzağa düşürmüşlerdi. Bana kısa bir süre sonra can vereceğini bildikleri bir evcil hayvan hediye etmişlerdi. Anaforlu tuvalet suyu yükselirken, hissettiğim burukluktan ötürü canım boğazıma gelmişti. Tigerstripe gitmişti ama otelin lüks sıhhi tesisatı cesedini kabul etmekte zorlanmış ve artık iğrenç tuvalet suyu döne döne seramik kabrinin ağzına tırmanıp fışkırmak ve taş döşeli zeminin bir başından bir başına yayılmak üzere yukarı doğru yükselmişti.

Zil tekrar çalmış ve babam bakmak amacıyla kapıya yöneldiğinde yolunu kesmiştim. Babacığımla banyo kapısının ağzı arasında dikilerek, savurmuştum... bir zamanlar dehşetli bir köpek takım taklavatını kırıp geçirmek için *Beagle* kitabını savurduğum gibi... bu sefer de avuç içimi savurmuştum; zıplamış, babamın sinekkaydı tıraşlı yanağına şaplak indirmek üzere gerektiği kadar sıçramıştım.

Babamın ifadesi Ctrl+Alt+Şaşakalmaktı. Tuvalet su kusuyordu. Minik kediciğimin cesediyle tıkanıp içi dışına çıkmış, yanı başımızda fışkırıyordu. Artık sadece bir klozet değildi. Çürümüş kedi parçaları ve kara büyü taşıran bir kazan halini almıştı.

O ters ruh halimde bile gözümden kaçmamıştı. Garip bir oğlan banyo kapısının ağzından içeri girmişti. Bu, diken gibi kaşları Romanesk harabeleri ve gotik aşna fişneleri akla getiren, asık suratlı bir yumurcaktı. Hatta kurtları, kamburu çıkmış Çingene cadalozları çağrıştırıyordu. Annem bu yüreği kararmış kimsesiz çocuğu... ve tuvaletin gazabını görür görmez... ve de şiddetli hamleme tepki olarak çığlığı basmıştı. Babamsa benim önce gelen şaplağımın yankısı kadar hızlı bir şekilde bana karşılık vererek tokadı patlatmıştı.

21 Aralık, 10.58, PST

BİR KEDİ YAVRUSUNUN TRAJİK AKIBETİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Evet, babam bana tokat atmıştı.

Ve evet, belki ben bir çilekeş Helen Burns olmaya can atan, haddini bilmez bir pre-yeniyetme romantiğim ama terbiyesiz, kendi iyiliğim açısından aşırı boşboğaz bulduğum ağzımın ortasına tokat yemenin, aklımın hep ucundan geçenden çok daha az keyif verdiğinin kesinlikle farkındayım.

Beverly Wilshire'ın mükemmel donatılmış banyosunda yavru kedinin tıkadığı o klozetin suları bitişiğimizde taşarken babamın patlattığı şamar, hani neredeyse başımı bile döndürmeyecek kadar zayıftı ama ince sesi karo döşeli mekânda muazzam bir şekilde çınlamıştı. Sert yüzüne çarpan dolgun çocuk elim, onun mukabil vuruşuna maruz kalan yanağımdan daha fazla acımıştı. Geniş bir alana yayılan ayna ikimizi de gösteriyordu: Minik el izim onun yüzünü kızartırken, benim yüzüm kendi öfkemden ötürü kararıyordu. Anneciğim, hizmetçiler ve kişisel yardımcılar ve de muhtelif çanak yalayıcılarının eşliğinde yanı başımızda duruyordu. Sivri uçlu parmakları vahşi manzarayı maskelemek

üzere gözlerinin önüne doğru havalanmıştı. Portakal rengi post parçaları kabaran suların üstünde yüzmüş ve biz –hepimiz– sulara gömülmüştük. Sadece şüpheli bir şekilde evlat edinilen o yabancı, bu aile içi trajediye karışmamıştı. O asık suratlı genç hergele, o çatışmaların tarumar ettiği, kana bulanmış uzak bir yurtluktan gelen bir felaket habercisiydi. Bu, hiç şüphesiz yırtıcı kurtların emzirdiği eğri çehreli oğlan çocuğu, bu Goran'dı. Bu ilk karşılaşmamızın o gergin anıydı.

Babam müteakip haftalar ve günlerde, Nairobi ve Nagazaki ve de Napoli'de şefkatini, hem de kör kör parmağım gözüne bir tavırla benim yerime bu asık suratlı kimsesiz mülteci çocuğa yöneltecekti. Ben kısa bir süre önce mutsuzluğumu nasıl yavru kedim aracılığıyla ilettiysem, babam da işi "Goran, kız kardeşine Noel için –muhtemelen bir emniyet kemeri uzatıcısı dışında– hiçbir şey almayacağını söyler misin?" gibi dolaylı açıklamalarda bulunacak kadar ileriye götürüyordu. Hoş, o güne kadar Noel'i hiç kutlamadıysak da. Hoş, babamın varlığımı bile tanıdığı pek söylenemezse de hayır, Goran'ın kız kardeşi veya anneciğimin kızıydım ama onun gözü beni görmez olmuştu. Bana gelince, artık beni görmediğinden, onunla konuşmam mümkün değildi. Böylece varlıklarımız karşılıklı bir şekilde sona ermişti.

Onun açısından, Reykjavik ve Rio ve de Roma'da, çoktan bir hayalete dönmüştüm.

Bunu Goran'ın EPCOT Tema Parkı'nda midillinin boynunu vurduğu o nahoş epizot takip etmişti. Onu da Goran'ın anneciğimin People's Choice ödüllerini çalıp internette satması izlemişti. Babam o zamana kadar yumuşamaya başlamıştı ama artık iş işten geçmişti çünkü bundan kısa bir süre sonra, hatta hemen arkasından gerçekten ölmüş olacaktım.

21 Aralık, 11.59, PST

MENFUR ŞEY ~~VARIYOR~~

Yorumu Ekleyen: Hadesbrainiacleonard@aftrlife.hell

Üçüncü yüzyılda yazan Yeni-Platoncu Zotikos, bir gün eşi menendi bulunmayan kudretli bir ülkenin diğerlerinin tamamına hükmedeceğini öngörmüştü. Ona göre, bu ülke okyanusun ortasındaki bir adayı işgal edecekti. Çarçabuk dünyanın bütün servetini toplayacak ve dünyanın bütün hükümdarları ikamet etmek üzere buraya geleceklerdi. Beşinci yüzyılda yazan Yeni-Platoncu Proklos'sa geleceğin bu ülkesini hayranlık uyandıran bir serap olarak nitelemişti. Mısır hiyerogliflerine göreyse, bu ülke ufukta yüzecekti.

Ve şey-çocuk burada karaya vuracaktır. Bulut renkli kumsallarında ilk insanlardan farksız bir şekilde çıplaklığını anlamadan uzun adımlarla yürüyecektir.

Ne kadar plastik varsa orada ebediyete intikal edecektir. Merkez orada bir plastik Sargasso'sunda[1] çakılı kalmış halde duracaktır. Kuzey Pasifik Girdabı[2] diye bilinen mezarlıkta.

1. Atlantik Okyanusu'nda Bermuda Adalarını çevreleyen *Sargassum* türü yüzer alglerle kaplı durgun su kütlesi Sargasso Denizi'ne gönderme. (ç.n.)
2. Pasifik Çöp Girdabı diye de bilinir. (ç.n.)

Ve bir insan annesi bu sahneye çıkıp aynı kumsalda dolanıp duracak, derdine yanar vaziyette ağır ağır gezinecektir. Ve ona refakat eden alt tarafı bir kuaför, bir halkla ilişkiler uzmanı, dört silahlı koruma, bir yoga öğretmeni, iki hayat tarzı gurusu ve bir diyetisyen dışında, bu kadın esas itibarıyla yalnızdır. Şey-bebek bu kadının gözüne ilişecektir: Bu hava perisi misali dal gibi bir figürdür. Ancak plastikte kabil mükemmel bir cilde sahiptir. Ancak bir fotoğrafta kabil pürüzsüz bir yüze sahiptir. Saçıysa sonsuz okyanus dalgalarıyla tarana tarana sıkı bir dolgunluğa ulaşan fevkalade bir ipek balyasıdır. Ve dış görünüşüne bakılırsa bu şey-çocuk bir dişi-çocuktur.

Ve dişi-çocuk akıl almaz bir güzelliğe sahiptir.

Ve Platon, bu yapayalnız kadının dişi-çocuğu uzaktan, ansızın ve ilk defa görmesiyle birlikte haykıracağını ileri sürer. Manzara onu durduracak, felce uğratacaktır. Ağzı açık kalacaktır. Kadın sendeleyerek birkaç adım atacak, bu hayali kucaklamak amacıyla kollarını gayriihtiyarî havaya kaldırıp "Madison?" diye bağıracaktır.

Çünkü bu noktada evlat acısı gören bir anneye, denizin bu lütfu bir diriliş gibi gelir. Ve kumsal boyunca tur atan bu kadın bu varlıklı âlemin kraliçesi sayılacaktır.

Ve işte, görünene bakılırsa, uzun süredir kayıp çocuk, yaslı ebeveynine kavuşmuştur. Bu, refakatçi maiyetin de tanıklık ettiği bir mucizedir.

Kadının gözleri yaşarır. Çünkü bu yabancı... o pırıltılı kumsalda çıplak duran bu yabancı, dal gibidir ve anlaşılmaz bir şekilde sakindir –ne tombik ve huysuz ne de inatçı ve somurtkandır– ama gene de bunlar dışındaki benzerlik dört başı mamurdur. Bu katledilen çocuktur, güzelleşmiştir. Platon'un yazdığına göre, kadın bir defa daha haykırmak üzereyken canı boğazına gelir.

Ve kötülük dişi-çocuğunu olup bitenden habersiz bir kuşun yuvasına işte böyle yerleştirecektir.

Sais papirüslerine göre, iyiliğin boynuzları işte böyle çıkacaktır. Ve kötülük iyiliğe bir çift boynuz takmanın peşindedir.

Çünkü bu ahiret güzeli, bu plastikten meydana gelen ve denizin büyüttüğü dişi-çocuk, insan kadına güven veren kollarını açar. Tatlı sesiyle, "Anne" der. Kadını kucaklamak üzere ilerler ve "Camille Spencer, sana geri verildim" diye belirtir. Kadını kollarının arasına alır ve "Hayatın sonsuzluğunu ispatlamak için sana döndüm; sana cennetin müjdesini getirdim" der.

21 Aralık, Öğle Vakti HAST[1]

FATA MORGANA[2]

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bu hikâye son kertede, Lemuel Gulliver'inki gibi üç ada hakkındadır. İlk adamız Manhattan'dı. İkincisi kuzeydeki kavşak adasıydı. Üçüncüsünüyse keşfetmek üzereyiz.

Ruh çobanıma LAX'taki onur kırıcı fiyaskonun ardından, açık denizin bir başından bir başına upuzun bir alçak-irtifa yolculuğu için, uyarlanmış bir CH-53D Sea Stallion model Sikorsky helikoptere yani *Gaia Wind*'e kadar eşlik ettim. Pasifik'teki öğleden sonrasının güneşini, berrak Aralık havasını göz önünde tuttuğumda, her şeyi gayet heyecan verici buluyorum.

Batıya doğru uçtukça ilk önce ufuk çizgisindeki belli belirsiz bir parıltı dikkatimi çekiyor. Sanki güneş güpegündüz, ters istikamette ve tuhaf bir şekilde vakitsiz doğuyormuş gibi. Titrek, mavi bir parıltı. LAX'tan havalanışımızın üzerinden topu

1. Hawaii-Aleut Zaman Dilimi anlamına gelen *Hawaii-Aleutian Standard Time Standard Time* teriminin kısaltılmış hali. (ç.n.)

2. Zaman zaman Messina Boğazı'nda görülen ve İtalyanca *Fata Morgana* yani "Morgan Serabı" denilen ışık yanılsamasının adıdır. Adın kökeni de Kral Arthur efsanesindeki büyülü Avalon Adası'nın efsuncu kraliçesi Morgan Le Fay'dır. (ç.n.)

topu üç saat geçtikten sonra, *Gaia Wind*'le yeni bir kıyı arasında kıl payı bir mesafe kaldı. Nasıl benden önce Darwin ve Gulliver'in gözüne iliştiyse, ben de birdenbire yeni yabancı büyük bir kara parçası görüyorum. Helikopterin geniş pervanesi havayı *vop-vop-vop* diye dövüp bizi ileriye doğru taşıdıkça, ışıldayan, sarp sıradağlardan meydana gelen bu acayip, akıl almaz arazinin gittikçe daha yakınlarında süzülüyoruz. Güneş uçsuz bucaksız ovaları ışıldatıyor. Gelip geçen bulutların gölgeleri arazinin yüzeyini alacalıyor ve nefes kesici yükseklikteki tepeler sislerin içine doğru dikildikçe dikiliyor. Bu, bu fantezi manzara bir toprak parçasından ziyade, devasa ölçüde büyütülmüş ve pırıl pırıl bembeyaz sofra tuzu rengine boyanmış bir krem şantinin doruk ve kıvrımlarını andırıyor. Hoş, eskiden hippi olan ve eskiden makrobiyotik bir beslenme düzenine sahip ebeveynim sayesinde bugüne kadar pek tuz yüzü gördüğüm söylenemez ya.

Sarhoş refakatçim Bay Crescent City, öne eğilip aşırı ölçüde kanlanmış gözlerini bu gittikçe büyüyen fevkalade manzaraya dikiyor. Ağzı bir karış açık, mest olmuş halde sadece tek bir laf ederken, yüzündeki esasen şapşal ifadeyi de abartıyor: "Madlantis!"

Aman Allah'ım.

Eski "Arsa satın alın... artık üretmiyorlar" meselinin aksine insanların ciddi ciddi arsa ürettiklerinin kanıtı düpedüz gözümüzün önünde duruyor. En azından Camille ve Antonio'nun.

Ebeveynim geçmişte sıkça bir plandan bahsederlerdi. Yerkürenin en vahim sorunlarından birçoğunu tek bir dramatik hamlede çözmekte açık açık iddialıydılar. Akıllarından geçirdiklerinin en önemlisi Pasifik çöp alanı diye bilinen anaforlu, bir köşeye atılmış kullanılmış plastik Sargasso'suydu. İkincisi küresel iklim değişikliğiydi. Üçüncüsü yabani ayıların kutup türünün gittikçe ufalan habitatı ve dördüncüsüyse ödemeye mecbur kaldıkları ağır gelir vergisi yüküydü.

Janti Tweet'çi doğrusunu istersen, ebeveynimin kafasını kurcalayanlar arasında aslan payına gelir vergileri sahipti ama biraz sabret.

Antonio ve Camille Spencer, bütün bu baş ağrılarına bir çözüm olarak radikal bir bayındırlık işleri projesi önermişti. Vefatımdan önce dahi dünya liderlerine yönelik kulis çalışmalarıyla meşguldüler. Anneciğimle babacığım birer usta kuklacıymışçasına kamuoyunu kendi hayalleri doğrultusunda şekillendiriyordu. Hayalleri de yeni bir kıta –polistiren köpük ve çapraz bağlı polimerlerden meydana gelen, yüzey alanı Texas'ın iki katı olan batmaz bir sal– yaratmaktı. Orta Pasifik'in yaklaşık bu mevkiinde bahsi geçen, durmadan yer değiştiren, sürekli büyüyen Pasifik çöp alanı bulunuyordu: Şu Pasifik Girdabı'nın dönüp duran akıntılarına kapılan kapsamlı, plastik alışveriş poşetleri ve plastik su şişeleri ve LEGO blokları ve de bunlardan başka her türlü dalıp çıkan, yüzen plastik atık çorbası.

Ebeveynim ekolojik yenileme aşkına, sürekli büyüyen plastik kütlesini kaynaştırmak için uluslararası bir fona öncülük etmiş ve bu Styrofoam karışımını, bu dilinmiş selofan batağını çırparak... açıkça kızgın hava enjeksiyonuyla kısmen eriterek ve içine kimyasal bağ etmenleri katarak, bu pelteleşmiş ekolojik felaketi beyaz bir şekerleme olarak yeniden yaratmışlardı. Bu sentetik harikalar diyarı, pırıltılı dağların yükseldiği ve aralarında yağmur suyunun tatlı su gölleri ve iç denizler meydana getirecek şekilde biriktiği yuvarlak tepelerin yayıldığı, milyonlarca dönümlük bir alanı kapsıyor. Bu çırpılmış-köpük arazi yüzüyor, depremlerden etkilenmiyor ve en kötü tsunami dalgalarının bile üstesinden geliyor. En çarpıcı niteliğiyse insan eli değmemiş beyazlığı, inci gibi... ışıldayan, hafiften gümüşi izler taşıyan lekesiz beyazlığıdır.

Uzaktan cennetin âlâsıdır. Paskalya tatilinde Tanzanya'daki bir çayırda sırtüstü yatıp da kümülüs bulutları arasında gördü-

günüzü sandığınız barok taretler ve kubbeler buradadır. Hoş, biz Paskalya Yortusu'nu kutlamazdık ki. Evet, vazgeçilmez boyalı yumurtaların peşine düşerdim ancak ebeveynim bunların, bana her yıl koskocaman bir keçiboynuzlu[3] iştah açıcılar sepeti de veren Barney Frank[4] tarafından saklandığını söylerlerdi. Hoş, anneciğimin semiz, domuzcuk bana o keçiboynuzunu gerçekten yememe izin verdiği pek söylenemez ya. Hoş, *kimsenin* de keçiboynuzunu pek sevdiği söylenemez.

Bizimkilerin şişkin-plastik rüyalar âleminde, beyaz gül kaplı kameriyelerin, pamuk helva kadar parlak kemer ve burç payandalarının, avlu ve geçitlerin üstünden beyaz sorguçlar gibi gökyüzüne yükselen sivri çatılar var, hem de yaladığınızda vanilyalı dondurmanın dilinize çaldığı kadar beyaz. Madlantis'in kıyı şeridine yaklaştığınızda beyaz koyak ve tepeleri seçebilirsiniz. Önümüzdekiler perdahlanmış gibi gözükecek ölçüde yüksek sıcaklıktaki basınçlı havayla alazlanıp yeniden yapılandırılmış plastik maddeler. Cam gibi pürüzsüz olacak şekilde sırlanan bu doruk ve yamaçlar jeolojik süreçlerin fizik kanunlarına tabi değildir. Yani Maxfield Parrish'in[5] resmettiği rüyalar âlemindeki bir pastoral cennette: Yamaçlar inanılmayacak ölçüde diktir; beyaz kumsallardan dosdoğru yukarı fırlayan, bir ayna kadar kaygan dimdik yüzleri fildişi ışıltısına sahiptir. Karbon ark lambaları kadar ışıldarlar.

Ve evet, ben keçiboynuzu lüpleten, sükroz bağımlısı, fıçı gibi tombul ölü bir kızım belki ama *pastoral* kelimesini biliyorum. Ayrıca vergi kaçırdığından şüphe edilen biri de gözümden kaçmaz.

Evvelki kıtaların tersine, Madlantis doruk ve koyaklar halinde var olmadan önce haritalarda vücut bulmuştu. Bu şişirilmiş ve kalaylanmış polimer-çöplüğü mıntıkası sanatçılar tarafından

3. Keçiboynuzu veya harnubun bir adı da Yeni Ahit'te apokaliptik temalar içeren bölümlerin yazarı olduğuna inanılan, Havari Yuhanna'nın ekmeğidir. Yeni Ahit'te keçiboynuzunun domuzları beslemek için kullanıldığını ima eden pasajlar bulunur. (ç.n.)

4. Kürtaj, ecza, din, insan hakları, suç, vb. konularda ayrıksı düşünceleri savunan ABD'li bir eksantrik politikacı. (ç.n.)

5. İdealize edilmiş neo-klasik tasvirleriyle ünlü ABD'li ressam. (ç.n.)

planlanıp tasarlanmıştı. Her bir yamacıyla her bir yalçın kayalığının yaratılmadan önce çizilen diyagramlarının ozalitleri çıkarılmıştı. Önceden tasavvur edilmişti. Kaderi önceden tayin edilmişti. Her bir santimetre karesi önceden belirlenmişti.

Tabula rasa'nın[6] zıddıydı.

Gezegenlerin uyumlu kavuşumuna[7] ve piramit gücüne[8] inanan Camille ve Antonio, bu bakir kıtayı bu yüzden Yeni Atlantis diye tanıtmışlardı.

Madlantis.

Fark edecek kadar yüksekten uçabileceğinizden şüpheliyim ama kıtanın topyekûn şekli hiç de tesadüf eseri değildir. Ne kıyı çizgisinin uzanışı ne de arada bir rastlanan koylar akarsu ağları tarafından şekillendirilmiştir. Hayır. Uzay boşluğundan bakınca yeni kara parçasının nasıl bir insan başının yandan görünüşü gibi şekillendirildiğinin farkına varırsınız. Boynun kesik tarafı güneye, başın üstüyse kuzeye çevrilmiştir. Bu süt beyaz, hatta kaymak taşı kadar beyaz profil Pasifik Okyanusu'nun gökyüzü mavisiyle çevrili muazzam bir kabartmalı kıymetli taş gibi durmaktadır. Bu Brobdingnag'lılara[9] özgü silüet, sarkık çifte gerdanıyla yakındaki Japon Takımadaları'nı gölgede bırakmaktadır. Keseli yanakları Hawaii'nin yukarısındaki gemi rotalarının önünü keseceğine dair işaret verirken, semiz ensesi Kuzey California'yı sıkıştırmaktadır. Fazla söze gerek yok, yakın zamanda darbedilen Madlantis kıtası aynen bana benzeyecek şekilde kesilmiştir.

Uzaydan bakıldığında, Dünya artık portremle darbedilmiş dev bir sikkeden başka bir şeye benzemiyor. Televizyon ekranlarında ve LAX'taki dergi kapaklarında gördüğüm uydu görün-

6. Latince "boş levha" daha doğrusu Romalıların yazı yazmak için balmumunu eriterek tekrar tekrar kullandıkları "boş balmumu tableti" demektir. Terime John Locke'un kazandırdığı felsefi anlamsa, insanların boş bir zihinle doğdukları, zihnin deneyim ve algıyla zamanla dolduğu yönündedir. (ç.n.)

7. Gezegenlerin Tony Shearer gibi bazı New Age yazarlarının ileri sürdüklerine göre Maya takvimindeki sözde "dünyanın sonu" kehanetine uygun şekilde bir doğru üzerine gelmeleri. (ç.n.)

8. Mısır piramitleri ve piramit şekilli nesnelerin sahip olduğuna inanılan paranormal güçler. (ç.n.)

9. *Gulliver'in Seyahatleri* hikâyesindeki devler ülkesi. (ç.n.)

tüsü bu. Yüzü suyu hürmetime adım verilen Dünya'daki beyaz plastik Cennet işte burada.

Yuvarlacık, etrafı karayla çevrilmiş bir deniz gözüm yerine geçiyor. Karşı kıyı şeridindeki gelişigüzel serpiştirilmiş plastik buzullar başa çıkılmaz saç tutamlarımı akla getiriyor. Ve doğrusu, bütünü pek gönül okşayıcı değil ancak buna rağmen eksiksiz. Benim ama devasa boyutlarda. Anneme sorsanız, doğal boyutlarından *bir parça* daha büyük diyecektir. Yaslı ebeveynim plastik ıslahına dair bu duyulmamış deneyi anıma parmak ısırtan bir hürmet olarak tasavvur ettiklerini söyleyeceklerdir. Babam, bu girişimlerini dünyadaki bütün hükümetlerden toparladıkları devlet paralarıyla finanse etmek için, bunun insanlığın bütün petrol ürünü döküntülerini kontrol altına almaya yarayacağı sözünü vermişti. Beyazlığı güneş ısısını yansıtıp gezegenden uzaklaştıracak ve iklim değişikliğini etkisizleştirecekti. Yüzdüğünden, kıta kuzeye çekilip yerinden edilmiş kutup ayılarına barınma desteği sağlayabilecekti. Politikacılar bu girişime arka vermek amacıyla akın etmişlerdi.

Aslında, Bay Ketamin'in bildirdiğine göre, artık tamamlandığından, diyarın bir avuç gerçek mukimi çoktan uluslararası mahkemeye gidip egemen bir ülke olarak bağımsızlık talebinde bulunmuş. Bu –"Madlantisliler" diye bilinen ve kolonyalist zalimlerden kurtulmak isteyen– vatansever fanatiklerin aynı zamanda dünyanın en zengin insanları olmaları ve hiçbirinin yüksek gelirinin daha mürekkebi kurumayan Madlantis anayasası gereğince vergiye tabi tutulmayacağı bir tesadüf değil. Ne de veraset vergisi ödeyecekler. Ayrıca bu küçük mukim grubunun her mensubu ülkesinin elçisi tayin edilecek ve bundan dolayı onlara bütün uluslararası yolculuklarında diplomatik dokunulmazlık özgürlüğü bahşedilecek. Janti Tweet'çi, işte ebeveynimin soylu hayalleri bu: Sınırsız para ve sınırsız özgürlük. Dünyanın başta gelen bütün şirketleri idare merkezlerini oraya taşımak için çabalıyor.

Madlantis hava sahasına çoktan girdik. Beyaz plastik dorukları sıyırarak geçiyoruz. Beyaz plastik vadilerin içinden yalpalayarak yol alıyoruz. İleride zerre kadar bir gayri-beyazlık var. Uçsuz bucaksız küresel, şişko-kız profilimin yaklaşık merkezinde bir gemi bulunuyor. Kulak yolumun helezoni ağzını –yani kulak deliğimi, Ortodoks Hıristiyanlara göre, Kutsal Ruh'un Bakire'yi hamile bıraktığı deliği– çağrıştıran bir oyukta karaya oturmuş haldeki, üşüşen buzların etkin bir şekilde sıkıştırdığı herhangi bir kâşif teknesi –veya Dante'nin buzlu gölünde kapana kısılmış Şeytan– kadar bu ıssız arazide kilitlenip kalan ebeveynimin mega-yatı *Pangaea Crusader*, işte orada.

21 Aralık, 12.15, HAST

CAMİLLE SPENCER'LA EVDE

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Bu gümbürtülü helikopterin herhangi bir parçasına güneş panelleri ve dalga enerjisinin güç sağladığını aklından geçirme bile, hele *Pangaea Crusader*'ın tepesine ininceye kadar yaklaşık bir milyon litre akaryakıt harcadıktan sonra. Ah, şu emperyal açık deniz *palais*'si[1] yani *Crusader*... Pırıltılı bir kutup beyazına boyanmış, Long Island'dan bir parça küçük teknenin neredeyse bir açık deniz uzay istasyonu olması gerçeğine rağmen, *Crusader*'ın ana salonu çoğu Üçüncü Dünya megalopolislerinin teneke mahallelerinde rastlanan tipik bir derme çatma gecekondu evinin içini andıracak şekilde düzenlenmişti. Aslında hafifçe sallanmasak, Pasifik'in tuzlu ölü dalgalarının tepesinde sakin sakin yalpalamasak, yatın içi pekâlâ Soweto veya Rio de Janerio'nun ilkel varoşlarında bulunabilirdi.

1. Fransızca saray demektir. (ç.n.)

Salonun bir bölmesi, fiberglas ve *trompe l'oeil*[2] tekniğinin gözbağı sayesinde dökülen, asbest karıştırılmış cüruf briketiyle örülü bir duvarmış gibi görünüyor. Dünyanın belli başlı grafiti sanatçıları bunun üstüne elleriyle sahte kurşunlu sprey boya kullanarak kat kat çete künyesi uygulamışlar. Duvar genelde tehditkâr bir izlenim veriyor; dünyanın şiddet dolu halk kitleleriyle aynı duyguların paylaşıldığı bir siyasi fikir birlikteliği intibaı bırakıyor. Sıkıcı kuzeyde, yolcuların sıkça kullandığı bir otoyolun kıyısındaki menfur bir umumi erkekler helâsının içinden pek farklı değil.

HadesBrainiacLeonard'a cevaben, evet, bu epeyi korkunç bir mizansen gibi geliyor ama lütfen biraz sabret. Dokunaklı bir epizoda doğru ilerliyoruz. Sefih bir çocuk ona yarım yamalak bakan annesinin sinesine dönüyor. Dolayısıyla şimdilik sahne dekoruna odaklanıyorum çünkü acısı içime işlemek üzere olan duygulara hazır değilim.

Sonunda o sallanıp duran, temizlik yüzü görmemiş atkuyruklu Bay Crescent yatın geniş ana salonunda anneciğimin huzuruna çıkıyor. Bu kabul için ona eşlik ediyorum.

Bu yorumu eklerken bile anneciğim elinde, aynı ölçüde siyah romla karıştırılmış, kenarına saplanan bir dilim taze organik ananas ve birinci-dünya mikro-finansmanı sayesinde geçimlik ücret için esmer eller tarafından biçim verilen bir kâğıt şemsiyenin balsa ağacından sapına batırılan üç adet maraska kirazıyla süslenmiş, öksürük şurubu dolu uzun bir bardak tutuyor.

Çevrenin bozulmasını protesto eden biri olarak annemin keyfinin habire bozulup böyle kafayı bulması ne tuhaf. Bitişiğinde oturmam da işe yaramıyor. Hayalet benliğim *People* dergisinde bir fotoğraf altyazısı paylaşacak kadar yakınında ama beni hâlâ hiç mi hiç görmüyor.

Doğrudan doğruya anneciğimin göz hizasında oturup, hayalet parmaklarımı çıtlatıyorum. Yerimde duramayıp hayalet bur-

2. Fransızca "göz boyama" anlamına gelen bu terim, resimde gerçeklik izlenimi vermekte kullanılan bir tekniktir. (ç.n.)

numu karıştırıyor ve hayalet tırnaklarımı yiyorum. Hep sadece beni görmezden gelme numarası yaptığını umuyorum. Sırf beni boşladığını, her an bana doğru birdenbire dikkat kesileceğini ve "Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer–KES ŞUNU ARTIK!" diye haykıracağını bekliyorum.

Gene de sarhoş veya ayık, işte orada: Sere serpe divanına uzanmış, elinde bir içki, kucağına da bir boyalı basın dergisi yerleştirmiş halde Camille Spencer. Normalde sadece Somalili hizmetçiler ve Dalay Lama için kullandığı fevkalade yapmacık sesiyle psişik ödül avcısını "Bay City, Madison'ın ruhunu gerçekten bulduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diyerek zorluyor.

Sesi sanki bir tuzak kuruyormuş hissini veriyor. Adeta sokmaya hazır bir kobra.

Bay K'dan, fırça gibi dudak rengi pis bıyığının altındaki ağzından "Kızınızı buldum hanımefendi" kelimeleri dökülüyor.

Anneciğimin gözleri, mikrodalgada aşırı güçte ısıtılmış bir dilim *quattro stagioni*[3] pizzayı sabırsızca ısırdığınızda dilinizin maruz kaldığı yanma hissiyle nasıl gözleriniz yaşarırsa, işte öylesine şıldır şıldır dönüyor. "Bay City, kanıtınız?" diye soruyor.

Bay K, "Vaktiyle, bir miktar kedi boku yemişsiniz ve anneniz kıçınızdan spagetti kadar uzun bir bağırsak kurdu çekip çıkarmış" diyor.

Anneciğimin içkisi nefes borusuna kaçıyor. Elinin tersine kırmızı nar şurubu öksürüyor. Kendi anneciği, ninem gibi öksürüyor, boğuk bir sesle "Size bunu ölmüş annem mi söyledi?" demeyi becerebiliyor.

Crescent hayır niyetine başını sallıyor. "Kızınız söyledi, yemin ederim."

Annem "Ve katledilen babam?" diye soruyor. İçkisinden bir yudum daha alarak öksürüğünü bastırıyor. "Onu da bulmuşsunuzdur umarım, ha?"

Crescent kafa sallıyor.

3. İtalyanca "dört mevsim" anlamına gelen her bir çeyrek parçasında farklı bir lezzet barındıran bir pizza türü. (ç.n.)

"Yoksa onunla konuştunuz mu?"

Aman Allah'ım. Eczadan aklını oynatmış refakatçim beni umumi helâlarda panik içinde pipi parçalayan biri olarak afişe etmek üzere.

Crescent City gene kafa sallıyor. Öne eğildiğinde, odanın mumları bitap düşmüş yüzünü aydınlatıyor. Parıltı bir sahnedeki ramp ışıkları gibi kırışıklıklarına ve çenesindeki kirli sakalına cila veriyor. "Babanız, Bay Benjamin, bana katledilmediğini söyledi."

Anneciğim "O halde Bay City" diye patlıyor. "siz bir şarlatansınız!"

Katledilmemiş mi?

Anneciğim haykırıyor, "Siz, Bay City!" Koluyla geniş bir kavis çizip hızla ileri sürdüğü parmağıyla onu işaret ediyor ve bu çarpıcı, teatral hareketi boyalı basın dergisinin kucağından fırlamasına yol açıyor. "Sen bir sahtekârsın!" Dergi kucağıyla zemin arasındaki o kısa mesafeyi pırpır ederek alıp sırtüstü yere seriliyor. "Çünkü çocuğum ölü *değil*! Babam bir psikopat tarafından doğranmıştı! Ve çocuğum *sağ*!"

Annem fıttırmış. Ben ne sağım ne de bir psikopat.

Yerde, ayaklarımızın dibindeki boyalı basın dergisinin manşetinde "Maddy Spencer Dirildi" yazıyor. Azıcık daha küçük harflerle basılmış alt başlıksa "Ve 30 Kilo Vermiş!" diye ilan ediyor.

Bay K, "Hiçbir şeye inanmaya mecbur değilsiniz" diyor ve ellerinden birini leş gibi denim pantolonun şişkin cebinin içine sokuyor. Bir bildik beyaz toz şişesini ortaya çıkarıp "Size *gösterebilirim*" diye devam ediyor. Şişeyi anneme doğru uzatıyor ve "Kutsal Ana Camille, buyurun. Madison'la kendiniz konuşun" diyor.

21 Aralık, 12.18, HAST

CAMİLLE AHİRETTEKİ BİR TURİSTE DÖNÜŞÜYOR

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Anneciğim geminin salonunda Bay Crescent City'nin uzattığı ketamin şişesini kabul ediyor ve ojeli tırnaklarından birini beyaz tozdan kaşıklamak üzere içine daldırıyor. Bunu bir-iki-üç kere tekrarlıyor. Her bir burun dolusu tozu öyle bir şiddetle içine çekiyor ki, kuaförden yeni çıkmış kadar yapılı başı bir kamçının ucuymuşçasına kuğu gibi boynunun üstünde hızla geriye savruluyor. Camille Spencer, ancak tırnağı artık şişenin yolunu şaşırdığında yanlamasına divanına yığılıyor ve dünya çapında ünlü göğsünün inip kalkışı seçilemeyecek ölçüde zayıflıyor.

Bay City, kimyasal etkenle gevşeyen avucundan kaymasın diye kıymetli içerikten artakalanla dolu şişeyi acilen geri alıyor ve ona sesleniyor, "Yüce Kutsal Ana Spencer?"

Göğsünün ortasında benek şeklinde bir mavi ışığın parlamasıyla birlikte tanıdık gösteri başlıyor. Mavinin parlaklığı gitgide artıyor, önce yukarı doğru ışıldıyor sonra da bir sürgün gibi

büyüyor, döne döne yükseliyor, neredeyse tavana kadar kıvrıla kıvrıla uzanıyor. Mavi sarmaşık en yüksek noktasında şişip bir tomurcuğa dönüşüyor. Bu tomurcuk belirsiz ve sade bir beden şeklini alıyor. Rengiyse, kolalanmış ve ütülenmiş bin altı yüz ilmekli Pratesi marka çarşaflar arasında süründüğünüzde derinizin kazandığı mavi renk; nane şekeri yediğinizde dilinizin kazandığı mavi renk.

Sonunda mavi yüzün hatları beliriyor. Annemin fırlak elmacık kemikli, ince çenesine doğru sivrilen çehresi ortaya çıkıyor. Gözlerini bana, yanı başında oturan hayaletimin fevkalade manzarasına dikiyor. Ve ağzı açılıyor, sesi bir parfüm gibi. Bana hitaben, "Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer-bırak şu tırnaklarını yemeyi!" diyen işte bu, bu zarif ruh.

Janti Tweet'çi, oh be. Sonunda başardım. Bam teline basıyorum; o halde varım.

Bay City, Özel K stokunu sağlama aldıktan sonra, nabzının atıp atmadığını kontrol etmek için iki parmağını annemin sarkık boynunun kenarına usulca yaslıyor. Ellerinden birini alnına koyup, gözbebeğinin yavaş yavaş açıldığından emin olmak amacıyla gözkapaklarından birini kaldırdığında başparmağına bakır rengi far bulaştırıyor.

Anneciğimin mavi ruhu, yukarıdan sabit gözlerle ona bakarken, efkârlı bir şekilde de bir görüşünü bildiriyor, "Maddy neden bu kadar çok ecza aldığımı hiçbir zaman anlamadı."

Artık tırnaklarımı yemeden, "Benim ben. Buradayım" diyorum.

Annem, "Sen işlemeyen bilincimin hazin bir yansıtmasısın, o kadar" diye diretiyor.

"Ben Madison'ım."

Havada asıl kalan, parıldayan mavi hayalet başını sallıyor. "Hayır" diyor. "LSD'yle bir halüsinasyonu ayırt edebilecek ölçüde kafa yaptım." Herhangi bir şafak vakti kadar yavaş yavaş ve hayranlık uyandıracak şekilde gülümsüyor. "Sen hayalden başka bir şey değilsin." Hayalet sesi beni kabul etmeye yanaşmıyor, "Sen sadece duyduğum suçluluk hissinin bir yansıtmasısın."

Öne sürdüğüne göre, ben onun hayal mahsulüyüm.

Anneciğimin ruhu iç geçiriyor. "Görünüşün aynen Leonard'ın söylediği gibi."

Janti Tweet'çi, hayal kırıklığımı takdir edersin. Şeytan onun yaratısı olduğumu ileri sürüyor. Tanrı da. Babette ciddiye alınırsa, ben Cehennem'deki sözde arkadaşlarımın tezgâhladığı büyük düzenin bir parçasıyım. Şimdi de annem ecza kaynaklı fevkalade manzarasından başka bir şey değilim diye beni elinin tersiyle itiyor. Acaba hangi noktada kendi kendimin eseri haline geleceğim?

Annem, bir taraftan tavanın çevresinde süzülüp elini kolunu sallaya sallaya dolaşırken, bir taraftan da henüz kuzeydeki o çiftlikte otları yolan ve halı döven küçük bir kız çocuğuyken, ta o zamanlardan beri, bir tele-pazarlamacının geleceğini söylemek üzere ona telefon edip durduğunu açıklıyor. Başlangıçta, arayanın deli olduğunu düşünmüş. Sesi genizden geliyormuş ve tizmiş, yeniyetme bir oğlan çocuğununki gibiymiş. Daha beteri, rahatlıkla iki bin yaşından fazla ve bir zamanlar antik Mısır şehri Sais'te görevli bir rahip olduğunu ileri sürmüş. Annem onu ya genç ve şapşal ya da açıkça çılgın biri sanmış.

Aklına gelene gülümsüyor ve "Leonard ilk defa aradığında kablolu televizyon izleme alışkanlıkları üzerine bir piyasa araştırması yürütüyordu... Büyükanneni tanırsın. Kablolu bağlatmamıza asla müsaade etmemiştir ama yalan söylemiş ve var demiştim. O çiftlikte insanın kendini ne kadar yalnız hissedebileceğini bilirsin. Leonard ertesi gün beni tekrar arayıp arayamayacağını sormuştu" diyor.

Telefon eden bu yabancı annemle ilgili hiç kimsenin bilmediği ayrıntıları biliyormuş. Ve ilk zamanlarda anneme bir piyango bileti almasını söylemiş. Ona hangi numaralıları seçmesi gerektiğini ve kazandığında birkaç fotoğraf çekimi için nereye gitmesi gerektiğini ve bu fotoğrafları nereye, yani hangi film yapımcısına göndermesi gerektiğini anlatmış. Ona şöhret kapısını Leonard adlı bu çocuk açmış. Ona gelecekteki kocasıyla

nasıl tanışacağını söylemiş. Her gün anneciğimin geleceğiyle ilgili yeni yeni iyi haberler vermek için arıyormuş. İkramiye kazanılmış. Bir yapımcı daha on yedi yaşına basmadan ona bir filmde rol vermiş ve dedem çalışmaması konusunda ayak direyince, Leonard arayıp ona nasıl kazaî rüşt davası açması gerektiğini anlatmış.

Bu koruyucu melek ona çiçek toplamasını ve bunları bir kitabın sayfaları arasında preslemesini söylemiş. Leonard bunu her ihtimale karşı babasının hatırı için yapması gerektiğini, onu bir daha göremeyebileceğini belirtmiş.

Hayalet anneciğim, "Sanki ninen anlamış gibiydi" diye açıklıyor. "Bana piyango biletini o almıştı. Bana, benzer bir telefon anketçisinin henüz küçük bir kız çocuğuyken, ta o zamanlardan beri, onu da aradığını söylemişti." Adının Patterson olduğunu belirtmişmiş. Bu onlarca yıl önceymiş. "Sonuçta Patterson ona bir gün bir kız bebek dünyaya getireceğini anlatmış, hem de kesin doğum gününü bildirmiş ve ona Camille adını vermesini istemiş."

Anneciğim o kuzeydeki çiftliği terk ettiği gibi, asla dönüp geriye de bakmamış.

Özetle, sanki en azından üç kuşaktır ailemin kaderinin dümenini tele-pazarlamacılar ellerinde tutuyorlar.

Annemin sinema kariyeri, bu kimliği belirsiz yabancının umulmayan himayesi sayesinde göklere çıkmış. Leonard'ın belirlediği şekilde, babamla tanışıp evlenmiş ve Leonard'ın tavsiyeleriyle yatırımları çığ gibi büyümüş. Projeleri onları hangi ücra yerlere sürüklerse sürüklesin ister Bilbao ister Berlin ister Brisbane'de olsunlar, Leonard her zaman nereyi arayacağını biliyormuş. Her gün yeni marş marş emirleri için telefon ediyormuş ve iş öyle bir noktaya varmış ki, artık ona sorgusuz sualsiz güveniyorlarmış. Daha yirmi beşine bile basmadan, dünyanın en zengin, en hoş, en ünlü çifti haline gelmişler.

Leonard, ebeveynimi yıllarca yönlendirip servet ve şöhrete boğduktan sonra, günün birinde doğacağım gün ve saatle ilgili

kehanette bulunmak için Stockholm veya Santiago veya San Diego'daki annemi aramış.

Serseri mayın gibi dolaşan hayalet anneciğim, "Kulağıma söyledi" diye yemin ediyor. "Senin sadece *fikrini* fısıldadı."

Ve annem bana işte bu yolla hamile kalmış.

Annemin ay parçası gibi çehresinin ışığı bana vuruyor, hayalet gözleri içli gözyaşlarıyla sulanıyor ve diyor ki: "Sana Madison adını vermemi istedi. Kendimizden geçmiştik. Bize senin büyük bir savaşçı olacağını söylemişti. Müthiş bir muharebede kötülüğü alt edecekmişsin. Ancak Leonard daha sonra haddini aştı..."

Bana hayatımın her anının aynen Leonard'ın kehanette bulunduğu gibi gerçekleştiğini anlatıyor.

"Ardından da tam ne zaman ve nasıl öleceğini söyledi."

Düşüncelere dalıyor. Bir yere kadar bütün annelerin çocuklarının acı çekip öleceklerini bildiklerini; bunu çocuk doğurmanın en kötü, tarife gelmez ölçüde dehşetli yönü diye belirtiyor. Ona göre, insanın çocuğunun ölümünün tam yerini ve zamanını bilmesi tahammülfersa bir şeydir. "Katledilecek bir çocuğun annesi olacağımın alnıma yazıldığının farkındaydım. Filmlerdeki bütün rollerim o gecenin bir provasıydı..."

Camile Spencer. Camille Spencer. Herhangi bir günün herhangi bir saatinde kablolu televizyonu açın ve o karşınızdadır: Ölüm döşeğindeki seri katillere nedamet getirtmeye çalışan çilekeş rahibedir. Yeniyetme oğlu sokak çetelerinin hareket halindeki araçlardan açtıkları ateş sonucu vurularak öldürülen metanetli bekâr garson annedir. Yüce Taşaklı Bilge Kadın'dır. Bütün Cevapları Bilen Emektar Radikal'dir.

Bay Crescent City annemin hayaletinin yerinden bihaber halde bütün bir salona hitap ederek, "Melek Madison'ı görüyor musunuz? Benim yalancının teki olmadığımı anlıyor musunuz?" diye soruyor.

Bana karşı duydukları sevgiyi törpüleyen nasıl öleceğimi bilmeleriymiş. Anneciğim hayalet gözkapaklarını yumuyor ve "Çekeceğin acıların farkındaydık, bu yüzden aramıza mesafe koyduk. Katlanmaya mecbur kalacağın ıstıraba tanıklık etmeye

dayanamazdım, dolayısıyla kendimizi seni çok sevmekten alıkoymak için sende kusur bulup durduk. Dikkatimizi kusurların üstünde toplayarak, kendimizi önünde sonunda gerçekleşecek katlinin bütün ağırlığını taşımaktan kurtarmaya çalıştık" diyor.

Bir de içki içerek ve ecza yutarak. "Babanın da benim de neden bu kadar ecza kullandığımızı sanıyorsun? Herhangi biri çocuklarının eli kulağındaki ölümünün kesinliğiyle başka türlü nasıl yaşayabilirdi?"

Dalgın dalgın gülümseyerek, "Küçük kedinin ölümünün korkunçluğunu hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor. Soluklanıyor ve hayalet gözkapaklarını bir an için yumuyor. "Tigerstripe'ın kadersiz olduğunu işte bu yüzden sana söyleyememiştik."

Leonard onlara doldurulmuş oyuncaklarımdan esinlenerek açık saçık günce kayıtları uyduracağımı anlatmış. Beni yatılı okula... ekoloji kampına... kuzeye göndermişler çünkü beni bildiklerinin bilincine vararak her gün görmeleri onlara dayanılmaz bir ıstırap çektiriyormuş.

Anneciğim, "Yaşın konusunda bile sana yalan söyledim" diyor. "Ele güne senin için sekiz yaşında dedik çünkü Leonard defalarca senin on üçüncü doğum gününün akşamında öleceğin kehanetinde bulunmuştu."

Bir tele-pazarlamacı beklenmedik bir şekilde sona eren bütün bir hayatımın hissikablelvukusunu en ince ayrıntısına kadar anneme anlatmış.

Annem, Oscar Töreni'nde sahnede vaziyet alıp bana iyi ki doğdun dediği gece, son nefesimi vermekte olduğumu biliyormuş. Televizyonda yayınlanan görüntüsü bir Beverly Hills otelindeki yüksek seçiklikli ekranda aslından daha büyük gözüktüğü sırada, "Babacığın ve ben seni çok, çok seviyoruz..." derken, boğulduğumun enikonu farkındaymış. Annem, "... iyi geceler, iyi uykular, biricik aşkım..." diye vedalaşırken, zaten ölmeye yüz tuttuğumdan haberdarmış.

21 Aralık, 12.25, HAST

CAMİLLE ~~BEDENİNDEN~~ AYRILMIŞ HALDE

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Annemi şu sahneyi oynarken defalarca izlemişsindir: Bir kadın kahraman dramatik rolü gereği halihazırdaki bir düğümün evveliyatını açıklayan repliklerle kendi kendine konuşmaktadır. Onun bu rolüne o kadar çok defa tanıklık etmişsindir ki, kurguyu bu yeni gerçeklikten ayırmak sana zor gelecektir. Ancak bu sahne hiçbir zaman böylesi bir sürrealizmle canlandırılmamıştı. Hafifçe parıldayan mavi tayfı *Pangaea Crusader*'ın salonunda havada süzülüyor. Bu yeni rolünün replikleri... annemin sesi bir oyun karakterinki değil. Ölçülü ve samimi, bir belgesel filmindeki anlatıcının kısılmış sesi.

Annem mavi haliyle tavan civarında bir uçurtma gibi süzülürken, "Bir zamanların bütün dini doktrinlerinin anlamsız, köhne, baskıcı veya kötü niyetli gibi görünmesi sağlanmalıydı. Leonard'ın bildirdiği misyon buydu" diyor.

Leonard, yeni bir dünya dinine yer açmak için, bütün dinlerin gözden düşürülmesi zorunlu diye dile getirmişmiş. Kutsal

kabul edilen ve el üstünde tutulan her şey anlamsızlaştırılmalıymış. Hiç kimsenin ahmak yerine koyulmadan iyilik ve kötülüğü tartışmasına imkân verilmemeli ve Tanrı'yla Şeytan'ın bahsi geçince herkes gözlerini devirmeliymiş. Leonard'ın direttiği en önemli konuysa, zeki insanların üstün bir kudrete ihtiyaç duymaktan utanacak hale getirilmeleriymiş. Onlara ne sunulursa sunulsun seve seve kabul edecek kadar manevi hayattan yoksun bırakılmalıymışlar.

Leonard'ın annemin kuzeydeki çocukluk günlerinden beri bulunduğu bütün kehanetler gerçekleşmiş. Katledilmeme ses çıkarmamasının tek nedeni aileme çok daha büyük bir mutlulukla geri döneceğime dair verdiği güvenmiş. Leonard epeydir öteki dünyadan telefon edeceğim ve yeni bir dünya dininin kurallarını buyuracağım konusunda vaatte bulunuyormuş. Ebeveynime denizlerin çöpünü bir araya getirip yeryüzünde bir cennet inşa etmelerini emretmiş. Orada, en yüksek tepesine bir de tapınak dikeceklermiş. Ölmüş çocuklarının bildirdiği doktrinleri şiar edineceklermiş ve ancak bu yolu tutup bu yeni inanç dünyaya yayıldığında, ancak o zaman kızları bütün insanları gerçek cennet âlemine yönlendirmek üzere dirilecekmiş.

Havada yüzen annem, "Nietzsche'nin başlattığının ardını biz getirdik" diyor. "O'nu canlandırmadan önce Tanrı esaslı bir şekilde öldürülmeliydi."

Leonard insanlığın her zaman düzenli bir dini inançlar sistemini arayacağını ama özgüveni eksik ürkek çocuklar gibi insanların da bu ihtiyaçlarını ince bir alay ve sahte bir uzak durma maskesi arkasına saklayacaklarını vazediyormuş. İddiasına göre, her birey gitgide kendi mabudu rolünü oynamaktan sıkılacakmış. Daha büyük bir şeyin, onları berbatın berbatı davranışlarına rağmen gene de normal karşılayan bir aile türünün mensubu niteliği kazanmak isteyeceklermiş. Ve bu aile Hödükçüler olacakmış.

Leonard'ın planına göre, Hödükçülük mensuplarının en kötü yönlerini kabul edip yücelten bir tarikat halini alacakmış. Hatta

kendilerinin bile hor gördüğü yanlarını –gizli önyargılarını, beden kokularını, nefret uyandıran kabalıklarını.

Annem büyüleyicidir. Tam bir masalcıdır. "Hödükçülük sayesinde" diye açıklıyor, "Leonard bize mağfiretin insanın ömrünü daimî bir bağışlayış tutumu içinde geçirmesine dayandığını öğretiyor."

Başkaları ne söylerse söylesin veya ne yaparsa yapsın, asla üstüne alınmamalıymışsın. Hödükçülük doktrinlerine göre en büyük günah başkalarına çıkışmakmış ve yeryüzündeki insanlara birbirimizi büyüklü küçüklü hiçe saymalarla sınamamız için hayat verilmişmiş. Herhangi biri tükürebilir veya küfredebilir veya osurabilir ama hiç kimse bu fiilden kişisel bir hakaret manası çıkarmamalıymış.

Başkalarının her kırıcı sözü veya kaba hareketi bir lütuf, bir affetme yeteneğimizi geliştirme fırsatıymış.

Anneciğim, "Kâğıt üstünde süfli bir şeymiş gibi görünüyor ama uygulanması gayet kolay ve zevkli" diyor.

Leonard, telefon görüşmelerinin en başından itibaren Camille'in çocuğunu modern bir Persephone olarak nitelemiş.

Annemin ruhu odanın bir ucundan bir ucuna uçarak –ölmüş tele-pazarlamacıların gizliden gizliye insanlığın tamamının kaderiyle kuklacılar gibi keyfince oynadıklarına dair– garip senaryosunu tasvir ederken, Bay City ketamin şişesini yan yatırıyor. Şişeyi tıklatarak başparmak tırnağının üstünde küçük bir beyaz kümesi meydana getiriyor ve tek bir nefeste tamamını burnuna çekiyor. Ardından bir daha çekiyor. — —

Dünyadaki herkesin içini sızlatmak için, önce korkunç bir şekilde ölüp sonra dirilecek çocuğun ünlü olması gerekiyormuş. Çocuğun ebeveyninin, oğlu İshak'ı kurban etmesi buyrulan modern bir İbrahim gibi, dünya medyasının dikkatini ve merakını üzerinde toplaması gerekiyormuş. Leonard, Camille ve Antonio Spencer'ı bu ulvi amaç için bu ölçüde dünya çapında örnek alınacak kişiler haline getirmiş. İnsanlığın tamamı çocuklarını bilecek ve vakitsiz ölümünün yasını tutacakmış. Dünya organi-

ze dinlere dudak büken ebeveynimin düşüncelerine sarılacak ve ahiretin kanıtını ortaya dökmelerinin arkasından topluca din değiştirecekmiş.

Onlar nasıl soya ve kenevirin başına üşüştülerse, insanlar da Hödükçülüğe akın edeceklermiş.

Janti Tweet'çi, ceninimin ultrason şipşağı işte bu nedenle doğmadan aylar önce dünyanın dört bir tarafındaki gazete ve dergilerde yayınlanmıştı. Dünyaya gelişimin videosu televizyonların en çok seyirci toplayan zaman diliminde gösterilmiş ve Emmy ödülü almıştı. O yaygarayı koparan, vıcık vıcık yeni doğmuş halim milyarlarca izleyicinin gözleri önüne serilmişti. Aynı şekilde, sayısız dergi kapağında sergilenen kedim Tigerstripe da. Bütün bir gezegen doğum günümden doğum günüme, bebekliğimden henüz ayaklanmış çocukluğuma o dönemden de etli butlu kızlık çağıma kadar büyümemi izlemişti.

Bütün bir gezegen cenaze törenimi seyretmişti. Biyolojik parçalanabilir tabutumu krallar ve devlet başkanları taşımıştı.

Malum nedenlerle beni katledecek kişinin küfürbaz bir Yehuda olması gerekiyormuş. Ebeveynim uzun bir süre araştırma yapmışlar. İçlerinden birinin cellâdım çıkması umuduyla en sütü bozuk hergeleleri ve genç kıyıcıları evlat edinmişler. Ancak Goran'ı, ağzı bozuk Goran'ı denediklerinde aradıkları kötü adamı bulduklarını anlamışlar. Hayır, EPCOT Tema Parkı'nda meydana gelen hiç de bir rastlantı değil, tam tersine koreografisi itinayla hazırlanan bir deneymiş. Anneciğim ve babacığım, Goran'a bir bıçak verip masum, sevimli midilliye önünde geçit resmi yaptırdıklarında... o hiç tereddüt etmeden boynunu vurduğunda, işte o zaman nihayetinde hayatıma son verecek oyuncuyu bulduklarını kavramışlar.

21 Aralık, 12.31, HAST

BİR AİLEYİ AİLE YAPAN

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Ebeveynim ve ben ister Atina'da ister Aspen'de ister Adelaide'da olsun, daima bir aile meydana getirirdik. Bir araya geldiğimiz her zaman sevgimizin gerçek bir temeli vardı. Bir parsel küflü komposta bağlı yaşayan, patates yetiştirip yapağı taraklayan normal ailelere benzemiyorduk. O kadar çok evimiz vardı ki, Dublin'de ve Durban'da ve de Dubai'de, hiçbiri yuvamız gibi değildi. Bay Darwin'in Galápagos'ta rastladığı genetik izolasyona uğramış ispinozları andırmıyorduk. Hayır, biz daha çok İncil kitabının sayfaları arasında başıboş dolaşan kayıp kabileleri çağrıştırıyorduk. Vancouver veya Las Vegas veya Van Nuys'da sahip olduğumuz dengeli ve tutarlı tek şey yekdiğerimizdi.

Ebeveynimi yıllarca bir arada tutan kusurlarımdı. Kilolarım, uysal bir kitap kurdu oluşum, mizantroplara özgü terbiyesiz davranışlarım, bunlar düzeltmeye çalıştıkları kusurlarımdı. Hele kendimi İsa Mesih'e kaptırmış gibi gözükünce, sahi, aralarındaki evlilik bağını hiçbir şey bundan daha etkin bir şekilde pekiştiremezdi. Lütfen şişindiğim için beni affet ama yatılı okuldaki akranlarımın ebeveynleri habire yeni partnerleriyle kâh evlenip kâh boşanırlarken, ben annemle babamı birbirine bağlama ko-

nusunda dâhiyane davranıyordum. Miami ve Milano ve de Missoula'da, çevremiz sürekli değişirken, biz et tırnaktık.

Yani şimdiye kadar. Zaten Tanrı'nın yaşayanlarla ölüler arasına kalkan kurmasının nedeni bu: Çünkü pre-ölüler, post-canlılar onlara ne söylerse söylesin *çarpıtıyorlar*. İsa veya Muhammed veya Siddhartha[1], herhangi bir ölü insan bir parça sıradan akıl vermek için geri gelse, aklı alan yaşayan bunun her kelimesini yanlış anlar. Savaşlar çıkar. Cadı avı başlar. Örneğin, Bernadette Soubirous[2] 1858'de Lourdes'da suya girmek üzere paçalarını sıvadığında, Bakire Meryem ona sadece "Hey, burada oynama çocuk. Burası tıbbi atıkların bırakıldığı leş gibi pis bir yer" demek için görünmüştü. Daha beteri, Meryem 1917'de Fátima'da[3] çobanlık yapan yoksul Portekizli çocuklara göründüğünde, onlara sadece piyango vuracak biletin numarasıyla ilgili tüyo vermeye çalışıyordu. Boşuna merhametten maraz doğar dememişler! Bu hikâyede yardımsever ölü bir hanımefendi onlara sırf el vermek isterken, o pre-ölü yumurcaklar bunun karşılığında Ctrl+Alt+Habbeyi Kubbe Yapmışlardı.

Toparlarsam, pre-ölüler her şeyi yanlış anlar. Ne var ki tarihin bu noktasında onları ne bulurlarsa yalayıp yutacak kadar manevi bakımdan açlık çektikleri için pek suçlayamazsın. Evet, Janti Tweet'çi, çocuk felci aşılarımız ve mikrodalgada hazırlanan patlamış mısırlarımız var, doğru, ancak seküler hümanizm sadece iyi zamanları kapsar. Ted Kennedy hiçbir zaman siperdeki birinin hayır duasını almamıştı. Ölüm döşeğindeki hiç kimse yeise kapıldığında ellerini kavuşturup Hillary Clinton'dan medet ummaz. Ebeveynimin güçleri din propagandası yapmalarına yetiyordu. Onlara bir parça yanlış öğüt verdim ve manşetlerde şimdi "Camille Boşanma Davası Açtı!" diye yazıyor.

Onları birada tutmaya yönelik ezeli ve ebedi misyonumu elime yüzüme bulaştırdım.

1. Siddhartha Gautama, yani Buda'nın asıl adı. (ç.n.)
2. Lourdes'lu Azize Bernadette. Gördüğü hayaller nedeniyle rahibe olup inzivaya çekilen, sonradan da Azize ilan edilen değirmenci kızı. (ç.n.)
3. Meryem Ana'nın 1917'de üç Portekizli köylü çocuğa göründüğü rivayetinin Kilise tarafından gerçek kabul edilmesiyle Hıristiyan Âlemi'nin Meryem Ana'ya adanmış en önemli ibadet ve hac yeri haline gelen köy. (ç.n.)

21 Aralık, 12.35, HAST

CAMİLLE'İN İNKÂR SÜRECİ

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Anneme "Kim bu Persef...?" diye soruyorum.

"Persephone" diyor. Leonard'ın sözlerine inanılırsa, Persephone o kadar fevkalade bir kızmış ki Hades adlı ayının ona sırılsıklam âşık olması için bakış atması yetmiş. Hades onu müşfik ebeveyniyle birlikte Yeryüzü'nde yaşarken baştan çıkarıp yeraltı dünyasındaki krallığına kaçırmış. Yokluğunda dünya soğumuş. Kayrasının eksikliğinde ağaçlar yapraklarını dökmüş, çiçekler solmuş. Kar yağmış. Sular buz tutmuş, günler gitgide kısalırken geceler gitgide uzamış.

Persephone yeni kocasıyla bir dönem için mutluymuş. Yeraltı dünyasındaki yeni yuvasında dostlar edindiği gibi, oranın örf ve âdetlerini de öğrenmiş. Aynen Yeryüzü'ndeki gibi akranlarınca çok sevilen biri haline gelmiş. Hades ona ebeveynleri kadar düşkünmüş ama o nihayetinde ebeveyninin hasretini çekmiş. Hades bir yarıyıl sonra insafa gelmiş. Karısına duyduğu sevgi o kadar güçlüymüş ki, ondan esirgeyeceği çok az şey varmış. Hades, o ancak yeraltı dünyasına döneceğine yemin edince gitmesine izin vermiş.

Yeryüzüne geri gelince eski yurdunun üstüne çöken karlar erimiş. Ağaçlar çiçeklenip meyve vermiş ve günler o kadar uzamış ki, aralarındaki geceler neredeyse kaybolmuş. Persephone'yi görünce ebeveyninin etekleri zil çalmış ve üçü bir yarıyıl boyunca o evlenmeden önceki gibi birlikte yaşamışlar.

Leonard'a göre, altı ay geçince Persephone ebeveyniyle vedalaşıp kocası Hades'e dönmüş. Yokluğunda Yeryüzü uyumuş. Tekrar bir yarıyıl geçince yazı getirmek için geri gelmiş.

"Bu kadar mı?" diye soruyorum. "Ne yüksek okula gitmek ne bir işe girmek ne de başka bir şey yapmak yok mu? Topu topu ailesinin eviyle kocasının arasında mekik mi dokumuş?"

Anneciğim yüreğimde Botox'un etkilerinin ahirete kadar uzandığı kuşkusu uyandıracak ölçüde ruhsuz acı bir gülümsemeyle, "Kızım Persephone'dir..." diyor.

Konuşmasına göstereceğim tepkim çapraşık. Şeytan böyle bir şey önerse kabul edemezdim. Ama annemden geldiğine göre daha bir yenilir yutulur halde. Aşırı derecede gönül okşayıcı değil: Yani bir kesim âdeti için dünyaya getirilmiş ve beslenip semizlenmiş bir buzağı gibiyim. Ebeveynim benden hayatımın bu kadar trajik bir şekilde sona ereceğini bilmelerinden ötürü uzak durmuşlar. Hatta canıma kıyacak kişiyi bile seçmişler ve beni öldüresiye hırpalasın diye onunla baş başa bırakmışlar.

Yanağından kan damlayan Goran'ın tensel bakımdan içimi sarmasının nedeni de belki bu. Hepimiz bizi ölüme götüren şeylerin esiri olmuyor muyuz?

Dünyaya zaten kadersiz gelme ve sevdiğim herkesin hakkımda benden daha fazla şey bilme ihtimalinin hoşa giden hiçbir tarafı yok denemez. Hal buysa işlediğim hiçbir kabahatten sorumlu değilim. Çaresiz ve cahilim ama aynı zamanda masumum.

Rahatsızlık duyduğum Leonard'a yakıştırılan kuklacı imgesi, anneme telefon edip duran ve başına bela kesilen bir hesap cetvelli serseri imgesi. Mikrofonlu kulaklık takmış Leonard'ın Cehennem'deki tele-pazarlama uçbiriminin başında oturup, on bir yaşındaki etki altında kalabilen anneciğime kendi felsefesini

dikte etmesi... bu imge beni "Onu tanıyorum. Leonard'ı tanıyorum" demeye itiyor.

"Ayaklı kütüphanedir ama her şeyi bilmez" diyorum.

Anneciğimin ruhu Ctrl+Alt+Afallamış gibi görünüyor.

"Ağzına bir parmak bal çalmış. Leonard, piyango vuracak bilet numaraları ve borsayla ilgili içeriden gizli bilgiler vererek, sırf katledilmeme ses çıkarmaman için seni kendisine inandırmış" diye devam ediyorum. İçimi döküyorum. Durduramıyorum. "Anneciğim, Leonard bir yalancı! Hödükçülük büyük bir hata!"

Onu teselli etmek üzere ilerliyorum. Onu bağrıma basmak, ona omuz vermek için kollarımı alabildiğine açıyor ve "Her şey yoluna girecek. Sen sadece on bir yaşında budala bir kızdın. Bu duyguyu bilirim..." diyorum.

Hayalet yanağımda bir tokat patlıyor. Evet, CanuckAIDSemily, bir hayalet bir başka hayalete tokat atabilir. Ve anlaşılan bir hayalet anne, hayalet tombul bebeğini tokatlayabiliyor. Dahası bu can yakıcı olabiliyor.

Bereket, annemin hayaleti zaten yavaş yavaş ortadan kayboluyor. Bedeni divanda leş gibi serili ama göğüs kafesi kımıldıyor. Yanaklarına renk geliyor. Beni tokatlayan hayalet el neredeyse silinip gitti. Belki de sızlatan sadece tokadın düşüncesi.

Kaybolmaya yüz tutan mavi annem, "Yalancı sensin!" diye haykırıyor. "Sen bir halüsinasyonsun!"

En merhametli tepki değil belki ama "Aptallık yapma" diyorum. "Bütün dünyaya Cehennem'in yolunu gösteriyorsun."

Hayaletinin bakiyesi görünmüyor. Salonun havasında sadece kelimeleri asılı kalıyor. Bunlar da "Her neysen, sen kızım değilsin. Sen uğursuz, şişman bir *kâbussun*. Gerçek çocuğum hem ahu gibi hem de mükemmel ve bütün insanlığa sonsuzluğa kadar sürüp gidecek bir neşe vermek üzere tam da bugün geri geldi" derken neredeyse duyulmuyor.

21 Aralık, 12.41, HAST

BİR BAŞKA CAN TEHLİKEDE!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Bay K'nın hayaleti, "Tamam ama niye İsa?" diye soruyor. "Neden İsa'ya gönül verdin?"

Başparmaklarım PDA'mın tuşları üstünde kımıldanıp dururken, omuz silkiyorum. Bahsi geçen zamanlarda ergenliğin eşiğindeydim. On bir yaşındaydım, menarşım patlak vermiş, bir bağış aracı dolusu kan son sürat boşanıyordu. Anlamı: ilk âdetimi görmüştüm. Anlamı: *Menarş* Eski Ahit'te geçen bu da neyin nesi kimin fesi denilecek bir şey değildir. Her sabah göğüs kafesime muazzam bir süt bezi yükü eklenmiş halde uyanmayı bekliyordum. Mahrem yerlerimde sık tüyler bitecek ve hormonların serseme çevirdiği bir insan haline gelecektim. İsviçre'deki okulumda bunun meydana gelişini defalarca görmüştüm. Delifişek, kafalı, tahta göğüslü süper kahraman kızlar, bir gecede pişmiş kelle gibi sırıtan Mis Seksi Seks Bombaları'na dönüşmüşlerdi.

Bay Ketamin'in hayaleti, "Tamam ama niye İsa?" diye soruyor. Biz mega-yatın ana salonunda oturan, baygın düşmüş anneci-

ğime göz kulak olan iki hayaletiz. Bay K'nın ruhunun mavisi kırık buz yediğimde dilimin aldığı maviye denk. Mideme herhangi bir şey indirdiğimden değil, artık değil. Hoş, ne de kilo verdiğim söylenebilir.

Tuşlamayı sürdürürken, ebeveynimin neredeyse beden arzularından, keyif verici maddelerinden ve gelişi güzel sekslerinden ibaret olduklarını açıklıyorum. Topu topu habire tüketmeye susamış tensel midelerdir diyorum. Ona İsa'yla flört ederek yakın geleceğimi karartacak gibi gözüken bütün o kan ve tükürük ve de spermden kaçınmak istediğimi anlatıyorum.

CanuckAIDSemily'ye, ikazları için teşekkürler. Son mesajını okuyor ve "Yuh! Hay aksi şeytan!" diyorum.

Bay K'nın hayaleti, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Kedim" diyorum. "Tigerstripe."

CanuckAIDSemily, Şeytan'ın Cehennem'i kolaçan edip herkese sarı bir tekir görüp görmediklerini sorduğunu söylüyor. Tigerstripe'ı yakalayıp ona teslim edebilene yüz adet tam boy Mars çikolata çubuğu ödül verecekmiş. Şeytan tabii ki onu rehin alıp bana karşı kullanacak.

Evet, Janti Tweet'çi, bir zamanlar Beverly Wilshire'da Tiger'ın üstüne sifonu çekmeye kalkışmıştım ama bunu ancak o öldükten sonra yapmıştım. Ve o farklı çünkü buna onu sevdiğimden yeltenmiştim.

Bay City yerde iki seksen uzanmış dünyevi bedenine bakıyor; delik deşik, çopur yüzüne, yamuk yumuk kulak ve burnuna. "Ölü olmak isterdim."

"Hayır, istemezsin" diyorum.

"Ölü ve zengin" diye ekliyor. Hayaletinin bile dişleri eciş bücüş. Bazı yerlerde birbirinin üstüne binmişler, bazı yerlerde de namevcutlar. Dişleri Stonehedge harabelerini andırıyor. Aşağı yukarı da oradaki taşları kaplayan likenlerle aynı renkteler.

Tigerstripe gören var mı ve onu herhangi biri saklıyor mu diye sormak için mesaj gönderiyorum. Bu yanlış sıralanmış bir öncelikler vakası gibi gelebilir ama Şeytan'ın ebeveynimi ele

geçirmesinden çok onun biricik pisipisimin güzel postunu yüzmesinin derdine düşüyorum. Düşüncesi bile beni Ctrl+Alt+Zıvanadan Çıkarmaya yetiyor.

Bay K'nın hayaleti, "Ölü ve Cennet'te olmak istiyorum" diyor. "Ve Sahara'nın gönlünü kazanmaya çalışmak. Sana hiç Sahara'dan bahsetmiş miydim?" Galiba ketaminin etkisi kayboluyor çünkü Bay K'nın rengi çoktan uçuk maviye dönüşen hayaleti siliniyor.

CanuckAIDSemily'ye göre, Şeytan Kısmi Doğum Kürtajı Bataklığı'na hapsettiklerimi salıvermiş. Hitler, İdi Amin, Elizabeth Bathory, cümlesi, Cehennem'in sakinlerini bir defa daha yıldırmak üzere serbest bırakılmışlar. Caligula, Kazıklı Voyvoda ve Rin Tin Tin'e, cümlesine, özel bir portakal renkli küçük kediciği arayıp bulmak için özel emir verilmiş.

Tepeden Pasifik havasını yaran pervane kanatlarının sesi geliyor. Belli ki bu üstümüzdeki güverteye inen *Gaia Wind*'in sesi. Gözümü PDA ekranından ayırmaksızın duraklıyorum. Bay K'nın hayaletiyle göz göze gelmekten kaçınıp Ctrl+Alt+Umursamaz gibi gözükmeye çalışarak, "Sen ve dedem hiç... hakkımda konuştunuz mu?" diye soruyorum.

Bay K'nın titreşen, zar zor görünen mavi silueti kafa sallıyor.

21 Aralık, 12.47, HAST

ŞEYTAN KAHRAMANIMIZI YEMLEMEK İÇİN TELEFON EDİYOR

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Pangaea Crusader'ın içindeyken ödünç PDA'm "Barbie Girl" melodisini çalmaya başlıyor ve cihazın arkadan aydınlatmalı ekranında arayanın adı "Yaratıcın" diye görünüyor. Telefonu ihtiyatlı bir şekilde hayalet kulağıma götürüyorum.

Bir ses, " 'Madison içyüzünü artık gizleyemeyeceğinin farkındaydı' " diyor. Gırtlaktan gelen bu güçlü ses konuşmasını, " 'Maddy çok geçmeden kaosun canlı örneği niteliğini kazandığı ve varlık nedeninin hayatına karıştığı herkese ıstırap vermek ve çatışma meydana getirmek olduğu gerçeğini kabul etmeye mecbur kalacaktı' " diye sürdürüyor.

Bu Şeytan. Bu tabii ki Şeytan. Janti Tweet'çi, melun hükümdar hayatımın hikâyesini kaleme aldığını –beni yazarak vücuda getirdiğini– iddia ediyor ve Jane Eyre'den de Huckleberry Finn'den de daha gerçek olmadığım konusunda diretiyor. Süregiden bütün düşünce ve davranışlarımı belirlediğinin kanıtı diye, sözde ro-

manından pasajlar okumak üzere düzenli aralıklarla beni arıyor. Hayatımın İblis'in versiyonunda her cümle bariz bir ünlem işaretiyle bitiyor. En az bir. Keşke Şeytan'ın benim için beslediği hayranlık duygusuna katılabilseydim.

" '...Madison' " diyerek okumaya devam ediyor. " 'çoktan yığınla canı sonsuzluğa kadar harlı çukurun içine çekmişti!' " Telefondaki ses " 'Ve Madison topyekûn cehennem azabıyla ilgili karanlık misyonunu tamamlamaya gayret etmezse, İblis'in zebanilerinin biçare kediciği bulup yeni bir kadın hijyen spreyinin zehirliliğine dair deri yaması testlerinde kullanacaklarını biliyordu!' " diyor.

Divanında baygın yatan annem kımıldanıyor, hafiften inliyor. Helikopter kanatlarının sesi gitgide azalıyor. Tepedeki helikopter platformunun bir başından bir başını ayak sesleri sarıyor, salonun tavanını meydana getiren güverteyi patırdatıyorlar. Her adım o korkunç ifşaatı biraz daha yaklaştırıyor.

" '...Madison, her şeye rağmen, Dede'sinin ebeveyninin şatafatlı yatına ayak basmak üzere yol aldığının farkına varmıştı! Onu afişe edecekti! Dünya âlem o penis parçalayan, erkek düşmanı caninin Madison olduğunu anlayacaktı!' "

21 Aralık, 12.56, HAST

AŞIRI DUYGUSAL BİR PORTRE

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bilim kişisel duygulara çok az imkân tanır. Bir doğaüstücü olarak cereyan eden hadiseleri yargılamak ve sansürlemek bana düşmez. Hayır, taş çatlasa bunları yazıya geçiren bir tanık rolünü oynarım. İnanılmaz, hatta içler acısı, sarsıcı olaylar meydana gelebilir ama sağduyumu korumalı ve bunları belgelemeyi amaçlamalıyım. Böylesi bir hüküm sevimsiz gibi gözükse de buna şükrediyorum; aksi halde biraz sonra vuku bulacakları kaldıramazdım.

Pangaea Crusader'dayız, gemi salonunun kapı ağzında babam beliriyor. Bir an için orada dikiliyor, tüten buhur ve loş ışık yüzünden gözkapaklarını kısıyor. Endişe yüklü boğuk bir sesle "Camille?" diyor. "Aşkım?" Sanki karşılaşacağından korkuyormuşçasına duraksıyor. Sonunda gözleri boylu boyunca divana uzanmış figüre takılıyor. Annemi öldü sanarak, ileri atılıyor ve aradaki mesafeyi anca "Camille!" diye haykırmasına yetecek bir sürede aşıveriyor. Bir peri masalı prensi gibi, uyuklayan anneciğimin yanı başında diz çöküyor. Kucağında mavi bir yastık kılıfı taşıyor. Bu mavi bir kumaş çıkını.

Annemse, hemen seçilemeyecek derecede yüzeysel nefes alıp veriyor. Dahası dökülen öksürük şurubu ağzında boşaltım sıvılarından başka hiçbir şeyi akla getirmeyecek kadar kan kırmızısı bir leke bırakmış: Yani cesetlerin ölümün ilk saatlerinde kustukları köpüklü kan ve mide asidi. Janti Tweet'çi, inan bana, belki on üç yaşında ve huysuz ve de bir kızım ama biri gelip beni hayata döndürür umuduyla birkaç saatimi bir otel süitindeki ölü bedenimin üstünde gözümü ondan ayırmadan geçirdim. Kendi taze kadavramın uğradığı sayısız berbat değişimi –morarmayı, ölüm katılığını, bağırsak boşaltımını– gözledikten sonra, boşaltım sıvılarının ne olduğunu pekâlâ biliyorum.

Geleceğin ölüleri, bütün içtenliğimle cesedinizin başında beklememenizi öneririm.

Babam yanağını anneminkine yaslıyor, "Camille, Camille Spencer, Cammy, aşkım" diyerek adını bir tılsımmışçasına mırıldanıyor, bu sihirli lafzı hareketsiz kulağına üflüyor. Bunu izlemek bana utanç veriyor ama iş işten geçti. Artık geri duramam. Bay Ketamin sadece dakikalar önce odadan sıvışmıştı. Bence gözlediklerim seksten daha mahrem. Babam gözyaşına boğuluyor ve ıstırabından inliyor. "Camille'ciğim, Cammy'ciğim, nasıl olur da hayatına son verirsin?" Başını annemin bağrına bastırıp, içini çeke çeke "Nasıl olur da? Babette benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Hatta solda sıfır" diyor. Anneme daha bir sıkı sarıldıkça zangırdayarak, "Asla boşanmak istemedim. Seni sırf Madison'ımız öyle hükmettiği için bıraktım..." diye devam ediyor.

Bunu işitince, hepten Ctrl+Alt+Afallıyorum. Al sana Madison bağlantılı bir beşerî ıstırap daha. Sanki her aptalca davranış bir şekilde benim kabahatim.

Diz çökmüş halde, anneciğime yaslanıp sarsılırken, odaya getirdiği o küçük mavi çıkını da bırakmıyor. Kendi göğsüyle anneciğiminki arasına sıkıştırdığı mavi bana hayal meyal tanıdık geliyor. Ve babacığım ağlayıp sızlarken, altındaki beden kımıldamaya başlıyor.

Annemin gözkapakları kırpışıyor. Parmakları babamın saçını okşuyor. Babacığımın aklı o derece başından gitmiş ki, annemin dirildiğini "Antonio?" deyinceye kadar fark etmiyor. Parmakları aralarına sıkışmış mavi çıkını buluyor ve "Bana ne getirdin?" diye soruyor.

Babama, yüzüne, gözlerine inme iniyor. Cenneti görmüş gibi ağzı bir karış açık kalıyor. Dudakları hızla anneminkilere yaklaşıyor ve öpüşüyorlar. Yer fıstığı ezmeli *cheesecake*'i nasıl yalayıp yutuyorsam, aynen öyle öpüşüyorlar. Ninem sabahları ilk sigarasını nasıl içiyorduysa, birbirlerinin yüzünü aynen öyle emiyorlar.

Ve evet, belki ölüyüm ama onların birbirlerine ateşli ateşli romantik sarılışlarını kesecek kadar densiz değilim. Aksine soğukkanlılıkla okyanus yüzeyinden yansıyan ışığın lombozlardan sızıp salonun tavanında dalgalanışını gözlüyorum. Ebeveynim nihayet kenetlenmelerine ara veriyorlar.

Anneciğim nefes nefese mavi kumaş çıkınına dokunup "Göster bana" diyor.

Babacığımsa "Sevgilim bak!" diye karşılık veriyor. Ayağa kalkıp maviyi çözerek bir giysi olduğunu gözler önüne seriyor. Ellerinin arasında gerili duran soluk mavi kaba bir yaka. Şambri diye tahmin ediyorum. Önünde aşağıya kadar inen beyaz düğmeler var. Bu bir gömlek ve babam manşetlerinden tutarak tamamını gösterecek şekilde kollarını açıyor.

Janti Tweet'çi, aman Allah'ım, bu en korktuğum şey. Bu kuzeydeki lekeli mavi şambri gömleğim!

Üzüntü ve sevinç karışımı duygularla kendinden geçmiş halde sırıtan babam "Bak" diyor. "Sevgiyle andığımız Madison'ımız bize bir işaret daha göndermiş! Aynen Leonard'ın söylediği yerde, Elmira'daki bir *vintage* giyim mağazasında satılıyordu!"

Keza annem de kumaşa benzer şekilde baygın baygın bakıyor, onu dikkatle inceliyor. Hayretten ağzı bir karış açık kalıyor.

Babam, "Bu Madison'ın sureti, onun yüzü!" diye çığlığı basıyor.

Mavi kumaşa sinen, onu berbat edenler Dede'nin iğrenç atmık lekeleri. Vaktiyle sıkıcı kuzeyin umumi helâsında *Beagle* kitabının sayfaları arasından fışkıran tiksindirici sıvılar, bunlar Bay Darwin'in tüyler ürpertici bir yere yaptığı keşif seferinin haritasına benzer soyut bir örüntü yaratacak şekilde iz bırakmışlar. Hiç kimsenin keşfe heves etmeyeceği bir dünyanın önemsiz adalarıyla karanlık kıtalarını meydana getirmişler.

Babam, annemin daha yakından incelemesi için bir lekeli bölümü ileri iterken, "İşte!" diye ilan ediyor. "İşte gözü burada!" Bir başka büyük adi lekeyi annemin gözünün yakınına öteleyerek, ısrarla "Ve işte öteki gözü de burada!" diyor. Sanki gözlerim farklı iki zaman dilimindeymişçesine, ilkinden muazzam bir mesafe uzaktaki bu lekeye işaret ediyor. Halihazırdaki iki leke boyutları bakımından birbirinden dağlar kadar farklı; biri ancak bir başparmak ölçüsündeyken, diğeri yumruk kadar. Aynı hizada bile değiller. Bunlar birbirlerinden burnuma yordukları iri bir kirle ayrılan iki asimetrik kütle.

Janti Tweet'çi, lütfen anla, bu ben değilim. Fışkırmış sosis salgısı. Bir hilkat garibesinin yüzü.

Anneciğim, "Şimdi görebiliyorum! O Maddy'nin sevimli burnu!" diye haykırıyor. "*Görebiliyorum*! Bu yüz aynen Madison'ınki!"

Babacığım, ağlamaklı bir halde feryadı basıyor, "Ağzına bak! Ah, şu şirin ağzına!" Parmak uçlarıyla tiksindirici bir lekenin, kalıcı bir grotesk meni pisliğinin çarpık çurpuk çevre çizgisini izliyor. Yağır bağlamış bir dehşetin.

Anneciğim, "Tıpkısının aynısı!" diye bağırıyor.

Janti Tweet'çi, inan bana, öyle değil. Bu dehşet verici fişekten artakalan tiksindirici tortular, bunlar hiç de bana benzemiyor!

Babam burnunu bu sinmiş salgı bolluğuna dayıyor ve derin derin içine çekip, "Hatta Madison gibi kokuyor!" diye haykırıyor.

Annemle babamın şu anda melekper kızlarının beklenmedik bir ziyaretinin işareti saydıkları işte bu mide bulandırıcı kurumuş yapışkan madde tortusu. Bu son derece kusturucu ortamda

benim tasvirimi görüyorlar ve anın müşterek coşkusu gülen, renklenen yüzlerini ikinci defa ateşli bir şekilde öpüşmenin eşiğine getiriyor. Dudakları yekdiğerine dokunmak üzere titreyerek birbirine yaklaşıyor. Yüzler hasretle berikine doğru ilerliyor.

Ancak anın tadı kaçıyor. Odaya giren bir başkasının, genç bir kadının sesi duyuluyor. "Antony?" diye sesleniyor. "Antony neredesin?" diyor. Bunun üzerine ebeveynim put kesiliyorlar. Bu yeni şahsiyet içeri adım atar atmaz, baygın kucaklaşmalarından çabucak vazgeçiyorlar, adeta yerlerinden fırlayıp birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Kadının saçları kıvırcık ve kızıl, yüzü fildişi gibi beyaz. Bu babamın Rhinelander çatı katındaki metresi, Mis Ateşli Kızı Ateşli. Sabık kız arkadaşım. Haysiyetsiz Babette. Elinde başka bir kirli maddi kanıt taşıyor.

Babacığım "Baksana!" diyerek anneciğimin dikkatini bu yeni nesneye çekiyor. İğrenç gömleği annemin kucağına serip bu yeni garabeti muzır kapatmasından almak üzere atılıyor. "Madison'dan bir başka işaret!" diyor. Bu bir kitap. Evet, Janti Tweet'çi, kimsenin asla bulamayacağını sandığım *o kitap*.

Babette, babacığımın kitabı ince uzun parmaklı beyaz ellerinden hürmetle almasına imkân verirken, bir taraftan da öykülüyor: "Bakire çocuk henüz görmediği âdet kanını göndermiş! Madison'ın kanı tanrıtanımaz Charles Darwin'in küfürlü kelimelerinin kökünü kazımak için sızıyor!" Sesi kulak tırmalayacak ölçüde tizleşen Babette, "Kanayan bir kitap!" diyor. Babam cismani kitabı ciddiye alarak başının üstünde taşıyıp onu anneciğime takdim etmek için bir defa diz çökerken, Babette "Bu bir mucize!" diye haykırıyor.

Bu bir kepazelik, başka bir şey değil. Sayfalar pıhtılaşmış sosis kanıyla keçeleşmiş, bir şiltenin ve vicdan azabının ağırlığı altında ezilip bir tuğla kadar katılaşmış. Ne kutsanmış ne de mucizevî bir şey. Ancak bu kafayı üşütmüş sabık İndigo Çocukları'na[1] ve sabık simyacılara ve de sabık Şamanistlere göre,

1. Para-psikolog Nancy Ann Tappe tarafından geliştirilen bu New Age kavramla özel, alışılmadık, hatta bazen doğaüstü yeteneklere sahip çocuklar kastedilmektedir. Güya bu çocuklar çivit mavisi renkli bir ayla doğmaktadırlar. (ç.n.)

bu bir kutsal emanet. Gökten zembille inmiş kalın, deri kaplı bir Kotex[2].

İçinde annemin el yazısıyla kaleme aldığı, derinliklerine gömülü bir mesaj var: *Kendine o kadar zor bir hedef belirle ki, ölümü yüreğine su serpen bir şeymiş gibi karşılayasın.*

Bu sahne pekâlâ bu noktada, bu tabloyla sona erebilirdi: Babam kitabı havaya kaldırmış... divanındaki annem onu almak için kollarını yukarı uzatmış... zinacı odalık da onları uzaktan izlemektedir... ama odaya bir başkası daha girmiştir.

Başlangıçtaki izlenimim çoktan ölmüş Bay Wiggle'ımın bana geri geldiği çünkü bu yeni varlık sağlıklı bir Japon balığından daha büyük değil. Havada yüzüyor, parıldıyor ve bir balığın suyu yarmak için sarı-pembe yüzgeçlerini titretmesine benzer şekilde pırpır ediyor. Bu peri misali varlık, ışık saçıyor, süzülüyor. Bu kalp çalan gittikçe yaklaşıyor.

Kimse, bu son katılımcıya yüzünü dönüp hitap etmiyor. Oysa yüzü fırından yeni çıkmış ekmek kadar yumuşak hatlı, alnına düşen sarı saçları da tereyağı kadar parlak. Bu dedemin cenazesindeki yontulmamış köy delikanlısı. O basit İncil vaizi değişmiş, büyüleyici bir perizada dönüşmüş. Hani şu Cadılar Bayramı gecesi gördüğüm kendi yaptığı kanatları takmış meleğim. Kimse yüzünü dönüp bu kırsal kuzeyden gelen beklenmedik yabancıya hitap etmiyor. Ancak o kadar cin çarpmışa dönüyorum ki, aklımda yarım yamalak kalan adı, gayriihtiyarî bir şekilde, ağzımdan kaçıveriyor.

2. Bir sıhhî kadın bağı markasıdır. Ancak yazar burada ses benzerliğinden yararlanarak kodeks terimine gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

21 Aralık, 13.01, HAST

AŞIRI DOZDA ~~XANAX ALMIŞ~~ HALDE AĞIR ZİRAİ VASITA KULLANMANIN KAÇINILMAZ SONUCU

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Pangaea Crusader'ın salonunda "Festus!" diye çığlık atıyorum ve bu açık sarı saçlı cana yakın ziyaretçi ışıldayan mavi gözleriyle bana bakmak için başını çeviriyor. Beni gerçekten görüyor ve duyuyor. Beni daha da şaşırtanı, babamın Önüne Gelenle Yatan Kaltak metresinin de idrar renkli gözleriyle bana doğru bir bakış atması. Festus'a diktiğim gözlerimi izliyor. Görünüşte imkânsız ama Babette ikimizi de fark ediyor ve lastik misali dudaklarını güçlü kuvvetli kuzeyli bir *petit de jeune*[1] için uzunlamasına kesilip domuz yağında kızartılınca kıvrılan mağaza markası sosis gibi büküyor. Gözkapakları dalgalı yırtıklar gibi kısılıyor, sırtıysa tetik duran bir çiftlik avlusu kedisininki gibi kamburlaşıyor. Bol bir kazağın sardığı göğsü her nefeste inip kalkıyor. Bir

1. Fransızca "küçük delikanlı" demektir. Ancak yazar burada "kahvaltı" anlamına gelen *petit déjeuner* deyimini bilinçli bir şekilde deforme etmektedir. (ç.n.)

doğaüstücünün septik gözüyle baksam bile Babette'in tırnaklarının bir kedi yavrusununkinin boyutlarından bir panterinkine benzeyecek şekilde uzadığını fark ediyorum.

Kuzeyli gözdem çocuksu kollarından birini, anca tamamen açmış pembe bir çiğdem büyüklüğündeki avucu dışarı gelecek şekilde, dümdüz ileri uzatıyor ve ona hitap ediyor. Sesi beklenenden daha tok ve gür çıkıyor, çınlıyor. "Yok ol, seni menfur *succubus* seni" diyor.

Ebeveynim, aldırmaz halde, birbirine sokulup kukumdan fışkırdığını sandıkları penis kanıyla kirlenmiş *Beagle* kitabını inceliyorlar.

Ve evet, belki bu işçi tulumu içindeki sarışın velede abayı yaktım yakmasına ama *succubus* kelimesini biliyorum. Eğer küçük çiftçimin, ilk göz ağrımın bulunduğu itham doğruysa, bu Babette'in beni görmeyi becermesini de açıklıyor. Ayrıca bu normalde Camille-düşkünü babamın iliğini acayip bir şekilde kemirmesini de izah edebilir. Bize *succubus*'un dişi insan kılığına bürünerek erkekleri ayartıp mahveden bir ifrit olduğunu hatırlatan HadesBrainiacLeonard'a şükranlarımı iletirim.

Babette'i uzakta tutan minicik Festus, beni yanına çağırıyor. "Bu dünyevi mevkie gelmeyi büyükbabanın hatırına göze aldım" diyor.

Bir umutla, "Babamın babası mı?" diye soruyorum.

Festus bana dikkatle bakıyor, tereyağı gibi alnını baştanbaşa kateden tek bir kırışık Ctrl+Alt+Şaşkınlığını açığa vuruyor. "Tanrı âleminde sonsuzluğa kadar tam bir mutluluk içinde yaşayacak Benjamin'den bahsediyorum."

Ben Dede'mi kastediyor. Şüpheye kapılarak, "Demek ki o Cennet'te ha?" diye soruyorum. Biz burada durup Dede'nin boydan boya gömleğimin önüne püskürttüğü bela getiren pantolon balığı salgısına bakıyoruz ve o cennette ha?

Festus kafa sallıyor. İfademi daha yakından inceliyor. "Yoksa sen, bakire, Ben'in Tanrı katında bulunmamasını gerektiren bir şey mi biliyorsun?" diyor.

Ah, Festus, senin o tantanalı Püriten ağzını ne kadar da özlemişim. "Nasıl oluyor da beni görebiliyorsun?" diye soruyorum.

Festus, "İkimiz konuşabiliyoruz çünkü ben artık maddi dünyaya ait değilim" diyor.

Zavallı Festus.

Rahmet okuyorum. "Seni Fransız öpücüğü mü öldürdü?" diye soruyorum.

Acı bir gülümsemeyle, "Biçerdöver kazası" diyor.

Janti Tweet'çi, el ovuşturduğum için beni affet ama başına bunun geleceğini biliyordum. Dedemin sade, saman arabasıyla kaldırılan cenazesindeki ilk karşılaşmamızdan bu yana Festus'un hayatının nasıl sonuçlanacağını kestiriyordum. Sen yıllarca ot ve tavuk yol ve sonra, güm diye, zirai makineyle doğranıp küspeye dön. Ah, onun dramatik eceline ne kadar gıpta etmiştim!

Festus açıklamaya, "İlelebet bir melek olarak iş göreceğim" diyerek devam ediyor. Ufacık elini bana uzatıp, "Misyonum da seni, kâsemi bulmak" diyor. "Mis Madison, buraya gönderildim çünkü Tanrı'mız Rabbin dehşetli bir şekilde senin yardımına ihtiyacı var" diye ekliyor.

21 Aralık, 13.16, HAST

KORKUNÇ HAYATIMIN AMACI-GÜN IŞIĞINA ÇIKIYOR!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Bir Cennet var.

Bir Tanrı var ve her şey sadece Warren Beatty'den ibaret değil.

Janti Tweet'çi, cennet var ama bu gerçek bizim gibi ahiret hayatlarını başka bir yerde geçirecekleri pek az avutuyor. Tıknaz ben harlı, kükürtlü bok püsür göllerine ve *İngiliz Hasta*'ya katlanmak durumundayken, kuzeyli Festus'um ışıl ışıl, ufacık tefecik bir melek halini almış. Onun namına memnunum. Hatta zevkten dört köşeyim. Gerçekten öyleyim ama hiç de hafife alınamayacak adabımuaşeret öğretim programım böylesi adaletsiz sosyal noktaları içermiyordu. Bereket bu çetin düşünce alışverişi salondaki telefonun ısrarlı çalışıyla yarım kalıyor. Telefona sert bir "Evet?" ifadesiyle Babette cevap veriyor.

Babette bir taraftan Festus'la beni süzerken, bir taraftan da arayanı dinliyor. Kısa bir süre sonra "Hayır, bir tüketici ürün anketine katılmak istemiyorum" diye tersliyor. "Emily bu numarayı nasıl buldun?" diyor.

Anneciğimin telefonu çalıyor ve açıyor. Babamınki de çalıyor. HadesBrainiacLeonard ve PattersonNumber54 ve de CanuckAIDSemily, hepinize sonsuzluğa kadar minnettarım. Zamanlamanız mükemmel.

Anneciğim gönlü bulanık halde, "Sakız tercihleri mi?" diye soruyor. "Leonard, sen misin bebeğim?"

Babacığım, "Hayır, kuzu derisinden olanları asla almam" diyor.

Genç Festus, bu peş peşe gelen tele-pazarlama kargaşalığı üzerine, beni gizlice yatın salonundan kaçırıyor. Dar geçitlerden ve lombar kapaklarından aşağıya doğru sıvışıyoruz. Kıkırdayarak gerçekleştirdiğimiz kaçış sırasında, epeydir kapalı lüks çocukluk kamarama gelinceye kadar, geminin duvarlarından ve Somalili hizmetçilerin içinden sızıyor, boya ve yarı sindirilmiş körili *plantain*[1] tadını alıyoruz. Orada, perdelerin çekili, ışıkların sönük, iklimlemenin sıcaklığı arşivlere özgü ısı derecesine kadar düşürüp Steiff ayılarımı ve karton kapaklı Judy Blume kitaplarımı üşütür halde buluyoruz. Her bir dökülmüş saç teli ve her bir çilek kokulu dudak parlatıcısı kırıntısı Smithsonian Enstitüsü veya Doğa Tarihi Müzesi'ndeki bir *diorama*[2] gibi itinayla muhafaza edilmiş. Gürbüz kavalyem ve ben ölü olmasına ölüyüz ama gene de soluğu içinde yatak bulunan kilitli bir odada almaya çalışan bağsız kişileriz.

Hayalet yüreğim, bu romantik imkân karşısında o kadar fazlasıyla parlamış durumda ki, olayların seyrindeki bu beklemedik değişikliği hiçe sayamayacağım. Yatağın saten örtüsü üstüne itici olmadığını umduğum bir pozla uzanıyorum. Hayalet aklıma birdenbire, tatsız bir şekilde ninemin Rhinelander çatı katında bulunan tıpkısının aynısı yatağıma enikonu serilmiş sigara tüttürürkenki, peruksuz, donsuz görüntüsü geliyor. Bu düşünceyi aklımdan çıkarmak için post-canlı elimle yanı başımdaki yatağa hafifçe vuruyor ve "Demek ki... sen bir meleksin; bu çok etkile-

1. Yemeği yapılan bir tür melez muz. (ç.n.)
2. Tarihi bir olayın veya hikâyenin ışık oyunlarının da yardımıyla tam ölçekli haliyle veya minyatürüyle üç boyutlu olarak canlandırılması. (ç.n.)

yici" diyorum. Festus'um bihaberse, hassas erkeklik organlarını parçalama geçmişim konusunda onu bilgilendirmeye ille de teşne değilim. Ruhumun Hades'e mahkûm edildiğini bilip bilmediğinden de emin değilim. En sonunda cesarete gelip, "Doğrusu, Cennet harika. Sence de öyle değil mi?" diyorum.

Festus, anneciğimin Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na hitap ederkenki küçük gören mahzun bakışlı bir ifadeyle gülümsüyor. Gözleri zar zor tuttuğu merhamet yaşlarıyla doluyor.

Yılmıyor ve "Evet, Cennet tahmin ettiğimden katbekat daha iyi..." diyorum.

Festus ses çıkarmadan bana dikkatle bakmayı sürdürürken, dudakları merhametle titriyor.

Derhal u dönüşü yaparak, kışkırtıcı bir şekilde "Hey, biçerdöver seni paramparça ettiğinde, acıdı mı? Yani, ilk önce ellerini mi kopardı? Nasıl cereyan etti?" diye soruyorum.

Festus, bunun üzerine melekper benliğini yatağın üstüne yanı başıma yerleştiriyor. "Mis Madison, utanma" diyor. "Çünkü yaratılış tarafından ilelebet Hades'in yakıcı anüsünde ömür çürütmek üzere bir köşeye atıldığını biliyorum." Bunu huzur dolu yüzünde kötü bir maksat güttüğüne dair en ufak bir emare belirmeden söylüyor. "Farkındayım ki, sürekli açlıktan kıvranıyor, karnını doyurup susuzluğunu giderecek büyük bir taze idrar ve dışkı ziyafetinden başka bir şey bulamıyorsun..."

Aman Allah'ım. Janti Tweet'çi, nutkum tutuldu. Festus'un bu bilgiyi nereden edindiğine dair hiçbir fikrim yok ama Cehennem o kadar kötü değil. Ne bok püsür yiyor ne de çiş içiyorum. Bunun tek bir kelimesine bile inanma.

Ben Charles Darwin değilim!

Bana alabildiğine merhamet yüklü bir bakış atarak, "Ayrıca şunu da biliyorum" diyor. "Durmadan cüzzamlı cinlerle çiftleşmeye ve arkasından son derece onur kırıcı şartlarda onların iğrenç evlatlarını dünyaya getirmeye zorlanıyorsun."

Hey, CanuckAIDSemily, bu noktada beni destekle. Hiç kimse cinlerle yatmaya zorlanmıyor, haksız mıyım? Bir *virgo intacta*[3]

3. Kızlık zarı bozulmamış. (ç.n.)

olarak aksi yönde sağlam kanıtlarım var ama böyle bir kanıt Festus incelesin diye katiyen ortaya koyulamaz. Anlamı: Bekâretimi ona göstermeye yeltendiğimde bile, hareketim ona bir şekilde sürtüklük gibi gelecektir.

"Halihazırda bütün muhterem varlıkların seni hor gördüğünü biliyorum." Festus tehditkâr mavi gözlerini kırpıyor. "Bütün bilinçli yaratıkların seni saygı duymaya değmez biri yerine koyduğunu da. Farkındayım, şimdiki durumunda sen şeyden daha menfursun, yani–"

Yatak örtüsünün üstünde kıpırdamadan yatarken, "Kapa çeneni!" diyerek sözünü kesiyorum. Yüreğim kabarıyor. Ağzım köpürüyor. Benci bir melek tarafından aşağılanacağıma sürgit kokuşmuş pislik atıştırmayı tercih ederim. Muhtemel erkek arkadaş ya da değil, onu terk ediyorum. Ayaklandım. Gözlüğümü yerli yerine oturtuyorum. Şort eteğimi düzeltiyorum. "Lütfen beni mazur gör. Eminim şu anda hastalıklı bir hilkat garibesi veya başka bir şeyle zina yapıyor olmam gerekiyordu" diyorum.

Festus, "Dur gitme" diye yalvarıyor.

Bekliyorum. İşte benim en büyük zaafım: Umut.

Festus, "Tanrı seni menfur saydığı için Tamu'ya[4] fırlatmadı, aksine Tanrı seni güçlü addediyor" diyor. "Tanrı seni keskin zekâlı ve cesur biri yerine koyuyor, ayrıca aciz olmadığını ve zayıf ruhları mahveden azaplarla alçalmayacağını da biliyor..." Festus yükselip süzülüyor, yüzümün yakınında kanat çırpıyor. "Tanrı zamanın başlangıcından beri senin O'nun cehennemdeki özel elçisi niteliğini kazanmanı amaçlamıştı."

Festus, Tanrı'nın benim hakşinas olduğumu bildiğini açıklıyor.

Tanrı bana müstesna biri gözüyle bakıyormuş. Benim güzel ve zeki ve de iyi kalpli olduğuma inanıyormuş. Tanrı benim için şişman değil diye düşünüyormuş. Benim ikili oynayan süpergizli ajanlığını yapmamı istiyormuş.

4. Dipsiz kuyu yani Cehennem demektir. (ç.n.)

Darwin'in baş ağrısı küçük ispinozlarının semavi versiyonundan başka hiçbir şeye bu ölçüde benzemeyen Festus, yüreği parlayıp kanatlanmış bir perizad haliyle ok gibi fırlayıp oradan oraya uçuşuyor, en nihayetinde gelip omzuma konuyor. Papağan misali kulağımın dibinde vaziyet alarak diyor ki: "Tanrı yaklaşan vahim bir felaketi önlemeni diliyor."

21 Aralık, 13.28, HAST

BİR MELEKLE ~~RANDEVUM~~

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Pangaea Crusader'ın üstündeki gökyüzünde şimdiden kara bulutlar toplanıyor. Kurşun mavisi renkli bulutlar, bir kurşun kalemini kemirdiğimde dilimin aldığı renkte bulutlar, bunlar her yöndeki ufuk çizgisinden hızla Madlantis'e doğru ilerliyor. O kadar alçak ve kasvetli bir tepe çatısı meydana getiriyor ki, sanki yat bununla, bu bunaltıcı siyah tavanla pırıltılı, pamuk renkli, şişirilmiş polimerden rüyalar âlemi arasına sıkışmış gibi. Ve hayır, durumumun Bay Darwin'in açık deniz teknesi *Beagle*'la maceralarına ne kadar benzediğini anlamıyor değilim. İkimizde: Alın yazımızdakini aramak için amansız Pasifik'te cesaretle mekik dokuduk. Bay Darwin'in doğaüstücü halefi olarak, Bay K lüks kamaramın kilitli kapısının ardındaki koridoru arşınlarken bile kendimi tanıklık etmeye hazırlıyorum, hatta kuzeyli kavalyem ilahi hakikatleri hakkında eteğindeki taşları dökerken dahi.

"Mis Madison, korkma" diyor. Melek Festus, doldurulmuş hayvan ve dökülmüş kedi tüyü ve de ölmüş pireden geçilmeyen kapalı lüks kamaramda, "Varlığın Tanrı buyruğu, ayrıca her

mükemmel düşünce ve hareketini Tanrı belirliyor" diye devam ediyor.

Melek Festus, kiraz kırmızısı ipekle kaplı bir Park Avenue lamba şapkası gibi uçuk pembe bir ışık saçıyor ve bu ışık yaladığı her şeye albeni veriyor: Komodinimin üstündeki okunmamış bir *Our Bodies, Ourselves*[1] nüshasına, belli ki bir hediye, sırtı kırılmamış... uykudan önce okumaya bayıldığım *The Joy of French Cooking*[2] nüshasına... ebeveynimin Kamboçya'daki bir ekolojik tatil köyü sahilinde çıplak halde sırıtırken çekilmiş gümüş çerçeveli bir fotoğraflarına. Sanki ufacık Festus, yani meleksi hatları, parmakları kadar burnu ve çukur çenesi, bunların hepsi tereyağı kreması dolu bir torbadan sıkılmış gibi.

Konuşurken, açık açık gösterdiği yüzü, bir hamur işi arabasının, bir pastacı vitrininin, çikolata dolu bir kutunun ağızlara layık davetkârlığını akla getiriyor. "Tanrı sana meşakkat bahşetmiş –seni sınamak için değil, sana doğuştan gelen kendi kudretini göstermek için." Sesi kadife gibi ancak aynı zamanda okyanusun ölü dalgaları kadar güçlü; ağzından çıkan kelimeler ta uzaklardaki bir gök gürültüsü kadar belli belirsiz.

Uzantılarına geçirdiği botlarına hâlâ kuzeyin sığır gübresi yapışık bu bacak kadar âşık, "Tanrı bütün ruhları, kendilerini sınayabilmeleri ve kendi kudretleri hakkıyla kavrayabilmeleri amacıyla onları ölümlü bedenlerde vücuda getirir" diye açıklıyor.

Bir başkası lüks kamaramın kilitli kapısının arkasından bağırıyor: "Melek Madison! Neredesin?" Bu yaygarayı bir fısır fısır gaz çıkarma yağmuru, yani sadık bir Hödükçünün sözüm ona "Selam olsun, Maddy" seslenişi izliyor. Bu ses, Bay K'nın titrek yalpası, "Seninle gerçekten konuşmam lazım!" diye devam ediyor.

Festus'un verdiği bilgiye göre, Cehennem'in yakın tarihlerdeki hızlı büyümesi Tanrı'nın asabına dokunuyormuş. Halihazırdaki dünyevi kabalık ve görgüsüzce davranış düzeylerinden

1. Adı "Bedenimiz, Kendimiz" anlamına gelen, feminist aktivistler tarafından kaleme alınmış, kadın sağlığı ve cinselliği hakkında bir kitap. (ç.n.)
2. "Fransız Mutfağının Keyfi" adlı bir kitap. (ç.n.)

ötürü, neredeyse bütün canlar cehennemlikmiş. Festus, "*Susam Sokağı*'nın akıl karıştırıcı çok kültürlü öncelikleriyle yetişen üç veya dört kadar küçük yaşlardaki kıymetli canlar, daha tanrısız devlet okul sistemi bataklığına adım atmadan bile cehennemlik oluyorlar" diye öne sürüyor. Buna kıyasla, Cennet'in Kapısı'ndan geçişler iyice azalmış, tek tükmüş ve Tanrı çok yakında Cennet'in anlamsızlaşacağından, bir avuç evde eğitim ürünü pırıl pırıl canla dolu tuhaf bir gettoya dönüşeceğinden endişeliymiş. Tarihin bu anında dünya çapında bir afet insanlığı yok etse, bütün canlar Cehennem'i boylarmış. Yeryüzü'nde üreyecek kimse kalmazmış. Şeytan galip gelir, Tanrı'nın onuru kırılırmış.

Bundan dolayı, Tanrı Cehennem'e sızmak için beni kullanmış. Anlamı: Ben Tanrı'nın gizli ajanıyım ve ben bile kendi stratejik örtülü amacımın farkında değilmişim.

İzleyen derin sessizlikten sonra, "Tanrı neden *Susam Sokağı*'ndan hazetmiyor?" diye soruyorum.

Festus, "Mis Madison, seninki bir mum alevi gibi eşsiz bir mükemmellik" diye üsteliyor. "Tanrı seni bundan ötürü cehennem ateşine attı. Ve Tanrı seni bu nedenle insanlık tarihinin en kötü canlarıyla dövüştürdü ve bütün bu sınamalarda bu sayede zafer kazandın." Festus o kadar tutkuyla nutuk veriyor, o kadar hararetli bir şekilde konuşuyor ki, taşralı bedeni adeta giydiği kilise okulu kıyafetleri içinde dans ediyor.

Aynı anda, kabaran deniz Madlantis'i kaldırdığı gibi sulara vuruyor. Kesik kesik çakan şimşek lombozlarda ateşten bir Mors alfabesiymişçesine yanıp sönüyor. Aman Allah'ım. Dışarıdaki her şey hallaç pamuğu gibi atılıyor.

Gözleri yansıyan şimşekle ışıldayan Festus, "Açıkçası Kadiri Mutlak canları yaratırken Şeytan onları sinsice alıp götürsün diye uğraşmıyor" diyor.

Melek, varlık nedenimin Şeytan'ın hakkından gelmek ve Dünya'da Tanrı'nın kilisesini yeniden inşa etmek olduğunu söylüyor. Kanun çerçevesinde dilediğin zaman güvenli kürtaj yaptırma ve doğum kontrolü imkânlarını ortadan kaldırmak...

yerinde bir uygulamayla oğlancılar arasındaki evlilikleri menetmek... ve mali kaynakları kurutan sosyal refah programlarından yararlanma hakkına son vermek.

"Sen Tanrı azabının keskin kılıcı olacaksın!" Yumruklarını sarı başının üstüne kaldıran, bu gürbüz çocuksu erkek melek bir ark, bir kıvılcım, ilahi ateşin güdük bir alevi gibi ışıldıyor. Sinek kuşu misali kanatları uğulduyor. "Mis Madison bize katıl! Bize katıl ve bayram et!" diye haykırırken, çığlıkları ortalığı katedral çanları kadar çın çın inletiyor.

Anlamı: Güya Şeytan'ı haklayacak ve kamu yararına çalışan televizyonlara sağlanan kaynakları kesecekmişim. Anlamı: Bu noktada ihtilafa düşüyorum.

Ve hayır, Janti Tweet'çi, belki melekper taliplim ve gönül okşayıcı mesajından bir parça büyülendim ama tanımladığı Drakon[3] yasalarına benzer amaçları kulak arkası edemem. Kendimi mesh edilen bir figür, her şeyi bilen bir kurtarıcının eli ayağı yerine koymam gönül çelici ama bu hafiyelik yapmam anlamına geliyorsa, değil. "Yapamam! Şeytan'a baskın çıkamam! O çok güçlü!" diye diretiyorum.

Hoyrat Romeo'm "Hayır" diyor. "Sen ona çoktan baskın çıktın!"

"Ne?" diye soruyorum.

"Sen zaten Karanlıklar Prensi'ne bir seferinde baskın çıktın!"

Post-canlı, post-çiftçi erkek arkadaşımın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Koridordaki birisi "Melek Madison" diye böğürüyor. "Vaktimiz daralıyor!"

Festus, "Kıyamet tam bugün öğleden sonra saat üçe programlandı" diyor.

Taklit olmayan Rolex marka saatime göre, saat zaten bir buçuk.

3. Neredeyse her suça ölüm cezası öngören yasalarıyla anılan Atinalı yasa koyucu. (ç.n.)

21 Aralık, 13.30, HAST

VAHİM BİR BUYRUĞU DAYATMA

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Pangaea Crusader'daki lüks kamaramın lombozlarından her yönde görünen bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun parlak beyazı dövdüğü bir manzara. Ortalık, rengi dağılan ışıltılarmışçasına, göğe kadar yükselip gazab-ı ilahinin reklamını yapan neon tabelalarmışçasına çakan, mavi şimşeklerden geçilmiyor. Bu parıltılar her yöndeki ufuk çizgisine kadar uzanan polistiren tepe ve ovaları aydınlatıyor, doludizgin esen rüzgârlarsa kamçılıyorlar.

Lüks kamaramın kapısı hâlâ kilitli ama ışıldayan mavi bir figür usul usul içeri giriyor. Mavilik başlangıçta ahşaptan sızan, kapının tam ortasında gittikçe kabaran soluk bir parıltı; bu sonradan diklemesine, tepeden tırnağa gömlek düğmelerinin dizildiği mavi bir karına dönüşüyor. Bunun ardından, bildik mavi bir şekil ortaya çıkarken, kapının daha yukarılarında mavi bir çeneyle mavi bir burunun uçları beliriyor. Kilitli kapıdan süzülen son şeyse mavi pislikten örülmüş hiç de hoşa gitmeyen bir atkuyruğu. Ve nihayet Crescent City aramızda vaziyet alıyor.

Doz aşımına uğramış bedeninden bir defa daha çıkmış halde, göz kırpıyor, Doldurulmuş Gund maymunlarımla Steiff ayılarıma bakınıyor. Çapaklı gözlerini altın gibi ışıldayan Festus'a dikiyor.

Melek Festus'a göre, Tanrı birkaç yüzyılda bir doğruluktan şaşmadan yaşamanın oyun planını iletmek üzere bir elçi seçiyor. Musa veya İsa veya Muhammed, bu kişi Tanrı Kelâmı 2.0'ın en yeni neslini yayıyor. Nuh veya Buda veya Jeanne d'Arc, bu elçi güncel manevi ihtiyaçlarımıza cevap vermesi için ahlaki yazılımızı yükseltiyor, etik kurallarımızdaki hataları ayıklıyor, değerlerimizi geliştiriyor. Melek Festus'un sözleri ciddiye alınırsa, ben Tanrı'nın dünyevi ağızlığının en son versiyonundan başka bir şey değilim.

Işık saçan Festus üstüne basa basa, "Bugünkü afeti önledikten sonra, insanların şu uğursuz kök hücre araştırması alanındaki bütün atılımlarını durdurmalısın" diye açıklıyor.

"Efendim!" diyorum.

Festus ağzına geleni söylüyor: "Tanrı'nın sözcüsü olarak, zıvanadan çıkan kadın haklarını sıkıya almalısın."

Bu kadar üstün tutulmuş olmak beni gururum okşanıyormuş gibi hissettiriyor hissettirmesine de aktarmak üzere bana ardı ardına verilen haberlerden ötürü cteklerim zil çalmıyor.

Bit kadar kollarını havaya kaldırıp ellerini vaiz tarzı silkeleyip duran kuzeyli erkek arkadaşım, "Bütün kadınların oy vermekten ve doğum kontrolünden ve de otomobil kullanmaktan kaçınmaları Tanrı buyruğudur!" diye yüksekten atıyor.

Bacak kadar, Arî ırk poster çocuğum Tanrı'nın emirlerinden arta kalanları –siyahîler artık beyazlarla evlenmeyecek... erkekler artık erkeklerle evlenmeyecek, asla... iki cinsiyetin de bütün mensupları mutlak surette sünnet olmaya mecbur edilecek... peçe, daha fazla peçe ve burka, vs.– yağdırırken, Bay K'ya yönelip takdimimi yapıyorum. İsviçre adabımuaşeret ve protokolü konusundaki yıllarca süren ciddi eğitimimle kazandıklarımı ölüm bile ortadan kaldıramaz. "Bay Crescent City, tanıştırayım, bu melek Festus." Başımı usulüne uygun bir şekilde çevirip ki-

barca, "Melek Festus, tanıştırayım, bu Bay K. O bir 'psişik muhabbet tellalı' " diyorum.

Bay K, "Melek Madison 'ödül avcısı' demek istiyor" diye düzeltiyor. Gözünü Festus'a, şu damarlarında yaz güneşi ışığı dolaşıyormuşçasına altın gibi parıldayan kuzeyli köylü delikanlıma dikiyor. Efkârlı efkârlı derin bir iç çeken Bay K, "Keşke bir melek olsaydım" diyor.

Janti Tweet'çi, işte tam bu noktada sanki beynimde mavi şimşekler çakıyor. Bay K'ya dönüp "Gerçekten bir melek olmak mı istiyorsun, ha?" diye soruyorum.

Bay K, "Sadece ölmek istiyorum" diyor. "Ve her şeyin yerinde ve ıstırapsız olmasını. İlelebet."

Festus, "Tanrı'ya razı gel ve aradığın huzuru bul" diye lafa karışıyor.

Bunun üzerine, "Melek Festus, kapa çeneni" diyorum. Onu incitmemek için de "Sadece şimdilik, tamam mı?" diye ekliyorum. Bay K'nın maviliğinin halihazırda gökyüzü mavisinden turkuvaza, azurdan deniz mavisine döndüğünü görebiliyorum. Vaktimiz daralıyor çünkü sağlıksız karaciğeri damarlarında dolaşan ketamini temizliyor. Rengi cam gübeğinden süt mavisine doğru solarken, ona bir teklifte bulunuyorum. "Ebeveynime bir bilgi aktar, söz, ben de seni melek yapacağım."

"Bir bilgi mi?" diye soruyor.

"Onlara bütün bu afet zırvalıklarını durdurmalarını söyle, tamam mı?" diyorum.

Bay K, sabit bakışlarıma sermest gözlerine inanamayarak karşılık veriyor. "Ve bir meleğe mi dönüşeceğim?"

"Onlara de ki" diye devam ediyorum, "onlar ikiyüzlü ahmaklardır ve Tigerstripe'ın korkunç bir böbrek hastalığı olduğunu bana söylemekten *kaçınmamalıydılar*."

Bay K, gözleri kapalı kafa sallamaya başlıyor; sanki kelimelerimi derinlemesine kavramaya çalışıyor. Gözleri kapalı halde, gülümsüyor.

"Ve onlara" diyorum, "Ben Dede'yi aletini kısmen ayırarak kazara öldürdüğümü çünkü bunu hızla şişen habis bir köpek kakası sandığımı anlat." Ardından da "Bu akla uygun mu?" diye soruyorum.

Bay K, gözleri kapalı halde, bilgece kafa sallıyor. Atkuyruğu da ahenk içinde aşağı yukarı sallanıyor.

"Onlara şunu da söyle" diyorum. "Cep telefonumdaki İsa tamamen benim icadımdı ama sonunda gerçek bir İsa'nın olduğu ortaya çıktı..." Doğrulaması için Festus'a dönerek, "Öyle değil mi?" diye soruyorum.

Festus, "Doğru" diyerek tasdik ediyor.

Bay K'ya, "En önemlisi anneciğimle babacığıma onları sahiden ama *sahiden* sevdiğimi söylemen" diyorum. Mavi sırdaşıma yaklaşarak, eğilip "Ve onlara lütfen herhangi bir örümcek maymunun takım taklavatını *emmediğimi* ve de herhangi bir su mandasıyla İş Tutmadığımı söyle, tamam mı?" diye fısıldıyorum.

Bay K'nın düşen yüzü ulağıma aşırı yüklendiğimi ima ediyor. Ruhu, yavaş yavaş gerisingeri nerede bıraktığı belirsiz maddi bölümüne doğru süzülüp silinip giderken, uçuk mavi rengi griye dönüyor. Gri de beyaza.

Özel kamaramın duvarları titreşmeye yüz tutuyor ve yatağım hiç de nahoş sayılmayacak bir uğultudan geçilmiyor. *Pangaea Crusader*'ın mega-yat motorları çalışmaya başladı. Dışarıda, şiddetlenen boralar güverteleri sıyırıp halatları yerden yere çalıyor.

Gitgide gözden kaybolan aracıma, dolgun ellerimi yakarırcasına topaklayarak, "Lütfen, onlara yanlarına özellikle taşıyabilecekleri kadar tam boy çubuk şekeri alıp ölmelerini söyle" diyorum.

21 Aralık, Sonra 13.45, HAST

MENFUR ŞEY BİR AFETE FİTİL VERİYOR

Yorumu Ekleyen: Hadesbrainiacleonard@aftrlife.hell

Solon'dan beri tarihçilerin kaleme aldığı kodeksleri kıyaslasak, ahir zamanla ilgili neredeyse ayırt edilmeyecek kadar benzer tasvirler görürüz. Sözüm ona bu küresel Kıyamet Günü mitosu, bir mürit alayını pırıltılı bir dağın yamaçlarından yukarıya doğru yönlendiren güzel bir şey-çocuğu anlatır. Bu dağ Pasifik Okyanusu'nun ortasında yükselir ve bu tören yılın en kısa gününde zayıflayan güneş ışığının altında gerçekleşir.

İlk defa Persephone geri gelmeyecektir. Şafak sökecek ama güneşin akabinde doğuşuna tanıklık edecek canlı hiç kimse kalmamış olacaktır.

Artık plastiklerin yerini maiyetindeki insanlar tarafından omuzlarda taşınan o dişi-çocuk almıştır. Kuru temizleme torbalarıyla gazlı içecek şişelerinin yerinde hizmetkârları olarak dünyanın nüfuzlu insanları ve zengin reisleri bulunmaktadır. Herkes pahalı kıpkırmızı giysilere bürünmüştür. Bu mahşeri kalabalık düzenli bir şekilde yapay bulutlardan mürekkep kıraç yapının

ortasından yukarı doğru yürümektedir. Yokuş yukarı yılankavi daracık yolları izlemektedir. Bu alay tırmandıkça tırmanmakta, hoş kokulu tütsüler yaktıkları buhurdanlıkları sallamakta ve ellerinde yanan mumlar taşımaktadır.

Öğleden sonrasının gökyüzüne, her yöndeki ufuk çizgisinden çepeçevre siklon benzeri simsiyah duman bulutları yükselmektedir. Ayaklar altındaki yer sarsılmaktadır. Tırmandıkları diyarın en yüksek dağıdır. Göğe kadar yükselen zirvesi bir düzlük, bir platodur ve en yüksek noktasında onları heybetli ışıl ışıl bir mabet beklemektedir. Pırıl pırıl floropolimerin kubbeler ve sivri çatılar ve de sütun dizileri, karyatidler[1] ve kartuşlar[2] haline getirildiği bu parlak saray, Gotik ve Barok ve de Attika üslubu şekillerin bir pastişi gibi gözükmektedir. Doruğu işte bu yarı katedral, yarı gökdelen taçlandırmaktadır.

İki binyılın tarihçileri, insanlık tarihinin işte bütün dünyaya nazır bu hayat belirtisi olmayan harikulade mabette sona ereceğini öne sürüyorlar.

1. Antik Çağ mimarisinde sütun yerine kullanılan kadın figürü. (ç.n.)
2. Mimaride ortasındaki alana bir yazıt veya arma yerleştirilen bezemeli çerçeve. (ç.n.)

21 Aralık, 14.05, HAST

KITALARIN KAYMASI YOLUNU KESİYOR

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Koşuyoruz. Tombul bacaklarım seğirtiyor. Fıçı gibi dizlerimle topuklaya topuklaya ilerliyor, ona ayak uydurmak için doludizgin gidiyor, kan tere batıyorum. Mokasenli ayaklarım, sıfır-renkli bir dağın sarp mı sarp yamacına dökülmüş bir merdivenin basamaklarını, üstlerinde hora teperek, sıçraya sıçraya tırmanıyor. Bu beyaz, sıfır-renk türlü bir yar. Önümden gidip basamakları süratle tırmanan beti benzi atmış Bay K'ya yetişmek için neredeyse hiç duraklamadan ileriye atılıyorum.

Bundan kısa bir süre önce, lüks kamaramdan çıktığımızda, yatı terk edilmiş halde bulmuştuk: Hakiki bir *Marie Celeste*'e[1], mürettebatsız bir *Uçan Hollandalı*'ya[2] dönüşmüştü. Salon boştu. Güvertelerde kimsecikler yoktu. Ödünç aldığım PDA'mdan

1. Asıl adı *Mary Celeste* olan, Arthur Conan Doyle'un da (*Marie Celeste* diye bahsederek) kısa bir hikâyesini yazdığı, Atlantik Okyanusu'nda terk edilmiş halde bulunduğundan beri gizemini koruyan bir ticari gemi. (ç.n.)
2. Birçok edebi ve musiki esere ilham veren Avrupa deniz efsanelerinin hayali gemisi. (ç.n.)

Europop zil sesi yayılmış ve Archer, "Dışarıya bak" diye yalvarmıştı. "Bir lombozdan veya nereden olursa olsun dışarıya bak" demişti.

Bu yerde şunun gözden kaçması zordu: Bir insan topluluğu tek sıra halinde yürüyor, orta uzaklıktaki bir tepenin yamacını tırmanıyordu. İstisnasız herkes, kapüşonlu kırmızı elbiseler giymişti. Böyle kuşanmış halleriyle meydana getirdikleri ince çizgi, beyaz dağın eteğinden tepesine kadar zikzak yapan basamaklı dar bir oluğu izleyerek bayır yukarı akan bir kan dereciğini andırıyordu. Kızıl-renk türlü tören giysileri o kadar birbirinin aynısıydı ki, ebeveynim onların arasındaydıysa bile, seçmek mümkün değildi.

Dağın kendisi göğe doğru şahlanmış, ucundaki balmumu renkli süslü püslü mabedi tamamlayacak şekilde sivriliyordu. Sütunlarla çevrilmiş ve taretlerle taçlandırılmış, bir hayli bezeli bir kubbecikti. Bu azametli tepeyi devasa bir ibadetgâh telleyip pulluyordu ama hani, bu kadar uzaktan çok katlı, fazlaca süslü bir düğün pastasından daha da büyük gözükmüyordu.

Ben daha bu manzaraya hayranlıkla bakmakla meşgulken, Bay K'nın kızıl hacı kervanının peşine takılmak için iskeleden aşağıya doğru tabanları yağladığını gözlemiştim. Çabucak onu örnek almama rağmen, uzun adımlarla ilerleyen, sendeleyerek yürüyen o kuklavarî figürü dağın yamacındaki basamaklara varmıştı bile. Yüzü solgundu. Zor nefes alıp veriyordu. Belli ki kalbi sıkışmıştı. "Gemiler hareket etti! Gemileri kaldırmaya başladılar!" diye bağırıyordu.

Hızlı hızlı solumaktan konuşacak mecali kalmayan Bay Ketamin haykırıyor: "Küçük ölü kız anlasana, Madlantis'i suya salıyorlar." Ağzından çıkanı kulağı duymuyor.

Canlı, gülümsüyor, çenesi düşüyor ve başının üstüne kaldırdığı ellerini sallıyor. "Tsunamiler, depremler, volkanlar göreceksin." Bunları sevinçle söylüyor. Konuşması soluksuz kahkahalarıyla kesiliyor. "Hepimiz Cennet'e gideceğimizden, üzülmeye değmez. Herkes korkunç bir şekilde ölecek... harika! Öyle değil mi?"

Daha yükseklere tırmandıkça, çevremdeki hülya kıtası, göz kamaştırıcı ıssız bir bembeyaz çayırlar ve diş-renk türlüsü villalar diyarı da her yöne doğru uzanıyor. *Pangaea Crusader* işte bu yüksek dağ merdivenininin dibinde, yoğrulmuş düzlüklere gömülerek karaya oturmuş durumda. Bolca çıkan egzoz dumanına bakılırsa, mega-yat motorları tam gaz çalıştırılıyor. Sanki müret-tebatı bu milyonlarca ve milyonlarca dönüm ısıl işlem görmüş eksiz polimer-çöplüğünden kurtulmayı deniyor. Bacasından göğe doğru siyah bir duman bulutu püskürüyor. Kapana kısılan çelik gövdesi su kesimi boyunca şişirilerek, köpürtülerek geri kazanılmış çöpleri gıcırdatıyor. Aerodinamik başı bir kutup buzkıranı gibi inip kalkıyor.

Aynı siyah duman bulutları ufuk çizgisi boyunca yayılan başka noktalardan da tütüyor. Her biri benzer gömük, inip kalkan geminin yerini ele veriyor.

Bay K neredeyse şakıyarak, "Plan, gemilerin Madlantis'i hüküm süren akıntıya doğru itmelerinden ibaret. Topu topu birkaç mil içinde, akıntıların etki alanına gireceğiz" diye devam ediyor.

Bunu itiraf etmek canımı acıtıyor ama çok eskiden beri hiç de ince sayılmayacak bedenime egzersiz yaptırmak için büyük paralar harcandı. Gözü Olimpiyatlarda olan bir atlet veya bir menzil beygiri gibi kapalı parkurlarda canımı burnumdan getirdiler. Antrenman havuzlarında çok sayıda kondisyon hocası hatırlayamayacağım kadar tur boyunca bana eşlik etti. Buna rağmen, anlaşılan kesinlikle hiç aerobik yeteneğim yok. Hem de zerre kadar.

Bay K güçlükle soluyor, dili ağırlaşıyor: "Kıtayı gezegenin hizalanmasını değiştirmek için kullanıyoruz. Madlantis dağlar kadar muazzam tonajıyla Kuzey Amerika'ya çarptığında her şeyi harap edecek."

Janti Tweet'çi, gerçekleşmeye başlayan ve insanın asabına dokunan bu metafordan bihaber değilim. Şişkin benliğim, hayattayken olduğu gibi, ölmüşken de kendini Amerika kıtasına, Hawaii Adaları'na, Galápagos Adaları'na, Japonya, Rusya ve

Alaska'ya vurarak yerden yere çalacak. Dev, katbekat şişman halimle, züccaciye dükkânına giren bir fil gibi her şeyi kırıp geçireceğim.

İşin daha da kötüsü basamaklar sünger kadar yumuşak ve tırmanırken ağırlığımla hafiften eziliyorlar. Polistiren köpük gibi. Styrofoam gibi. Üstelik yağmurdan kayganlaştıklarından tehlike yaratıyorlar, beni gerisingeri inci renkli bir dipsiz kuyuya fırlatmaları an meselesi.

Geç başlamış olmamıza rağmen, halihazırda kırmızı elbiseli hacılar içindeki en yavaş ilerleyenlere ayak uydurmak üzereyiz. Rüyalar âlemi ve elbiseler ve de buram buram çıkan dizel egzozu hep beraber göz alıcı bir beyaz, kırmızı ve siyah tablo meydana getiriyor. Kortejdeki bazı insanlar tutuşturdukları çıraları taşıyorlar. Bazıları da uzun zincirlere taktıkları buhurdanlıkları sallıyor, arkalarında iplik iplik tütsü dumanı izleri bırakıyorlar. İstisnasız herkes "Siktir... bok... saksafon çalan..." nakaratıyla zikir çekiyor.

Erken çöken kış akşamı karanlığı her yalçın kayalığı antik altın rengine boyuyor. Bu büyüleyici vaktin ışığı ortalığı *fondue au Gruyère*[3] yediğimde dilimin aldığı altın rengiyle kaplıyor.

Dik merdivenlerde itip kakarak daha fazla sayıda hacının önüne geçiyoruz. Çoğu adımlarını seyrekleştirdi çünkü sanki artık dağ kıpırdıyor. Kapı gibi, çifte gerdanlı kıta kuzeye doğru dürtüldükçe, neredeyse belli belirsiz bir şekilde yer değiştiriyor. Deniz motorlarının bin kere milyonluk beygir gücü bizi Pasifik Girdabı'nın merkezindeki durgun sulardan çıkmaya zorluyor ve motorların ağır ağır galebe çalması bizi su üstünde tutan çokuyduruk tektonik levhanın bir başından bir başına jöle gibi titreşmesine yol açıyor. Çevredeki dağlar göklere çıkan vanilyalı jel tepecikleri gibi dingildiyorlar. Yere nispeten daha az sağlam basan hacılar sendeleyip düşüyor, canhıraş çığlıklar atıyorlar. Bay Ketamin, bir ihtimal ecza kaynaklı engin oynaklık deneyimi

3. La Gruyère çevresinde üretilen peynir türleriyle, yani gravyerle yapılan fondü. (ç.n.)

sayesinde kazık gibi duruyor. Habire yukarı zıplıyor, tek adımda iki, üç, dört basamağı birden aşıyor.

Yanımızda kanat çırpan Festus, "Acele etmeliyiz. Hödükçüler bu güzelim dünyayı, Kadiri Mutlak onu insanlarla doldurmak için ayırdığı zamandan daha kısa bir süre içinde yok edecekler!" diyor.

Koşar adımlarımın hızı kesiliyor. Uzun adımlarım, işi oluruna bırakma ve Hödükçülüğün insanlığa, o dana eti-yiyen, CO_2-salan, kendi kendini kopyalayan haşerata karşı sürdürdüğü gayri-kutsal savaşı tamamlamasına aldırmama düşüncesiyle seyrekleşiyor. Gaia-tanır, ağaçlara tüner, iş karıştırır bir ebeveynin çocuğu olarak, insansız bir gezegen fikrinin beni sardığını inkâr edemem. Daha da baştan çıkarıcı düşünceyse, bütün Yeryüzü'nün bana kalması, hiç değilse gelecek Cadılar Bayramı'na kadar. Havalara uçacağım böyle bir ıssızlıkta, koca koca kitapları bir oturuşta hatmedip yutarım. Lâvta çalmaya başlarım.

Festus yanımda uçarak, "Acele et!" diye üsteliyor. "Ki sonsuzluğa kadar cehennemlik ebeveynlerine zorla sıcak dışkı yedirilmesin!"

Ne de –gırtlağıma basarak yedirdikleri onca makrobiyotik yağırdan sonra– *o* habis, hınzırca senaryonun akla getirdiklerini reddedebilirim.

Herkesin ölmek üzere olduğu, her şeyin ortadan kalkmaya yüz tuttuğu düşüncesini kabul etmek zor çünkü herkes o kadar mutlu gözüküyor ki. Gülümsüyorlar. Deli deli bakan gözleri parlıyor. Siyahîler ve Asyalılar, Yahudiler ve geyler, Québec'liler ve Filistinliler ve de Amerika Yerlileri, üstünlükçü beyazlar, kürtaj yanlıları ve kürtaj karşıtları, hepsi el ele tutuşmuşlar. Kucaklaşıyorlar, hatta öpüşüyorlar. Hastalık korkusu yok. Hiçbir sosyal gösteriş veya statü belirteci veya güç hiyerarşisi onları birbirinden uzaklaştırmıyor. Kalabalık koro halinde adımı söylüyor, eli kulağındaki mağfiret için bana minnet duyuyorlar. Kitapları yakarken veya kralların boyunlarını vururken sevinen insanlar kadar mutlular; *günahsızlar*.

Bu arada Bay Ketamin de aklında kalsın diye mesajımı ağzında geveleyip duruyor. Gurubun aydınlattığı yüzü, süzgün ve kemikli, alev rengine bulanmış. Tekrar tekrar "Kök hücre yok" diye yırtınıyor.

Beynimin bir düşüncedir alan gri bağırsakları hareket hastalığından ötürü kusacak gibi. Babamın New York City'de "Madison biraz ödlekti" derkenki hazmı zor anısı yüzünden içleri bulanıyor.

Kortej önümüzde tıkandı. Cübbeli tövbekârlar büyük bir kemerli geçitte, doruktaki mabedin girişinde geçiş izni bekliyorlar. İçimizde yolcuları kırmızı kadife perdeler arkasında saklı, gizli kapaklı bir tahtırevanı köşelerinden omuzlamış bir dev kuarteti var. Aklımın kestiği kadarıyla, yolcuları büyük ihtimalle Camille ve Antonio, daha iyi görebilmek için boynumu ileri uzatıyorum. Bu arada kalabalık, donuk renkli sertleştirilmiş selüloz köpükten yontularak bol miktarda çoğaltılmış gösterişli kürsü taşları ve konsollarıyla, bir Rönesans dönemi Venedik sarayının tarihi bakımdan hiç de hatalı olmayan taklidi bir avluya akın ediyor.

Bay K, bu kapüşonlu figür kalabalığı arasından parmak uçlarına basarak yükseliyor ve "Dinleyin! Hepiniz beni dinleyin!" diye bağırıyor. Birisi ona yanan bir mum vermiş. Bu alevli çırayı kırpışan, parlak bir yıldız gibi tepesinde tutuyor.

Janti Tweet'çi, benim için en önemli şeyin etkin iletişim olduğunu lütfen anla. Ebeveynim bu kadar zenginler çünkü insanlar bir zamanlar duygularını aktarmakta kullandıkları becerilerini dış kaynaklara devrettiler. Halk kendi özanlatımını taşeronlara bıraktı. Sevginin her türünün tebrik kartları, seri üretim eseri elmas süs eşyası veya profesyonelce düzenlenmiş fabrika çiftçiliği ürünü gül buketleri aracılığıyla iletilmesi gerekiyor. Bütün *epifanya*'ları[4] annem şekillendirmelidir. İnsanlar sadece annemin uyandırdığı duyguları hissetmelidir. Onlar açısından annem Aphrodite'dir. Babam, babacığımsa zamanın ruhudur.

4. Kökeni Yunanca *epiphaneia*, Türkçesi "görünüş", daha doğrusu "tezahür" olan bu terim, bu metinde "güçlü duyguları açığa vurma" anlamında kullanılmaktadır. (ç.n.)

En önemli endişelerimi, bunların tamamının iletilmesi görevini, şu anda bulunduğu yerde sıçrayan, mumunu sallayıp herkesin dikkatini çekmek için bağıran bu harap ketamin düşkününe verdim. Bay K "Durun!" diye haykırdığında kapıldığım dehşeti gözünün önüne getir. Önce sessizliği sağlamak için ıslık çalıyor, sonra da bağırarak "Madison, dinlemezseniz hepinizin Cehennem'i boylayacağını söylüyor!" diyor. Bir araya gelmiş kalabalık dönüp dik dik ona bakmaya başlıyor. "Melek Madison" diye sesleniyor, "o hepinizin sövmekten ve geğirmekten vazgeçmesini istiyor..."

Şu anda, açığa vuramayacağım bütün sevgimi dile getirme sorumluluğunu güven içinde tek bir kişiye bırakmış durumdayım. Ondan bütün pişmanlıklarımı gözler önüne sermesini ve yalanlarımı ortadan kaldırmasını rica ettim. Durumun yavaş yavaş tersine döndüğünü hissediyorum.

Yüzlerini kırmızı kapüşon ağızlarının çevrelediği aklı karışık hedef kitle dikkatle Bay K'ya bakıyor. Şaşkınlık ifadeleriyle göz kırpıyor, sabırsızlanıyor, bekliyorlar.

Bay K, "Madison" diye bağırıyor. Ortalığın mutlak bir sessizliğe gömülmesini sağlamak üzere bir an için duraklıyor. "Madison Spencer, mağfirete giden gerçek yolun eşek yarağını emmekten geçtiğini söylüyor!"

Aman Allah'ım!

Ebeveynimi işte o anda görüyorum. Kapüşonlarını geriye itip, yüzlerinde patlak veren dehşet dolu bakışlarla ne yapacaklarını bilmez halde kalıyorlar.

Ve Bay Crescent City, Bay K, psişik ödül avcım, bir nefes daha alamadan fücceten gidiyor, cansız bedeni yere yığılıyor.

21 Aralık, 14.22, HAST

ADAMAKILLI HAK ETTİĞİM DAYAK

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Kimse anlamıyor. Herkes yanlış yorumluyor.

Bay Ketamin'in alışılageldik mavi hayaleti, göklere çıkan yeni bir işlev kazandırılmış plastikten mabette yere yığılan bedeninden dışarı sızıyor. Yani başımda duran Bay K-kılıklı ektoplazma başını sallayarak, "Geri gitmeyeceğim" diyor. Kimse bizi göremiyor. Bütün kapüşonlu figürler dik dik avlunun ortasındaki post-canlı kalıntılarına bakıyorlar. O çopur yüzlü, atkuyruklu bez bebeğe. Gene de bir sağlık görevlisi ekibi kalabalığı yararak geçip hayat belirtilerini kontrol etmeye başlıyor.

Bay K'nın hayaleti, "Kalbim, nihayet. Rabbi'm sana şükürler olsun. Bu sefer gidiş o gidiş" diye söylüyor.

Ayaklarımızın altındaki Madlantis kara parçası birdenbire azıcık yana doğru çekiliveriyor.

Sıhhiyeciler Bay K'nın cesedine çeşitli hayat kurtaran etmenler şırınga ederken, açığa çıkan ebeveynim de gözlemliyorlar. Kadife perdeli tahtırevanı taşıyanlar yüklerini yakına indirdiler ama örtük muhteviyatı hâlâ esrarını koruyor.

Tören için bir araya gelenler toplantı kısa bir süre için kesintiye uğrayınca kapüşonlarını geriye itiyorlar. Alevleri titreşen çıralar hâlâ ellerindeyken, üreme ve boşaltım organlarıyla ilgili terbiyesiz sözleri mırıldanmaya devam ediyorlar. Ona bakan sağlık görevlisi temizlik yüzü görmemiş tuniğini Bay K'nın mide bulandıran göğsünden sıyırıp bir kardiyak defibrilatörün elektrotlarını takmaya hazırlanırken, fırsat bu fırsat diye düşünüyorum.

Hayalet Bay K beni görüyor ve "Onu yapma, melek Madison" diyor.

Yapmaya mecburum. Ebeveynime anlatacak o kadar şeyim var ki, özellikle onları ne ölçüde sevdiğimi ve özlediğimi. Bunu ve kendilerini ne derecede aptal yerine koyduklarını.

Bay K, "Köhne bedenimi kullanacaksan, şunu bil ki, tam da tehlikeli bir uçuk patlak vermek üzereydi" diyor.

Hayaletine bakıyorum. Yığılı cesedine bakıyorum.

Beni ikaz ediyor: "Kendini neyin içine sokmakta olduğunu bilesin diye söylüyorum."

İçim o kadar Ctrl+Alt+Kabarıyor ki.

Sağlık görevlisi, "Açılın!" diye bağırıyor. Ve yapamıyorum. Atlayışı, Janti Tweet'çi, o iğrenç, iltihaplı, eczanın bokunu çıkarmış kadavranın içine atlayışı gerçekleştiremiyorum. Sıhhiyeciler kalp çalıştırıcı elektroşoklarını veriyorlar ama hiçbir şey olmuyor. Hayat emarelerinde hâlâ değişiklik yok.

Ebeveynim onları sevdiğimi bilmeden ölecekler. Cehennem'i boylayacaklar ve ifritler tarafından *margarita*[1] tuzuna batırılmış jiletlerle ufak ufak doğranacaklar. Göz yuvarları bir uçtan bir uca yarılacak ve içlerine Drano marka sıvı lavabo açıcı şırınga edecekler.

Sağlık görevlisi bir defa daha, "Açılın!" diye bağırıyor. Ve fırsattan istifade etmiyorum.

İnsanlığın tamamı Yeryüzünden silinecek. Bütün Allah'ın kullarına Şeytan sahip çıkacak. Şeytan galebe çalacak. Bunların

1. Kenarları tuza batırılmış kadehle içilen tekilalı bir kokteyl. (ç.n.)

hepsi kızoğlankız, zeki canımı tüyler ürpertici, hayatı kaymış bir adamın sararıp solmuş, bir deri bir kemik kalmış, pre-çürümüş cesediyle kaynaştırmayı nefsime yediremediğim için meydana geliyor.

Hayalet Bay K, "Seni ayıplamıyorum" diyor. "Ben de orada olmaktan çok memnun değildim."

Sağlık görevlileri üçüncü defa ve sonuncu girişimde bulunmak için bağırıyorlar: "Açılın!"

Beyinlerim guruldanıyor, kulağımı buruyorlar: Şeytan kedimi bulacak.

Ve atlayışımı yapıyorum.

Kuzeydeki umumi helânın aşırı derecede kirli ortamına tıkıldığımdan beri kendimi hiç bu kadar onuru kırılmış hissetmemiştim. Bu çürük eller! Bu kupkuru, çırpı gibi kol ve bacaklar! İmdada yetişen sıhhiyeciler tiksinti yaratan giysilerimin yarıdan çoğunu sıyırmıştı. Dolayısıyla kendimi iğrenç sarkık *membrum virilis*'imi[2], kendi *membrum puerile*'imi[3] ancak örten pis kokulu bir külotla kalmış halde buluyorum. Terbiyeli sıhhiyeciler avlu döşemesinde yüzükoyun yatar vaziyetimi korumam konusunda beni uyarsalar da toparlanıp ayağını sürüyen bedenimi şöyle böyle dik sayılabilecek bir duruşa geçiriyorum. Huzur verici lateks eldivenli eller beni durdurmaya yelteniyorlar ama sendeleyerek feleği şaşmış ebeveynime doğru ilerliyorum.

Annemle babam perdelenmiş tahtırevanın yanında duruyorlar. Ağızları bir karış açık. Korkunç yeni bedenimi onlara doğru yalpalayarak taşıyorum. Onları kucaklar dolusu sevgiyle bağrıma basmak üzere kollarımı alabildiğine açtığımda, hiç de gizlemedikleri bir tiksintiyle irkiliyorlar.

O kadar bitkinim ki düşüyorum –Janti Tweet'çi, hep düşüyorum– boylu boyunca plastik parke taşlarının üstüne seriliyorum.

Ben ki, bir zamanlar ergenlik sivilcesi ihtimali nedeniyle içim içimi yerdi, şimdi çok tehlikeli uçuk virüsünün açtığı sızlayan

2. Latince erkeklik organı demektir. (ç.n.)
3. Latince erkek çocuk penisi demektir. (ç.n.)

çukurları taşır halde babamın önünde yerlerde sürünüyorum. Ben ki, filiz veren kızlık çağının fiziksel özelliklerini ertelemek amacıyla İsa Mesih'le dünya evine girmenin peşinde koşardım, şimdi ağırlaşan dizlerimin üstünde kıvranıyor, annem bana sevgiyle baksın diye titrek ve zayıf bir sesle yalvarıyorum. Beni dünyaya getirenlere, yüzükoyun, yaralar içinde, iflah olmaz bir bulaşıcı hastalık saçan karnımın üstünde yaklaşıyorum. Bu beden çerik çürükten meydana gelmiş. Bir zamanlar ebeveynimin parlak geleceğini teşkil ediyordum. Siyasi açıdan ilerleyici seçimler yaptıklarının canlı teyidiydim. Oysa şimdi çıplak karnım üstünde kıvrıla kıvrıla ilerliyor, kaburgaları sayılan, sıskası çıkmış sırtımı gözler önüne seriyor ve gücüme giden aşırı ölçüde kirli atkuyruğumu sürüklüyorum. O saç örgüsü o kadar çok pre-sürüngenlere has meydandaki bir beyin sapını andırıyor ki. Ben, Madison Spencer, onların daha iyi, daha aydınlık bir gelecek için yetiştirdikleri elçileri, bu sinsi sinsi ilerleyen kertenkeleye dönmüş durumdayım.

Ölü bir adamdan ödünç alınmış kulak tırmalayıcı bir sesle, ağzım dolu dolu konuşuyorum: "Anneciğim! Babacığım!" Genelde çıplak, kemikli, terden sırılsıklam yeni benliğimi onlara doğru sürükleyerek, "Sizi seviyorum!" diye haykırıyorum. Onlara sevgi dolu bir öpücük yollamak üzere çatlak, dokusu iyice bozulmuş dudaklarımı büzüp, yalvarıyorum: "Beni tanımadınız mı? Ben Madison'ım!" Feryat ediyorum: "Küçük bonbonunuzum!"

Yeni nefesim ağzımda bir evcil hayvan mağazasının kokusu gibi bir tat bırakıyor.

Babam yakışıklı suratını, onu dehşete düşürdüğünden yumruk atmaya mecbur hissettiği bu yaratıktan ötürü tiksintiyle, dişlerini göstere göstere ekşitiyor. Güçlü bir darbe indirmek zorunda kalıyor. Babam, ah, sevgili babam, kendini ve annemi savunmak için sıkılı yumruklarıyla o zahmetli, çenemi dağıtma görevini yerine getiriyor. Sıcak mikroplu kanım fışkırıyor. Parmak boğumlarındaki kıllarım ve beden sıvılarım yüzünden midesi bulanıyor ama ilerleyişimi durdurmaya gene de kararlı, hem de aman vermeden.

Kırık parmaklarla yalvarıyorum. "Dede'nin şişkin takım taklavatını ben koparttım" diye itiraf ediyorum. "Ve onu bir kan deryası içinde ölüme ben terk ettim." Ebeveynime egzotik zürafaların azametli anüslerini asla yalamadığımı söylüyorum. İsa Mesih'le aramda geçen gönül macerasının nasıl benim uydurduğum bir hikâyeden başka bir şey olmadığını ortaya atıyorum. Onlara her şeyi anlatıyorum. Zayıf düşüyor, havaya pala sallıyorum ve sonuçta yakarışlarım babamın zımbalı Prada pabuçlarının sert tabanlarıyla karşılık görüyor. Kendimi kapana kısılmış halde bulduğum bu kanlı ve cerahatli vahşeti başlarına kakıyorum. Onlara karşı dikleniyorum. Beni sevmelerini sağlamak amacıyla hodri meydan diyorum. Bu canı çıkmış ucube içindeki kendi dertli küçük öz kızlarına ait herhangi bir alametin farkına varıp varmadıklarını görmek üzere onları sınıyorum.

O iki pırıl pırıl mükemmellik timsalinin karşısında kendimi küçük düşürüyorum. Ne biçim bir canavara dönüştüğümü gözlerinin önüne sererek, beni kabullenmeleri için yalvarıyorum.

Babama, "Beverly Wilshire'daki banyoda sana saldırdığım için beni affet" diye dileniyorum. Anneme yse, "Emin ol, kilo vereceğim" diyorum.

Babette uzaktan bakıyor, gizliden gizliye kıkırdıyor. Şu orta malı, şu oynak *succubus*. Bay K'nın mavi hayaleti de Festus'un sinek kuşu gibi kanat çırpan altuni tayfı da uzaktan bakıyor. Yılan gibi kıvrılarak dehşete kapılmış ailemin ayaklarının çevresinde dolaşıyorum. Sivri tuhaf parmak uçlarımı, kâbuslardaki gibi ağır ağır annemin kanı çekilmiş ayak bileğini sıvazlamak üzere uzatıyorum: "Anneciğim, seni kurtarmak için buradayım."

Babam ilan ettiğim sevgimin karşılığında beni yumruklamayı ve tekmelemeyi sürdürüyor. Eriyip gitmiş göğüs kafesimin içinde bir sızı gelişiyor. Ödünç kalbim duruyor. Ve kan dolaşımım kesilirken çektiğim acı tarifsiz.

Janti Tweet'çi, işin doğrusu, habire onların bana karşı besledikleri sevgiyi yokluyorum.

Biri bağırıyor: "Mumu! Madison mumu kap!" Sesin kaynağı Bay K'nın hayaleti. Hayalet eli bakışlarımı plastik parke taşlarının üstündeki bir noktaya yöneltiyor. Ölüm anında yere düşen elindeki yanan mum orada duruyor. Fitili polistiren köpükten sahte parke taşlarını tutuşturmuş ve köpüren yangın yükselip mabedin, dağın, kıtanın geri kalanına yayılmak için zemin hazırlıyor. Kalp krizimi geçirdiğim halde, panik içindeki anneciğim ve babacığımı kurtlu, hastalıklı dudaklarımla öpmekle... farklı bir yöne doğru ilerleyip hızla destansı boyutlarda yayılması muhtemel yangın felaketine bir son vermek arasında seçim yapmaya mecbur kalıyorum.

Tam kararsızlıktan aklım karışmışken, tahtırevanın kadife perdelerinin arasından ince bir el ortaya çıkıyor. Kulağı okşayan bir ses, "Korkmayın!" diyor. Bu zarif ve uhrevi el, bu mükemmellik örneği elin parmakları, tahtırevanın içinde oturanı meydana vuracak şekilde kırmızı kadifeyi bir kenara çekiyor: Bu alımlı bir bakire, taze bir tanrıça.

Köpüren yangın büyüyüp gitgide daha fazla plastik basamağı... bir Styrofoam sütun kaidesini... bir polistiren dikilitaş tabanını yutarken, mahşeri kalabalığın göbeğinde tahta çıkarılmış mükemmel bakire, bu fidan boylu kız çırpı gibi bacaklarını savurup tahtırevandan dışarı adım atıyor. Altın yaldızlı zeytin yapraklarıyla yapılmış bir sorgucu taşıyan saçları ışık saçıyor. Kolları ve bacakları muntazam, yüzünün güzelliği gözlükle bozulmamış. Hava perisi gibi bedeni bildik mavi şambri kumaştan sade bir çiftçi tuniğiyle süslenmiş.

Bu ideal bakire kusursuz bir parmağıyla beni gösterip buyuruyor: "Yıkıl karşımdan, ortalığı birbirine katan seni menfur şey seni! Uzaklaş, seni şişman numaracı seni!" Omuzlarını dikleştirip mağrur bir edayla, "Dikkatle bak, çünkü ben Madison Desert Flower Rosa Parks Coyote Trickster Spencer'ım –insanoğlunu ebedi hayata kavuşturmak için dirildim" diye ilan ediyor.

21 Aralık, 14.31, HAST

ALENEN SUÇLANIYORUM!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Güzel yabancı bir sıçrayışta üstüme çullanıyor. Plastik zemine leş gibi serilmiş halde can verirken, alımlı bedenini tahtırevandan havaya fırlatıp dosdoğru belkemiğimin üzerine indiriyor.

Altında debeleniyorum. Sürünerek kurtulmaya çalışıyorum. Mükemmel çocuk bir anlık çabalamadan sonra bacaklarını ayırarak üstüme biniyor. Gergin kalçalarını sıkıca boş böğrüme yerleştirmiş halde, yakın mesafeden yumruklarıyla vuruyor. Saçımdan asılıyor, yüzümü derim fiske fiske kabarıncaya kadar mumun tutuşturduğu yangına doğru itiyor. Isı dudaklarımı aşırı dozda kollajen şırınga edilmişçesine şişiriyor, derisini gerdikçe geriyor ve sonunda yarılıyorlar.

Alevler o kadar yakın ki yağlı atkuyruğumun püsküllü ucu tütüyor. Örülü saç tellerim pis kokulu bir fitil gibi için için yanıyor.

Kemiklerim, kırık... yüreğim, cız ediyor... çaresizim, ayağa kalkamıyorum. İmdadıma koşan yok. Bay K'nın hayaleti bir köşeye çekilmiş uzak duruyor, hüngür hüngür ağlıyor. Succubus,

yani Babette bir başka köşede, şeytani bir keyifle uluyor. Bir araya gelmiş Hödükçülerse yaş akıtıp diş gıcırdatıyorlar.

Gün gibi ortada: Ebeveynim beni sevmiyorlar. Ebeveynim beni fark etmiyorlar bile. *Bu*, bu sıska, Barbie kılıklı iki dirhem bir çekirdek versiyonumu seviyorlar.

Pre-ölü takipçilerim, kulağınıza küpe olsun: Herhangi bir elle tutulur gözle görülür bedende yurtlandığınızda, onu son nefesini verinceye kadar mekân tutmalısınız. Hayat boyu biriken yaralar kabı işlemez hale getirinceye kadar cefa çekmelisiniz. Böyle söylesem de ruhum bir türlü kaçıp gidemiyor. Bu can yakıcı hırpalanmaya maruz kalmaya mecburum.

Şaşırtıcı ağırlığı altında acıdan kıvranıyorum. Yüz yüze gelmek için dönüyorum. Bu Barbie-Madison üniforma olarak kötü sanlı, vıcık vıcık şeye batmış şambri gömleği giyiyor. Uçları hafif hafif çıplak bacakları üstünde dalgalanıyor. Sopa niyetine *The Voyage of the Beagle*'ı, pıhtılaşmış kanla bir hayli açımlanan o kitabı taşıyor. Hiç de hafif sıklet sayılmayacak nameyi kullanarak güm güm ödünç yüzüme vuruyor. Başım sarkıyor, balgam tükürüyor, ipe sapa gelmez yakınmalarla mızıldanıyorum.

Tepeme çıkan madrabaz Madison, sarf ettiği onca gayrete rağmen, terlemiyor. Aralıksız sürdürdüğü yorucu çabası nefesini dahi kesmiyor. Kendimi savunmam yetersiz. Gövdesine yumrulu dirsek ve dizlerimle vuruyorum ama kuzeyin on sekiz tekerli tırlarının dağlar kadar siyah lastiklerini dövsem de olur.

Kitabın deri cildi burnumu çökertiyor, yana doğru eğriltiyor, nefesim tutuluyor. Kulaklarım tokatlanıyor. Çınlıyorlar. Gözlerimde şimşekler çakıyor.

Çaresizce, parmaklarımla giysisini ucundan yakalıyorum. İnatla sıkıca tutuyor, mavi gömleği fidan gibi bedeninden sıyırıyor, onu anadan doğma bırakıyorum ama boş yere. İffet kaygısı hamlelerini durdurmuyor. Bütün Hödükçülerin nazarında çarpık çurpuk cıbıldak bir sapık, beti benzi atmış, şehvet düşkünü bir iskelet, çıplak bir kızı taciz etmek için cebelleşiyor gibi görünüyor olmalıyız.

Gitgide, daha az mukavemet gösteriyorum. İlk elli pata küteden sonra, patlayan her yeni tokat bir öncekinden neredeyse farksız hale geliyor. Travma kaynaklı bir uyuşukluk içimi sarıyor. Ağrı bile ilgimi canlı tutmaya yetmiyor ve aklım dağılıyor. Elisabeth Kübler-Ross[1] bundan hiç bahsetmez ama ayağını sürümenin bir başka aşaması daha var. Öfke, inkâr ve pazarlığın yanı sıra bir de bıkkınlık var. Evet, bıkkınlık. Kendini bırakırsın.

Tuhaf bir ağırlık basıyor. Ciltli kalın kitapla sopalanmaktan baygın düşerken bile, debelenmemin yerini Rohypnol'un yol açtığından daha güçlü bir uyuşukluk, bir kendimi koyuverme hali alıyor. Eğer öleceksem... sağlık olsun. Onu daha çok seviyorlarsa, varsın annemle babam bu taş bebek Maddy'yi evlat edinsinler. Gitgide daha uzaklardan tüten saç kokusu alıyorum. Pelteleşmiş etlere, belli belirsiz, habire yumruk indirildiğini işitiyorum. Bedenimden çoktandır oluk oluk kan akıyor.

Bu daha önce başımdan geçmeyen bir şey değil. Evvelce de bu noktaya gelmiştim. Pes ettim. Dermansızlıktan boğulan sesimle fısıldayarak, kalbimin durması için dua ediyorum.

Pre-ölüler, eminim buna duymaktan artık size gına geldi. Caygın birinden nefret edersiniz ama ben öyleyim. Yaşamaktan cayıyorum. Ömrümün muhtemel sonuna kadar yaşamak istemiyorum, bırakıyorum.

Varsa bir ulvi plan, ona teslim oluyorum. Kaderime razıyım.

Bu kadar şiddetli bir çatışmanın ortasında kalınca, *Beagle* kitabı bile parçalanmaya başladı. Dağılıyor, sayfalar sökülüyor, cümle cümle. Üstüme kâğıt parçaları çırpılıyor. Kaleme alınmış kelimeler. Lime lime yağanlardan biri tutuşmuş gibi görünüyor. Yırtılan söz konusu sayfanın kenarında parlak turuncu renkli titrek bir ışık var. Bu Festus. Minicik Festus kâğıt parçasına eşlik ediyor. Altuni sinek kuşu misali kanatlarını çılgınca çırpıyor, üstümde uçuyor, parçayı görüş alanımda tutuyor.

1. *Ölüm ve Ölmek Üzerine* adlı eserinde insanın ölüm karşısındaki tutumunun aşamalarını ele alan İsviçre kökenli Amerikalı psikiyatrist. (ç.n.)

Üzerinde mavi tükenmezle çocukça karalanmış bir yazı bulunuyor: *Kendine o kadar zor bir hedef belirle ki, ölümü yüreğine su serpen bir şeymiş gibi karşılayasın...*

Janti Tweet'çi, bu noktada iflas etmeye yüz tutmuş beynim kanıma işleyen bir şeyi son bir geğirtiyle gün yüzüne çıkarıyor. Belki bu... bu şiddetli çatışma, ailemin ve nesil nesil tele-pazarlamacıların beni hazırladıkları kötülüğe karşı bir mücadele.

İşte Leonard'ın uzun süre önce kehanette bulunduğu sınama.

En uygunun yerine en masumun ayakta kalışı.

Bu darp sağanağının önünü kesmek amacıyla kitabı kavramak için yamuk yumuk ellerimi havaya kaldırıyorum. Eriyip gitmiş parmaklarım kitaba yapışıyor ve titrek kollarım Bay Darwin'in acı veren gezi notlarını ele geçirmek için mücadele ediyor. Lütfen bunu nazarıdikkate al. Durum fevkalade bir şekilde tersine döndü: Bir kere daha ayağını sürüyen bir kadavra-adam bir yumurcakla karanlık bir çekişmeye girişti.

Büyük bir ıstırap çığlığıyla kitabın kontrolünü ele geçiriyorum. Silah artık benim.

C. Darwin'in, şu gözü açılan ilahiyatçının kan-ve-sperm-doygun hatıratını bir defa daha savuruyorum. Gittikçe azalan kuvvetimi toplayıp var gücümle vuruyorum. Sadmem hasmımım çekici başının üstüne denk geliyor. Bu felce uğratan şiddetli vuruş onu geri ittiği gibi şimdilik afallatıyor da. Aynı çarpışma kitabın pelteleşmiş sayfaları arasındaki kurumuş menekşe ve hercai menekşeleri yerinden oynatıp son bir çiçek sağanağına yol açıyor.

Keza daha fazla kâğıt kırıntısı kopup saldırganıma yapışıyor. Bay Darwin'in zihin kalesi dağılıyor, un ufak oluyor. Bir canlılar âlemi envanteri zeval buluyor. Düşmanım bunların bombardımanına maruz kalıyor. Bu *mem*[2] saçmaları şunlar: çatallanma... kabuklular... yumaksı ve Diodon[3]. Bunlar onu bir *piñata* gibi *papier-mâché* ile kaplıyor. Wollaston... flama işareti... Yamanalar

2. Kültürel iletişim birimleri. (ç.n.)

3. Latincesi *Diodontidae*: Kirpibalığı ve balon balığı gibi türleri kapsayan bir balık familyası. (ç.n.)

ve iskorbüt. Bunlar düşmanımı boğuyor. Miyop olmayan mükemmel görüşlü gözlerine, iğne gibi batan olgu ve ayrıntı taneleri akın ediyor. Bay Darwin'in kertenkele ve kaplumbağaları. Anneciğimle nineciğimin epeydir arşivlenen çiçekli örnekleri.

Gözlerine kırıntılar yapışan nefis gayrı-Madison öfkeden deliye dönüp çığlık atıyor. Görme gücünü kaybediyor.

Çok kısa bir süre sonra, için için yanan atkuyruğu fitilim bir hayli yanıcı kâğıt kılıfını kırbaçlıyor. Dökülen kelimeler ve baharlar yakıcı sıcaklıklarıyla hücum edince kız ateş alıyor. Artık bana saldırmıyor, aksine kendi belden aşağısını dövüyor, kasıklarını saran alevleri zapt etmek için vuruyor. Yangını söndürmek için debelenirken, yumuşayan bedeninden avuçlar dolusu parçalar koparıyor. Kendini paralıyor.

Aynı zamanda feryat ediyor. Sıçrıyor. Yanan kâğıdın sıcaklığıyla ayakları, dizleri, insanın sinirlerini bozucu dal gibi uylukları eriyip bükülürken bile ölüm perisi çığlıkları atıyor. Haykırışlarından yüzü çarpılıyor.

Salgı emmiş şambri gömleği ve pul pul dökülen kitabı kaptığım gibi civardaki araziye siniyorum. Delicesine cırlıyorum. Dünyaya gelme videosundaki kadar kana bulanmış ve çıplak halde, "Benci bir korkak olduğum için özür dilerim..." diyerek yaşlara boğuluyorum.

Bu onur kırıcı itirafla birlikte imkânsız bir şey vuku buluyor.

Tesadüf bu ya, nadiren, bir çırpıda açıklık getiremediğimiz bazı doğaüstü görüngüler meydana gelir. Şekli bozulmuş başımı avuçlarının arasına almak üzere iki el uzanıyor. Annemin yumuşak, parfümlü ayaları ve bir hayli mücevher kaplı parmakları harap yüzümü onunla göz göze gelinceye kadar kaldırıyor. Kolları mahvolmuş bedenimi sarıp, duygulardan hiç de azade sayılmayacak bir *pietà*[4] tablosu yaratıyor ve "Maddy? Çiğ tanem, bu gerçekten sen misin?" diye soruyor. Babam da ikimizi birden kucaklamak için eğiliyor.

Görüldüm. Nihayet fark edildim.

4. Hıristiyan sanatında ölü İsa Mesih'i kucaklayan Meryem Ana tasviri. (ç.n.)

Ebeveynim ve ben, küçük ailemiz, o anda yeniden bir araya geldi.

İşte bu kritik anda, o imkânsız, insan demeye bin şahit ister taşbebek kız, eriyen gözlerini gökyüzüne dikiyor. Gayrı-Madison gurultulu, çağıldayan bir sesle, karga gibi ötüyor: "Sözlerime kulak verin..." Yere yığılıp fokurdayan, tüten bir birikintiye dönüşürken bile buyuruyor: "Müritlerim, topluca muazzam bir 'Selam olsun, Maddy' seslenişiyle beni onurlandırın."

21 Aralık, 14.38, HAST

İNFİLAK EDİYOR!

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Zihninde canlandırabileceğin gibi, burası etrafı şatafatlı, bir hayli yanıcı bir mimariyle çevrili, cayır cayır yanan bir ateşin bulunduğu, aşırı bir insan kalabalığının da bağırsaklarına hapsolmuş gazı dışarı atıp durdurduğu bir yer. Bu hayra alamet değil. Nitekim göz açıp kapayınca kadar doruktaki katedral ateş aldı, çılgınca yanıyor. Toga-giysili, sandaletli Hödükçüler, alevler kollarını ve bacaklarını sarmış halde palas pandıras dört bir tarafa kaçışıyorlar. Isı tepeyi alttan alta yumuşatıyor ve sarp yamaçların her yanından aşağıya kaygı verici bir şekilde fokurdayarak kayan erimiş plastik sızmaya başlıyor.

Duman, gurubu manzaradan silip atıyor, bu bir zamanların lekesiz dünyasını artık ortalığı kasıp kavuran turuncu bir cehennem ateşinden başka hiçbir şeyin aydınlatmadığı bir karanlığa gömüyor. Çok aşağılardaki ovalarda girintili çıkıntılı yarıklar açılıyor ve bunlardan yukarıya doğru okyanus suları sızmaya başlıyor. Bütün bir Madlantis kıtası hem yanıyor hem de yavaş yavaş batıyor. Bu Pompei'nin çöküşü. Bu Sodom'un yıkımı. Yükselen kızgın rüzgârlar, dünya dört bir taraftan tutuşmuşçasına

görününceye kadar, kütleler halinde, için için yanan, tıslayan, yapış yapış külleri taşıyıp uzaklardaki yapay ormanların ve parlayıcı sarayların ortasına bırakıyor.

Görme güçlerini kaybeden ve ödleri patlamış Hödükçüler birbirlerini eze eze çil yavrusu gibi dağılıyorlar. Tökezleyip tepetaklak kaynar balçık gölcüklerinin içlerine yuvarlanıyorlar. Çığlıkları ancak kızgın gazlar ciğerlerini dağladığında kesiliyor.

Bay K'nın sıskası çıkmış vücudu tamamen öldü, enikonu alevlere karıştı ve kendimi tahliye edilmiş halde buldum. Yeniden ben-şekilli mavi bir ektoplazma kabarcığı halini aldım. Pis mavi şambri gömlekle yıpranmış *Beagle* kitabı büsbütün maddi dünyaya ait şeyler olmamalı çünkü kendimi onları hâlâ hayalet ellerimle tutar halde buldum.

Bu Ctrl+Alt+Kaosu gözleyen melek Festus, yanıma geliyor. Altuni parmaklarıyla hayalet kulağımı kenarından kavrıyor ve alaycı bir şekilde, "Mükemmel bir iş çıkardın" diyor.

Janti Tweet'çi, bana gelince, ateşler içindeki manzarayı gözden geçiriyor, ebeveynimi bulmaya çalışıyorum. Bizimkiler ölecek diye ödüm kopuyor ve şiddete başvurmayan, barışsever, Pentagon'u havaya kaldıran[1] ilerleyiciler olmaları gerçeğine rağmen, bana yüzyıllar boyu sürecek bir ara verdirecekler. Birbirimizden sittinsene ayrı kalacağız.

Bu teorik cefalar yüzünden hayalet zihnime hafakanlar basmışken, tanıdık bir ses "Hay Allah, Koca Götlü, bu korkunç sıkıntılı bir durum, öyle değil mi?" diyor.

Sesin geldiği yöne dönüyor ve... Minnie Nine'mi görüyorum. Hayalet elinde bir sigara tutuyor, yakmak için Bay K'nın ateş almış cesedinin alevli atkuyruğuna doğru eğiliyor. Beterin beteri varmış. Bu harlı Armageddon yetmezmiş gibi, yanında, Aman Allah'ım, Ben Dede'm duruyor.

---

1. 1967'de Vietnam savaşı karşıtlarının Pentagon'da düzenledikleri bir gösteri sırasında, aralarında Allen Ginsburg, Abbie Hoffman ve Jerry Rubin gibi isimlerin de bulunduğu bir grup aktivist meditasyon ve zikir yoluyla Pentagon binasını havaya kaldırıp içindeki cinleri defetmeye girişmişti. Bu olaylar yazar Norman Mailer'ın *The Armies of the Night* ("Gecenin Birlikleri") adlı kroniğinde ele alınmıştır. (ç.n.)

21 Aralık, 14.41, HAST

KARANLIK EPİZOT YENİDEN İNCELENİYOR -NİHAYET

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Ben Dede'yi en son Cadılar Bayramı akşamında görmüştüm. Minnie Nine'nin öldüğü gece. Korkuluk misali hayaleti sıkıcı kuzeydeki sundurmaya yaklaşmıştı. Şimdi, işte burada duruyor. O ve Minnie Nine. İsviçre adabımuaşereti eğitimim kolaylıkla, sakin sakin kitap eziği, kısmen ayrılmış bombilisinin afiyetini sormamı gerektirirdi ama karakterime hiç de uymayan bir tavırla iki lafı bir araya getiremiyorum.

Şu anda ortalığı ateşe veren Styrofoam volkanın, ölümle neticelenen son karşılaşmamızın hiç de parlak sayılmayacak şartlarını çağrıştırması tuhaf. Polikarbonat gazlarının şiddetli bir şekilde açığa çıkışı maziye karışan kuzeydeki umumi helânın leş gibi kokusunu akla getiriyor. Bu plastik afetinin yakıcı ısısı o yaz mevsimi öğleden sonrasının kavurucu sıcaklığını hatırlatıyor.

Çıtımı çıkarmadan, son zamanlarda defalarca işimi gören o mesafeli tavrı, o gözlemle yetinen doğaüstücünün tutumunu benimsiyorum. Sabık-Gestaltçı, sabık-kendini gerçekleştiren,

sabık-Euthoniacı bir ebeveynin çocuğu olarak farkındayım ki mevcut durumdan rahatsızlık duyacak birisi varsa, o ben değilim. Dışkı sallayarak başkalarını emeline alet eden dejenere rolünü oynayan dedemdi. Bir ömür boyu süren sosyal şartlanmayı bastırarak, hava hakkında yorumda bulunmamakta karar kılıyorum. Bunun yerine, susmayı ve deneğimi sırf huzursuzluk belirtileri bakımından gözlemeyi tercih ediyorum.

Korkunç sırrım sadece bana ait değil, aynı zamanda büyükbabamın da. Nasıl bir zamanlar tuvalet kabinimin "karanlığında" beterin beterine katlanmak üzere beklediysem, şimdi de tepeden tırnağa süzen bakışlarım yüzünden varsın o acı çeksin. Bay Darwin veya Bay Audubon gibi davranarak, el altındaki örneği sezdirmeden baştan aşağı ölçüp biçiyorum. Bana tebelleş olan o güdük, kemiksiz parmağı zihnimde canlandırıyorum. Parmağın süngerimsi yüzeyini kaplayan sonsuz sayıdaki minnacık kırışıklıkları, üstüne yapışmış kıvırcık kılları. Aklıma ekşi, mide bulandıran kokusunu geliyor.

"Helikopterle geldik. Amma da yolculuktu!" diyerek, ilk lafı ninem açıyor.

Onları soğukkanlılıkla gözden geçiriyorum.

Ninem, "Itırşahim, büyükbaban öldüğü günden beri seni tekrar görmeye can atıyordu" diye devam ediyor.

Cevap vermek için kılımı bile kıpırdatmıyorum. Varsın dehşetin adını onlar koysun. Varsın onlar özür dilesin.

Minnie Nine'm dövmeden geçilmeyen ellerinden biriyle göğsünü sıvazlayarak, "Korkunç bir gündü" diyor. Porselen tırnaklarının birini kaşına götürerek sarı peruğunun alt kenarını kaşıyor. "Öldüğü gün mü? Bir düşüneyim..." Gözlerini bir o yana bir bu yana çeviriyor. "İkimiz de otoyoldaki kavşak adasına doğru yollandığını tahmin etmiştik."

Dede, şu tuvalet pusucusu bu noktada lafa karışıyor. "Orasını kahvaltıda sormuştun. Oraya gitmeye ve otoyolu geçmeye kalkışacağından endişelenmiş, dolayısıyla arabayla oraya gelip seni kollamaya karar vermiştim."

Metanet gösteriyorum. Sigarasının açısına bakılırsa, ninem neşeli, hatta mutlu görünüyor.

Nine, "O berbat yere" diyor ve surat asıyor. "Deden kalp krizini geçirdiğinde seni almak üzere yola çıkmıştı."

Kol saatime boş boş bakarak kendimi oyalıyorum. Hayalet ellerimi Bay Ketamin'in naaş'ını kül eden fısır fısır ses çıkararak oluk açan kamp ateşi üstünde ısıtıyormuş gibi yapıyorum.

Dede, "Tam tamına kendi ön sundurmamda can verdim" diyor.

Nine, "Tam tamına o basamaklarda" diye ekliyor. "Göğsünü kavradı ve yığılıp kaldı." Vurgu için de el çırpıyor. "Sağlık görevlileri çıkagelip onu hayata döndürünceye kadar yirmi dakika süreyle soluğu kesildi."

Dede omuz silkiyor. "Ne denir? Övünmek gibi olmasın ama dosdoğru Cennet'e gittim. Ölmüştüm."

Minnie Nine, "Ölmemiştin" diye ısrar ediyor.

Dede karşı koyuyor: "Kesin surette ölmüştüm."

Fikrinden caymayan Nine, "Ben'in kalbine elektroşok verdikten sonra, ambulans milleti onu hastaneye götürmek istedi ama o oralı bile olmadı."

Dede kollarını kavuşturarak, "Bu son bölümünü telleyip pulluyor. Gelişmeler böyle değildi" diyor.

Nine, "Ben oradaydım, biliyorsun" diye itiraz ediyor.

Dede, "Şey, ben de" diyor.

Minnie, "Kırk yıldır evliydik ve o daha önce benimle asla öyle konuşmamıştı" diye devam ediyor. "Belki acı içinde kıvranıyordu ama bu bir mazeret değil."

Ben, "Nasıl konuşabilirdim ki? Ölmüştüm" diyor.

Minnie Nine, "Hayır, sevgili torunum. Hem gidip seni bulmakta kararlıydı hem de bu kaçınılmazdı" diye devam ediyor.

Janti Tweet'çi, bu noktada, düşünen doğaüstücü karnımda yavaş yavaş bir teori bütünlük kazanıyor.

Nine, "Sanki sonrasında başka bir insan gibiydi" diyor.

"Ölü biri gibiydim."

Sırf açıklığa kavuşturmak için, "Kurtarma ekibinin Dede'ye bir kardiyak defibrilatör ile şok verdiklerini mi söylüyorsun?" diye soruyorum.

Nine, "Seni gidip o korkunç umumi helâda bulmak istiyordu. Benzi solmuştu. Topallıyordu. O sağlık görevlileri ona her an yeniden ölür gözüyle bakıyorlardı" diyor.

Dede'yse işaret parmaklarından birini göğsünde istavroz çıkarmak için kullanarak, "Yemin ederim, o sundurmada ninenin kollarında can verdim" diye buna itiraz ediyor.

Nine açıklamasına devam ederek, sağlık görevlilerinin onu hayata döndürüp bir tıbbi ibraname imzalattıklarını, dedemin onların ayrılmasını beklediğini ve onlar gider gitmez de pikabına atladığını anlatıyor.

Nine bana doğru eğilip bir suflör fısıltısıyla sırrını açığa vuruyor: "Bana a***k diye hitap etti!"

Dede ninemi yatıştırmaya çalışıyor: "Bunu defalarca konuştuk. Demedim."

Büyükannem ve büyükbabam, Ctrl+Alt+Didişiyorlar. Somurtuyorlar. İçimdeki sabırlı, gözlemle yetinen doğaüstücüyse bitap düştü. Sonunda, bir çözüm arayışıyla, "Dede? Dinle. Acaba kuytu bir tuvalete gidip kıdemli sosisini koparttırmış olabilir misin?" diye soruyorum.

Feleği şaşmış halde bana bakıyor. "Haziranböceği! Bana böyle bir soruyu ne hakla sorabilirsin?" diyor.

Minnie, "Çünkü oldu! Canavarın teki edep yerini param parça etti ve bir domuz gibi kan kaybından öldün!" diye haykırıyor.

"Hiç de öyle olmadı."

Nine, "Cesedini gördüm!" diyor. "Cennet'te haberler izlenmiyor mu?" Yamuk yumuk elleriyle havada kocaman, hayali kelimeleri çerçeve içine alıyor. "Bütün manşetler bangır bangır bağırıyorlardı: 'Film Yıldızının Babası Tuvaletteki İşkenceye Kurban Gitti' "

Bu kördüğüm noktasında, daha doğrusu iyi prova edildiği aşikâr pata durumunda, tam Madlantis kıtası gitgide denizin

derinliklerine gömülür, alevler içindeki Hödükçüler de insan kılıklı kuyrukluyıldızlar gibi son sürat yanımızdan geçip giderlerken, yanıldığımın farkına vardım. Belli ki: Ben Dede'nin ruhu ayrılıp göğe yükseldiğinde, bir başka ruh eski bedenini ele geçirdi. Bir hayalet veya şeytani güç, aynen düz kontak yaptığı arabayı çalıp gezintiye çıkan suçlu bir çocuk gibi, sağlık görevlilerinin elektrotlarıyla verdikleri şoku fırsat bildi. Tıpkı Bay Ketamin'in cesedini az önce kullandığım gibi. Kuzeydeki tuvalette bana sarkıntılık eden bu tuhaf sosis sallayan ceset hırsızıydı. Biricik dedem değil.

Hızlıca düşünerek, büyükannemle büyükbabamın hiddetini "Nine, hayatta olmanın en çok özlediğim yanı ne biliyor musun?" diye sorarak ihtiyatlı bir şekilde başka tarafa yönlendiriyorum. Cevap vermesini beklemeden de söyleyiveriyorum: "Senin leziz yer fıstığı ezmeli cheesecake'ini!" Dedemeyse "Öldüğünde seninle vedalaşmak üzere orada bulunamadığım için özür dilerim" diyorum. Sözlerimle fikrini çelmek amacıyla çocukça bir içtenlikle devam ediyorum: "Bana kuş kulübesi yapmayı öğrettiğin için teşekkür ederim."

Kırmızı renkli iki far yaklaşırken, onları tombul hayalet kollarımla beceriksizce sarıp kucaklıyorum. Bu patlayan dağın sarp yamacından yukarı doğru şaşırtıcı bir şekilde, sessizce seyreden tuhaf –üstüne kan sıçramış, saçak saçak sarkan pıhtılaşmış kanla çevrili– bir otomobil. Kavuşmamızın bu en tatlı anında, pırıltılı siyah bir Lincoln Town Car gelip yanımızda duruyor.

21 Aralık, 14.45, HAST

İBLİS'LE PARÇALANAN PENİSİYLE İLGİLİ KORKUNÇ GERÇEK HAKKINDA YÜZLEŞME

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Bay K'nın hayaleti başıyla Lincoln Town Car'ı göstererek, "Bu araba benim için, değil mi? Söz verdiğin gibi, Cennet'e gidiyorum, değil mi?" diyor.

Sürücü tarafındaki kapı ardına kadar açılıyor ve içinden üniformalı bir şoför çıkıyor. Önce toynak benzeri, parlak botları beliriyor, sonra pırıl pırıl ve kösele eldivenli elleri, ardından da tarak yüzü görmemiş saçlarının arasından çıkıntı yapan iki kemiksi kabuğu gizlediği aşikâr kasketi. Dikildiğinde gözlerini saklayan aynalı güneş gözlüğünü düzeltiyor. Bir senaryo gibi boylu boyunca kenarından tutturulmuş bir tomar kâğıt taşıyor. Bu tomarı kaldırıp okumaya başlıyor, yüksek sesle: " 'Madison korku ve şaşkınlıktan ötürü mecalsiz düştü' "

Ve Janti Tweet'çi, öyleyim, fenalaştım. Korkudan mecalsiz düştüm.

" 'İri, etli dizleri dingildedi, korkudan dermanı kesildi' " diye okuyor. Sanki varlığımı belirliyor.

Nitekim dizlerim titriyor.

Şoför okuyor: " 'Madison yaratanının işine çok yaradı. Allah'ın milyarlarca kulunu Şeytan'ın pençesine düşürdü.' " Elyazmasından bir sayfa çevirip devam ediyor: " 'Madison öz ebeveynini bile sırtından bıçakladı ve onları sonsuza kadar sürecek cehennem azabına mahkûm etti!' "

Ve öyle görünüyor, yapmışım.

Babette bile aşağılanmamın zevkini çıkarmak amacıyla yanıma sokuluyor. Yenilgim karşısında ağzını bırakıp bir tarafıyla gülmek için, "Sedef hastalığın ne durumda?" diye soruyor.

Şoför okuyor: " 'Küçük Madison, yakında Kadiri Mutlak'ın yaratmak için çaba gösterdiği hayattaki her bir canı Şeytan'a teslim edecek. Madison Allah'ın bütün sevgili kullarını kıyamete kadar Lucifer'in insafına terk edeceğine dair güvence vermişti...' "

Şoför nutuk atmaya ara veriyor. Town Car'ın arka kapısını açıyor ve Bay K çabucak biniyor. Şoför kapıyı açık bırakıyor ve başkaca mavi hayaletler de dosdoğru arabanın arka koltuğuna dalıyor. Sayıları hızla artan yanarak ölen, zehirli gazlardan ötürü solunumu duran veya çevredeki sularda boğulan Hödükçülerin hayaletleri, bu kısa bir süre önce bedenlerinden ayrılan güruh, şoförünün aralık bıraktığı kapıdan içeri giriyor. Tıkışıyorlar. Bir haylisi, hem de o kadar hızla bunun içine, onları öbür dünyadaki cennete götüreceğine inandıkları bu taşıt aracının içine hıncahınç doluşuyorlar ki, artık ayırt edilemez hale geliyorlar.

Şoför okuyor: " 'Madison kendini çok zeki sanıyordu. Ama değildi. Aslında aptaldı. Şapşal düve, bütün insanlığın mahvına yol açtı...' "

Hırkamı, ilgisini üzerimde toplamamak için, usulca sıyırıyorum. Sezdirmeden gömleği giyiyor, düğmelerini parmaklarım kaskatı kesilmiş korsajına adamakıllı dal süren kurumuş meniyle temas etmesin diye büyük bir dikkatle ilikliyorum.

Şoför hareketlerimden habersiz okuyor: " 'Küçük Maddy Şeytan'ın bir türlü sonu gelmeyen beden arzularına baş eğmeye mecbur kalacaktı...' "

Kendimi kocamış büyükannemle büyükbabamı koruyacak şekilde konumlandırarak, Bay Darwin'in yapış yapış kitabını yırtarcasına açıp Tierra del Fuego hakkındaki zarar görmüş bölümü ortaya çıkarıyorum. Oradaki, kalınca bir iğrençlik tabakası altında kalan tantanalı gezi notları hâlâ okunmaz halde. Bu karşılıklı iki sayfadaki en göze çarpan şey ezilmiş bir takım taklavatın kırmızı gölgeli çevre çizgisi.

Şeytan, " 'Zavallı, şişman Madison Desert... her neyse... Trickster Spencer... çok geçmeden melun hükümdarın cariyesi haline gelecekti!' " diye okuyor.

Ve şeytani şoför meydandaki, kana bulanmış kitapla iğrenç resimlemesini henüz görmedi ama birçok başkası fark etti. Nine'yle Dede, ikisi birden takım taklavatın çevre çizgisine çaktırmadan bakıp kıkırdamaya başladılar. Keza, Festus'un altuni hayaleti bir bakış attı ve ayırtına vardığı şey yüzünden gözleri parladı. Diğer canlar, Lincoln Town Car'ın yolunu tutan o canlı canlı yanan ruhlar, onlar da ortaya döktüğüm kan dondurucu maddi kanıta bakmaya meylediyor ve ardından da kıs kıs gülmeye başlıyorlar.

Onlara aldırmayan şoför, namesinin yeni bir sayfasını açıyor: " 'Madison Hades'te Şeytan'a kulluk edecek ve ondan bir yığın nefret uyandıran çocuk dünyaya getirecek...' "

Cesaretimi toplayıp, lekeli kitabı incelesin diye ileri sürüyorum. "Nasıl?" diye bağırıyorum. "Kudretli Şeytan böylesi korkunç bir birleşmeyi nasıl tamamma erdirecek?"

Konuşmasına ara veren İblis, başını elyazmasından kaldırıyor. Güneş gözlüklerinin iki camında da *Beagle* kitabının aksi var.

"Kudretli Şeytan" diye soruyorum, "Darwin'in Ümit Burnu hakkındaki keskin gözlemleri içinde patlamamış mıydın?"

Şoför yavaşça güneş gözlüklerini indiriyor. İrisleri bir uçtan bir uca uzanan çizgi şeklindeki, sarı keçi gözlerini ele veriyor.

Sayfanın kenar boşluğunda ninemin el yazısıyla *Atlantis bir mit değildir. Bir kehanettir.* kelimeleri var.

Metanetle devam ediyorum. "Aslını ararsan, minik Maddy Spencer'la tek yakın temasında *hadım edilmemiş* miydin?" Janti Tweet'çi, gördüğüm bütün o terbiyeye rağmen, sosyal davranışlarımdaki bütün o otosansürcü gelenekçiliğime meydan okuyarak artık avaz avaz bağırıyorum: "Şeytan, ey karanlık şey, küçük Madison'ın seni enediğinin bu kanıtı karşısında sosisin sızlamıyor mu? O, kuzeyin bir umumi lazımlığının hiç de steril olmayan ortamındaki sırnaşmalarını geri çevirmedi mi?"

İfşaatım karşısında iki eli böğründe kalan üniformalı İblis, sadece kekeleyebiliyor.

Janti Tweet'çi, son Cadılar Bayramı ahdimle bir takım şeytani kimselere dünyanın kaç bucak olduğunu göstermeyi başardım. Tombul ellerimin gördüğü dert bunu bizzat becerebileceğime dair bugüne kadar hatır ve hayalime geleni katbekat aşıyor. İşte Baal-zebub'un[1] yapış yapış sübyancılık fantezilerinin dışında ömür sürdüğümün ispatı. Hangi hayal mahsulü önemsiz karakter yazarını bu kadar sakatlayabilir ki?

Şoförün iyice koyu kızıla dönen kıpkırmızı derisi, herhangi bir sözlü tepkiden daha çok şeyi açığa vuruyor. Boynuzları uzayıp kasketini kaldırıyor. Boyu büyüyen pençeleri eldivenlerini itiyor.

Çevremde meydana gelen afete aldırmadan nutuk atmaya devam ediyorum. Yanan plastik dağlar alevli bir ufuk çizgisi yaratıyor. Yeryüzündeki her şey trajedi ve farsın karışımıyken, üç kişilik bir insan topluluğu yaklaşıyor. Trioya Succubus, sabık en iyi arkadaşım Babette öncülük ediyor. Büyük süslü bir bıçakla dürttüğü anneciğimle babacığımı bana doğru yönlendiriyor. Bu Goran'ın sevimli Shetland midillisini boğazladığı antik bıçaktan başkası değil.

Rehine olarak kullanılacakları aşikâr ebeveynimin, İblis'in huzuruna çıkarıldıklarını görmek, bu asabıma dokunuyor. Her

1. İncil'lerde adı geçen şeytanlar prensi. (ç.n.)

şeye rağmen, mahvolmuş kitabı cesaretle ileri sürerek, "Göster bize, melun efendi, doğranmış bombilinden geriye bir şey kaldı mı göster" diye diretiyorum. Yapış yapış şambri gömleği sergilemek için göğsümü şişirerek dayatıyorum: "Bu senin *nifak tohumun değil* mi?"

Kanı beynine sıçrayan ve eli ayağı titreyen Şeytan elyazmasını yere çalıyor. Arkasına dönüp soluk renkli bir şeyi çıkarmak üzere Town Car'ın içine uzanıyor. Sıktığı parmaklarının arasından turuncu renkli bir bez parçası sarkıyor. Öfkeli koluyla şiddetle silkelediği bez parçasından ağlamaklı bir *miyav* sesi çıkıyor.

Aman Allah'ım. Bu Tigerstripe.

Melek Festus, daha onu susturmama fırsat vermeden meydan okumamı destekliyor: "Evet, Yalanlar Prensi, bize budanmış pipini göster."

Nine koronun sesini yükselterek, "Göster bize! Senin şu burulmuş tavşan yavrusunu göreyim!" diye bağırıyor.

Ve hınzır Şeytan bunun karşılığında ebeveynimi tutan ifrite dönüp, "Öldür onları. İkisini de hemen öldür" diyor.

21 Aralık, 14.48, HAST

ŞEYTAN, KUDURDU

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,
Annenin katledilişini izlemenin altüst edici bir şey olduğunu düşünüyorsun ama değil. Anneciğimin cahil taşra şeriflerince linçine tanıklık ettim ve Büyük Tütün tayfasınca sopalanışını ve Büyük Kömür buldozerlerince çiğnenişini ve de Tarım İşletmesi'nin kiralık katilleri tarafından boğuluşunu seyrettim.

Bir keresinde sürüden ayrılan bir manati[1] annemin yarısını ısırıp kopartmıştı. Gözlerinden kan boşanmıştı. Kulaklarından kan fışkırmıştı. Bağırsakları yukarı itilip ağzından çıkmıştı. Öldüğünü işte böyle anlamıştım. Film çekimi günlerce sürmüştü. Sadece kanı layıkıyla yapmak için bir görsel efekt ekibinin kılı kırk yaran bütün mensuplarının çalışması gerekmişti. Sette rahat yüz kişi vardı. Kuaförler ve makyaj sanatçıları, set asistanları, lehçe direktörleri. Yiyecek içecek sağlayanlar. Aklına gelebilecek herkes. Bütün bu insanlar dikilip duruyor, esniyor, cips yiyor ve anneciğimin nefesinin kesilip kendi kanında boğulmasını izliyorlardı.

1. Bir "denizineği" türüdür. (ç.n.)

Muhtemelen normal çocukların anılarını ev kadını annelerinin Bulgari'yi arayıp mücevherli taçların onay için gönderilmesini istemeleri veya Somalili hizmetçileri Taser marka elektroşok tabancasıyla felce uğratmaları süsler. Ama benim en saf anılarım arasında annemin bir Büyük İlaç şirketleri hizbi tarafından kazığa bağlanıp yakılması var.

Katlanır bir sandalyede oturup tombul parmaklarım arasından annemin hiddetli Püritenler tarafından taşlanmasını seyrederdim. Babamın kucağına tüneyip, annemin güzel yüzü iri taneli bir akarkum birikintisi içinde kaybolurken nefesimi tutardım.

Asla irkilmemişti, yani anneciğim. Asla yüzünü buruşturmamıştı.

Yönetmen bağırırdı: "Çekin!"

Ve enfes annem her seferinde bir güzel ölürdü.

Babamın, babacığımınsa yüzlerce kilitli yatak odası kapısının arkasında yüksek sesle ve şapır şapır iş bitirdiğini duymuştum.

Her ne beklediysem, gerçek hayatta öyle değil. Babette, o plastik volkanın alevli tepesinde, Madlantis kıtası Pasifik Okyanusu'na batarken, o koca bıçağı kaldırıp babamın kalbine saplıyor. Bir nabız atışı sonrasıysa, Şeytan'ın emriyle, annemin boynunu vurmak üzere süslü bıçağı geniş bir kavis çizerek savuruyor.

21 Aralık, 14.53, HAST

BÜYÜMÜŞ DE KÜÇÜLMÜŞ AMA NE YAZIK Kİ ÖZGÜVEN EKSİKLİĞİ ÇEKEN, BUNA RAĞMEN KENDİ VAKİTSİZ CAN ACITICI VEFATI ŞÖYLE DURSUN, BÜYÜKANNESİYLE BÜYÜKBABASININ VE TATLI BALIĞININ VE DE SEVİMLİ YAVRU KEDİSİNİN ÖLÜMÜNDEN DOLAYI, AÇIKÇASI SON ZAMANLARDA BAŞINDAN TRAVMA OLİMPİYATLARI GEÇEN, GENE DE PES ETMEYİP TUTTUĞUNU KOPARAN ÇENESİYLE HA BABAM DE BABAM ÇALIŞAN VE YEİSE KAPILMAYIP, ŞARTLAR NE KADAR DEHŞETLİ HALE GELİRSE GELSİN CESARETLE SINIRLARINI ZORLAYAN VE HAYRA ALAMET SAYILAMAYACAK YENİ BİR DURUMU ŞİMDİLİK KABULLENMEYE GÜCÜ YETMEYEN BİR ERGENİN, KEDERİN AKSİ TAKDİRDE İSABETLİ, DOĞAL BİR DIŞAVURUMU OLABİLECEKLERİ, AŞIRI DERECEDE RASYONELLEŞTİRMESİ VE BASTIRMASININ KAÇINILMAZ SONUCU

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Camille-kılıklı ve Antonio-kılıklı mavi ektoplazma balonları şişiyor. Uluslararası nüfuza sahip işadamıyla süper medya starı gözümün önünde süzülüyor. Hayalet bakışlarımız karşılaşıyor.

Korktuğum başıma geldi. Yüreğim bir zamanlar Rhinelander otelinin ÇK'sında olduğu gibi sıcak gözyaşı dolu bir anevrizmay-

mışçasına kabarıyor. Bir limuzinin arka koltuğundaki ölmüş yavru kedinin karnı gibi geriliyor. Hayretlere düşürücü ama kalbime pis kokulu bir tuvaletteki epeyi kanla dolup hızla kalkan bir pantolon balığıymışçasına kan hücum ediyor. Ve yüreğim bütün o diğer şeyler gibi parça parça oluyor.

Janti Tweet'çi, kusura bakma ama bu kritik anda meydana gelen insanın tuşlayabileceği bir şey değil. Duygu ikonları bir noktaya kadar işe yarıyor. Ebeveynimin hayaletleriyle irtibat kurdum ya, şimdi ömrümce kendilerini açığa vuramayan bütün o duyguların cezasını çekiyorum. Ve Los Angeles ve Lizbon ve de Leipzig'den beri, ilk defa mutluyum.

21 Aralık, 14.54, HAST

KALIBI DEĞİŞTİRME

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

Annem etrafımızı saran eriyen, yanan panoramaya göz gezdiriyor. Köz dolu gök kubbenin önünde iskeletlerini duman bürümüş Barok harabeler sivriliyor. Kıta gitgide sulara gömülürken iç kısımları okyanus dalgaları istila ediyor. Aşırı ısınarak yükselen havanın meydana getirdiği rüzgârlar herkesi ve her şeyi öldürmek üzere her şeyin zehirli gazlarını her yere taşıyor.

Gezegenin topyekûn imha sahnesini inceleyen tatlı annemin, daha doğrusu onun hayaletinin ağzı açık kalıyor ve "Ne kadar güzel! Tıpkı Leonard'ın kehanette bulunduğu gibi..." diyor.

Antik Yunan döneminde Platon adlı bir bilge öğretmenin Atlantis denilen muazzam bir ada ülkesinin yıkılış hikâyesini yazmıştı diye açıklıyor. Platon, diyor, Mısır'a seyahat edip Atlantis felaketi hikâyesini Neith tapınağındaki rahiplerden öğrenen Atinalı bir devlet adamın söylediklerini aktarmışmış. Falan filan.

Henüz boğazlanmış babam, o Mısırlılar aslında tarihçi değilmiş diye ekliyor. Kâhinlermiş. Geçmişi kaydetmiyor; geleceği

öngörüyorlarmış. Ve Platon'a göre "tek bir talihsiz gün ve gecede..." ortadan kalkan muazzam ülkeye de Atlantis denilmiyormuş.

Annem kısmen küstah olmayan bir ses tonuyla, "O kadersiz muazzam ülkeye Madlantis adı verilecekti" diye açıklıyor.

Dişlerini göstererek sırıtan babacığım, "İncil'de anlatılan da doğru değil ki. Armageddon'un habercisi Birinci Tapınak'ın[1] yeniden inşası değil... *Madison Mabedi'nin* inşası!" diyor.

Uzaktan bakan, azametini açığa vuran bir yavaşlıkla hareket eden İblis, elyazmasını bir defa daha eline alıp zihnimi çelmek amacıyla öne doğru eğilip Tigerstripe'ı yere bırakıyor. " 'Genç Maddy dehşete kapıldı' " diye okuyor. " 'Öz anneciğinin doğruladığı besbeterdi. O alayına, Madlantis'in dorukları ve vadileri kadar, ayrıntılarıyla düşünülüp tasarlanmış ve önceden belirlenmişti. Madison Spencer insanların başka insanlara anlattığı bir hikâyeden, bir dedikodudan, gülünç bir fabldan başka bir şey değildi...' "

Hayalet annem yalvarıyor: "Maddy, tatlım, küçük yavru kedinle ilgili bütün gerçeği söylemediğimiz için affet bizi."

Hayalet babam soluk mavi elini omzuma koyuyor. "Tek amacımız senin sevgiyi anlamandı. Ayrıca bir ömrün bu derecede kısa olabileceğini gerçekten bilseydin, bu kadar derinden bir sevgi besleme gücünü kendinde nasıl bulabilirdin ki?"

Anneciğim, "Leonard, kediciğinin üzerine titremen ve onu ölüme terk etmen gerektiğini önceden belirlemişti. Bu acının yüreğine cesaret tohumları saçacağını söylemişti..." diye ekliyor.

Şeytan bir taraftan arabanın kapısını açık tutuyor, bir taraftan da ayaklarını sabırsızca yere vuruyor. Kapıldığı infial o kadar şiddetleniyor ki, elindeki elyazması için için yanıp parlıyor. Bağırarak, "Cennet bekliyor!" diyor.

Babacığım centilmence bir kol hareketiyle bizi önüne katarak bekleyen Town Car'a doğru sürüklüyor.

Anneciğim gözlerini alevlerin kasıp kavurduğu araziden ayıramıyor. Mavi hayalet ellerinden birini cübbesinin ceplerinden

1. Süleyman'ın Tapınağı diye de bilinir. (ç.n.)

birine sokup içinden jumbo boy bir hayalet Xanax şişesi çıkarıyor ve onu alevlerin sardığı ötelere doğru fırlatıyor. Şişeyi gözden çıkardıktan sonra, "Elveda ücretlerdeki cinsel ve ırksal eşitsizlik! Hele şükür, post-kolonyal çevre bozulmasından kurtulduk!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Annemin yolunu izleyen babacığım da avuçlarını ağzının etrafında bitiştirerek haykırıyor: "*Sayonara*[2] sana, ezici popüler kültür *simulacrum*'ları[3]! Görüşmek üzere, erkek egemen *panoptik*[4] tahakküm!"

Anneciğim, "Cennet'e gidiyoruz!" diye feryat ediyor.

Babacığım da ona "Cennet'e!" diyerek destek veriyor.

İkisi birden ağır ağır arabaya doğru ilerlemeye başlıyor ama artık onlara eşlik etmediğimin farkına varıyorlar. Duraklıyor, dönüp kök saldığım yere doğru bakıyorlar.

Babam güle oynaya sesleniyor: "Haydi Maddy, gel başımız birlikte göğe ersin, sonsuza kadar!"

Hay aksi. Ah, Janti Tweet'çi. Kendimde onlara doğruyu söyleyecek gücü bulamıyorum. Hâlâ bir ödleğim. Nobran ifritler onları dakikasında hidroklorik asitle keseleyecekler. Huysuz mu huysuz kanatlı ifritler boğazlarından aşağıya kepçeyle ılık çiş boşaltacaklar. Daha da beteri, her bir cehennemlik Hödükçü de aynı şekilde orayı boylayıp azap çekecek ve bizimkilerden hoşlanmaktan vazgeçecek.

Bu noktada, zihnimim gri iç organları son bir, her şeyi göz aldığım bir plan kusuyor. Cesur olduğumu göstereceğim son bir hareket.

---

2. Japonca "güle güle" demektir. (ç.n.)
3. Her ne kadar Latincede "benzerlik" demekse de Post-modern düşüncede "orijinali bulunmayan bir kopyanın kopyası" anlamında kullanılmaktadır. Burada kastedilense yüzeysel benzerliği olan "taklit" şeylerdir. (ç.n.)
4. Filozof Jeremy Bentham'ın on sekizinci yüzyılın sonlarına doğru geliştirdiği hapishane modeli "panoptikon" kelimesinden kaynaklanan bu terim "toplumu kaba güç kullanmadan ve hissettirmeden sürekli denetlemek" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

21 Aralık, 15.00, HAST

PERSEPHONE ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN ÇEKİŞİYOR

Yorumu Ekleyen: Madisonspencer@aftrlife.hell

Janti Tweet'çi,

İnsan bir ömrün bu derecede kısa olabileceğini gerçekten bilse, bu kadar derinden bir sevgi besleme gücünü kendinde nasıl bulabilir ki?

Bütün büyük mitler geçmişte kalmadı. Ne gurur vesileleri maziyle sınırlı ne de henüz bütün destanlar yazıldı. Bunu ispatlamak için kedimi ele geçiriyorum. Bana iftira eden Şeytan'ın ağzının payını veriyorum. Evet, CanuckAIDSemily, bezgin bir hayalet kız Karanlıklar Prensi'ni elinin tersiyle çarpabilir, Ctrl+Alt+Bir Karış suratına tokat patlatabilir. Tigerstripe'ı kaptığım gibi tabanları yağlıyorum. Cehennem'e dönüp küçük düşmeye heves etmiyorum. Ne de Tanrı'nın doğum kontrolüyle gey evliliklerini yasaklayan bildirimlerini yerine getirmeye niyetliyim.

Bundan böyle kendi varlığımın gerçekliğini ortaya koyacağım. Kendi kaderimi kendimin tayin ettiğini ispatlayacağım.

Sabık-Vikan,[1] sabık-Yeşiller Partili, sabık-canlı, soluyan ebeveynimin bir zamanlar kutup ayılarıyla beyaz kaplanları kurtarmak için uğraşmalarına benzer şekilde, ben de gözümü karartıp hamlemi yapıyorum. Aynen babamın ateşe verdiği celp kâğıtlarını[2] ve anneciğimin yaktığı sutyenleri[3] akla getiren bu kavurucu tablonun içine doğru ilerliyorum.

Cehennemlik ebeveynim Town Car'ın camlarından başlarını çıkarıp arkamdan bağırıyorlar. Annem "Bırak Maddy. İçler acısı eski Yeryüzü artık o kadar *geçmişte kaldı* ki" diyor.

Canlı canlı yanan Hödükçülerin kendilerinden geçmiş ruhları, her biri gideceği yerde onu layık olduğu semavi bir ödülün beklediğine masumca inanmış halde, Lincoln'ın içinde birikmeye devam ediyorlar.

Sabık-geri kazanımcı, sabık-biyodizelci, sabık-Earth First![4] destekçisi babam, "Bırak ispermeçet balinaları da dağ gorilleri de yanıversin, tatlım! Bin arabaya!" diye haykırıyor.

Elime nihayet yıllarca kaçak göçmen ve ham petrolle-marine edilmiş deniz samurlarının imdadına yetişmeye çalışan ebeveynimi kurtarma fırsatı geçti. Belki de herkesi kurtarma fırsatı. Salgıya batmış gömleğimi kuşanmış, kedimi ve *Beagle* kitabımı yüklenmiş halde, telaşla dağdan aşağıya doğru fırlıyorum. Nasıl bir zamanlar o kırılgan kavanozu içindeki çay çalkalana çalkalana taşıdıysam, şimdi de kediciğimin hamallığını yaparak, zanaatkâr işi tepelerin dimdik gökyüzüne yükseldiği alevli kanyon bölgesine kaçıyorum. Kurtarabildiğim tek mahlûkla apar topar bu donuk, solgun, katarakt-renkli araziye çekiliyorum.

Ah, canımın içi, mırlama melodisinin altındaki hayalet kalp atışlarının ritmini duyuyorum. Ah, Tigerstripe'ım, tüylerinin mis gibi hayalet kokusunu soluyorum. Kendinizi sevdalı hissettiğinizde yüreğinize işleyen parfüm kokusu işte böyle bir şeydir.

---

1. "Pagan büyücülüğü" de denilen çağdaş bir pagan dini müridi. (ç.n.)
2. Vietnam savaşı sırasında askere çağrılan Amerikan gençlerinin yaptıkları bir savaş karşıtı eylem. (ç.n.)
3. Altmışlı yıllarda feministlerin gerçekleştikleri bir protesto şekli. (ç.n.)
4. Sloganı ve adı "Önce Dünya!" anlamına gelen radikal bir çevreci grup. (ç.n.)

Uzaklarda mavi bir kıvılcım ışıldıyor. Renk tonu bir şimşek fırtınası sırasında içime çektiğim ozon kokusuyla burnumun aldığı çelik mavisi; bir çengelli iğnenin sivri ucuna dokunduğumda parmaklarımın gördüğü mavi. Bu kaçınılmazlığı ölçüsünde belirlenebilen bir şey değil ve ona ulaşmak üzere bir yol çiziyorum.

Kıvılcımın peşine düştüğümde melek Festus da yanımda kanat çırpıyor, minicik kanatlarını vızıldatıyor. Tanrı şöyle Tanrı böyle diyerek ötüyor. Melek gibi sesiyle Rabbin beni nasıl huzuruna çağırdığını, İsa Mesih'in gücünün beni nasıl kendine çektiğini söylüyor. Terennüm ediyor: "Tanrı'ya dön çünkü seni asıl yaratan Kadiri Mutlak'tır!"

Şeytan Lincoln model Behemot'unu topuklarıma doğru sürüyor. Kuzeydeki bir otoyolda uçan herhangi bir uzun yol kamyonu kadar saldırgan bir şekilde klakson çalıp farlarını bir yakıp bir söndürüyor. Öfkeli öfkeli, "Bırak kendini!" diye uluyor. Bağırarak, "Cehennem'deki otomatik arama sisteminin sana yaslı ailenle telefon irtibatı kurma imkânı sağlaması hiç de tesadüfî değildi. Her hareketini ben komuta ediyorum! Gerçek baban benim!" diyor. Beni kovalıyor mu güdüyor mu emin değilim.

Beyaz plastik arazinin, *Tom Amca'nın Kulübesi* kahramanlarından Eliza'nın tabanlarını kaldırdığı ayakları altındaki Ohio Nehri gibi un ufak olmasına rağmen, her nasılsa, bacaklarım zemini hızlı hızlı adımlıyor. Annemle babam, ninemle dedem bir köpek sürüsüymüşçesine peşimi bırakmayıp fıçı kadar arkamdan yırtınıyorlar. Bay K'nın ruhu da ardımdan haykırıyor. Aynen, Succubus, yani Babette de. Derhal yakalayın diye emirler yağdırıyor.

Evet, Janti Tweet'çi, çaresiz değilim. Alev almış bir dünyada kaçmayı başaran bir köleyim.

Birinin kızı veya karısı olmaktan daha fazlasına azmeden, yeniden yaratılmış Persephone'yim. Jetle durmadan Manila ve Milano ve de Milwaukee arasında yolculuk ettiğim günlerdeki gibi, Cennet ve Cehennem'deki ikametgâhlar arasında mekik

dokuyacağım semavi bir ortak velayet anlaşmasına da rıza göstermeyeceğim. Yeni hedefim bütün zıtların yeniden-birliği. Şeytan'la Tanrı'yı uzlaştırmak için çaba harcayacağım. Bunu yaparak, bu temel çatışmayı çözerek, bütün ihtilafları gidereceğim. Cehennemle cennet arasında ayrılık kalmayacak.

Etrafımdaki, beni çevreleyen yeryüzündeki her şey çökerken, hangi talihin kucağına bile bile atıldığımı sadece mırlayan kediciğimin, kollarımla sarıp sarmaladığım Tigerstripe'ın aklı alıyor.

Son

Evrenin en delişmen ve alaycı ölü kızı Madison Spencer, Chuck Palahniuk'un çoksatar romanı *Lanetli*'de başladığı öbür dünya macerasını sürdürüyor. Bu kışkırtıcı hikâyeci o romanda nasıl sadece onun hayal edebileceği şaşaalı bir Cehennem'i gözler önüne serdiyse, benzer şekilde bu sefer *Cehennem Azabı*'yla bize karanlık ve dolambaçlı bir kıyamet günü tasavvuru sunuyor. *Lanetli*, Madison'ın Şeytan'a meydan okumak için öbür dünyanın korkunç ortamının bir ucundan bir ucuna yaptığı yolculuğunun kroniğiydi. Ne var ki hikâyesi henüz bitmedi. *Cehennem Azabı*, Öbür Dünya çıkışlı bir dizi elektronik yorumla İyi ile Kötü arasındaki nihai hesaplaşmayı tasvir ediyor. Madison, ters giden bir Cadılar Bayramı âdetinden sonra kendini Araf'ta –daha doğrusu bizim gibi ölümlülerin bildiği adla Dünya'da– kapana kısılmış halde bulur. Arkada bıraktığı dünyanın her ayrıntısını görür ve işitir ama o hâlâ dirilere görünmezdir. İnsanlar sadece onu görmezden gelmekle kalmaz, aynı zamanda düpedüz içinden geçip giderler. İşin iyi tarafı artık fiziksel sınırlamalara tabi değildir: Kapıların ve duvarların içinden geçebilir. İlk uğrak yeri çok zaman önce ölen büyükannesiyle karşılaştığı ebeveyninin lüks çatı katıdır. Bu karşılaşma Madison'ın New York'un kuzeyinde Minnie Nine ve büyükbabası Dede'yle geçirdiği korkunç yaza dair anılarının canlanmasına yol açar. O sırada meydana gelenlerin muhasebesini yaparken o acı gerçekle bir defa daha yüzleşir. Hiç bitmeyen laneti yeni ve uğursuz bir anlam kazanır. Meğer Şeytan baştan beri onu da bulaştıracağı bir amaç gütmektedir: Onun ve ünlü narsist ebeveyni aracılığıyla sonsuza kadar sürüp gidecek bir cehennem azabı çağı tertiplemeyi planlamaktadır. Hem de herkes için.

AYRINTI • YERALTI EDEBİYATI
ISBN: 978-605-314-082-5
9 786053 140825

40 ₺